

ÖZGEÇMİŞ

1950 yılında Milas'ta doğdu. Ortaokul ve lise eğitimini İzmir'de tamamladı. 1967 senesinde lise ikinci sınıfta iken Risale-i Nur'u ve bu eşsiz eserlerin müellifi Bediüzzaman Said Nursi hazretlerini tanımakla şereflendi.

1969'da 'Ankara Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'na (Bugünkü adıyla: Teknik Eğitim Fakültesi) kaydoldu... Ankara'da beş seneye yakın Bayram Yüksel ağabeyin nezaretinde, muhtelif

Dersane-i Nûriyelerde kaldı. 1973 senesinde öğretmen olarak mezun oldu.

1973'den 1984'e kadar 11 sene Zonguldak'ta lise öğretmenliği yaptı. Sonra İzmir'e, mezun olduğu liseye öğretmen olarak atandı. 2000 senesinde aynı okuldan emekli oldu. Ömer Özcan evli ve iki kız babasıdır. Şimdi İzmir'de ikamet ediyor. Bütün mesaisini iman ve Kur'an hizmetlerine harcamaya çalışmaktadır.

Ömer Özcan'ın Bediüzzaman Said Nursi ve talebeleri hakkında hatırı sayılır bir arşivi vardır. Arşivinde, Hz. Üstad'la görüşen veya görüşmeyen kadim ağabeylerden fotoğraf, ses, video veya yazılı olarak yaptığı kayıtlar ve belgeler mevcuttur. Ayrıca Risale-i Nur'un ilk baskılarının teksir veya matbaa olarak tamamı Ömer Özcan'ın arşivinde bulunmaktadır. El yazılı orijinaler de vardır.

Ömer Özcan, Üstad Said Nursi Hazretleriyle hatıraları olan ağabeylerle yaptığı röportajların bir kısmını kitaplaştırmıştır. **"Risale-i Nur Hizmetkârları AĞABEYLER ANLATIYOR"** adıyla seri olarak yayınlanmış sekiz kitabı bulunmaktadır.

omerozcan50@gmail.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	
ABDULLAH GAYRETLİOĞLU	
ABDULLAH TEKİN	
ABDÜLKADİR BİLGE	
ABDÜLKÂFİ TALÛ	
ÂDİL ÇELİK	
AHMET ATAK	
AHMET ÇOBANÖZÜ	
ALİ DEMİREL	
ALİ OSMAN KARAHAN	
ALİ RIZA ÖZTÜRK	
AYTEKİN EBEPERİ	
FAHREDDİN SAYI	
HAFIZ ÖMER BİLGİNOĞLU	
HALİL İBRAHİM ÇÖLLÜOĞLU	
HASAN HÜSEYİN ATEŞ	
HASAN KURU	
HÜSEYİN TAMER	
HÜSNÜ ALTINTABAK	
İBRAHİM EDHEM TALAS	
MEHMET AKİF USANMAZ	
MEHMET GÜNAY TÜMER	
MEHMET SARI	
MUALLİM AHMET GALİP KESKİN	
MUSTAFA ARSLAN	
MÜŞİR ZEKİ PAŞA	
NECATİ MÜFTÜOĞLU	
NEVZAT MÜFTÜOĞLU	
SABRİ KARAGÖZ	
ÜZEYİR ŞENLER	
ZEHRA DÜLEK	

ÖNSÖZ

“Risale-i Nur Hizmetkârları Ağabeyler Anlatıyor” isimli araştırma kitaplarımızdan beşincisini de Allah’ın tevfik ve inayetiyle tamamlamış bulunuyorum. Öncekilerde olduğu gibi elinizdeki beşinci kitapta da Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini gören, onunla konuşan, Risale-i Nur’da isimleri geçen otuziki ağabeyimizin daha çoğu hiç duyulmamış ve neşredilmemiş orijinal hatıraları, kimlik bilgileri ve fotoğrafları karşınızda olacaktır. Bugüne kadar “Ağabeyler Anlatıyor–5” ve diğer dört kitabımızla birlikte toplam 176 ağabeyimizin hatıraları, biyografileri ve fotoğrafları yayınlanmış oluyor...

Diğer kitaplarımızda olduğu gibi, neşrettiğimiz hatıraların sıhhati ve doğrulanması bizim için en birinci hedef olmuştur. Yazdığımız bir hatıradaki isimleri geçen hemen her şahsın teyidi veya yorumu kendisinden alındıktan sonra, ilgili metinde karar kılınmıştır. Bazen ihtilafli veya kapalı kalmış bir tek meselenin vuzuhu için aylarca o olayın takibi yapılmıştır. Risale-i Nur ise, elbette en temel kaynağımız ve ölçümüz olmaya devam etmiştir. Amacım, okuyucularımın gönül rahatlığı ve güven içinde “Ağabeyler Anlatıyor” kitaplarını okuyup, kaynak olarak kullanabilmeleridir... Bu zorlu çalışmasının en önemli meyvesi de budur zaten. Elbette hasb-el beşer bilmeyerek yaptığım hatalar da olmuştur... Bunların düzeltilmesi için doğruyu bilenlerin ikazına ve yardımlarına her zaman ihtiyacım var...

Beşinci kitabı hazırlarken, Hz. Üstad’ın yakın talebeleri ile görüşmelerde bulundum. Bu kadim ağabeylerin “Ağabeyler Anlatıyor” araştırma serisi hakkındaki müspet kanaatleri ve takdirleri benim için büyük moral ve şevk kaynağı olmuştur. Bazı uyarılar da almadık değil... En son görüştüğüm Abdullah Yeğin ağabey, diğer bütün ağabeylerin de -ortak nokta olarak- hassasiyet gösterdikleri hususu söyle özetlemiştir: “Risale-i Nur’un düsturlarına aykırı olmamak, bilhassa başkalarının aleyhinde bir şey yazmamak kaydıyla araştırmalarına devam et...” Biz de, Abdullah Yeğin ve diğer bütün ağabeylere, bu hassasiyetimizin devam edeceğini teyid ettik... Selâm ve dualarımla...

Ömer Özcan

Ağustos 2011

omerozcan50@gmail.com

(1905 – 2010)

ABDULLAH GAYRETLİOĞLU

Emirdağlı Tenekeci Abdullah Gayretlioğlu'nu 24 Temmuz 2010 tarihinde kendi evinde ziyaret ettik. Bize -2010 itibarıyla- 105 yaşında olduğunu söyledi, yani 1905 tarihinde doğmuş. Abdullah ağabey kelimenin tam anlamıyla asırlık canlı bir tarih... Konuşurken takati kesildiğinden kendisini zorlayıp fazla konuşurmadık... Sadece Üstad Bediüzzaman Hazretleriyle ilgili sorular sorduk. Abdullah ağabeyi kamera ile kaydederken bize 1945 doğumlu en küçük kızı Münevver Hanım ile ehl-i hizmet kardeşlerimizden Yasin Oktay yardımcı oldu... Kendilerine teşekkür ediyorum...

Münevver hanım da Hz. Üstad'ı görmüş, bunu şöyle anlattı bize: "Ben 1945 doğumluyum, babamın en küçük kızıyım. O zamanlar çocuktum. Bediüzzaman camiye giderken bir çocuk olarak yollara dizilir elini öperdik, bizi severdi. Onun geçmesini tören vaziyetinde beklerdik..."

Sohbetimizde Abdullah Gayretlioğlu'nun Hz. Üstad'la ilgili iki hatırası ön plâna çıktı. Bunlardan birisi Hz. Üstad'ın kırılan çay kaşığına gösterdiği vefa... Diğeri, Abdullah ağabeyin Bediüzzaman'ın kalması için Emirdağ'da yaptırdığı ev. Bediüzzaman Hazretleri, kısa bir süre kaldığı bu evin kirasını altın olarak vermiş. Bu altın şimdi Emirdağ Dersanesinde teşhir edilmektedir. Emirdağ II Lâhikasında bu evin bahsi şu şekilde geçmektedir:

"Hattâ kirasını verdiğim Emirdağ'ında iki menzirim, Eskişehir'de bir menzirim varken; o manasız vaziyet beni o tebdil-i havadan, o menzilleri ziyaret etmekten men'edilmeme sebep olduğunu Konya'daki vaziyetten hissetmişim." (Emirdağ L.II 221)

Abdullah Gayretlioğlu, ziyaretimizden tam 36 gün sonra 29 Ağustos 2010 Pazar günü vefat etti. Allah duasını kabul etmişti... Abdullah Gayretlioğlu'na Allah'tan rahmet niyaz ediyoruz...

Abdullah Gayretlioğlu Anlatıyor:

Abdullah ağabeyin evine vardığımızda yatağında yatıyordu. Kalkıp karyolasına oturduğunda İzmir'den geldiğimizi söyledik. O güzel gür sesiyle bize ilk sözleri bir şiir tadında şöyle oldu:

Yeri göğü yaratan, ağaçları donatan, çiçekleri açtıran bir Allah'tır, bir Allah. Cenab-ı Allah Kur'an-ı Azimüşşan'da buyuruyor ki: "İnsanları ve Cinleri bana ibadet etsinler diye yarattım." Allah buyuruyor ki: "Siz bana bir adım gelin, ben size on adımla geleyim." "Bu dünya Ahiretin tarlasıdır. Şimdi burada ne yaparsanız yarın karşımıza o çıkacak."

ŞİMDİ İMANI KURTARMAK ZAMANIDIR

Üstad Said Nursi'nin 25 yıllık dostum dediği çay kaşığı

Ben Nakşî tarikatındandım, Yunuszade Ahmed Efendi vardı, benim gibi bazı arkadaşlarla onun dersanesine gidiyorduk biz. O sırada (1944) Bediüzzaman Emirdağ'ına hükümet vasıtasıyla gönderildi. Talebeleri O'nun büyük bir âlim olduğunu söylediler. Üstad bizleri çağırırdı. "Ben oniki tarikattan icazetliyim" dedi. "Lakin tarikat zamanı geçti, şimdi imanı kurtarmak zamanıdır" dedi. Ondan sonra bizler Bediüzzaman'ın büyük âlim olduğunu anladık. Talebeler mütemadiyen risale yazardı, Bediüzzaman da noksanlarını tashih ederdi.

Bediüzzaman'ın tenekeci Abdullah Gayretlioğlu'na verdiği altın para

Üstad bayırları gezerdi... Önce merkeple giderdi bayırlara, sonra faytonla, daha sonra da taksiyle gitmeye başladı. Ben hepsini biliyorum...

Tenekeciydim, dükkânım vardı, Üstad'ın kaldığı ev bana çok yakındı. Ben camiye giderken Üstad sırtımı okşar "Abdullah kardeşim bana dua et" derdi. Büyük âlim... Bu âcizden dua istiyor... Elimizden geldiği kadar dua ederdik.

Bediüzzaman dedi ki: "İki sünneti yapmadım; birincisi sakal bırakmadım, ikincisi evlenmedim." Kitaplarında izah ediliyor bunların sebebi.

ÇAY KAŞIĞINA BEDİÜZZAMAN'IN VEFASI

Ben tenekeciyim ya, bir gün Bediüzzaman'ın çay kaşığı kırılmış, baktım Zübeyir geldi. "Üstad'ın selamı var bunu yapiver" dedi. Bakır, teneke, altın lehim tutar da alüminyum lehim tutmaz. Denedim lehim tutmuyor... Gittim o kaşık gibi yüz paraya bakkaldan bir çay

kaşığı aldım. "Bunu götürün Üstad'a verin" dedim. Üstad bakmış "Bu benim kaşık değil, ben kendi kaşığımla istiyorum" demiş. Bu sefer Ceylan geldi "Üstad bunu istemiyor kendi kaşığını istiyor" dedi. Ben ocağı yaktım, tenekeden bir bilezik yaptım, kendi kaşığına sıkıca geçirdim. "Hah tamam bu kaşık bana yirmi beş senedir hizmet ediyor" demiş Üstad. Şimdiki zamanda adam bugün yiyor, yarın başkasıyla yiyor, hâlbuki israf haram...

BEDİÜZZAMAN SON DÖNEMDE VEFATINA YAKIN KALDI BENİM EVDE

Ben O'nun için dükkânın üstüne bir ev yaptım. Bediüzzaman için... Benim dükkânın üstündeki evde bir hafta veya on-onbeş gün kadar kaldı. Bediüzzaman son zamanında, vefatına yakın kaldı benim evde. Sonra hastalandı Urfa'ya gitti, orada vefat etti.

Medreseye verdiğim o iç çamaşırını Bediüzzaman verdi bana, çok çamaşır vermişti bana. Bizim gelin onları talebelere verdi hep. Bir içdonu kaldı, hasta oldun mu, giydin mi şifa olurdu...

İzmir'den gelmişsiniz, Allah razı olsun, her yerden geliyorlar. Ben 105 yaşındayım... Sizlerden ricam bana dua ediniz hayırlısıyla ruhum kabzedilsin. Ben cümle âleme dua ediyorum...

Abdullah Gayretlioğlu'nun Bediüzzaman Hazretlerinin kalması için dükkânın üstüne yaptırdığı ev

Üstad'ın bir şifresi vardı, bir misafir geldi mi "Siz safa geldiniz, hoş geldiniz" derdi. Böyle dedi mi talebeler kalkar giderdi. Bir gün Eskişehir'den Üstad'a ziyaret için gelen bir adam vardı, Bediüzzaman şifreyi söylediği halde kalkmadı. Onun kulağından tuttu tekrar "safa geldin, hoş geldin kardaşım" dedi. onu da böyle gönderdi. Onun için siz de safa geldiniz, hoş geldiniz...

Bediüzzaman Hazretlerinden kalan hatıralar Emirdağ Dersane-i Nûriyesinde böyle teşhir ediliyor

(1933 – 2020)

ABDULLAH TEKİN

Hâfız Abdullah Tekin 1933 Konya-Bozkır doğumludur. Abdullah Tekin'in en önemli iki hatırası, Bediüzzaman Hazretlerinin 1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi sırasında Hz. Üstad'a çok yakın mesafede bulunması ve daha sonraki yıllarda Isparta'da yaptığı bir ziyarettir. Abdullah Tekin hocamız, Bediüzzaman'ı, en son olarak, Konya'ya ziyaretleri sırasında bir kere daha görüyor.

1963 senesinde merhum Mustafa Kırıkçı, Konya'da "Bediüzzaman" isminde bir mecmua çıkarır. Mustafa Kırıkçı'ya yardımcı olarak çalışan Abdullah Tekin hocaefendi, üç kere ismi değişen bu mecmua hizmetinin zorlu serüvenini de anlattı bize. Hafız Abdullah Tekin, daha sonraki yıllarda Hollânda'da tam on sekiz sene kalmış ve orada çok nuranî hizmetlere vesile olmuştur.

Abdullah Tekin, Zübeyir ağabeyden bir dua tarifi verdi ki; sanki ihlâs düsturlarının tamamı bu duanın içinde özetlenmiş... Bir de Mehmet Feyzi Efendinin Hıristiyanlarla ilgili bir tespitini nakletti Abdullah hocaefendi bize.

Ağabeyler Anlatıyor-4 kitabımızda hatıraları yayınlanan Rahmi Erdem, Abdullah Tekin'in yeğenidir. Sorumuz üzerine kısaca yeğeni Rahmi Erdemi de anlattı bize Abdullah hocamız...

Abdullah hocamızla 6 Ağustos 2009 tarihinde Korkuteli'nde bir okuma programı sırasında görüşmek ve hatıralarını almak nasip oldu. Hatıralar yazıldıktan sonra kendisine tashih ettirilmiştir.

Merhum Mustafa Kırıkçı'nın kızı Zehra hanımefendiye de yardımları için, bilhassa babasının yarım asır önce büyük meşakkatlerle çıkardığı dergilerden, birer nüsha verdiği için teşekkür ediyorum.

Abdullah Tekin Anlatıyor:

1933 yılında Konya'nın Bozkır kazasında doğdum. Hafızlığımı Bozkır'da bitirdim. Bizim memleketimiz esas Bozkır ama daha çok Ereğli'de hayat geçirdik. 1952 senesinde İstanbul'a gittim, orada Hasan Akkuş'tan tâlim okudum.

BERGAMA'DA İLK RİSALE-İ NUR HİZMETLERİ

1952 senesinde İzmir Bergama'ya tayin oldum. Bergama Ulu Cami'de resmi imamlık görevi aldım. Orada sekiz seneye yakın kaldım. Bergama'da, talebelerle Arapça ve Risale-i Nur dersleri yaparak meşgul olduk. Ulu Camide cemaatle hummalı bir şekilde gece-gündüz Risale-i Nur dersleri yapıyorduk. Bilhassa Ramazanlarda çok bereketli Nur dersleri oluyordu. Sonra müfettiş ve vaiz olarak bazı maksatlı adamlar geldi Bergama'ya. Onların hizmetimiz hakkında verdikleri menfi fetvalarına tahammülümün dışında cevaplar verdim. Tabi o günler artık geride kaldı, bugün bunları daha fazla karıştırmak istemiyorum.

Sonra ananın ısrarı üzerine Konya Ereğli'sine gelmek zorunda kaldım. Ereğli'de ilk görevim Kur'an Kursu öğretmenliği idi. Birkaç sene sonra Konyalı Mustafa Kırıkçı ağabeyin teşvikiyle Kur'an Kursu öğretmenliğinden istifa edip, "Bediüzzaman" ismindeki mecmuayı çıkarmaya başladık. Mustafa Kırıkçı bu mecmuanın müdürüydü. Üç seneye yakın Konya'da, o mecmuada çalıştım. Bu mecmua işini ayrıca anlatacağım.

Akhisar'dan, rahmetli Şahin Yılmaz hocamızla yıllardan beri tanışırdık. İstanbul'da o da talebeydi o zaman. 1950-1952 yıllarında Şahin Yılmaz hocayla İstanbul arkadaşlığımız vardır. 1960'ların başlarında, Ereğli'ye, Akhisar'ın şubesi olarak bir Kur'an Kursunun temelini atılmasına karar verildi. Bu gerçekleşti, temel atıldı, altı katlı bir kurs binası yapıldı.

Sonra Hollanda'da tanıdığım bir Bedreddin hoca vardı; o, çok ısrarlı bir şekilde Hollanda'ya gelmemi istedi. Gittim... Hollanda'da bizi bırakmadılar. 18 sene Hollanda'nın Den Haag şehrinde dersanede kaldım, uzun müddet kaldım orda. Çoluk çocuk yoktu, bir işte de çalışmadım, sadece Kuran ve Nur dersleriyle alakadar olduk. Sonra o dersane mülk olarak satın alındı. Üzeri de hanımlar için alındı. Çok güzel hizmetler oldu bu dersanede. Bayram Yüksel ve Ali Uçar ağabey ile Abdullah Yeğin ağabey devamlı olarak bizim dersaneye gelirlerdi. Bunların irtibatı hiç kesilmiyordu. Şimdi de Ramazan-ı Şerif'lerde yine hiç ara vermeden Hollanda'ya gidiyorum. 1984'de Konya Ereğli Ulu Camii İmam Hatipliğinden Emekli oldum

Rahmi Erdem benim yeğenimdir, dayısıyım onun.

GENÇLİK REHBERİ MAHKEMESİNDE ÜSTAD'A ÇOK YAKINDIM

Bediüzzaman Hazretlerini ilk defa, 1952 senesinde, İstanbul'da, Gençlik Rehberi Mahkemesinde gördüm. O zaman İstanbul Çamlıca'da Arapça okuyordum.

Bediüzzaman'ın İstanbul'a geldiğini duydum. Onu görmeyi çok istiyordum. Birkaç arkadaşla gittik mahkemeye. Mahşerî bir kalabalık vardı. Tramvaylar falan durmuştu, geçecek yer yoktu. Polisler "Bediüzzaman'ı sevenler yol versin" dediler. Birden bire cemaat ayrıldı, yol açıldı, Bediüzzaman'a yol verdi kalabalık. İlk defa orada gördüm Üstad'ı. Üstad iki ağabeyin kollarındaydı. Bir ara "Bu kalabalık nedir?" dedi. O ağabeyler "Üstadım sizin mahkemeniz, bu kalabalık ondan" dediler. "Acayip, acayip" dedi. Ben Üstad'a çok yakındım, bunu duyabildim. Yalnız mahkemeye girmem mümkün olmadı, çok kalabalıktı

Sonra mahkeme başladı. Abdurrahman Şeref Laç ve diğer avukatlar müdafaaya başladılar. Onlar müdafaaya ederlerken savcı da ayet ve hadis ile cevap vermeye çalışıyordu. Bediüzzaman Hazretleri "yoruldunuz yavrularım, müsaade" dedi. Bir başladı konuşmaya, konuştu, konuştu... Sanki adliye binasında başka hiçbir ses yoktu. Bir ara Savcı "İlminiz ne kadar?" dedi. Bediüzzaman "Yarım ümmiyim" dedi. "Senin ümmiliğin böyle ise, âlimliğin nasıl acaba" dedi. "Arı su içer bal akıtır, yılan su içer zehir akıtır" dedi Üstad. Ben salonda da çok yakındım Üstad'a. Yazılacak çok şeyler vardı, ama ihmal ettik işte. Hatırladıklarım bunlar.

MEHMET KAYALAR AĞABEYİN DERSİNİ HİÇ UNUTAMAM

1954'de Mamak Muhabere Okuluna asker olarak gittim. Sonra, Sarıkamış'a dağıtım oldu. Oradan Diyarbakır'a çavuş kursuna üç arkadaş olarak gönderdiler bizi. Diyarbakır'da Mehmet Kayalar ağabeyi gördüm. Onun derslerine gidiyorduk. Kolordu camisi vardı, oranın imamı, vaizi, bir de müezzini vardı, üç vazifeli. Ben orada zaman zaman Kur'an okuyordum. O zaman Beşinci Şuâ yoktu, daha kitaplar yoktu. Onların terhisı yakındı, hemen bize Beşinci Şuâ'yı, Hücumat-ı Sitt'e'yi Osmanlıca yazıp temin ettiler. Sonra Kayalar ağabeyi toplantısına gittim, ortaya bir sandık kitap geldi. Herkesin gözü o sandığa dikilmişti. Toplantıda olanların ekserisi subaydı. Şuradan bir tane de bana çıksa, diyordum. O camiden olanlardan birisi "Hafız kardeşi unutma abi" dedi. "Yok, yok unutmuyorum hafız kardeşi" dedi. Ben bir tek kitap beklerden her çeşidinden bana birer tane verdi. Sevincimden ayaklarım yerden kesildi. Kayalar ağabeyi dersine gittiğimizde perde arkasından hafif kalem sesleri gelirdi. Sonra ağabeylerden işittik ki, çocukları, hanımı risale yazarlarmış.

Kayalar ağabey çok cevval, cesur, kahraman, bir insandı. Onun yaptığı derslerin hiç birini ben ömrüm boyunca unutamadım. Çok güzel ders yapardı, hem de nasıl güzel... Öyle güzel ders yapardı ki kalbimize nakşedilirdi okunanlar. Sonra tekrar Sarıkamış'a birlliğime geldim.

ASKERDE BAYRAM NAMAZI HUTBESİNİ RİSALE-İ NUR'DAN OKUDUM

Sarıkamış'ta muhabere bölüğünde, 35-40 kişi devamlı olarak cemaatle namaz kılardık. Bayram namazında Sarıkamış'ın dağlarına varıncaya kadar mahşerî bir cemaat doldurmuştu camiyi. Biz hutbe okuduk. "Dünya madem fanidir, hem madem ömür kısadır. Hem madem hayat-ı ebediye burada kazanılacaktır. Hem madem dünyevî dostlar ve rütbelere kabir kapısına kadardır. Hem madem ne iyilik ve ne fenalık cezasız kalmayacaktır..." Şekline Risale-i Nur'dan hazırlamış olduğum hutbeyi okumuştum orada. Cemaat çok büyük bir heyecan içerisinde dinliyordu. Subaylar, askerler, yüksek rütbeliler de vardı. Sarıkamış'ta, askerliği, unutulmaz bir cennet hayatı gibi, terhis oluncaya kadar böyle geçirdik.

Ben Bergama'da daha evvel görev yaptığım için bizim bölük kumandanına "Abdullah Tekin'i istiyoruz" diye telgraf geldi. Terhisime on gün vardı. Bölük Kumandanı: "Sen git, biz senin terhisini arkadan göndeririz" dedi. Sene 1956.

ÜSTAD BANA YENİ HARFLERLE BASTIRILAN SÖZLER'İ GÖSTERDİ

Askerliğim 1956'da bitince, büyük bir şevk ve aşk içerisinde Üstad'ı ziyaret için doğru Isparta'ya gittim. Rüşdü Çakın ağabeyin adresi vardı bende. Onun boyacı dükkânı vardı, oraya vardım. Rüşdü Çakın ağabey saatlerce konuştu. Ben isterdim ki hiç yanından kalkmayayım. Nasıl hoşlanıyordum konuşmalarından tarif edemem, yanından kalkmak istemezdim hiç. Risalelerden ve Üstad'dan anlatıyordu hep.

Rüşdü ağabey: "Sabah namazından sonra, Üstad, Arapça İşârat-ül İ'caz'dan bize ders veriyor, tam öğle vaktine kadar bu ders devam ediyordu" dedi. Üstad'ın anlattıklarını bana anlatıyordu. Rüşdü Çakın ağabey, şunu da söyledi: "Sabah namazından sonra Üstad'ımız İşârat-ül İ'caz'dan bize ders yaparken, biz hiç durmadan ağlardık. Göz damarlarımız şimdi kurudu, o yaş nereden gelirdi bilemezdik. Tam öğle vaktine kadar ders devam ederdi" dedi. İzahlı ders yaparmış Üstad.

O tarihlerde, önümüze bir adam düşecek de bizi götürecekti; bu mümkün değildi, çok sıkı kontrol vardı. Üstad'ın kapısının önünde bir jip dolusu polis orada duruyormuş. Rüşdü abi bana, Ulu Caminin altından git diye evi tarif etti. Yolda baktım, başında bere, elinde bir sepet, uzun boylu birisi... Başımı bir kaldırdı, epeyce mesafe vardı aramızda, yanıma geldi, hiç bakmadan bana, konuşmadan, sokağı dön kapısını çal dedi. Bu abinin Tâhirî Mutlu olduğunu sonradan öğrendim.

Kapıyı çaldım. Ceylan ağabey çıktı, bunu da sonradan öğrendim. "Nerden geliyorsun?" dedi "Diyarbakir, Kayalar ağabeyin ordan" dedim. "Peki, kardeşim soralım" dedi. Üstad'a sormuşlar, bizi içeriye aldılar. Üstad şimdiki karyolanın üzerinde yatıyordu. Ama sesi çıkmıyordu. Ben kapıdan ayağımı içeri atarken eliyle şöyle gel işareti yaptı. Hemen vardım elini öptüm, O da benim başımı eğdi, gözlerimden, alımdan öptü. "Hafız mısın?" dedi. "Hafızım" dedim. "Talebelerimize Risale-i Nur'u göstereceksiniz, onlara okuyacaksınız" dedi. Ama sesi çıkmıyordu, Ceylan ağabey onun dudaklarının kıpırdamasından bize naklediyordu. Sonra Ankara baskısı büyük Sözler'i, Said Özdemir ve Atıf Ural'ın yeni harflerle bastıkları Sözler kitabını "gördün mü?" diye bana uzattılar. Onların isimleri vardı ilk sayfada. Sözler'i aldım öptüm. Koydum oraya. Herhalde yarım saat kadar kaldım yanında, diğer ağabeyler de vardı orada. Çok heyecanlı olduğumdan etrafa bakamadım, sadece Ceylan ve Zübeyir ağabeyi hatırlıyorum şimdi.

Sonra beni bir terzi dükkânına götürdüler, orada Mehmet Çalışkan varmış, bizi tanıştırdılar. Bana bir mektup ve eserlerden verdiler. "Kitapları Konya'da Mehmet Parlayan'a vereceksin" dediler. Komiser emeklisiydi, yorgancılık yapıyordu. Mektubu da, "Rifat Filizer'e vereceksin" dediler. O zaman otobüs yoktu, ben trenle gelecektim. Erserleri, mektubu aldım doğru istasyona geldim. Trene bindim, tren hareket edeceği an, Ceylan ağabeyi karşıda gördüm. Beni ileriden takip ediyormuş. Yani herhangi bir şeye maruz kalır mı, başına bir iş gelir mi diye takip ediyormuş. Tren hareket edeceği an ellerini kaldırdı, selamladı. Isparta'dan bu şekilde ayrıldım. Konya'ya vardığımda emanetleri söylenen yerlere verdim. Rifat ağabey mektubu okuyunca çok içerlendi, gözleri dolmuştu, uzun uzun baktı, çok duygulandığını söyledi. Rifat Filizer Zübeyir ağabeye vesile olan ağabeydir.

ÜSTAD'IN KONYA'YA GELİŞİ

Bediüzzaman Hazretleri "Konya'da dersane açın geleceğim" diye haber göndermişti. Konya bayram içerisindeydi. Kapı Camisinin yanında bir dersane tutuldu. Herhalde 1959 senesinde olacak. Üstad Hazretleri geldi, dersaneye girdi, birkaç dakika oturdu, hemen çıktı. Sonra Mustafa Kırıkçı ağabeyin evine gitti. Orada iki saat kadar istirahat etti. Mustafa kırıkçı abi, ne kadar fikri varsa hepsini Üstad'la konuşur, naklederdi. Üstad "arabayı hazırlayın gideceğiz" deyince "Üstad'ım sen bize bunca zamandır 'Konya'da dersane açın Konya'ya geleceğim, orda kalacağım diyordun, şimdi gideceğim diyorsun?" "Emir öyle kardeşim" dedi Üstad. Biz hep etrafındaydık. Konya'dan ayrıldı.

Üstad'ın Mevlana Hazretlerine ziyareti sırasında da oradaydım ben. Hatta polisler mani oluyordu. O kalabalıkta, Mustafa Kırıkçı abi, Üstad'la görüşmek için elini herhalde şöyle kaldırdı, bunu tam göremedim, bir polis, yüzü yukarı düşmüştü.

Bir daha Bediüzzaman Hazretlerini göremedim. Vefat ettiğinde cenazesine de gidemedim. Çünkü Ereğli'de hatimle teravîh kıldırıyordum o sırada, cemaati bırakıp gidemedim. Ama gitmediğimden dolayı hala içimden bir yangın var.

Merhum Mustafa Kırkçı Konya’da Bediüzzaman hazretlerini evinde misafir etmiştir. Daha sonra Abdullah Tekin ile beraber “Bediüzzaman, Bedi-ül Beyan ve Nur” dergilerini çıkarmıştır.

KONYA’DA “BEDİÜZZAMAN”, “BEDİ-ÜL BEYAN”, “NUR” MECMUALARI

Mustafa Kırkçı ile Konya’da “Bediüzzaman” isminde bir mecmua çıkardığımızı söylemiştim. Bu çok maceralı olmuştu. Şöyle anlatayım:

Sene 1963. Birinci sayı çıktı. Polisler bize bir yazıyla geldiler. “Ben Bediüzzaman’ın neseben kardeşiyim, benim iznim olmadan eserler bastırılmaz” şeklinde bir yazı. Altında da Üstadın kardeşi Abdülmecid ağabeyin imzası. Mecmuaları müsadere ettiler. Aslında Abdülmecid ağabey müsaade etmemiş değil, onun elinden tehditle böyle bir yazı alıp, imza attırmışlar. Emniyet maksatlı olarak alıyor imzayı.

Abdülmecid ağabey böyle ellerini göğsüne bağlayarak bize: “Kardeşlerim kusura bakmayın, suya düştük yılana yapıştık, beni mecbur ettiler” dedi. Mustafa Kırış “Abi sen müsterih ol, bunların hepsinde bir hikmet vardır” dedi, teselli etti. Abdülmecid ağabey o anda Konya İlahiyatta Arapça öğretmeni idi. Onu tehdit edip, seni filan yere tayin ederiz, diye almışlar imzayı. Abdülmecid ağabeyin oğlu ahlak komiseri merhum Suat abiye de aynı şekilde, seni filan yere tayin ederiz diye ondan da tehditle imza almışlar.

Mesele sorgu hâkimine geldi. Sorgu hâkiminin elleri titriyordu. Mutsa Kırkçı abi dedi ki: “Hâkim bey niye elleriniz titriyor?” “Kardeşim ben bu yaştan sonra hamallık mı yapayım? Beni tehdit ediyorlar,

illa aleyhte karar vereceksin diyorlar” dedi. Hâkim müspet bir adamdı. Sonra şimdiki Konya Valiliğinin olduğu yerde mahkeme edildi. Ağır Ceza Reisine dosya verildiğinde, dosyaya baktı, baktı “Ben bu eserleri inceden inceye tetkik ve tahkik etmişim, kararımı vermişim, şimdi tekrar mahkemeyi meşgul etmenin ne manası var?” diye mübaşirin üzerine dosyayı attı. Tık naz, kısa boylu, çok dirayetli bir hâkimdi. O gün, Konya Valiliğinde iğne atsan yere düşmeyecek derecede, her taraftan ağabeyler gelmişti. Ahmed Feyzi ağabey filan konuşma yaptılar. Avukatımız Bekir Berk ağabeydi. Ondan sonra o mecmuaya serbestiye verdiler.

Sonra Mecmuanın ismi değişti; “Bediüzzaman” mecmuası yerine, “Bedi-ül Beyan” oldu. Fakat aynı baskınlar yine devam etti. Yine birbiri arkasına mahkemeler oldu.

Bu sefer “Nur” ismini aldı mecmua. 22. sayıya kadar “Nur Mecmuası” olarak neşredildi. Biz o mecmuada gece-gündüz durmadan çalışıyorduk. Ziya bey vardı, matbaacı, çok halim selim bir kardeşti. Allah rahmetler eylesin. Mecmuaları dışarıya çıkarırken, bunların eline geçerse yine körü körüne götürürler alırlar diye, arabaların üzerinde götürüyorduk mecmuaları. Bir kardeşin bahçe evine bırakırdık mecmuaları.

Mahmut Babadağ¹ diye bir komiser vardı, tanınmış bir adamdı, ama sert bir adamdı. Bizi karakola götürdü. Biz tevîl yoluyla bir şeyler söylemeye çalıştık, serbest bıraktılar matbaaya geldik. Babadağ bizi

¹ Garip, çok garip bir tecelli ki, Abdullah Tekin hocamızın bahsettiği bu komiserin yani Mahmut Babadağlı’nın adı, Abdullah hocafendinin yeğeni Rahmi Erdem’in Van hizmetlerini anlattığı hatıralarda da geçiyor. Şöyle diyor Rahmi Erdem: “Hadiseyi tertipleyen ve tezgâhlayan Komiser Mahmut Babadağlı idi. Bu zat Konya’da yıllarca Nur talebelerine kan kusturmuş, bu davanın amansız bir düşmanıydı. Konya’da âdil ve hakperest Ağır Ceza Reisi Cevdet Can ve arkadaşlarının verdiği beraat kararıyla muradına erememiş ve oradan Van’a sürgün

tekrar karakola götürdü, aynı şekilde biz tekrar matbaaya geldik. Sonunda komiser: “Bu Abdullah hoca yular taktı boynuma, getirdi, götürdü beni” filan dedi. “Bu olsa olsa Cevşen!’in kerametidir, biz de bir şey yok” dedim. Bu safha böyle oldu. 22 sayı Nur Mecmuası olarak devam etti. En sonunda, Mustafa kırkçı ağabeye, yazı işleri müdürü olarak iki sene, on ay ceza verdiler. Kırkçı ağabey emniyetteki tanıdıkların tavsiyesiyle bir müddet ortadan kayboldu. Ama sonra bir affa uğradı, bir gün bile yatmadı.

Karakollarda çok sorguya çekildik. Emniyete götürürler, birkaç saat tutup bırakırlardı. Bir gün hâkim “bu milleti siz mi kurtaracaksınız?” gibi sert bir ifade kullandı. Ben de orada sert bir söz söyledim. Benim tevkifimi yazmış. Ereğli’de tanınmış avukatlar vardı, hemen onlar devreye girdi, serbest bırakıldık. Hapse girmedim, ama karakollara çok gidip geldik, dosyamız çok kabarıktı. Eve baskın ve aramalar ise defalarca oldu.

Mustafa Kırkçı ve Abdullah Tekin’in Konya’da çıkardığı “Bediüzzaman, Nur, Bediülbeyan”

MEHMET FEYZİ: HİRİSTİYANLAR ÜMMET-İ DAVETİYEDENDİR

Kastamonu’da bulunan Mehmet Feyzi Efendiyi ziyarete gittim. Konya’da Mustafa kırkçı ile çıkardığımız “Nur” mecmualarından da götürmüştüm. Dergiye baktı, çok sevindi, “Allah’ım şükürler olsun sana, dairemizi, nurlarımızı genişlettin” dedi. Çok sevinerek baktı dergiye. Feyzi Efendi önce bir âyet, bir hadis okuyor, ondan sonra Risale-i Nur’dan izahlar veriyordu.

O zaman, ilk defa Ay’a ayak basıldı diye gazeteler havadisler yazıyordu. Mehmet Feyzi Efendi bu vesileyle dedi ki: “Ümmet iki kısımdır kardeşlerim; Ümmet-i İcabe, Ümmet-i Davetiye. Hıristiyanlar Ümmet-i Davetiyedendir. Günün birinde onlar da İslamiyet’i kabül edecekler. Dairemiz geniştir, daraltmayın.” Böyle söyledi Feyzi Efendi.

ZÜBEYİR AĞABEYİN İSTEDİĞİ DUANIN ŞEKLİ

Zübeyir ağabeyle beraber kaldığımız zamanlar çok oldu. İstanbul Kirazlımescid’de Zübeyir ağabeyi ziyarete de giderdik. Bir gün “Kardeşlerim bana dua edin” dedi. “Nasıl dua edelim ağabey?” dediğimde, istediği duayı şöyle okudu bize:

“Yâ Rabbi! Zübeyir’i azamî ihlâs, azamî sadakat, azamî fedakârlık, azamî metanet, azamî ciddiyet, azamî gayret, azamî sebat, azamî iktisatta daim eyle; riyadan, ucb’tan, şöretperestlikten, hodfuruşluktan, fahirden, gururdan, tasannudan, tekellüften, her türlü kötü hasletlerden âli kıl” dedikten sonra, “bana öyle dua edin kardeşim” dedi. Zübeyir ağabey: “Günde yirmi sayfa okusak, bir senede külliyyatı bitirmiş oluruz” derdi.

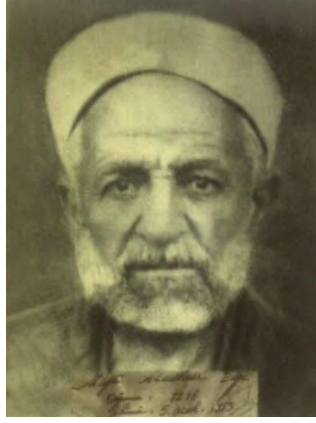
Zübeyir ağabeyin derslerini çok dinledik. Yanında sekiz yaşlarında bir çocuk vardı. Hayret, kırk yaşına bir adammış gibi hareket ederdi o çocuk. Soru sorulduğunda, öyle cevaplar verirdi ki... O yaştaki bir çocuğu nasıl böyle yetiştirmiş diye hayret ederdik biz...

RAHMİ ERDEM YEĞENİMDİR

edilmişti. Hâlbuki böyle vatandaşına zulmeden zalimlerin cezası sürgün değil, başka türlü olmalıydı. Konya’dan Van’a göndermek, “zulmüne orada devam et” demektir. Bu yanlış ve çarpık bir devlet politikasıydı.”

Rahmi Erdem benim yeğenim olur. Rahmi, Adana'da Ziraat Okulunda okuyordu. Büyük Sözler kitabını Rahmi'ye gönderdim. Zaman zaman Ereğli'ye geliyordu, konuşuyorduk. Sorular soruyor, ben de anlatıyordum. Bazı mevzuları hazmedemezdi, onun için sinirleniyordum ben. O zaman bana "Dayı sen bana kızyorsun ama ilkokuldan itibaren bize, sizin hakikat olarak anlattığınız şeyler batıl, batıl dedikleriniz de hakikat olarak telkin edildi. Onun için sen bize kızma" diyordu.

Ben bazen dayanamaz uyurdum, o okumaya devam eder, beni uyandırır "dayı, nasıl yatabilirsin, nasıl uyuyabilirsin, şu hakikatlere bak..." der bu sefer o bize bahisler okumaya başlardı. Hem de çok büyük bir şevkle okurdu. Rahmi Risale-i Nur'a böyle girdi. Bazen Bursa'ya gidip yanında kalıyorum. Haftanın altı günü alıp götürüyorlar derslere. (Rahmi Erdem'in çok önemli hizmet hatıraları, Ağabeyler Anlatıyor-4 kitabından okunabilir. Ö. Özcan)

(1880 – 1953)

ABDULKADİR BİLGE (MÜFTÜ)

Emirdağ Lâhikasında “Buranın korkak müftüsü...” (Sayfa 144) şeklinde bir ibare geçer...

Yıllar boyunca, ilgili lâhika mektubu okudukça “Kimdir bu müftü, adı neydi, Hz. Üstad ona niçin korkak demişti...” gibi ardı ardına gelen sualler ister istemez aklıma takılıyordu. Camiamızdan, benim gibi merak edip soranlar da oluyordu. Demek zamanı gelmişti ki Allah bir kapı araladı, ben de hemen içeriye daldım...

Emirdağlı “Korkak Müftü”, Hz. Üstad’ın Emirdağ’da bulunduğu sıralarda ilçenin müftülüğünü yapan Abdülkadir Bilge’dir. Müftü Abdülkadir Bilge, 1 Temmuz 1880 tarihinde Emirdağ’ın Çilli Mahallesinde doğmuş olup, 5 Ocak 1953 tarihinde yine aynı ilçede 73 yaşında iken vefat etmiştir. Bediüzzaman Hazretleri tarafından ‘Korkak’ denmesinin sebebi ise asıl konumuz olarak bu metin içinde anlatılacaktır.

Müftü Abdülkadir Bilge’nin babası Hacı Mehmet Hayri Efendi de Emirdağ Müftülüğü yapmış... Hatta Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin fasıllarla namazlarını kıldığı Emirdağ Çarşı Camiini de bu zat yaptırmış. Afyon’un bir Caddesine de bir vefa borcu olarak “Müderri Mehmet Hayri Caddesi” diye onun ismini vermişler... Çünkü bu zatın İslâm’a çok büyük hizmetleri olmuş...

Bu konudaki çalışmalarına Abdülkadir Bilge’nin torunu Nevzat Müftüoğlu ve onun oğlu Ahmet Bey yardımcı oldular. Nevzat ve Ahmet Müftüoğlu, Emirdağ nüfus müdürlüğünden dedelerinin kimlik ve tarih bilgilerini teyid ettirerek belgelemişlerdir. Nevzat Müftüoğlu’nun dedesiyle olan soyadı farkı ise sonradan olmuştur. Anlatımı gelecek.

Müftü Abdülkadir Bilge hakkında topladığımız bilgiler için bize en temel kaynak, torunu Nevzat Müftüoğlu olmuştur. Kendi müşahedelerini, babasından dinlediklerini ve sesli olarak babasından kaydettiklerini anlatmıştır. Bu tarihî ses kasetlerini bize de vererek yazmamızı sağlamıştır.

Nevzat Müftüoğlu Emirdağlı bir nur talebesi... Çocukluğunda ve gençliğinde Hz. Üstad’ın mübarek ellerini defalarca öpmüş... Şimdi Afyon’da ikamet ediyor. Bizi yine Afyon’da oturan oğlu Ahmet Bey’in evinde kabul etti. Tanışmamıza vesile olan Said Sulak kardeşimizle beraber gittik ziyaretine. Kendisinin, babası Necati Müftüoğlu’nun, Üstad’ın komşusu olan eniştesi Hasan Hüseyin Ateş’in ve Müftü Dedesi Abdülkadir Bilge’nin birer Emirdağlı olarak, Üstad Bediüzzaman Hazretleriyle çok temasları olmuş... Bize anlattığı hatıraları kamera ile kaydettik. Hepsinin de hatıraları bu kitapta kendi isimleriyle yayınlanmıştır.

Bir noktayı bilhassa ifade etmek istiyorum; Nevzat ağabey, Bediüzzaman Hazretleri tarafından dedesine, ‘Korkak Müftü’ denmesinin nedenini bize açık yüreklilikle anlattı. Hiçbir tekellüfe kaçmadan anlattı...

Müftü Abdülkadir Bilge hakkında yanlış bir kanaate varılmaması için şunu da özenle belirtmek istiyorum: Merhum Müftü, bütün bütün hizmetlere bigâne kalmamıştır. O günkü şartlarda kendi meslektaşları ile kıyaslanınca aslında az hizmet etmiş de sayılmaz. En azından Hz. Üstadla Hulusi ağabey arasında mektup teatisini sağlamıştır. Hz. Üstad, bu müftünün oğluna "Gardaşım Oğlu" şeklinde hitap edermiş. Bu müftüyü kardeş kabul etmiş yani Üstad. Bu kısmı okunacak hatıralara bırakıyorum...

Hatıralar yazılıp düzenlendikten sonra Nevzat Müftüoğlu tarafından tashih edilmiştir.

Nevzat Müftüoğlu Anlatıyor:

1945 Emirdağ doğumluyum. 1968 Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi mezunuyum. Emirdağ'ın Korkak Müftüsü "Abdülkadir Bilge" benim dedemdir. Soyadımız babam Necati Müftüoğlu tarafından sonradan 'Müftüoğlu' şeklinde değiştirilmiştir. Babam Emirdağ Adliyesinde Başkâtip olarak görev yapmış olup bazen de savcı vekilliği yapmıştır. Eniştem Hasan Hüseyin Ateş ise Üstad'ın evinin dükkân komşusudur. Hepsinin de Bediüzzaman'la ilgili çok hatıraları var. Bana da iki yaşından itibaren onbeş yaşına kadar Üstad'ın mübarek elini defalarca öpmek nasip oldu, faytonunun peşinden çok koştum.

Dedemden gördüğüm kendi müşahedelerim ile rahmetli babamdan dinlediğim, sesini kaydettiğim hatıralardan anlatıyorum:

BEDİÜZZAMAN'IN DEDEME "KORKAK MÜFTÜ" DEMESİNİN SEBEBİ

"Bu defa görüşmediğim buranın korkak müftüsü vasıtasıyla, Hulusi'nin Kars'tan bir mektubunu biraderzadem Nihad'ın mektubuyla aldım. Elhak o kardeşimiz, daima fevkalâde sadakatını ve Nurlara kuvvetli alâkasını muhafaza ediyor." (Emirdağ L. 144)

Burada bahsi geçen korkak müftü benim dedem... İsmi Abdülkadir Bilge... O zamanların Emirdağ Müftüsü... Üstadımız Emirdağ'da bulunduğu sürede orada müftüydü. Dedemin soyadı Bilge idi, daha sonra babam Müftüoğlu'na çevirdi. Çünkü hem babası hem de dedesi müftüydü.

Korkak Müftü denmesinin sebebi ise:

Dedem yakışıklı, boylu-poslu, babadan kalma mal-mülk sahibi, zengin, çok varlıklı bir insan... Dolayısıyla hanımları, yani benim ninelerim dörtten aşağı düşmüyor... Hepsi de çok güzel hanımlardı ninelerim... Biri bir sebeple ayrıldığı zaman dedem yine dörde tamamlıyor sayıyı... Sabahları yumurtalı-tereyağlı kahvaltı, öğleyin kuzu etinden güveç... Atının üzengisi bile gümüştendi yani... İkinci Dünya Savaşında herkes yiyecek bir şey bulamazken, rahmetli dedem ava çıkar, tavşan etiyle beslerdi bizi... Emirdağ'da Dedemin borda kapılı dediğimiz büyük kapılı bir konağı vardı.

Şimdi bu kadar rahat yaşayan dedem; elbette Üstad'ı ziyarete gelenlerin acıklı akıbetlerine de şahit oluyor. Üstad'ı ziyarete gidenlere ne yapıyordu? Kapıda bekleyen sivil polisler tarafından yaka-paça yakalanıyor, karakolda bir araba dayak atılıyor, bu işkencelerden sonra da saliveriyorlardı... Veya bazen tehlikeli gördüklerini mahkemeye veriyorlardı. İşte dedem de yakalansa rahatı kaçacak... Üstelik Emirdağ hapishanesi de berbat bir yerdi, ben hatırlıyorum, rutubet içinde bir yerdi orası. O zaman hapishanelerde bit hadisesi de vardı. Dolayısıyla dedem hapishane hayatının bu sıkıntılarını çok iyi bildiğinden, kendisini geri çekiyor... Rahmetli kendisini çok düşünürdü yani...

Dedemin nefsi, bu tür ızdıraplara razı gelmediğinden, Hz. Üstad'a büyük saygısı olmasına rağmen, hizmetin kendisinden beklediği azamî gayreti gösteremiyor. İşte Üstad'ımız tarafından 'Korkak Müftü' denmesinin sebebi budur...

MÜFTÜ DEDEMİN EMİRDAĞ'DA GERİ HİZMETLERİ VARDI

Dedem, bilfiil abiler gibi hizmetlerde bulunamıyor ama bazı geri hizmetleri yapıyor. Mesela az önce okuduğum mektupta "Buranın korkak müftüsü vasıtasıyla, Hulusi'nin Kars'tan bir mektubunu biraderzadem Nihad'ın mektubuyla aldım" diye bir cümle geçiyor. Hulusi'nin mektubunu müftü vasıtasıyla aldım diyor Üstad. Anlaşıldığı gibi zaman zaman Üstad'ın ziyaretine gitmiştir müftü dedem. Bu ziyaretler vesilesiyle Bediüzzaman'ın

talebeleriyle olan karşılıklı mektuplaşmalarına yardımcı olmuştur. Ağabeylerin mektuplarını Üstad'a verip, cevabını alıp, tekrar ağabeylere gönderir imiş dedem. Bu arada tashih edilen risaleleri de PTT kanalı ile gönderiyor.

Üstad'a yaptığı bu ziyaretler şöyle başlıyor ilk defa:

Hulusi ağabey bir mektup gönderiyor müftü dedeme. "Sen din adamısın, bu mektubu Üstadımıza verirsin, tashihini yaptırır bana adresime iade edersin. İsterseniz mektubu emniyete de verirsiniz. Benim adresim filan tabur, oraya ihbar edersin" diye de adresini açık olarak yazıyor.

Dedem mektubu okuyunca gayretine dokunuyor tabi. O şekilde varıyor Üstad'ın evine. Sivil polisler "Ooo Müftü efendi sende mi geliyorsun" diyorlar. "Hoca Efendinin ilmi derecesini ölçmeye geldim, onunla bir sohbet edeceğim" diyor dedem. O zaman polisler girin diyor ve dedem o mektubu Üstad'a veriyor. Cevapları alıyor ve tekrar Hulusi ağabeye iade ediyor. Bundan sonra da Hulusi ağabeyin her mektup gönderişinde Üstad'a gidiyor, görüşüyor dedem. Bu şekilde geri hizmetlerde bulunmuş oluyor.

Yalnız okuyacağım şu mektuptan da anlaşılacağı gibi bu vazife aksayarak devam etmiş; "Öz kardeşim Abdülmecid, beni çok merak ediyor; görüşemediğim buranın müftüsünden, halimi anlamağa çalışıyor." (Emirdağ L. 138) O sırada Üstad'ın kardeşi Abdülmecid ağabey de Ürgüp Müftüsüydü. Emirdağ Lâhikasında Üstad "Ürgüp Müftüsü kardeşim Abdülmecid" diye bahsediyor... Müftü Abdülmecid ağabey, Müftü dedeme mektup göndermiş o zaman.

ÜSTAD'IN KARDEŞİ ÂLİME HANIM VE YEĞENİ FUAD'IN VEFATLARINI BİLDİREN MEKTUP

Bir seferinde ağlayarak eve geliyor dedem. Ninem "Ne oldu Müftü Efendi, kötü bir şey mi var?" diye soruyor. "Mektup geldi Kâbe'de tahtirevanla tavaf ederken Bediüzzaman'ın kardeşi Âlime Hanım vefat etmiş" diyor. Bu mektubu Üstad'a dedem götürüyor. Şualar kitabında bu mesele geçmektedir.

Bir de Üstad'ın kardeşinin oğlu Fuad'ın vefat mektubunu alınca ağlıyor dedem. Bu mektubu da dedem götürüyor Üstad'a. İkisinin de ismi aynı yerde geçmektedir. Beraber okuyalım:

"Bu hazîn kışta ve elîm bir vaziyetimde gayet elîm iki vefat haberini aldım. Biri, hem âlî mekteplerde birinciliği kazanan, hem Risale-i Nur'un hakikatlarını neşreden, biraderzadem merhum Fuad; ikincisi, hacca gidip sekerat içinde tavaf ederken, tavaf içinde vefat eden Âlime Hanım namındaki merhume hemşirem." (Şualar 260)

ÜSTADIN EMİRDAĞ'DA ZEHİRLENMESİ

Bir gün de ağlayarak babam geliyor dedeme, "İnnâ lillahî ve innâ ileyhi râciûn" diyor. Dedem "Ne oldu oğlum?" diyor. Babam "Bana Bekçi söyledi, Bediüzzaman'ın yemeğine zehir katmışlar, yarına sağ çıkamayacak" diyor... Ona ağlıyor babam. "İyi insandı Allah rahmet etsin, tanıyamadılar, anlayamadılar onu" diye aralarında böyle konuşuyorlar dedemle. Babam o zaman Adliyede zabıt kâtibi, dedem ise müftü...

O bekçinin zehir koyduğu pencere, az önce hatıralarını anlattığım eniştem Hasan Hüseyin Ateş'in dükkânının avlusuna bakıyordu. Avlu açık... Üstad'mız da yemeklerini bozulmasın diye oradaki pencereye koyuyor. Bekçi çıkıp Üstad'ın oradaki yemeğine atıyor zehri.

Bu mesele de Tarihçe-i Hayat kitabında şöyle geçmektedir beraber okuyalım:

"Üstadın Emirdağ'da Zehirlenmesi: Bir siyasî memurun iğfali ve "İmhası için yukarıdan emir aldık" demesine aldanan bir bekçibaşı, Üstadın penceresine geceleyin merdivenle çıkarak yemeğine zehir atmış, ertesi gün Üstad zehirlenerek kıvranmaya başlamıştır." (Emirdağ L. 461)

İSTİKLAL SAVAŞINDA EMİRDAĞ'DA DEDEMİN HİZMETLERİ

Dedem aslında fitraten çok cesur bir insandı...

İstiklal Savaşında Yunanlılar Emirdağ'ı bastıkları zaman bizim dağ efeleri koşup-gelip, bize gâvur evlerini gösterin diye bağırlarmış. O zaman Yunanlılar kaçıyor tabii... Yunanlılar güç alıp geldiklerinde de bizim efeler çekiliyor dağlara. Böyle devir-teslimle adeta Emirdağ'ını korumuşlar bizimkiler.

Emirdağ'ın o zamanki papazı Rumları organize ediyor... Dedem ona diyor ki: "Bak burada bu olaylar oluyor, insanlar ölüyor, bir işaret etsem hepiniz gideceksiniz; sizin birlikleriniz geldiğinde de sen işaret etsen bizimkiler gidecek, gel anlaşalım..." diyor. Karşılıklı olarak anlaşalım öyleyse diyorlar.

Emirdağ'da Dedemin borda kapılı dediğimiz büyük kapılı bir konağı vardı. Efeler geldiği zaman Rumları oraya alıyor dedem. Yunan birlikleri geldiğinde de bu sefer papaz, Türkleri koruyor. Hatta bir seferinde Yunanlılar aniden gelmişler, şimdi yıkılan Hükümet Konağına Türkleri toplamışlar, yakmak istiyorlar. Dedemin bundan haberi oluyor; hemen papaza koşup, biz ne anlaşmıştık, bak neler oluyor diyor. Papaz koşuyor, bağırp azarlıyor Yunanlıları, konağın yakılmasını önlüyor.

EMİRDAĞ ÇARŞI CAMİİNİ YAPTIRAN BÜYÜK DEDEM HAYRİ EFENDİDİR

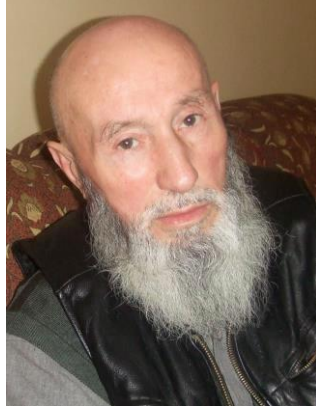
Benim büyük dedem, yani Abdülkadir Bilge dedemin babası Hacı Mehmet Hayri Efendi de Emirdağ Müftülüğü yapmış... Tahsilini Afyon'da bir medresede yapıyor. Dedemin ağırbaşlılığı, hocası müderris Seyyid Abdullah Efendinin hoşuna gidiyor, kızını veriyor ona. Dedem icazetini alınca da seni Emirdağ'ına müftü tayin ettim diyor. Büyük Dedemin Emirdağ hayatı böyle başlıyor yani. Hatta o büyük ninem vefat edince öbür kızını da veriyor Seyyid Abdullah Efendi. Bunlar Medine'den gelmeler...

Emirdağ'ın şimdiki Askerlik Şubesi ile Yeni Caminin çaprazında bulunan büyük konak büyük dedeminmiş... Develerle giden-gelen hacıların ağırlandıkları büyük kapılı bir konak...

Emirdağ kozmopolit bir yer o zamanlar. İnsanların dinle alakası zayıf, köylerin hiç alakası yok. Ölüler bile öylesine gidiyor. Namaz, gusül bilinmiyor...

Büyük dedem Hacı Mehmed Hayri Efendi, Afyon'dan Emirdağ'a Müftü olarak atanınca biraz da zengin; köyleri dolaşiyor, çocukları topluyor, para istemeden onları eğitiyor ve imam olarak tekrar köylere gönderiyor. Konağında bu hizmeti veriyor. Köylüler bakıyorlar ağzı Kur'an okuyan insanlar yetişiyor, ertesine sene severek gönderiyorlar çocuklarını. Bunun esprisi şu: Salı günleri Emirdağ'ın pazarıdır. Köylüler kağrı arabalıyla geldiğinde müftü efendiye üzümler, kavunlar, şememeler getiriyorlar... O da bunları talebelere harcıyor...

Afyondaki bir caddeye büyük dedemin ismini verdiler. "Müderris Mehmet Hayri Caddesi" diye... Üstad'ın fasılalarla namazlarını kıldığı Emirdağ'ın Çarşı Camiini yaptıran da benim bu büyük dedem Hacı Mehmet Hayri Efendidir... Caminin yapılış tarihi 1902 olarak kapısında yazar...

(1932 – 2018)

ABDULKÂFİ TÂLU

'Risale-i Nur Hizmetkârları Ağabeyleri araştırıp, bulup konuştuğça, bu kudsî Kur'anî hizmetin hangi şartlarla, nasıl ve kimlerle, hangi taşıyıcılarla bugünlere geldiğini daha çok, daha ayrıntılı öğreniyor, hayret ve hayranlığımız gittikçe çoğalarak artıyor...

O, ne büyük Üstad'mış, ne büyük bir müdebbirmiş ki, -güya- dört duvar arasına kapatıldığı, içerden ve dışarıdan kapısının kilitlendiği, insanlarla arasına derin uçurumlar, kalın duvarlar örüldüğü halde her sınıftan, her yaştan, her meslekten farklı mizaçları Allah ve Resulullah yolunda koşturmuş... Bazen hiç görüşmeden, bazen de üç-beş dakikalık tebessümülle, okşamasiyla ne özel kabiliyetler, ne fedakâr serdengeçtiler çıkarmış ortaya.

Abdulkâfi Talu bunlardan sadece birisidir... Hatıraları okununca görülecek ki o, yenilerin nazarında gizli kalmış gerçek bir fedaîdir...

Abdulkâfi ağabeyi ben de hiç duymamıştım. Ta ki, Mehmet Sarı ve Ali Demirel ağabeylerle yaptığım röportajlara kadar... Adı geçen ağabeyler onun yaptığı hizmetleri anlattıkları zaman, bir de kendisinden dinleyeyim diye randevu talep ettim, kabul edildik. Anlattıklarının teyidini de Ali Demirel ve Mehmed Sarı ağabeylerden önceden almış olduk.

Babasından İslâmî değerleri alamayan genç Kâfi, boşluk içinde yüzerken, Cübbeli Ahmed Hocanın babası Yusuf Ünlü vesilesiyle Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı duyar, tanır ve hiç tereddüd etmeden dört elle sarılır bu nuranî hizmete. Hemen Hz. Üstad'a bir ziyarette bulunur ve kısa zamanda her fedakârlığa hazır hale gelir, hizmet sevdalısı olur. O sırada İstanbul'da taksi şoförlüğü yapan Talu ağabey, artık ağabeylerinin verdiği her vazifeye koşmaya başlar. Bunların içinde, teksir kolu çevirmek ve askerî jiple ve askerî tayyare ile Risale-i Nur paketleri taşımak da vardır.

İkinci ziyaretinde Hz. Üstad'a şoförü olma talebinde de bulunur. Bediüzzaman'ın İstanbul'a yaptığı son ziyaretleri sırasında Hz. Üstad'ı karşılamak için giderken, taksisinde 'Ahmet Aytimur, Said Özdemir, Salih Özcan ve Av. Bekir Berk' olduğu halde çok sırlı bir araba kazası yapar. Hatta bu kazada Salih Özcan ağabeyin dudağı patlar, dişi kırılır. Tahkik namına Salih Özcan ağabeyle yaptığım görüşmede hâdiseyi aynen teyd etmiştir. Bunların anlatımı gelecek...

Abdulkâfi Talu, 'asabî ve sert mizaçlı' olduğunu kendisi söylüyor. Fakat biz şunu gördük onda; tok ve kalın sesiyle, celalli simasıyla olduğu gibi görünen ve yaşayan, celalli, mert, dürüst ve davaya çok sadakatlı, şefkatli bir nur talebesi... Çok da duygusal, bize hatıralarını kâh ağlayarak, kâh gülererek anlattı.

Bizlere farklı gelen adının bir hikâyesi var, bunu kendisi anlatıyor... Talu ağabeye ikinci bir ziyaretim daha olamadı. Abdulkâfi ağabey şimdi emekli olarak İstanbul Dudullu'da oturuyor, duasıyla hizmetine devam ediyor. İlk defa yayınlanacak olan hatıralarını yazıp

düzenledikten sonra, oğlu Ahmet Sait Talu vasıtasıyla kendisine tashih ve düzeltmeler yaptırdım.

Sohbetimizin sonunda Abdülkâfi Talû: "Bediüzzaman Hazretleri vefat edince, birisi bana 'EDDÂÎ' şiirini okudu, çok sinirlendim... Onu ezbere biliyordum ben... Ama manasını bilmiyormuşuz meğer... Orada Üstad'ın vefatına işaretler varmış..." Dedi. İşte bu vesile ile İstikbalden haberler veren sırlarla dolu bu şiir hakkında yaptığım bir çalışmamı, hatıraların sonuna ekledim. İnşallah istifadeye medar olur... Ömer Özcan

Abdulkâfi Tâlu Anlatıyor

1932 Maraş doğumluyum. Padişahlık zamanında İstanbulluları askere almıyorlarmış, pederim İsmail Faik Talu 'çocuklarım asker olsunlar' diye kaydımızı Maraş'a aldırılmış. Dedem aslında Batumlu. Babam oradan Trabzon'a sonra İstanbul'a gelmiş. Müteathitliğe başlamış, İstanbul'da Pembe Köşkü satın almış, fakat zamanla işleri bozulunca memur olmuş ve çok yer gezmiş; hapishane müdürlüğü, İmar-İskân müdürlüğü yapmış. Peder 1941'de Artvin'de iken vefat etti. Ben o zaman ilk mektep ikinci sınıftaydım. Alman Harbi bitince tekrar dede ocağı Fatih Çarşamba İsmailağa sokağına geldik, yerleştik. Sanat mektebinin orta kısmını son sınıftan terk ettim. İşçilik falan derken sonunda şoförlüğe başladım. İstanbul Belediyesinden şoför olarak emekli oldum.

Benim adım esasında Ahmet Kâfi Talu. Risale-i Nur'u tanıyınca ağabeyler bana Abdulkâfi demeye başladılar. Biz sekiz kardeş olunca bana "Yeter" manasında 'Kâfi' demişler. Benden sonra da bir kardeşim olunca ona da "Vâfi" adını vermişler. Yani yeterin de yeteri... "Talu" ise; iyi, hoş, güzel, seçkin, seçilmiş manasına geliyormuş, yeni öğrendim. Ben 1964'de 32 yaşında iken geç yaşta evlendim. Onun için bana akrabalar "Koca Damat" derler. Şimdi bir dairem var, Dudullu'da oturuyorum...

RİSALE-İ NUR'U TANIMAMA CÜPPELİ AHMED HOCANIN BABASI VESİLE OLDU

Ahmed Kâfi Talu gençliğinde

Risale-i Nur'u askerden geldikten sonra tanıdım. O zaman manen epey bocaladım, kendime bir çıkış yolu arıyordum. Bazı sorularım vardı... O sırada, şimdi Cüppeli Ahmed hoca var ya onun babası Yusuf Ünlü benim arkadaşım. Parlak Yusuf derlerdi ona; Çivici de derdik ona. O zaman topluiğne, çivi imalatı yapardı. Oğlu Ahmed o zaman küçüktü, sonradan Mahmut Hocaefendi cemaatine intisap etti. Üstad'a ve Risale-i Nur'a dosttur babası.

Bir gün Yusuf'la manevî sıkıntılarımı konuşup dertleşirken bu bana: "Abi ben seni nurculardan birisiyle tanıştırayım" dedi. Baktım getirdiği adam benim ilkokul arkadaşım Galip Gigin... Galip de Artvinlidir, Artvin'in eşrafındandır yani, ağa oğlu, yedi sülâlesini de tanıyorum tabi... İşte bu şekilde onunla beraber Risale-i Nur hizmetlerine dâhil olmuş olduk. Galip'le beraber Risalelerden okumaya başladık... Dertlerimi tedavi edecek ilacı bulmuştum...

Derken, ben asabî, sert mizaçlı bir insan olduğumdan ateş bacayı sardı. Evde abilerim var, ama onlar içkiciydi, kavga ediyordum onlarla. Evin de en küçüğü benim. Tabi netice olarak evi terk etmek mecburiyetinde kaldım. Hakkı Yavuztürk vardı, ben ona mülâyim mizacımdan dolayı 'Koyun Hakkı' derdim. Hakkı'nın babası Ekrem amca, Üstad'a yakın

olmuş birisidir. Yenikapı'da onun evi vardı, orayı kiraladık biz. Orada Galip Gigin, Üzeyir Şenler ve ben kalmaya başladık. Üzeyir bizim hocamızdı o zaman. O, risaleleri bizden çok daha iyi biliyordu. 'Ene ve Zerre' Risalesini ezbere bilirdi mesela...

İstanbul'da bir de Süleymaniye Kirazlımescid Sokakta 46 Numara denilen bir dersane vardı asıl. Orada Ahmed Aytimur ağabey kalıyordu. Yalnız 46 Numara küçüktü; Fırıncı, Birinci, Halil Yürür vardı orada da. O zamanki teksir işlerine katılırdık hep beraber. Çok teksir kolu çevirdik... Risale sandıklarını sırtımıza alır postaneye götürürdük. Ahmed Aytimur, ağabeyimizdi, çok ihlâslıydı... Fırıncı 24 saat çevirir, 24 saat uyurdu. Onun da öyle huyu vardı. Ben daha bekârim tabi...

HALİL YÜRÜR'ÜN FEDAKÂRLIĞI

Az evvel dediğim gibi biz Yenikapı'da oturuyoruz. Halil Yürür de Süleymaniye'de oturuyor, orada Risale-i Nur'un teksir işlerini yapıyordu. Biz aklımıza estikçe birbirimize gider gelirdik, gece yarısı bile... Bir gün rahmetli Mehmet Emin Birinci ile gittik Halil'in yanına. Çay falan derken acıktık biz... Garibanlık var ya, çayı kaynatıp kaynatıp içerdik. Acıkınca "Bir şeyin yok mu len Halil acıktık biz" dedik. "Var ama siz yemezsiniz onları" falan diye mırıldanmaya başladı. "Yeriz canım ekmek değil mi bu?" dedik. Meğer çöpten topluyormuş ekmekleri mübarek... Hâlbuki Halil çok ticaretli bir adamdır, çalışsa iyi kazanırdı... Ekmekleri getirdi ama belli, yani yere düşüp kalktığı... "Bunlar var, ben teksir yapıyorum, hizmet var, bir iş'te çalışmıyorum" dedi. Ağzımız açık kaldı. İçimiz çekmese de yedik artık biraz...

MEHMET EMİN BİRİNCİ'NİN ŞEFKATİ

Oradan ayrıldık, rahmetli Mehmet Emin Birinci'yle beraberiz. Tam İstanbul Müftülüğünün karşısında el kol kesilen masa kadar taş var ya, oraya geldik. Ben orada coşmuşum, "O zaman olsam ben de keserdim valla" dedim. Allah rahmet eylesin Birinci "Bana bak! Ben de o zaman Şeyhülislam olsam seni azlederdim" dedi. "Sen ne biçim insansın yahu? Ağzından salyalar akıyor, herkesin elini kolunu kesiyorsun iştahla; adam ömrü billâh kolsuz-bacaksız kalacak sen böyle konuşuyorsun. Biraz üzölsene, ben de seni azlederdim. Kırk senedir bu yolda çalışıyorsun daha bir arpa boyu ilerlemedin mi?" dedi. "Tık" diye ben de ses kesildi, dersimi almıştım. O taş hala orda duruyor olabilir.

BEN BABAMI SORUYORUM ÜSTAD 'ANNEN İYİDİR' DİYORDU

Herhâlde 1950'lili yılların başlarında olacak, Üstad'a Emirdağ'ında, ilk ziyaretim şöyle oldu:

Emirdağ'a vardığımda önce Mehmet Çalışkan ağabeyi buldum. "Ben Aytimur'un dersanesinden geliyorum, Üstad'ı ziyaret etmek istiyorum" dedim. Çalışkan abi "Kardeşim Van'dan gelenler var yirmi gündür bekliyorlar, Üstad kabul etmiyor" dedi. "Abi sen ne yapacaksın yahu, gönder adamını kabul ederse ne ala, etmezse etmez" dedim. Mizaç olarak sertim ya, orada da biraz çatıştık. Artık bizi oturttu. Üstad'a bir çocuk göndermiş. Üstad da kabul etti bizi elhamdülillah.

Huzura vardığımda, "hoş geldiniz" dedi Üstad. Hızlı konuştuğu için pek anlayamıyordum sözlerini. Beş dakika kadar ancak kalabildik yanında. Yüzüne gözüne de bakamıyorsun zaten.

Ben babam İsmail Faik Talu'yu dokuz yaşında kaybettiğim için, ahvalini merak ederdim hep. Babamın hayatı biraz karışıktır, tefecilik falan gibi... Ayrıca babam tiyatroyu ilk açanlardandı, Şehzadebaşı'nda. Bu sebeple bir ara Üstad'a, "Babam öldü ahiretteki durumu nasıl?" diye sordum. Fakat Üstad "Annen iyidir ona iyi bak" diye cevap verdi. Annem hayattaydı... Bir defa daha babamı sordum, Üstad yine aynı cevabı verdi, hep annemden bahsediyordu. Dönünce bunda bir iş var diye amcamlardan, babamın az önce anlattığım durumunu öğrendim... Üstelik babam bizimle de ilgilenmemiş boş şeyler öğretmişti. Abdesti, namazı, guslü öğretmemişti maalesef... Geldik tekrar medreseye...

ASKERÎ UÇAKLA VE ASKERÎ JİPLE RİSALE-İ NUR TAŞIDIM

Sene 1952. Bir gün Yenikapı'da Ekrem (Yavuztürk) amcanın evine Pilot Ali (Demirel) abi geldi "bir fedaî arıyorum" dedi. "Benim! Ne yapılacak abi?" dedim. "Bir tayyare kalkıyor Erzincan'a, Erzincan'dan da Malatya'ya gidecek, uçağın pilotu da Nur talebesi, biraz kitap gönderelim Erzincan'a, Malatya'ya, Diyarbakır'a Mehmet Kayalar'a" dedi. Ali ağabey arkadaşı pilotla önceden konuşmuş...

Geceleyn yumurtayı haşlayarak bana bir çavuş kimliği yaptılar. Yumurta haşlanıp sıcakken bir mührün üzerinden geçirilince arkadan kâğıda çıkıyordu. Sözde ben Üstçavuş'um. Birisinin kimliğinden kopya yapıldı. Birisi sorarsa bir kimlik bulunsun diye yapıldı bu iş. Çünkü oralara hep resmi adamlar girebiliyordu.

Üç çuval Risale-i Nur kitabını üç arkadaşıyla götürdük askeriye. Ali (Demirel) abi karşıladı, askeriye içine soktu bizi. O gidecek kargo uçağına koyduk kitapları. Ben daha hiç uçağı binmemiştim. Ali abi bana dedi ki; "Bak burada delik var, hafif çıkart, fazla çıkarırsan parmağın kırılır burada, burnunu daya hava alırsın bu delikten" dedi. Benim gibi, eşyaların olduğu yerde beş on subay falan daha vardı. Para vermeden gitmek için böyle idareten gidiliyordu. Tabi çoğunun elinde en fazla bir çanta var. Bir tek benim çuvalarım var. Beş kitabı bir paket olarak yapmıştık.

Tayyare kalktı Erzincan'a indik. Orada bir adres vermişti Aytimur abi bana, 10-15 kitap vereceğim. Bir paytona bindim adresi buldum. Herif huylandı bizden, almıyor kitapları. "Yahu kardeşim yapma, etme biz bunu askeri yerden çıkardık, yakalanırsız sonra..." Adamı ikna edemedim. "Senin yanlıştın var" dedi, almadı kitapları. Tabi o zaman yakalansa, korkuyor adam... Döndük tekrar tayyareye, babamızın çiftliği gibi tekrar yerleştirdik kitapları, ama kimse de sormuyor.

İşin en orijinal kısmı şimdi başlıyor:

Tayyare tekrar kalktı, Malatya'ya indik. O sıralarda da Malatya'da bir iki ay önce bir olay oldu; Hüseyin Üzmez, gazeteci Ahmet Emin Yalman'ı vurmıştu... Malatya'ya vardığımda vakit akşam namazına yakındı. Herkes çantasını alıp şıp diye gidiyor... Benim ise üç çuvalım var... Bunları taşımam lazım. Beşli paketler epeyce kalın oluyor, birini sağ koltuğumun altına, birini sol koltuğumun altına, birer tane de kırnaplarından tutup ellerime aldım. Heykel gibi yürümeye başladım. Merdiven de çok dik. Bir binbaşı, bir de asker selam verdiler bana, ben ne yapayım artık ellerim dolu, başımı öne doğru eğip selamlarını alıyorum. İçimden "Ey güzel Allah'ım bunu da becermeme yardım et, yoksa foyam meydana çıkacak" diye dua ediyorum. Merdiven çok dik, çabuk çabuk inemiyorum. Binbaşı halime baktı, askere bir işaret etti, asker benim ellerimdeki Risale-i Nur paketlerini aldı... Tabi daha var içerde... Asker biraz gidince hemen geri dönüp, tekrar aldım paketlerden. Üç dört sefer daha yaparak kitapların hepsini taşıdım jipe. Ben sivilim ama yaptığımız kimlik yanımda. Fakat orda bana askeri bir şey, hatta binayı sorsa birisi, bilmiyorum yani... "Yetiş Üstad! Şu işi göreyim de ne olursam olayım" diye Allah'a dua ediyorum hep...

Bindik jipe, garnizona gidiyoruz artık. Jip benim paketlerimle dolu tabi. O günkü nöbetçi bölük komutanı Binbaşı "Hoş geldin kardeşim seni Allah gönderdi, bu gece benim misafirimsin" demez mi. Adamı tanımıyorum, ama arkadaş arıyordu herhalde... Eyvah dedim içimden, ben askerlikle ilgili bir şey bilmiyorum ki; beni iyi karşılaması hoşuma gidiyor ama foyam meydana çıkacak diye de korkuyorum. Ben artık Allah'a şefaati için "Ya Üstad yetiş" diye tespih yapıyorum.

Adamcağız çay kahve söyledi, içtik. Bir iki saat öyle geçirdik. Bana askerî bir şey açsa bilemeyeceğim. Kitaplar da orada duruyor... Adam "Bunlar ne? Rütben ne?" diye de bir şey sormuyor bana. Hep havadan sudan konuşuyor. Bir fırsatını bulsam kaçacağım. Biraz boşluk bulup da adamın yüzünü güleç buldum mu "Komutanım bana müsaade et de ben gideyim artık" diyorum. "Yok! Yahu misafirimsin beraber yer içeriz sabaha kadar" diyor bırakmıyor. Artık ben birkaç sefer böyle deyince çağırıldı askeri, askerle beraber Risale-i Nur paketlerini tekrar jipe taşıdık. Asker sordu "Nereye gideceğiz?" "Bana bak! Ben buraya daha yeni geliyorum, bir caminin yanında bulunan bir otele götür beni" dedim. Al

şu parayı diye bir de harçlık verdim. Ama ben nasıl seviniyorum... Kurtuldum ya o kumandandan.

Bir taraftan da düşünüyorum, ben şimdi Diyarbakır'a gidince Mehmet Kayalar'ı nasıl bulacağım; Allah, gönderdi yanıma bir adam, o da nurcuymuş. O zaman Kayalar ağabeyin giydiği sarık gibi görünen takkeler vardı, öyle birini gördün mü anla ki, O nurcudur. Onunla Malatya'dan trene binip Diyarbakır'a aldık götürdük kitapları. Kayalar ağabeye teslim ettik. Diyarbakır ve Kayalar ağabeyin sohbetleri çok hoşuma gitti. Bir seneden fazla da orada kaldım. Sonra tekrar İstanbul'a 46'ya geri döndüm.

İstanbul'un ilk nur hâdimlerinden sağdan; Galip Gigin, Abdulkâfi Talu, Üzeyir Şenler, Servet Armağan

EL BÂKİ HÜVEL BÂKİ KARDEŞİNİZ ABDULKÂFİ

Ben öyle kalite adam değilim, ayak işlerine bakardım. Okumak, hele mektup yazmaktan hoşlanmam. Bana desen ki şurada bir ton kömür var onu mu taşırsın, mektup mu yazarsın? Ben kömür taşımayı tercih ederim. Bir gün Diyarbakır'dan 46 numaraya bir mektup göndermek gerekince ben mektubun başına şöyle yazdım: "Bismihî subhanehu, Aziz Siddık Kardeşlerim, El Bâki Hüvel Bâki Kardeşiniz Abdulkâfi,..". Çok gülmüşler o zaman bana. O sırada Sungur abi gitmiş 46'ya beni sormuş. "Yahu sorma gitti Kayalar'ın yanında kalıyor, bak mektubu var" demişler. Sungur abi okuyunca başlamış gülmeye. Onun için bazı toplantılarda beni gördüğü zaman "Ooo, El Bâki Hüvel Bâki kardeşiniz Abdulkâfi geliyor" der.

İKİNCİ ZİYARETİMDE ÜSTAD'TAN ŞOFÖRLÜK TALEP ETTİM

Teksir işleri falan hızla sürüyordu İstanbul'da, ben de elimden geldiği kadar ayak işlerini yapıyordum. 1956'da Ankara'da Sözlür kitabının ilk baskısı yapılacağı zaman, tab işlerini hazırlayan Atıf Ural'a yardım için, Ankara'ya gittim ben. Ankara'da Samanpazarı'nda kaldım. Hakkı Yavuztürk de o zaman Ankara'da askerdi. Mustafa Türkmenoğlu, mühendis Ahmed Kalgay Ural vardı. Ben yine ayak işlerini yapıyordum.

O sırada Üstad hazretlerine gitmek icap etti. Orada bir kelimenin Türkçe karşılığını bulamadılar da, onu Üstad Hazretlerine sormaları gerekti. O hangi kelimeydi şimdi unuttum. Matbaayı durdurup acil gittik Isparta'ya. O sırada orada Üzeyir Şenler askerdi, Üstadın yanında kalıyordu...

Yalnız benim bir niyetim vardı; hani ben şoförüm ya, Üstad'ın da o zaman arabası var, Ceylan abi falan sürüyor. Ben de istiyorum ki Üstad'ın yanına, Medreset-üz Zehra'ya gideyim, orada şoförlük yapayım. Üstadın yanında kalmak için yanıyorum ben... Beni de götürün dedim, zorla kabul ettirdim. Türkmenoğlu ile daha samimiydim, o yardım etti bana. Pendiklidir Türkmenoğlu.

Üstad hazretleri kabul etti bizi. Yanında Zübeyir ağabey vardı, bize o tercümanlık yapıyordu. Zübeyir ağabey Üstadın baş tarafında, onun yanında Türkmenoğlu, Türkmenoğlu'nun yanında da ben oturuyorum. Üstad karyolasında...

En nihayet Üstad "Kardaşım, şimdi Hüsrev'i de ziyaret edin, ilk trenle gidin, vazifeye devam edin, safa geldiniz" dedi.

Ben artık Türkmenoğlu'nu dürtüp duruyorum. Adeta ayağını parçalıyorum 'Söyle!' diye. Söyleyemedi, o da kalktı. Ben hâlâ oturuyorum, kaldım Üstad'la karşı karşıya. Edep dışı "Üstadım ben size şoför olmak için geldim" diyeceğim ama sadece 'Üstadım' dediğimi hatırlıyorum... Ben daha gerisini söyledim mi, söylemedim mi bilmiyorum. Hakikaten çöktüm kaldım orada. Üstad'ın yanında benim diyen adam bile konuşamaz yani, yaşadım bunu ben. Üstad "Kardaşım" dedi kolunu ileri doğru hızla uzatarak, başımı böyle avucuyla okşadı, sanki mübarek ağzından nurlar saçıyordu. Herkes dışarı çıkmış, Abdulkâfi nerede diye konuşuyorlar, seslerini duydum ama hareket edemiyorum. Sonra iki kişi geldi, kollarıma girdiler, beni kaldırıp dışarı çıkardılar. Ayakta zor duruyordum, dışarıda duvara yaslandım. "Yahu ne yaptın sen?" dediler. Vallahi elini şöyle sallasaydı, ben yedi kat yerin dibine gitmiştim yani... (Kâfi ağabey hıçkırarak ağlıyor) Oysa sadece başımı okşadı... Yemek olarak biraz ekmek verdiler. Sonra Hüsrev ağabeye gittik. Trenle tekrar Ankara'ya geri döndük.

SÜLEYMANİYE 46'DA KİTAPLAR BİR ODAYA MÜHÜRLENİNCE

Ankara'da Mektubat kitabı 5 bin adet basılınca, ciltlenmeleri için İstanbul'a, Süleymaniye 46 Numara'ya getirdik. Kitap ciltleme işlemleri daima İstanbul'da yapılırdı. Polisler haber almış... Alt kat, arka tarafta oda dolusu kitap vardı. Polis baskın yaptı. Bize 'bir kişi yeddi emin lazım' dediler. Yani bu kitaplara kefil... 'Ben varım' dedim. "Ama dayağa dayanıklı mısınız?" dediler. "Ooo dayağa çok iyi dayanıklıyım" dedim. Yazdı bir şeyler imzaladık. Polisler gittiler. Aytimur'a "Abi boş ver yeddi emini falan bu kitapları kaçırırım" dedim. Pencere vardı arka tarafta kitapları oradan çıkardık, mühür kapıda duruyor. Allah onlara unutturdu, ne dayak yedik ne de başka bir şey, çağırmadılar bile.

Başka bir gün de dersaneyi basıp bütün kardeşleri götürmüşler karakola. Gittim kimse yok. Komşulara sordum, "onların hepsini alıp götürdüler karakola" dediler. Gittim doğru karakola, polislere; "Ben de orada yatıyorum yahu, ben de arkadaşlarımla yanına girmek istiyorum" dedim. "Yok, yahu bu kadar yeter sen git" dediler" bana, almadılar. Beni, bu deli doluluğum kurtarıyordu. Onlar salıverilene kadar 3-5 gün medreseyi bu fakir idare etti.

VEFATINDAN ÖNCE ÜSTAD İSTANBUL'DA

Üstad hazretlerini, İstanbul'a en son gelişinde de gördü bu fakir.

1959 senesinin son günleri... Ahmed Aytimur ağabey Süleymaniye 46'ya çağırttı beni, hemen gittim. O zaman bir Hudson araba kullanıyordum İstanbul'da. Araba başkasının, ben taksî şoförlüğünü yapıyordum yani. Akşamları 46'da yatıyorum... Ahmed Aytimur abi dedi ki: "Abdulkâfi araban sağlam mı?" "Sağlam abi" dedim. "Bak Üstad Hazretleri İstanbul'a gelecek, sen hazır ol, sana haber vereceğim" dedi. "Tamam, abi" dedim.

O gün geldi, Ahmet abi beni tekrar çağırdı "Şimdi sen Avukat Bekir Berk'e gideceksin, o ne derse onu yapacaksın" dedi. "Tamam, abi" dedim. Bekir Berk'in yazıhanesi Cağaloğlu'nda, gittim. Bekir Berk bana dedi ki "Sen Kadıköy'e git, orda bizi bekle." Gittim... Kadıköy'e o zaman daha köprü yok tabi. Her gelen vapura bakıp bekliyorum artık. Ne kadar bekledim bilmiyorum, ama yok... Sonra Ahmet Aytimur, Tillolu Said (Özdemir), Salih Özcan, Bekir Berk geldiler, bir de ben.

Kadıköy İskelesinden kalktım gidiyorum, bir kaza yaptım ben. Yılanmış şoförüm aslında, ama bir hikmeti var, sonra anlaşıldı. Dörtyol ağzına geldik, koca bir baba vardı orada, o babaya bir vurdum, sol taraftan savrulduk. Ben zannettim bir parke taşına vurduk. Kapıya yüklendim açılmıyor. O zaman herhalde Salih Özcan'ın dişi kırılmış olacak, dudağı patlamıştı. Artık biz saf dışı olmuştuk. Bana "sen işine bak" dediler. Onlar başka taksiye binip gittiler. Benim arabada gidecek hal yok... Polis geldi "Bana bak sen iyi bir adama benziyorsun, resmi muameleye koymayacağım, ama şu çarptığın babayı düzelttir, gel ehliyetini, ruhsatını götür" dedi. "İyi tamam" dedim. Bir at arabası tuttum o babayı koydum, götürdüm, yaptırdım, boyattım yerine koydum. Ama akşam oldu... Araba için mal sahibine haber verdim, o ilgilendi.

Akşama doğru Üstad'ın kaldığı Çemberlitaş Piyer Loti oteline geldim. Üstad'ın kaldığı kata çıkmak istiyorum fakat polis bırakmıyor. "Yahu al sana hüviyet, al sana ehliyet ne istiyorsan vereyim, ben bu zatla Allah rızası için görüşmek istiyorum, adamı mı korkutuyorsunuz, bir kere sen buranın kâtibi değilsin polissin, hapse de girsem ben bu zatı göreceğim" dedim. "Seni kabul edecekler mi bakalım?" dedi. "Et telefon, kabul etmezlerse gitmeyiz" dedim. Telefon etti. "Kim?" demişler "Kâfi" deyince, bırakın gelsin demişler. Çıktım, baktım kapının önünde birikme var. Onları hadi çekilin deyip elimle yol açtım. Delikten baktım Üstad hareketli, arasına görülüyor. Ceylan Çalışkan ile şimdi prof. olan Zekeriya Kitapçı geldi, ben de onlarla girdim içeriye. Ceylan'la aram çok iyiydi. Bir yere sıkıştım oturdum.

31 Mart hadisesini anlatıyordu Üstad. Hurşit Paşadan, gösterilen idamlardan, Hareket Ordusundan bahsediyordu. Beraattan sonraki Ayasofya'ya yürüyüşünü "Yaşasın zalimler için cehennem" deyişini anlattı Üstad. Ben bunları bizzat kendisinden duydum. İçerde belki 15-20 kişi vardık. Üstad'ın o anda sesi iyi çıkıyor, hem de elleriyle, kollarıyla anlatıyordu. Sonradan öğrendim ki, o gün Üstad otele girerken olaylar olmuş. Gazeteciler Üstad'ı taciz etmeye çalışıyorlarmış. Ağabeylerin arasında Üzeyir Şenler de var... Orada onlara karşı çıkıyor... Allah'tan ben o gün kaza yapınca gecikmişim, yoksa vururdum o gazetecileri. O da Allah'ın hikmeti. Ben saf dışı kalmasaydım hadise çıkardı. Meşrebim böyle... (Bahsedilen hadiseler, bu kitaptan, Üzeyir Şenler'in hatıralarından, ayrıntılı olarak okunabilir.)

ÜSTAD'IN VEFATINA İNANAMADIM MEHDİ'NİN DAHA İŞLERİ VARDI...

Mart 1960... Taksiye bir müşteri almış, Taksim'den Aksaray'a gidiyordum; Unkapanı'na geldiğimde bir akşam gazetesi satan adam bağıriyor "Bediüzzaman Said Nursi öldü!" diye. "Eyvah!" dedim. Müşteriye "İn burada, senden para mara istemiyorum" dedim. "Ne oldu?" dedi adam. "Benim Üstad'ım ölmüş, in burada" dedim.

23 Mart 1960 tarihinden bir gün sonra Hz. Üstad'ın cenaze merasiminden kıymetli bir hatıra...
En sağda önde Abdulkâfi Talu, Av. Bekir Berk ve Dr. Tahsin Tola

Kirazlımescid 46 Numara'ya vardım, her taraf dolu. Arabayı sahibine gönderdim. Bir araba tuttuk yola çıktık. O araba da yolda yandı. Başka araba tutarak yola devam ettik. Ben, Fırıncı, Abdullah beş kişiydik.

Urfa'ya vardığımızda oteller dolmuş zaten. Çayırdı, bayırda yattık. 'Nasıl olur bu iş; Üstad'ın, Mehdi'nin daha işleri var...' diye düşünürken. Birisi 'Eddaî' şiirini okudu, çok sinirlendim. Onu ezber biliyorum ben, ama manasını bilmiyormuşuz meğer. Orada Üstad'ın vefatına işaretler varmış. Üstad'ı bir gün önce defnetmişler. Gıyabında cenaze namazını kıldık, İstanbul'a döndük.

Altı ay kadar sonra yani 1963'den sonra Kirazlımescid 46 Numara'dan ayrıldım. Annem yaşlanmıştı. 1964'de evlendim, 4 evladım 7 torunum var. Sağlığım elverdikçe gidip geliyoruz, ama eskisi gibi değil yani.

EDDAÎ

İstikbalden haberler veren sırlarla dolu bir şiir

Eddaî, "Duacınız. Mâlum bir duacı. Hayrınızı isteyen" anlamında imza yerine yazılan bir tabirdir. Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri tarafından, vefatından 40 sene evvel telif edilmiştir. Risale-i Nur'da iki yerde, Sözler ve Şualar kitaplarında vardır. İki şiir arasında tek kelimelik sırlı bir fark vardır.

Eddaî istikbalden haberler veren sırlı bir şiirdir... "Ağabeyler Anlatıyor" isimli kitaplarım için röportajlar yaptığım bazı kadim ağabeylere bu sırlı şiiri de sordum. Said Özdemir, Abdullah Yeğin, Mustafa Pestil bunlardan bazılarıdır. Bu sohbetler sonunda, şiirdeki birçok esrarın kendi âlemimde açıldığını gördüm... Hayret, takdir ve hayranlık içinde kaldım... Bu vesile ile bunların bazılarını okuyucularıyla paylaşmak istedim. Lütfen altı çizili ve koyu karakterli kelimeleri biraz daha dikkatli okuyalım...

EDDAÎ

()Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde**

Said'den yetmiş dokuz emvat (*) bâ-âsam âlâma.**

Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş.

Beraber ağlıyor (**) hüsrân-ı İslâm'a.**

Mezar taşıyla pür-emvat enindar o mezarımla

Revanım saha-i ukba-yı ferdâma.

Yakînim var ki: İstikbal semavatı, zemin-i Asya

Bâhem olur teslim, yed-i beyza-yı İslâm'a.

Zira yemin-i yümn-i imandır

Verir emn-ü eman ile enama...

(**): Bu kıt'a, onun imzasıdır.

(***): Her senede iki defa cisim tazelendiği için iki Said ölmüş demektir. Hem bu sene Said yetmişdokuz senesindedir. Her bir senede bir Said ölmüş demektir ki, bu tarihe kadar Said yaşayacak.

(****): Yirmi sene sonraki bu şimdiki hali, hiss-i kabl-el vuku' ile hissetmiş.

Kelimeler: (Eddaî:Duacınız) (Emvat:Ölümler) (Bâ-âsâm:Günahlarla birlikte) (Âlâm:Elemler) (Hüsrân-ı İslâm:İslâmın maruz kaldığı tehlikeler) (Pür-emvat:Ölümlerle dolu) (Enindar:İnleyen) (Revan:Gidiş) (Saha-ı ukbâ-yı ferdâ:Yakın gelecekteki ahiret meydanı) (Yakîn:Kesin ve kat'î) (Zemin-i Asya:Asya kıtası) (Bâhem:Birlikte) (Yed-i Beyzâ-yı İslâm:İslâm'ın parlak eli) (Yemin-i yümn-ü iman:Emniyet ve korkusuzluk) (Enâm:Halk, insanlar)

• **Mezarının yıkılacağına işaret: "Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde"** kıta'sı ile mezarının yıkılacağına açıkça işaret ediyor. Said Özdemir Ağabey diyor ki: "Biz mezar yıkılır mı? Herhâlde burada bir mecaz, bir îşâret, bir remiz var, bir hikmet var diye

düşünürdük. Fakat gördük ki mecaz değilmiş, mezarı hakikaten balyozla kırılıp yıkıldı.”

- **Vefat edeceği tarih:** Üstad Hazretleri 1960’da vefat etmiştir. Miladî 1960, hicri 1379’a tam olarak tekabül eder. **“Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma”** derken, **“yetmiş dokuz”** kelamı ile, vefat edeceği 1379 (1960) tarihini tam olarak söylüyor. Abdullah Yeğin Ağabey diyor ki: “Biz bu şiire bakarak, acaba Üstadımız 79 sene mi yaşayacak diye düşünürdük hep. Aynı sene gelince gördük ki vefat edeceği tarihi söylüyormuş.”
- **1960 ihtilaline işaret:** **“Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş”** kıta’sı, bir sonraki **“Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâm’a”** kıtası ile birlikte iki işaret verir. Birisi: Bediüzzaman, Hicri 25 Ramazan 1379’da vefat ettikten üç ay sonra 1380’e girildi. Ama miladi 1960 henüz devam ediyordu. İşte aynı sene içinde 27 Mayıs 1960 ihtilâli oldu, **“Sekseninci”** kelimesi bu ihtilale bakar. Zira o tarih ve bu kıta içindeki mana, aynı noktada kesişir. Tarih: 1380. Mana: Müslümanların ağlayacağı bir hadise. Kesştiği nokta: 1960 ihtilali.
- **Yeni bir mezar:** İkincisi: 1380 (12 Temmuz 1960) tarihinde Üstad’ın mezar yeri değiştirilerek Urfa’dan alınıp Isparta’ya getirilmiştir. **“Sekseninci”** ve **“Mezara bir mezar taş”** kelimeleri ile, tarihiyle beraber (1380) yeni bir mezar taşına, yani, yeni bir mezara sahip olacağına apaçık bir şekilde işaret eder. Çünkü “1380 tarihi” ve “yıkılıp kaçırılmış yeni mezara bir taş” manası, aynı noktada buluşmaktadır.
- **İhtilal çok menfi olacak:** **“Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâm’a”** kıta’sıyla da, 1379’un son günlerinde başlayıp, 1380’de şiddetini arttıran (1960) ihtilalinin çok menfi olacağını, yani İslamın zararına ağlanacağına işaret eder. Öyle de olmuştur... Bir önceki kıta ihtilalin tarihine, bu kıta ise Müslümanları ağlatacak özelliğine bakar. O günleri yaşayan bütün ağabeyler, 60 ihtilalinde kendilerinin ve sair Müslümanların çektikleri sıkıntı, takip ve tarassutları hep anlatmışlardır... Av. Gültekin Sarıgül diyor ki: “1960 ihtilalinin hazırladığı zeminle, adlî sistem siyasetleştirilmiş ve daha sonraki yıllarda Müslümanlar aleyhinde üç bin’e yakın dava açılmıştır.”
- **Dünya İslam’a dönecek:** Fakat Üstad Bediüzzaman Hazretleri sonunda güzel müjdelere veriyor. **“Yakınım var ki: İstikbal semavatı, zemin-i Asya. Bâhem olur teslim, yed-i beyza-yı İslâm’a.”** Said Ağabey diyor ki: “Hiç şüphesiz bir şekilde, gerek istikbâl semavatı, gerekse Avrupa ve Asya İslâmın parlak eline beraber teslim olacaklardır. Bu müjdelere şimdiden çıkmaya başladı elhamdulillah...”
- **İmanın bereketi ve verdiği emniyet:** **“Zira yemin-i yümn-i imandır. Verir emn-ü eman ile enama...”** Said Ağabey: “İmanın bereketi insanlığa emn ve emniyet, sülh, huzur ve saadet getirecektir... İnşallah Üstadın bu müjdeleri de, diğer haber verdikleri gibi görünecektir. Ve Asr-ı Saadete yakın bir asır yaşanacaktır...”
- **İkinci mezar yerinin bulunma tarihine işaret:** Risale-i Nur’da iki tane “Eddaî” şiiri vardır. Birisi “Sözler” kitabının sonunda, diğeri, “Şua’lar” kitabının 13. Şua’sı içindedir. Sözler Mecmuasındaki Eddaî’de **“yetmişdokuz”**, Şua’lar’da ise **“altmışdokuz”** târihleri geçer.

Bunun hikmetini, Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin Urfa’dan Isparta’ya kaçırılan kabrini 1969 yılında bulan Mustafa Pestil Ağabey (Minareci Mustafa) şöyle izah etmiştir:

“Ben Üstadımızın Isparta’daki kabrinin yerini vefatından dokuz buçuk sene sonra, 1969 da buldum... (...) Mübarek Üstadın yüzünde hiçbir bozulma yoktu... Yalnız bir yerine ilaç dökmüşler belli oluyordu... (...) Burada bir şey daha var... Sözlerdeki Eddaî şiirinde:

Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde

Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma.

Diyor Üstad Hazretleri. Üstadın hicri takvime göre vefat târihi 1379 dur, bu ona işaret eder. Şua’lardaki Eddaî şiirinde ise:

Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde

Said'den altmış dokuz emvat bâ-âsam âlâma

Demektedir Üstad Hazretleri. Burada **69** ifadesiyle Üstadımız, Isparta'daki yeni mezarının 10 yıl sonra bulunduğu, milâdî **1969** senesine işâret etmektedir. 10 sene fark da bunu gösteriyor." Minareci Mustafa Ağabeyin izahı böyle...

- **Kabir yerinin gizli olacağına işaret:** 1969 tarihinde mezarının yerinin bulunması ve Üstad'ın buna işareti, kabrinin gizleneceğine ve kaybedileceğine de işaret eder. Zira bir şeyi bulmak fiili, gizli veya kayıp olma keyfiyetine bağlıdır. Bediüzzaman'ın, "Dünyada insanlarla görüşmekten beni men eden ihlâs hakikatı, ahirette de kabrimin bilinmemesini iktiza eder..." şeklindeki kerametli vasiyeti bu işarete ayrı bir anlam katmaktadır.

- **Üçüncü Said dönemine işaret:** Aynı meseleyi yani "**79**" ve "**69**" farkını Abdullah Yeğin Ağabey'e de sordum. Şöyle bir izah getirdi: "Üstadın vefat tarihi Hicri 1379, Miladi olarak 1960'dır. Burada Üstad vefat târihini tam olarak söylüyor. "**79**" târihi tam tevafuk ediyor. 13. Şua'daki Eddaî şiirinde geçen "**69**" ise, bundan 10 sene evvele 1950'ye (1369) rast geliyor. Tam hikmetini bilmiyorum ama, "1950" den sonraki hayatı 3. Said dönemidir. Bütün hizmeti şahs-ı mânevîye bıraktığını söylediği târih oluyor. Allah-ü âlem buna işaret etmiş olabilir."

NOT: Bu metin, "RİSALE-İ NUR HİZMETKÂRLARI AĞABEYLER ANLATIYOR" kitaplarının kayıtlarından istifade edilerek hazırlanmıştır. Şiirin zahir manası lûgata bakılarak kolayca çözülebilir. Çalışmamız istikbale aid sırlar üzerine olmuştur.

Ömer Özcan

(1904 – 2011)

ADİL ÇELİK

Sandıklı civarında Bediüzzaman Şahidlerinin son mümessili olan Adil Çelik, 1904 Afyon-Sandıklı doğumludur. 26 Temmuz 2010 tarihinde kendisini ziyarete gittik. Sandıklı'daki evinin yakınında bulunan camide bulduk Âdil ağabeyi. İkinci namazını beraberce camide eda ettikten sonra bizi evine götürdü. Evinde apayrı bir huzur vardı, biz bunu açıkça hissettik. Yetmiş beş senedir risale yazan bu ağabeyimiz, eve girer girmez hemen rahlenin başına geçti. Gördük ki hizmet heyecanını hiç kaybetmemiş... Rahlenin çevresi ciltlenmiş, ciltlenmemiş kendi yazdığı onlarca eserlerle, kitap formlarıyla doluydu. Bunlardan birisini imzalayarak hediye etme lutfunda bulundu bize.

Âdil ağabeyin Hz. Üstad'a çok ziyaretleri olduğunu bildiğimizden kameramızı açtık, Bediüzzaman'la ilgili hatıralarından bazı kayıtlar yaptık. Bu yaşlı ağabeyimiz, bize, önce 4. Şuâ'dan kısa fakat çok tesirli bir ders okudu, açıklamasını yaptı. Hatıralarında daha çok Bediüzzaman Hazretlerinden gördüğü kerametler üstünde durdu... Üstad'a olan bağlılık ve hayranlığı anlatılacak gibi değil...

Tevafuk eseri, ziyaretimizden bir gün sonra Afyon'da kalp ameliyatı olacakmış Adil ağabey. Bizim vasıtamızla cemaatin duasını talep etti. Biz hatıralarını aldıktan sonra, kendisini daha fazla yormamak için müsaade alıp yanından ayrıldık. Hatıraları ilk defa yayınlanıyor.

Bizi, Adil Çelik ağabeye Sandıklılı kadim dostu Hasan Hüseyin Erol hocaefendi götürdü, tanıştırdı ve hatıralar yazıldıktan sonra Âdil ağabeye tashih ettirdi. Kendisine çok teşekkür ediyorum.

Büyük ve kökü çok derinlere giden asırlık çınar ağacı Âdil Çelik, hatıraları alınıp yazıldıktan tam onbir ay sonra 25 Haziran 2011 tarihinde Rahmet-i Rahman'a kavuşmuştur... Âdil ağabeyimize Allah rahmet eylesin... Âmin... Âmin... Âmin...

ÂDİL ÇELİK'TEN İKİ CÜMLELİK KISA FAKAT ESASLI BİR DERS

Âdil Çelik ağabey, önce kendi yazdığı Osmanlıca Şuâlar kitabını açtı ve sırayla iki cümle okudu. Sonra Hz. Üstad'ın bu ifadelerinden ince ve derin manalar keşfederek açıklamalarda bulundu. Şöyle ki:

"Hem o şuur-u imanî ve intisab ve münasebet ve alâkadarlık ve uhuvvet vasıtasıyla bütün dostlarımla -ki hayatımı ve becamı maalmemnuniye onların saadetleri için feda ediyorum-onların mes'udiyetleri ile hadsiz bir saadet kendim de hissedebilir gördüm." (Şuâlar 62)

Bediüzzaman burada şunu diyor: "Ey Risale-i Nur talebeleri! Hayatımı, ten ve becamı bilâ tereddüd, memnuniyetle size hibe ettim" diyor. "Bu dünyada, 70-80 senedir zindanda yatıyorum; Yâ Rabbi, ben dar-ı bekaya gittikten sonra, nur talebelerinin yerine yatmış olayım. Onları, ben öldükten sonra kanunun pençesine verme Yâ Rabbi" diyor Üstad.

“Bir vâlide veledinin lezzetiyle, zevkiyle, rahatıyla zevklenmesi gibi; ben de o bütün şefkat ettiğim zâtların, o rahmetin himayeti altındaki necatlarıyla ve istirahatlarıyla zevklendim ve ferahlandım ve çok derin şükrettim.” (Şuâlar 63)

Bediüzzaman Hazretleri burada da: “Nasıl ki bir valide çocuğunu meydana getirdiği zaman nasıl zevkleniyor, lezzetleniyor o çocuğuna; ben de Risale-i Nur talebelerine o validenin çocuğunu sevdiği gibi talebelerimi seviyor, onlarla zevkleniyorum” diyor Üstad.

Âdil Çelik Anlatıyor:

96 yaşındayım, Sandıklı’da bu evde doğdum, bu evde büyüdüm. Şimdi şu anda Mesnevi-i Nûriye’yi yazıyorum. 1926’da nur talebesi oldum. Üstad Barla’ya geldiğinde 1927’de ziyaretine gittim, dokuz gün kaldık yanında. Üstad’a, onlara baktım dünyanın mahiyetini anladım. Fakat onlar gibi olmak mümkün olmadı, olmak da mümkün değil... Onun yanında devamlı olarak kimse durmadı o zaman. Biz devamlı gittik-geldik yanına. Çok gittim ziyaretine. Eskişehir, Denizli, Afyon mahkemelerine de gittim hep. Ben yetmiş beş senedir Risale yazıyorum, kalem çalışıyorum, benim işim bu...

Yarın Afyon’a kalp ameliyatı olmak için gideceğim. Dua ediniz...

Üstad’la ilk tanışmamız, 1927’de oldu. Bir hizmetkârı vardı, Vanlı Sabri namında; bizim köye geldi, her köye gidiyordu o. “Sana bir şey söylesem kabul eder misin?” dedi. “Barla’ya bir Kürt hoca geldi, duydun mu?” dedi. “Duydum” dedim. “O Mehdi’dir, o hoca değildir” dedi. Elini cebine soktu bana dört-beş tane üzüm verdi. “Ye bakalım ye” dedi. Kalbime bir aşk düştü. Barla’ya geldiğinde 1927’de Hacı Ahmed beni çanta gibi taşıyordu. Barla’ya beraber gittik.

ÇOCUĞU OLMAYANLARA ÜSTAD’IN CEVABI

Sandıklı’nın Macıl Köyünde biz Nasif Hocanın medresesinde ders görüyoruz. Benim elimde ders kitabı var... Nasif Hocafendi büyük evliya... Macıl köylü Hacı Ahmed ve Hacı Hasan vardı, onların çocukları olmuyordu. Nasif Hoca Efendi: “Ahmed Çavuş gittiniz mi Burdur’a o Hocaya?” dedi. “Gittik efendim” dedi. “Kürt mü?” dedi. “Kürt” dedi onlar da. “Ahirzamanda gelecek bu zattır, hemen ipine sarılın koyuvermeyin” dedi.

Mesele şu: Hacı Ahmed ve Hacı Hasan Burdur’a çocukları olmadığı için gidiyorlar. Bediüzzaman’dan dua isteyecekler. Daha bize çocuk için dua ediver demeden Bediüzzaman: “Ben İstanbul’da Yûşa Aleyhisselam’ı ziyaret ediyordum. Bir gün bir kavağın altına oturmuştum, kavaktan bir yaprak düştü, yaprakta bir kabarcık var, o kabarcığı kırdım baktım, içinde ufacık sinekler gördüm. O zaman düşündüm; kavak canlı, fakat ruhsuz, canlı kavaktan ruhlı mahlûkat halk eden Allah, dilerse her şeyden halk eder” demiş Üstad.

Hacı Ahmed ve Hacı Hasan “Biz daha hiçbir şey demeden bizim kalbimizdeki yüzümüze vuruverdi” dediler o zaman. Fakat dua ediver demediğimizden çocuğumuz da olmadı demişlerdi.

ÜSTAD’IN DUASI BİZİ HAPİSTEN KURTARDI

1948’de Afyon Hapishanesine gittik, Bediüzzaman’a gittik. Bir kilo şeker aldık. O zaman şeker bulmak zor, yok... Gittik, Hocafendi (Bediüzzaman) gardiyan odasındaymış. “Esselamün aleyküm yâ efendi hazretleri” dedik. “Siz hoş geldiniz” dedi. “Üstad’ım bir okka şeker getirmiştik” dedik. “Ben sizin şekerini aldım kabul ettim, kardeşlerim çay için şeker yok derlerdi, kardeşlerime dağıtın” dedi.

Bir beyefendi geldi, “Bütün kazandığınızı bu Kürd’e yediriyorsunuz, Türklerde bu kadar hocalar var...” dedi. Bizim Hacı Ahmed sinirli tabi “S... lan eş. oğlu eş. bizim kazandığımızı sen mi veryon, çık ordan...” dedi. O adam da Cumhuriyet Savcısıymış meğer. Sivil polisler tuttular, attılar bizi dama (hapishane). Üstad da orada, her şeyi duydu... Bizi tuttuklarında şöyle toparlandı; “Ben dua ediyorum sizi tutamayacaklar” dedi. O günkü hali nasıl unutturum bilmiyorum, unutulacak bir şey değil (Âdil abi ağlıyor) Bizi attılar içeri...

Komiser ifademizi alıyor. Hacı Ahmed ihtiyar, ben gencim. "Gel buraya, adın ne?" dedi. "Ahmed", "Babanın adı ne?", "Mustafa", Memleketin?", "Sandıklı Macıl Köyü" İfadeleri Daktiloyla yazıyor komiser... Yalnız; "Adım İbrahim, Babamın adı Süleyman, Memleketim Emirdağ" olarak çıkıyor yazı daktilodan. Tekrar soruyor, "Adım Ahmed, babam Mustafa, memleketim Sandıklı..." şak, şak, şak tekrar yazdı daktiloyla... "Adım İbrahim, Babamın adı Süleyman, Memleketim Şuhut" çıktı bu sefer.

Âmir girdi içeriye "ne yapıyorsun komiser bey?" dedi. "Efendim bunların ifadesi alınmıyor, parmağımı 'A' harfine basarken 'B' harfine basıyorum, alınmıyor bunların ifadesi" dedi. "Nasıl alınmaz yahu?" deyince, "buyur" dedi çekildi komiser. Aynı şekilde, "adın ne?" diye sormaya başladı. "Adım Ali, Babam Süleyman..." çıktı daktilodan. Hiç bir şey demedi, hemen polisler "çatın bunları" dedi. Bir polis bana, bir polis Hacı Ahmet'e kelepçe ve tabancayla bizi götürdüler savcıya, sanki eşkiya götürüyorlardı...

"Savcı bey bunların ifadesi alınmıyor, alamadık" dedi. Savcı önce başını böyle yere eğdi, sırtını bize döndü, sinirle bağırdı: "Koca Atatürk bunların hakkında gelemedi, Türkiye Cumhuriyeti gelemedi, ben nasıl gelem, git-götür, gözüm görmesin bunları" diye bağırdı. Savcı hem yüzünü şöyle çevirdi, hem de eliyle yüzünü, gözünü kapattı. Nurcu görmek istemiyordu... Neyse bizi bıraktılar, biz hemen camiye gittik...

Orada birisi: "Ey hükümet! Bu bir evliyadır, Allah dostudur, Allah'tan korkun, kere köre tapmayın" diye bağıriyordu. "Kardeşim sen niye öyle diyorsun, seni dama koyacaklar" dedim. Ben damda (hapishane) Üstad'ın yanında olurum, arkadaş sen işine bak" dedi bana.

Adil Çelik ağabey ile ikinci namazını camide kıldıktan sonra evine dönüyoruz.

26 Temmuz 2010 Sandıklı.

ÜSTAD ULÜLEMRE İTAAT EDİN AYETİNİ HÂKİMLERE İZAH ETTİ

1948'de Sandıklı'dan Afyon'a mahkemeyi izlemek için gittik... O zaman iki aza, bir hâkim, bir savcı oturuyordu kürsüde. Üstad kapıdan girdi, sarık aynen başında. Ben bunu gözümle gördüm. İnsanlar ayağa kalktı, yer gösterdiler. Üstad oturdu. Baktım Savcı şöyle sırtını dönüp oturuyor.

Bir ara hâkim: "Atlullahl ve atlulresullahi emri min külli..." (Nisa 59) ayetini okudu. Sonra "Madem bu hoca niçin kabûl etmiyor bu ayeti?" dedi. Ayette "Ulûlme itaat edin" şeklinde bir mana var. Hoca (Bediüzzaman) ayet bitinceye kadar boynunu kırdı, dinledi. Ayet bitince:

"Ey Heyet-i Hâkime! Şimdi ben size soracağım. Bana okuduğunuz Ayet-i Kerimede Cenab-ı Allah diyor ki: "Ey Resulüm! Söyle ümmetine bana itaat etsin, sana da itaat etsin, benden gelen Kur'anın hükmüyle mahkeme eden hâkimlere de itaat etsinler" diyor. Sizde 'minküm' var mı yok mu?" dedi. (Minküm= Sizden olan) Hâkim "biz 'minküm bilmiyoruz ki" dedi. "Ben söyleyeceğim, siz kızacaksınız?" dedi Üstad. "Söyle kızmayacağım" dedi. "Allah diyor ki: 'Habibim söyle kullarım bana iman etsin, bana itaat etsin, sana da itaat etsin, bana itaat etmeyene ben rahmet etmem, sana itaat etmeyene sen şefa'at etme. 'Minküm' diyor ki; benim Kur'anımla mahkeme etmeyen bir hâkim gelirse ona itaat etmeyin diyor." Şimdi sizler neyle muhakeme ediyorsunuz?" dedi. "Biz Kur'an'la muhakeme etmiyoruz" dedi hâkimler. "Öyleyse onunla itaat etmeyen size, ben de itaat etmiyorum" dedi Üstad. Velhasıl buna benzer çok hadiseler gördük biz...

ÜSTAD'I GÖRMENE NİNENİZLE BERABER GİTTİK

Ninenizin çok emeği var...

Sene 1955. "Yarın Isparta'ya mahkemeye gideceğim ben" dedim ninenize. "Allah denk getirsin" dedi. "Sen de gider misin?" dedim. "Aman ne güzel olur" dedi. "Şöyle bir görsem yüzünü, bir göreyim yeter" dedi.

Isparta'ya vardık. Kalem arkadaşımız vardı Mustafa Ezener, onun dükkânındayız. Onun dükkânına oturttum ninenizi; "Sen burda bekle kalabalık var, ben seni buradan alırım" dedim. Şu elimde de Kur'an var.

Allah bize nusret verdi, Adliyenin merdiveninde yer aldık biz. Bediüzzaman sarık başında, elini şu şekilde açiverdi, bağrıma değırdirdi; "Siz ve zevceniz, sizi Allah Lehv-i Mahfuz'da nur talebesi olarak kaydetmiş" dedi. Ben görmedim, meğer nineniz arkama dinelmiş, beni de dürtmüyor, ben geldim de demiyor. İşte böylece ninen de görmüş oldu Üstad'ı...

Sonra arkama üç yumruk vuruldu. Baktım İstanbullu Fahri Bey... Dedi ki: "Yedi sene oldu ben kapısında yatıyorum, bir dua almadım, bugün siz Allah'a karşı ne yaptınız da bu duayı aldınız?" dedi.

(1930 – 2016)

AHMET ATAK

(Ahmet Remzi Hatip)

Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin Tarihçe-i Hayat kitabının "Tahliller" kısmında, "Ahmet Atak" imzasıyla yayınlanmış bir mektup vardır. "Ey Mübarek, Müşfik ve Muazzez Üstadımız Hazretleri" hitabıyla başlayan bu mektup, "Üniversite Nur Talebeleri Namına Siyasal Bilgiler Fakültesinden AHMET ATAK" imzasıyla bitmektedir. Bir sonraki mektupta geçen "Ahmet" imzasının da Ahmet Atak'a aid olduğunu kendisinden öğrendik. Emirdağ Lâhikasında da, Hz. Üstad'ın, Ankara'da bulunan Osman Nuri Tol'a yazdığı mektupta "benim vekilim ve senin talebelerin" diye isimlerini saydığı "Sungur, Ceylan, Tillolu Said, Sâlih, Abdullah, Ahmed, Ziya" listesinde de Ahmet Atak'ın adı geçmektedir.

Şimdi, nüfustaki adı "Ahmet Remzi Hatip" olan bu ağabeyimizi, Ankara'da, kendi evinde kadim dostlarımız Hattat Muhsin Demirel ve Mehmet Demiröz ile beraber ziyaret ettik. Uzun kamera çekimleri yaptık. Kendisini yorma pahasına da olsa sorularımıza cevaplar aradık. O anlattıkça, hafızamızdaki Bediüzzaman kronolojisinin eksik kalan boşluklarının da dolmaya başladığını gördük.

Bir Devlet Adamı ciddiyetiyle hazırlanmış olduğunu gördüğümüz Ahmet Remzi Hatip, anlatacağı hatıraları önceden notlar halinde yazıp düzenlemiş. Görmemiz gereken fotoğraf, belge ve el yazılarını da masasının üzerine sererek gerekli tedbirleri almış. Ahmet Remzi Hatip, duruşuyla ve konuşmalarıyla hakikaten bir Devlet Adamı... Kaymakamlık, üst seviyede bürokratik, Senatörlük ve Milletvekilliği de yapmış olan ağabeyimizin soyadının değişmesinin bir hikâyesi var, bunun anlatımı gelecek. Biz bu metinde daha çok Ahmet Atak ismini kullanmayı tercih ettik.

Daha lise talebesi iken, Konya'da Sabri Halıcı ve Zübeyir Gündüzalp ağabeylerimizin ders ve terbiye atmosferi altında yetişen, Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı bu ağabeylerden tanıyan Ahmet Atak'ın, Hz. Üstad'la da çok yakın münasebetleri olmuş.

Ahmet Atak, 1948 Afyon Mahkemesine Zübeyir Ağabeyle beraber gitmiş ve Haziran ayında yapılan ilk duruşmayı dışarıdan seyretmiş.

1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi sırasında, Akşehir Palas otelinde, Hz. Üstad'a yakın hizmetlerde de bulunmuş olan ağabeyimiz, Hz. Üstad'ı, İsmail Doyuk'la beraber bir taksiyle adliyeye götürüp, kollarının arasında adliye binasına çıkarmışlar. Hz. Üstad, Ahmet Atak ve İsmail Doyuk'un kolları arasında iken, o sırada çekilmiş fotoğrafları bile var. Beraber aynı taksiyle mahkemeye giderken, Hz. Üstad'ın halet-i ruhiyesini de anlatan Ahmet Atak'ın müşahedeleri ve o sırada Hz. Üstad'ta gördükleri çok ama çok manidar...

Bu sohbetimiz sırasında, Avukat Abdurrahman Şeref Laç'ın yaptığı müdafaanın Hz. Üstad tarafından tashih edildiğini de öğrendik. Zira bu müdafaayı Ahmet Atak kuryelik yaparak Av. Şeref Laç'a götürmüştü, getirmiş.

Akşehir Palas Otelinde, Bediüzzaman Hazretlerine Eşref Edip, Necip Fazıl, Sami Efendi gibi önemli ziyaretçilerin de geldiğini anlatan ve karşılamalardaki incelikleri yorumlayan Ahmet ağabeyimizin tespit ve müşahedeleri önemli...

İstanbul'dan Hz. Üstad'a haber vermeden ayrılan Ahmet Atak'ın pişmanlığı ve yediği tokat ise çok ibretli...

Ahmet Remzi ağabeye yaptığımız ziyaret sırasında bizi en çok heyecanlandıran şey ise, ağabeyin elinde bulunan emanetler oldu. Bunlar, Hz. Üstad'tan ve muhtelif ağabeylerden tevarüs etmiş tashihli risale ve mektuplardır... En önemlisi ise, Risalelerde de bahsi geçen, Hz. Üstad'ın hapishanede yazıp kibrit kutusu içinde talebelerine ulaştırdığı bir mektubun orijinalinin kendisinde bulanması... Mektubun kibrit kutusuna sığacak şekilde katlanmış izleri hala duruyor. Zaten Ahmet ağabey onu orijinal şekilde katlayarak muhafaza ediyor.

Aralarından küçük yaş farkları olsa da Abdullah Yeğin, Kemal Ural, Ziya Nur Aksun, Ahmet Atak ve sonradan Atıf Ural, Mustafa Cahid Türkmenoğlu, Gültekin Sarıgül, İbrahim Canan Ankara Üniversitesinin ilk nur talebelerindendirler. Bu saff-ı evvel ağabeylerimizin hepsinin hatıraları "Ağabeyler Anlatıyor" kitaplarında yayınlanmış durumdadır. Bu seri Ahmet Atak ile tamamlanmıştır...

Hatıraları yazılıp düzenlendikten sonra Ahmet Remzi Hatip'e tashih ettirilmiştir. Yardımları için Hattat Muhsin Demirel'e çok teşekkür ediyorum...

Ahmet Remzi Hatip Anlatıyor:

1940'lı yıllarda Konya'da bazı Nur talebeleri:

Ayaktakiler: Ziya Arun (En Arkada), Dr. Mustafa Oruç (Soldan 6.), Muhsin Alev (Soldan 5.), Fevzi Halıcı (Soldan 1.) Salih Özcan (Soldan 2.)

Oturanlar: Eskişehirli Saatçi Muhittin Yürüten (Soldan 3.), Ziya Nur Aksun (Soldan 5.)

1930 Aydın Bozdoğan doğumluyum. Babam Kerküklüdür. 1. Cihan Harbinde Şark cephesinde subay olarak görev yapmış olan babam, Kayseri Müftüsü, 1. Millet Meclisi üyesi Ahmed Remzi Efendinin kızı ile yani annemle evlenmiş. Dolayısıyla benim bir tarafım Kerkük'e diğer tarafım Kayseri'ye bakar. Aslında her ikisi de Konya menşeli, Mevlevî silsilesinden geliyorlar. Onun için Konyalılığımız da var bizim. Benim doğum yerim ise babam asker olduğu için görevi icabı bulunduğu Aydın Bozdoğan'dır. Elhasıl ben aslen Osmanlıyım, Osmanlı memleketindenim... Anadolu'da yedi ayrı yerde dolaştıktan sonra kader bize Karaman ve Konya'da ilk, orta ve liseyi bitirtti. Üniversite olarak, Siyasal Bilgiler Fakültesi ve Ankara Hukuk Fakültesi mezunuyum. Çeşitli ilçelerde kaymakamlık yaptım. Isparta-Senirkent kaymakamı iken oradan askere gittim. Askerlik dönüşümde Eskişehir'in Sarıcakaya İlçesi Kaymakamlığından istifa ettim. Serbest olarak tarımla uğraşmak için İzmir'e yerleştim. İzmir'de mandalina yetiştirmek için bir bahçe tesis ettim. 1960 İhtilaldan sonra İzmir Belediyesinde Karşıyaka Şube, Büyükşehir Zatişleri Müdürlüğü ve encümen azası olarak görev yaptım. Üstadımız o sene vefat etmişti. Oradan DPT'ye intisap ettim. Bilahare İzmir'de Sanayi Bölge Müdürü iken 1975'den itibaren Milli Selamet Partisinden evvela Konya Senatörü seçildim. 12 Eylül 1980 ihtilalini gördük. Malum Konya mitinginin tertip heyetinde olduğumdan dolayı diğer arkadaşlarla beraber tutuklanıp, sekiz ay Medrese-i Yûsufiye'de yattık. Beş sene de siyasi yasaklı olarak bununduk.

Bilahare 1991 seçimlerine Refah Partisinden Konya Milletvekili seçildim.

1986 başından itibaren Eski Diyanet İşleri Başkanı Gümüşhane milletvekili Lütfi Doğan Hoca Efendi ile beraber "İslamî İlimler Araştırma ve Yayma Vakfı" adında bir vakıf kurduk. O vakfımızın yetiştirdiği talebelerimizle meşgulüz şimdi. Daha ziyade İlahiyat talebelerine yönelik eğitim faaliyetlerimiz var.

NÜFUSTAKİ İSMİM AHMET REMZİ HATİP'TİR

Osmanlı dağıldıktan sonra eski ile bağları koparmak için gayretler gösterildi. Soyadı Kanunu çıktığında, eski soyadlar -hele Arapça olursa- yasak oldu. Babam, benim soyadım "Hatip" olsun dediğinde olmaz demişler! Mesleğin piyade, soyadın "Atak" olacak demişler. Ben kaymakamlığım sırasında, 1956'da dava açtım, eski "Hatip" soyadımı kullanmaya başladım. Bu sebeple Tarihçe-i Hayat kitabındaki mektupta adım "Ahmed Atak" diye geçer. Bu mektubu Siyasal Bilgilerde okurken yazmıştım. Bir sonraki mektupta Ahmed diye ismi geçen şahıs da aynı kimsedir... Ahmed Remzi dedemin ismidir.

KONYA'DA SABRİ HALICI İŞİNİ BIRAKIR BENİMLE İLGİLENİRDİ

Orta ve liseyi Konya'da okudum. Ziya Nur Aksun, Muhsin Alev, Ziya Arun, Hasan Helvacılar ile yakın devreyiz... Biz Konya'da o sıralarda Hacı Veyiszade Mustafa Efendinin Piri Paşa Camiinde yaptığı sohbetlerine gidiyor, Konya'nın mânevi havasını teneffüs ediyorduk.

Ayrıca bana İslamî eğitim ve şuuru veren bir ağabey de vardı, İstanbul Teknik Üniversite talebesi Kemal Selçuker. Kendinden, her geldiği tatilde Kur'an ve temel İslâm ahlâkını öğrenirdim.

Sene 1946, lise talebesiyim. Kemal ağabey geldi ve tatil bitince İstanbul'a döndü. Arkasından kendisine bir mektup yazdım "Sen buradan gittikten sonra yalnız kaldım, birisini tavsiye et" dedim. "Bizim dükkânın bitişiğine halıcı Sabri Bey var ona git" dedi. Sabri Halıcı, çok muhterem bir zat... Büyük bir dükkânı vardı. Tanıştık, bana evvela tecvidden başladı. Sadece "Euzu" demem için bir iki ay çalıştırmıştı. O mübareğin sayesinde Kur'anı tecvid üzerine okumaya başladım. Aynı zamanda ilmihal bilgileri dâhil bütün İslami bilgi ve terbiyeyi de bize kendisi verdi. İşini terk eder bana bunları öğretirdi rahmetli Sabri Halıcı.

1940'lı yıllarda Konya'da bazı Nur talebeleri:
Ayaktakiler: Ahmet Remzi Hatip (En arkada), Em. Yüzbaşı Refet Barutçu (Soldan 3.),
Salih Özcan (soldan 1.)
Oturanlar: Soldan Sağa: Saatçi Muhittin Yürüten, Ziya Arun, Ziya Nur Aksun

Şubat tatili oldu, İstanbul'dan üniversiteliler Sabri Bey'e geldi. Dediler ki: "Biz gelirken Emirdağ'ına uğradık, Üstad Hazretlerini ziyaret ettik, bu Risale-i Nur'ları gönderdi." O günkü kültürüme göre Emirdağ neymiş, Üstad, Risale neymiş hiç duymamıştım daha. Ama böylece ilk pencere açılmış oldu.

ZİVER BEY'İN (ZÜBEYİR GÜNDÜZALP) TERBİYE ATMOSFERİ ALTINDA GİRDİM

Bu arada Sabri Halıcı'nın yanına gayet vakur, posbıyıklı, kırmızı yanaklı, sarı-kızıl saçlı genç bir zat hemen her gün gelir, elinde küçük bir sepet olduğu halde, bir tomar evrak gibi, kareli kâğıtlara yazılmış, eski yazılı kâğıtlar getirir, götürürdü. Ben bunların henüz ne olduğunu bilmiyorum tabii ki.

Zamanla bu vakur ve ciddi zatla tanıştım. PTT memuru Ziver Bey... O, akşam nöbetine gider, Mors Alfabetiyle sabaha kadar gelen telgrafları çekerek. Elindeki de yemek sepeti. Ben postaneye kadar onun arkasına takılır, uğurlardım. Böylece Sabri Halıcı Bey'in terbiye atmosferi altında iken, Ziver Bey'in terbiye disiplini altına girmiş oldum. Bir risale götürür Kur'an harfleri ile aynısını yazar, tekrar getirir, götürürdü... Bunlar Üstad'a veya çevre il ve ilçelere gönderilirdi... Ben de yazmaya başladım, kendisinden aldığım risalelerden...

Gençlere bir ayak olmuş oldum ben. Liseden birtakım arkadaşlarımı Ziver ve Sabri Bey ile tanıştırmaya vesile oldum. 15-20 kişilik bir cemaatimiz oldu. Bunları hep Ziver Bey'in evine getirirdim, Ziver Bey bize Risale okur, ders verirdi. Evi de çok basit bir Konya eviydi. Talebeler gelmeden evvel pastaneye gider, küçük küçük kremalı pastalardan alır, kremler üzerine, onlar gelinceye kadar toplu iğne ile Risale-i Nur kelimesini yazardı. Hepsine tek tek yazardı. Bunları ikram ederdi. Böylece epey bir beraberliğimiz olmuştu.

Ben lise son sınıfta iken edebiyat hocası "Sen sigaranın zararları hakkında bir konferans hazırla" diye ödev vermişti. Cumartesi günleri bayrak merasimlerinde konferans verilirdi. Ziver Bey ile beraber öyle bir konferans hazırladık ki; Sigaranın zararları diye, İslam ahlakını başından sonuna kadar anlatan bir konferans oldu. Çok da takdir gördü. Bu sefer İslam'ı anlatan bir konferans hazırlayalım dedik. Gülistan isimli kitabı tanıtan konuşmayı da Kemal Selçuker ve Zübeyir ağabeylerle beraber hazırladık...

ÜSTAD'I İLK ZİYARETİM 1947'DE EMİRDAĞ'DA OLDU

1947 yazında, Emirdağ'ına gidip Üstad'ı ilk ziyaretim nasip oldu bana. Daha Konya'da lise talebesiyim.

Yalnız gittim Emirdağ'a. Önce Çalışkan'ları buldum, Üstad'ın evine çıkardılar beni. İlk defa orada görüştük Bediüzzaman'la. Öyle bir huzur ki... O'nun manevi azametini ve büyüklüğünü görüyorsunuz, hissediyorsunuz yanında... Orada bir haşyet, bir vakar var... Başkalarının yanında duymayacağınız rahatlığı ve huzuru duyuyorsunuz huzurda...

Görüşmemizde Üstad'ın bize tavsiyesi, Risalelerde ne varsa o olmuştur. "Bu Risaleleri okuyan benim talebemdir, siz de benim talebemsiniz, hizmet için gayret ediniz" şeklinde konuştu. Bu görüşmeler, ziyaretler daha sonra hep devam etti. Sırası geldikçe diğer hatıralarımı anlatacağım.

Yalnız özellikle şunu belirteyim; Risalelerde anlatılanların dışında Üstad'a izafe edilen rivayetlerden, efsanelerden Allah bizi korusun. Sizi tenzih ederim... Yapılan röportajlarda, sizin şahsi kanaatleriniz veya istekleriniz, bizim hele üstadın sözümüzümüz gibi okuyucuya intikal etmemelidir, buna çok dikkat edilmelidir.

HULUSİ AĞABEYİN SOYADI ÖNCEDEN "ÖZBAŞ" İDİ¹

Albay Hulusi Bey, Urfa'da vazife yaparken ben 1948-49 tatilinde Urfa'ya gittim. Ramazan ayındayız. Urfa'da annem, babam, abim var. Hulusi Özbaş, Ziver'in Zübeyir, Ahmet Atak'ın Hatip olması gibi sonradan soyadını "Yahyagil" olarak değiştirmiştir. O sırada Hulusi ağabey Askerlik Daire Başkanıydı. Ağabeyim de subaydı benim. Teravih'e beraber gideceğiz dedi. Abim ile onun dairesine gittik. Resmi elbisesiyle imam oldu, teravihi kıldırıldı bize. Tatil boyunca Hulusi ağabeyin yanına mutlaka gidiyordum. Hulusi Bey'in

¹ Hulusi ağabeyin soyadını değiştirme işini Salih Özcan ağabeye de sordum, Ahmet Atak'ı aynen teyid etmiştir. Ö. Özcan

yanından hiç ayrılmayan genç inşaat mühendisi Osman Çataklı ile Urfa'da tanıştık. Teknik Üniversite'de Profesör Mehmet Zaid Koktu hazretlerinin Ramuz-ul Ehadisi neşreden ve Necmettin Erbakan'ın da eniştesi olan zattır. Size gösterdiğim Hulusi ağabeyin el yazısı bulunan defterler o zamandan kalmadır. Gördüğünüz gibi diğer ağabeylerden de böyle el yazıları bende var. Risalelerin artık yeni harflerle tabedilmesi gerektiğini söyledi.

SABRİ HALICI, 1948'DE AFYON HAPSİNE GİTTİ KİTAPLARI BANA KALDI

Sene 1948, kış geldi... Üstad'ı Emirdağ'ından Afyon Hapishanesine aldılar. Kısa bir zaman sonra Konya'dan Sabri Halıcı Beyi de aldılar. Sabri Bey zaten takip altındaydı, arkasında sivil polis, sabahleyin evinden çıktı mı yatıncaya kadar onu takip ederdi.

Sabri Halıcı gittikten sonra hanımı beni çağırdı, dedi ki, "Bu kitaplar ne olacak?" Bir salonun tam karşısını kaplayan uzun bir sedir, tahtadan yapılmış sandık gibi bir sedir, yerinden zor kalkar yani. Onun altı kitap dolu. O baskın sırasında Sabri ağabeyin bu kitaplarını görmüyorlar. Çünkü sedir sanki oraya çakılı gibi duruyordu. Teyze ile beraber onları bir çuvala doldurup, hepsini bizim eve naklettim. Gide gele yaptık bu işi.

Benim annem müftü kızıdır. I. Dönem milletvekili Yalvaç Müftüsü Ömer Vehbi Efendinin kızı da ev sahibimiz. Annem ona gidip "Ahmet kitaplar getirdi, ne yapacağız?" diyor. "Abla korkma, ben Ahmet'in kitaplarını çeyiz sandığımda saklarım" diyor, anneme moral veriyor. Dedem vaktiyle çok zulme uğradığı için annem korkuyor... Benim istinsah ettiğim nüshaların altında üstadın "Ya Erhamerrahimin, bu nüshayı yazan Ahmet Atak'ı ve annesi Sadiye'yi cennetinde mesut eyle Said Nursi" diye duaları vardır, elhamdülillâh.

ZİVER BEY MEKTUPLA KENDİNİ İHBAR ETTİ

Sabri Halıcı ağabey Afyon hapsine gitti... Zübeyir ağabey "ben nasıl gitmem Üstad'ın yanına" diye rahat edemiyor... Ne yapalım diye düşündük; Ahmet bir mektup yazalım dedi. Aldı eline bir daktilo, Afyon Savcısına hitaben: "Siz Sabri Halıcı'yı aldınız ama elebaşılardan birisi burada, siz onunla niye alakadar olmuyorsunuz?.." diye birkaç ihbar mektubu. Bir mektubu Merkez Postanesinden verdim. İkinci mektubu Samanpazarı Postanesinden, üçüncüsünü başka postaneden... Derken Ziver Bey'i Akşehir'e sürdüler. Tutuklanmadı ama sürgün edip hakkında dava açtılar. Neticede yine Afyon hapsine Üstad'ın yanına giremedi.

Afyon'da ilk duruşma günü belli olunca, ben liseden mezun oldum, demek ki 1948 Haziran ayında olmuş ilk duruşma... Sorgu yani...

Ziver Bey ile ikimiz Afyon'a, ilk duruşmaya gidiyoruz. Ziver Bey büyük bir hevesle, tutuklanma hevesi içinde gidiyordu Afyon'a. "Ah Ahmet! Bir girsem hapishaneye ilk yapacağım iş, çeşmeyi açıp, oradan kana kana içeceğim. Üstad'ın mübarek elinden nur çeşmesi gibi içeceğim" diyordu. Üstad'ın hasreti içerisindeydi. Eşyalarını da ona göre aldı Akşehir'den. Yatağını denk yaptı, sepetini aldı... Trene bindik... Yaz günü geç vakit...

GECE YARISI AFYON HAPİSHANESİNİN PENCERESİNDEN ÜSTAD'I DİNLEDİK

Afyon'da trenden inince bir otele gittik Zübeyir ağabeyle. Gece yarısı saat 02.00 gibi. Mevsim yaz, hava çok güzel. Ben kendi yatağımı hazırlıyordum. Ziver Bey "Ahmet abdest aldın mı?" dedi. "Aldım" dedim. "Haydi bakalım" dedi. "Nereye?" "Üstad'ı ziyaret gideceğiz" dedi. "Abi gece vakti..." falan dedim ama kalktık beraberce, yürüdük, doğru hapishaneye... Adliye binasının yarısı eski yapı, yarısı yeni yapı, onun arkasında hapishane...

Ortalıkta hiç kimse yok, caddeler boş, ne gelen var, ne de geçen... O zaman motorlu araçlar da yok yani. Hapishaneye yaklaştık, eski bir bina. İçeride bir bina daha var, o bina görünmüyor. Hapishanenin çok büyük bir cümle kapısı var, iki taraflı açıldığı zaman at arabası girip çıkabilir. Kapı, kemerli bir taş yapı. Kapının üstüne de bir oda oturtmuşlar. Dört tarafı açık bir oda... Bütün kışı orada geçirmiş Üstad. Afyon'un şiddetli soğuğu malum... Onu Ziver Bey biliyor...

Bir baktık ki, nöbetçi köşede silahına dayanmış, mükemmel uyuyor. Resmen horul horul uyuyor. Pencereye iyice yaklaştık, yalnız pencere yukarıda.

Tam teheccüd vakti, Üstad Hazretleri herhalde teheccüde kalkmış, Salâvat-ı Kadiriye'yi cehri okuyor. "Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ..." diye yüksek sesle başlıyor, yavaşlayarak bitiriyor, sesi gittikçe kayboluyor. Tekrar başlıyor... Artık bilmiyorum, bir belki iki saat biz orada kaldık, böyle huzur içerisinde dinledik Üstad'ı. O adam hâlâ uyuyor ayakta. Derken imsak vakti yaklaştı, Ziver Bey "Biraz sonra ezan okunacak, biz gidelim, bu adam ezan sesiyle uyanır şimdi" dedi. Usulca çekildik ayrıldık oradan. Ezanlar da okunmaya başladı.

ÜSTAD DURUŞMA SIRASINDA AYAĞA KALKTI, BOYNUNDAKİ DOLAĞINI ÇIKARDI YERE SERDİ, NAMAZA DURDU

Birkaç saat otelde uyuduktan sonra sabahleyin, Ziver Bey ve ben giyindik, adliyeye gittik. O, duruşma salonuna girdi, ben binanın dışından izledim duruşmayı. Adliye binasının bir tarafı park, çimli bir yamaç, oraya gittim ben. Benim gibi başka gelenler de vardı o yamaca. Oradan duruşma salonu çok iyi görünüyordu.

Üstad ve talebeleri tek tek hapisaneden çıktılar, sırayla mahkemeye geldiler. Elleri bağlı değildi. Arka kapısından biz görüyoruz onları.

Duruşma başladı. Olanları görüyoruz ama konuşmalar duyulmuyor. Pencereler çok müsaid, yakın olduğundan içeriği görüyoruz. Anfi gibi... Hâkimler de görünüyordu. Üstad en baştaki sırada duruyordu, hepsi görünüyordu.

Öğle ezanı okundu, bir hareketlenme oldu... Üstad ayağa kalktı, boynundaki dolağını çıkarttı yere serdi, namaza durdu. Sonradan öğreniyoruz ki hâkim "Siz kaza edersiniz" falan demek istemiş... Üstad "Ben kılıyorum" demiş. Mahkeme heyeti buna seslenemedi tabi. Namazını kılarken, sorgulamaya devam edildi.

Ziver Bey tutuklanmak hevesiyle gitti ama duruşma başka bir zamana ertelendiği için kös kös geri geldi. Fakat ilerdeki bir duruşmada onu da tevkif edip içeri aldılar...

ÜSTAD'IM AHMET LİSEYİ BİTİRDİ HANGİ FAKÜLTEYE GİTSİN?

İçeriye bir başka hevesle de gitmişti Ziver Bey. Bana devamlı telkinde bulunurdu "Sen Edebiyat Fakültesine git, lise öğretmeni ol, özellikle Felsefeye git, terbiyeci ol" derdi. Benim de gönlümde başka şeyler vardı... Nihayet karar verdik, Üstad'a bir soralım dedik. Nerede soracak, duruşma günü soracak. İşte orda sormuş Üstad'a. Gelince söyledi bana. "Ahmet liseyi bitirdi hangi fakülteye gitsin?" diye sormuş. O mübarek Üstad da bir evliya nazarıyla cevap veriyor, "kendisine bırakın" diyor. Sonradan Sami Efendi Hazretlerinden de duymuştum; Evliyaullah, şunu yap, bunu yapma demezmiş. Çünkü yap dediğini, istişareyi yapan yapmazsa zarara uğrar. Onun için kendi haline bırakıyor.

İstanbul'a imtihana gittik, mülakatın sonunda kazandığım dört tane yer içinden Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesini tercih ettim.

ANKARA SİYASAL BİLGİLER FAKÜLTESİNE KAYDOLDUM

Sene 1948 Ankara'ya geldim, Siyasal Bilgiler Fakültesine kaydoldum... Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesinin Arapça Bölümünde okuyan Abdullah Yeğîn'den başka kimse yok. O da bir-iki sene sonra mezun olacaktı, bizden büyük tabi.

Onun, Araçlı şekerçi bir hemşerisi vardı; Ulus Meydanı'nda Şekerçi Nuri. Ankara'ya gelen mektup ve Risaleler onun dükkân adresine gelir, tezgâhtaki şeker kavanozlarının arasına koyar, biz de gelip oradan alır, okur, durumu değerlendirirdik. Sonra gidecek, gönderilecek yerlere götürür, münasip arkadaşlara okurduk.

Sonra babamlar geldiler Ankara'ya. Ankara hastanesinin önünde bir ev kiraladık. Mektuplar bana gelmeye başladı. Bir gün (1950) evimizi sivil polisler taharri ettiler. Allah'tan bir şey bulamadılar. Seçim oldu, Demokrat Parti kazandı. Gelen mektupların dağıtılma işine devam edildi. Bunlardan bir tanesi Temyiz Mahkemesi Başkanı Abdullah Aytemiz'e yazılmıştı, Maraşlıdır, ona bizzat ben götürdüm verdim.

ÜSTAD'TAN GELEN MEKTUBU ADALET BAKANINA GÖTÜRDÜM, FAKAT...

**D.P. Adalet Bakanı Rüknettin Nasuhioğlu (Edirne) 1951-1952 tarihlerinde görev yaptı.
Bediüzzaman kendisine Ahmet Atak'la mektup bir gönderdi**

En enteresani, bir gün Mustafa Sungur geldi. Emirdağ'dan bir mektup getirdi. Üstad "Bunu Ahmet götürsün Adalet Bakanına" demiş. Ben Siyasal Bilgiler üçüncü sınıftaydım. Sene 1951. Bir ağabeyimiz vardı, ona gittik, "Böyle bir vazife var, ne dersin?" diye sorduk. O Devlet memurluğu yapan birisiydi. Dedi ki: "Sen Ziya Nur'u ve Abdurrahman Cantekinler'i al yanına yalnız gitme" dedi. Gittik... Şimdiki Adalet Bakanlığı binasıydı... Kapıdan nereye gidiyorsun diye soran olmadı hiç. Doğru Bakan Özel Kalem Müdürüne çıktık. "Biz Üniversite talebesiyiz, bakan beye bir mektubumuz var, Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri, bu mektubu gönderdi, Bakan beye vereceğiz" dedim. Adamcağız buyur etti. Bakana üstadım selâmlarını ve mektubunu takdim ettim. Gözlüğünü burnunun üstüne indirdi, okudu, okudu... Biz de hiç ondan müsaade almadan oturduk şöyle koltuklara. Yüzü gözü değişti adamın. "Senin adın ne?" dedi. "Ahmet Atak" "Nerde okuyorsun?" "Siyasal Bilgiler" dedim. "Kaçınıcı sınıftasın? Numaran kaç?.." Sonra aynı şekilde diğerlerine de sordu, kaydetti. Ziya Nur Aksun Hukukta, Abdurrahman Tibbiyede okuyordu.

İsimlerimizi yazdıktan sonra "Ne işiniz var sizin burada? Kurun-u vustada kalmış bir pir-i faninin arkasında ne işiniz var sizin, gidin derslerinize çalışın" dedi, aynen böyle dedi ve bizi kovdu. Çıktık...

Daktilo ile yazılmış mektubun muhtevası şu:

"Nasuhizade Rükneddin Bey,

Sirkeci'de bulunan Akşehir Palas Otel

Siz falan Nasuhizade Şeyhülislamın torunusunuz. Babanız da Nasuhizade müderris falanca, siz bunların evladlarısınız. Onlar, din-i mübine hizmet eden kimselerdi, sizin de öyle olmanız umulur. Bana bu Halk Partisi idaresi, iktidarı boyunca, akla gelmedik eziyetler yaptı. Sürgünden sürgüne, mahkemeden mahkemeye göndermiştir. Risaleleri

yasaklamışlar ve bu zulüm size kadar devam etmiştir. Allah onlara cezasını verdi, siz de böyle yaparsanız cezanızı bulursunuz.”

Belki kelimeler tam böyle değil ama bu manada... “Dikkat edin!” diyor Üstad mektupta... Dolayısıyla adam, “Adalet Bakanına nasıl bu mektup yazılmış!” gibi, bizi kovaladı.

Bizi azarlayıp kovduktan sonra, Bakan Rüknettin Nasuhioğlu Mecliste Isparta Mebusu Doktor Tahsin Tola’yı buluyor “Bu çocukları niye benim üzerime gönderiyorsunuz?” diyor. Aynen böyle... Onun nur talebesi olduğunu biliyordu tabi. Allah rahmet etsin Doktor Tahsin Tola çok mübarek bir zattı, bir melekti yani... Sonradan benim nikâh şahidim olmuştur...

AKŞEHİR PALAS’TA 15 GÜN ÜSTAD’A HİZMET ETTİM

Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde son senemiz... 1948’de bu okula başlarken Afyon Mahkemesi vardı, 1952’de bitirirken İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi oldu.

Siyasal’da gelenek haline gelmiş, her sene son sınıf talebelerini İstanbul, Bursa, İzmir turu yaptırıyorlar. Şubat ayındaki Sömestr tatilindeyiz. Başımızda asistan –şimdi Profesör- Bülent Daver olmak üzere İstanbul’a hareket ettik, bütün sınıf İstanbul Teknik Üniversitesinin yurduna yerleşti arkadaşları bıraktım, ben, doğru Akşehir Palas Oteline gittim. Mahkeme dolayısıyla Üstad orada kalıyordu. Çok sevindi Üstad. Otel baştan aşağı nur talebesi ile dolu, duruşma günü belli, daha bir hafta on gün kadar vardı. Üstad, benim misafirimsin diye bana yevmiye, tayinat verdi.

Orada bulunduğum sürece Üstad’ın en yakın hizmetlerinde bulundum. Geceleri Muhsin Alev’in yanında kalıyordum. O, Süleymaniye Kirazlımescid Sokak 46 Numarada kalıyordu. Bozdoğan Kemerinin yakınlarında eski bir İstanbul evi...

Otele vardığımda Üstad, sabah namazından sonra kapısını yeni açmış oluyordu. Bana kapaklı bir sefertası veriyor, parasını da verdikten sonra “git Sultanahmet’ten süt al gel” diye alacağım yeri de söylüyordu. “Falan yerden şişeden alıp buna dökersen” diyordu. Şişeyle istemiyor. Sebebi? Üstad’ı çok defa zehirlemişler, dolayısıyla tedbir olarak, yemekler de oteldeki odasında, gözünün önünde pişirilirdi. Bulaşık gözünün önünde evvela kâğıtla silinir, sonra sabunla yıkanır, gözünün önünde münasip bir yere asılırdı. Süt de o şekilde... Sabahleyin ben gider alır gelirdim. Ertesi gün Karaköy’e git derdi. Her gün aynı yerden almak yok. Niye ben? Çünkü ben herhangi birisiyim, öteki talebelerin hepsi polisçe belli kişiler. Bu, 15 gün kadar, orada bulunduğum sürede her sabah aynı şekilde devam etti elhamdulillah.

KÜRTLER ŞEYHLERİNE ÇOK BAĞLIDIRLAR VE ÇOK SADIK MÜSLÜMANLARDIR

Bediüzzaman Hazretleri 1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi için Adliyeye girerken sağda Ahmet Atak ve solda İsmail Doyuk’un kolları arasında

Bu arada, Teknik Üniversite’de misafir olarak kalan, bizim Siyasal Bilgiler talebelerinden birkaç kişiyi Üstad’a getirdim. Yiğit Kızılcan vali oldu, Konyalı Hasan Helvacılar, Kaymakam Mehmet Us vardı, Nuri Tortop Prof. oldu. Bir tanesi de Behiç Erdem’di, Sayıştay Üyesi ve Başkan Vekili oldu. Onları Üstad’la tanıştırdım. İsimlerini, Nereli olduklarını sordu Üstad onlara. Dedi ki “Beş şeyi yerine getirirseniz iyi bir Müslüman olursunuz.” Namaz, oruç, haramdan kaçınma, ana babaya hürmet gibi beş tane saydı.

Orada güzel bir şey oldu, onu da anlatayım:

Üstad, Yiğit Kızılcan’a döndü: “Bak sen Ağrılısın, Kürtsün; Kürtler şeyhlerine çok bağlıdırlar ve çok sadık müslümanlardır. Şeyhi dese ki, şu beşinci kattan at kendini, atar. Ben de sana diyorum, beş vakit namazını bırakmayacaksın” Üstad bunu elini kaldırıp parmağını Yiğit’e doğru uzatarak ve sesini yükselterek söyledi.

Sonra “Siz şimdi seferdesiniz, iki rekât kılacaksınız, bırakmak yok. Hatta kaçma ihtimali varsa cem edin, ama bırakmak yok” dedi.

NECİP FAZİL’İN GELECEĞİNİ DUYUNCA ÜSTAD HEMEN BİR SANDALYE GETİRTTİ

Ulemadan ve sülehadan birtakım kimseler bu arada Cevad Rifat Atılhan, Eşref Edip, Ziya Uygur, Necip Fazıl gibi yazarlar da geldiler-gittiler Üstad’ın ziyaretine. Belki başkaları da gelmiştir ama benim şahid olduğum bunlar.

Üstad’ın zarafetini anlatan bir hatıra daha:

Üstad’ın odası, Akşehir Palas Otelinin çatı katında. Batar kat denir ya, kenarları teras, öyle bir yerd. Bir karyola, bir teneke, musluk, birkaç kap kacak, bir de hasır var. Hasırda cemaatle namaz kılınıyor. Hiçbir namazı yalnız kılmadı üstad, kendisi imam olurdu. Tekbir alışışı ise bir âlemdir, “Allah-u Ekber!” dedi mi titrerdik. İşte misafirler böyle bir odaya gelirler, hasır üstünde otururlardı. Necip Fazıl geliyor denince Üstad “Hemen bir sandalye bulun” dedi. Bu çok önemli yani, Üstad’ın nezaketine bakın artık.

BEDİÜZZAMAN’LA, SAMİ EFENDİ KOYUN-KUZU KARŞILAŞMASI GİBİ..

Bu arada Mahmud Sami Ramazanoğlu da Üstad’ı ziyaret etmek için geldi Akşehir Palas oteline. O da zaten bir iki sene evvel gelmiş İstanbul’a.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri ile Sami Efendi Hazretlerinin karşılaşması görülmeye değerdi. “Sami Bey kardeşim, siz ne kadar gençtiniz o zaman...” Son derece nazik ve kibar bir hitabeyle... Üstad’la Sami Efendinin karşılaşmaları adeta koyun-kuzu kavuşması gibi hasret ve muhabbet içinde olmuştu. Kelâmî Dergâhındaki genç halinden bahsediyor Üstad. O zaman Kelâmî Dergâhındaki hatıralardan konuşmuşlardı.

Kelâmî Dergâhını açayım önce size:

Üstad, Eski Said döneminde, İstanbul ikameti sırasında, Şehremini’de bulunan Kelâmî dergâhına, Esad Erbilî Hazretlerinin dergâhına gidiyor. Esad Erbilî, Mahmud Sami Efendinin Şeyhidir. Genç Sami o sırada dergâh hizmetinde... İşte Üstad “Sami Bey kardeşim, siz ne kadar gençtiniz o zaman...” demekle bunu kastediyor...

Üstadın dergâha ilk geldiği gün, herkes murakabe celsesinde, sükût içinde... O da, bu usul ve adaba uyup sükût içinde murakabeye giriyor. Bu murakabe esnasında hiç konuşmadan Esad Efendi ile Üstad Hazretleri kaynaşıyorlar. Üstad sık sık oraya gidip gelmeye başlıyor, bazen kaldığı da oluyor. Gelişi de aynı resimlerinde gördüğünüz gibi şark kıyafetiyle oluyor. Bediüzzaman Hazretleri oraya bir şey öğrenmek için değil, muhatap bulmak için gidiyor. Esad Efendiyle hasbihal sırasında Üstad Hazretleri bir mevzu açar, konuştuğuça bazen de “Allah-ü Ekber” deyip ayağa kalkarmış!

Önemli bir hatıra daha anlatayım:

Mahmud Sami Efendi, Şeyhi Esad Efendiden duyuyor. Üstad bir seferinde dergâhtan uğurlanıp ayrıldıktan sonra, Esad Efendi diyor ki: “Bu zat, Allah Teâlâ’dan gençlerin irşadına memurdur, fakat o henüz bilmiyor bunu. İleride bunu hayatı ile gösterecek²”

² Sami Efendi hatıraları 1. 2. cilt. Mustafa Eriş. Erkam Yayınları

Evet, Üstad'ın hayatı ortada, Cenab-ı Allah onu ta başlangıçtan itibaren bu vazife için hazırlıyor. Esad Efendi keşfen bunu müşahide ediyor...

Ben arzu ederim ki Üstad'ın hayatıyla ilgili yazılan kitaplarda, eserlerde bu kısımlar da işlensin. Çünkü yanlış bir telakki var; sanki Üstad tasavvufa karşı imiş gibi görülebiliyor.

1952'deki Üstad'a gelen ziyaretçilerden bir tanesi de Musa Topbaş Efendidir. Sonradan Sami Efendinin halifesi olmuştur. Hatta Musa Topbaş, kendi özel arabasıyla gelir Muhsin Alev ile beraber Üstad'ı alıp dışarı çıkarlardı. Üç yıl kadar üstadın İstanbul'da bulunduğu zamanlarda yanlarına gelir bizzat hizmet ederlerdi. Bazı zamanlar kendisini evinde, Sami Efendi ile birlikte misafir ederlerdi.³

Sami Efendi Hazretleri Şam'da bulunduğu sıralarda Şam âlimlerinden Bediüzzaman Hazretlerinin talebelerinden Abdülmecit Efendi'yi hususen ziyaret etmiştir.⁴

Sami Efendi'ye bir zat soruyor: Bediüzzaman Hazretleri karanlık günlerde, kendisine yapılan haksızlıklar ve zulüm karşısında nasıl korkusuz ve pervasızca davrandı?

Cevap: "Allah korkusu bir kimseyi ihata ederse sair korkular o kimseye girmeye yer bulamazlar."⁵

AV. ABDURRAHMAN ŞEREF LAÇ'IN MÜDAFAASINI ÜSTAD TASHİH ETTİ

Gençlik Rehberi Mahkemesinin müdafaasını yapan avukatlardan Abdurrahman Şeref Laç'ın yazıhanesine de ben gidip geliyordum. Kurye olarak... Onun hazırladığı müdafaaları Üstad okuyor, tashih ediyordu, bunu çıkart, şunu ilave et gibi... Abdurrahman Şeref Laç'ın müdafaasını Üstad'a tashih için kaç defa götürdüm bilmiyorum, birkaç kere olmuştu.

Üstad her gün gazeteleri takip ediyordu o sırada. Müdafaalar da ona göre düzenlenip düzeltiliyordu.

ÜSTAD'IN ÖYLE MAHKEMEYE GİDİYORUM FALAN DİYE UMURUNDA DEĞİLDİ

1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesinin duruşma günü geldi... Üstad "otelde kim varsa hepsi gitsin, Ahmet (Atak) ile İsmail (Doyuk) kalsın" dedi⁶. Herkes gitti mahkemeye, bizden başka kimse kalmadı. Akşehir Palas Oteli, Sirkeci Garının Sultanahmed'e çıkan caddenin sağında hemen çıkmaz sokaktadır. Adliye yürüme mesafesindedir, çok yakındır. Adliye Büyük Postanenin üst katı, 5. kat... Fakat biz taksiyle gittik Adliyeye. Aslında Otel ile Adliye çok yakın birbirine, yürüyerek üç-beş dakika...

Üstad'ın bir koluna ben, diğer koluna İsmail girdik, beraber caddeye çıktık, bir taksi bekledik. Taksi gelince durdurup bindik. Üstad arka koltuğa, ben yanına, İsmail de ön koltuğa oturdu.

Yolda "Bu Sirkeci Garı, Vakıf İş hanı, şurası Sepetçi Kasrı, burası Mısır Çarşısı..." diye Üstad etrafı eliyle gösterip bize anlatıyordu. Bu kadar tatlı mübarek... Hiç öyle mahkemeye gidiyorum falan diye umurunda değil. Sanki düğüne gidiyor... "Burası Yeni Cami, şurası Osmanlı Bankası..." hepsini gösterdi bize. Zaten o eserler Osmanlı'dan kalmaydı. Böyle, taksiyle bir tur atarak geldik adliyeye.

Kapının önünde kimse yok, herkes yukarda, salona çıkmışlar. Biz bir merdivenlerden çıktık, o arada şık, şık diye fotoğraf çekenler oldu. İşte size verdiğim, Üstad'ın kollarımız arasında çekilen fotoğrafları onlardır. Duruşma salonuna 5. kat'a varınca elimizden aldılar Üstad'ı, içeri götürdüler.

Duruşma başladı, bitti... Teferruatını bilemiyorum, çünkü çok kalabalıktı. Üstad'ı elimizden aldılar, biz dışarıda kaldık, içeri giremedik. Yalnız salon da, koridor da çok doluydu... Duruşma bitti, Üstad'ı bir taksiye bindirdiler, kayboldular. Nereye gittiler, ne oldu anlayamadık. Sonradan öğrendik ki, ikinci namazını kılmak için doğru Sultanahmet Camiine gitmişler. Biz o kısmı kaçırdık yani.

³ Hacı Musa Topbaş. G.S. Dr. Adem Ergül. Erkam Yayınları, sayfa 126

⁴ Sami Efendi hatıraları 1. 2. cilt. Mustafa Eriş. Erkam Yayınları

⁵ Sami Efendi hatıraları 1. 2. cilt. Mustafa Eriş. Erkam Yayınları

⁶ Daha sonra Bursa'da ikamet eden İsmail Doyuk ağabeye bir ziyaretim oldu. Hatıraları teyid etmiştir. Ö. Özcan

YANINDAN İZİNSİZ AYRILINCA YEDİĞİM TOKAT VE BÜYÜK PİŞMANLIK

İstanbul'da sayılı günler çabuk bitti. Bizim kafileden bir haber geldi; "Ahmet biz yarın sabah Bursa'ya hareket edeceğiz, hemen yetiş." Ben kafileye yetişme telaşıyla hiç kimseye haber vermeden Üstad'ın hizmetinden ayrıldım. Üstad'ın da haberi yok...

Otobüsümüz, o günkü şartlarda çok kullanılmış, burunlu, eski bir vasıtaydı. Evvela Gemlik'e, oradan Bursa'ya geçeceğiz. Çıktık yola, ama yağmur nasıl yağıyor...

Bizim otobüs bir virajı geçerken devrildi. Tekerekler havada biz baş aşağı... İyi hatırlıyorum, söndürün şu sigaraları diye bağırdım. Zira şırıldayarak yukardan bir şey akıyordu. Su mu akıyordu benzin mi belli değil. Sigara içenler vardı otobüste. Derken arkadaşlar asistana hücum ettiler. Bir kabahatli bulacaklar ya... Allah'tan hiçbir yaralı falan da yoktu aramızda. Bir saat kadar bekledik orada, trafik de yok. Düşünün 1952 senesinde koskoca Yalova-Bursa arasında trafik yok.

Neyse Gemlik'ten bir otobüs geldi, bizi aldı götürdü. Bu arada benim öğle namazım geçiyordu. Bir su birikintisinde abdest aldım, mağara gibi bir yer buldum orada kıldım namazımı. Mevsim Şubat...

Tabi bende büyük bir pişmanlık başladı... "Allah'ım ben ne yaptım", "Allah'ım ben ne yaptım" diye mırıldanıyordum.

Doğru Gemlik Savcılığına... Savcı da benim eniştemdi, amcamın damadı İhsan Aşan... Geri döneceğim de bir bahane arıyordum zaten. Amcamın hasta olduğunu öğrenince bahane çıktı. Arkadaşlara ben İstanbul'a geri döneceğim demiyorum da, ben burada kalacağım amcam hastaymış dedim.

Sabahleyin beni İstanbul'a yolcu ettiler. Doğru Akşehir Palas Oteline vardım. Bir gün evvel gittim, ertesi gün dönmüş oldum. Otele girdim. Beni görür görmez herkes "Ahmet nerdesin?" deyip hemen koştular yukarıya, benden önce. Üstad'a "Efendim Ahmet Atak geldi" demişler. Mübarek Üstad, akşam namazından sonra, "Ahmet nerede?" diye sormuş. Yatsı namazında yine "Ahmet nerede?" diye birkaç kere sormuş. Hatta "Çocuğun yevmiyesini de vermemiştim" demiş. Yevmiye dediği 25 kuruş. Üstad'ın mutad prensibi, akşam namazından sonra konuşması yoktur. Yatsı namazını da talebeleriyle kılar, çok zaruri işler olursa onlarla konuşurdu ancak.

Çıktım yukarıya, baktım kapıda bekliyor Üstad. Elinde bir gazete vardı. Fesuphanallah, sağ eliyle yanaklarıma çat, çat, çat diye birkaç kere sağdan birkaç kere de soldan okşayıverdi. "Keçeli, Keçeli şefkat tokadı yedin" dedi. Hadiseyi ben hiç kimseye anlatmamıştım, kendisine de anlatmadım.

SENİRKENT KAYMAKAMI İKEN ISPARTA'YA ÜSTAD'A GİDEMİYORDUM

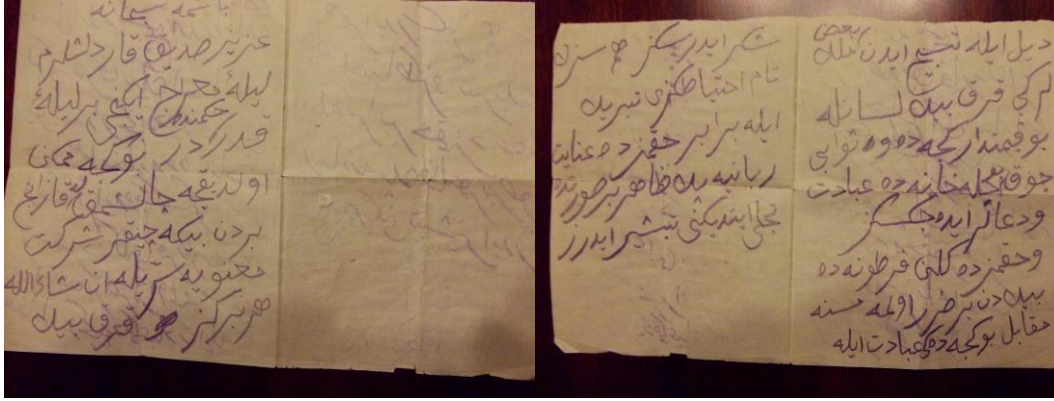
1953 yıllarında Üstad Emirdağ'dan Isparta'ya nakledilmişti. Ben ise Maraş'ın Andırın ilçesi kaymakamıyım. Toros'larda bir trafik kazası geçirdik, uçuruma yuvarlandık, sağ omuzum kırıktır benim. Hastanesi olan bir yere tayin olmam gerekiyordu. Zamanın İçişleri Bakanı o tarihte Senirkent'e Tahsin Tola ile beraber geliyor. Senirkent'in de kaymakamı ayrılmış. Halk Kaymakam isteriz diye talep edince, Tahsin Tola Bakana "İyi bir arkadaş var, Ahmet Atak..." demiş. Bakan da "Tamam Kaymakamınız tayin oldu" diyor Senirkentlilere. Tahsin Tola ağabeyle her zaman görüşüyorduk. Çok mübarek bir zattı. Nikâhımda benim şahidimdir. Allah rahmet eylesin...

Tayinim çıktı, kış bastırmadan Senirkent'e geldim, Isparta'ya gidip geliyorum ama Üstad'ın yanına gidemiyordum. Üstad tam tarassud ve gözaltında. Fakat Isparta'dan gelenlerle Üstad devamlı selam gönderirdi bana. Gelenler "Üstad'ın sana selamı var" derlerdi. Bilhassa Ali İhsan Tola nerdeyse haftada birkaç defa giderdi Üstad'ın yanına. Otobüsten inince doğru bana gelir, konuştuklarını aynen anlatırdı. "Ahmet merak etmesin, mahzun olmasın, bunlarla beraber onu da kabul ediyorum" dermiş; yanındaki Ceylan, Zübeyir, Sungur'u göstererek... Bizi böyle teselli ederdi merhamet yüklü Üstad...

KİBRİT KUTUSUNA SIĞMASI İÇİN KATLANAN ÜSTADIN EL YAZISI MEKTUP

1948'de Afyon hapsinde, haberleşmelerde kullanılan kibrit kutusunun içine sığsın diye katlanmış mektuplar var. İşte şu elimde gördüğünüz o mektuplardan bir tanesi. Üstad'ın

kendi el yazısıdır, orijinaldir. Bana Ziver Bey'in hediyesidir. Kibrit kutusuna sığacak şekilde katlanmış, izleri görüyorsunuz, hala belli oluyor. Bu mektubu okuyayım size:

Said Nursi'nin Afyon hapisanesinde iken kendi eliyle yazıp kibrit kutusu içinde talebelerine gönderdiği mektubun orijinali

"Bismihî Subhanehu.

"Sıddık kardeşlerim,

Leyle-i Miraç, ikinci bir Leyle-i Kadir hükmündedir. Bu gece mümkün oldukça çalışmakla kazanç birden bine çıkar. Şirket-i maneviye sırrıyla inşallah her biriniz kırk bin dil ile tesbih eden melek misali bazı melekler gibi kırk bin lisan ile bu kıymetli gecede ve sevabı çok çilehanede ibadet ve dualar edeceksiniz. Ve hakkımızda gelen fırtınada binden bir zarar olmamasına mukabil bu gecede ibadet ile şükür edersiniz hem sizin tam ihtiyatınızı tebrik ile beraber hakkımızda inayet-i Rabbaniye pek zahir bir surette tecelli ettiğini tebşir ederiz."

Ahmet Remzi Hatip ile gece vakti yaptığımız röportaj bittiğinde vakit hayli geç olmuştu. Dinlediklerimiz ve Hz. Üstad'ın elinin değdiği emanetlere elimizin değmesi bizi çok etkilemişti. Huzur, coşku, şevk ve heyecan içinde Ahmet ağabeyle vedalaşıp otomobile bindiğimizde Hz. Üstad, Zübeyir, Hulusi, Sabri Halıcı ve diğer ağabeyler sanki aramızda, otomobilin içindeydi...

(1934 -)

AHMET ÇOBANÖZÜ

Vanlı Ahmet Çobanözü ağabeyle, Molla Hamid ağabeyin oğlu Hasan Ekinci'nin Van'daki dükkânında buluştuk, orada kaydettik hatıralarını. Van'ın hizmet erleri Hasan Ekinci ve Celal Huyut da yanımızdaydı.

Şanslı insan Ahmet Çobanözü, askerliğini 1955-57 yıllarında Isparta'da yapmış. Hz. Üstad'ın her zaman yanındaydım diyor kendisi. Bu kitapta hatıraları bulunan, Şûle Yüksel hanımefendinin ağabeyi Üzeyir Şenler de bu şanslılardan birisi... Hatta o, Ahmet ağabeyden daha da şanslı. Çünkü askerliğinin bir senesini Hz. Üstad'ın yanında kalarak yapmıştır. Ahmed Çobanözü Üzeyir Şenler'in takım çavuşuymuş meğer. Bu sürpriz, hatıralarını alırken Üzeyir isminin geçmesiyle çıktı ortaya. Bir ara, Ahmet ağabey "Ah o Üzeyir'in adresini bir bulabilsem" diye hayıflanmaya başladı. Hemen telefonumda kayıtlı olan Üzeyir Şenler'i aradım ve telefonun sesini dışarıya verip görüşmelerini kamera ile kaydettim. İşin bana bakan güzelliği; Ahmet ağabey, bize anlattığı hatıraları, Üzeyir ağabeyle tekrar yâd edip paylaşmak isteyince, Üzeyir Şenler'in de tasdik etmesi oldu. Böylece anlattıkları teyid edilmiş oldu...

Bediüzzaman Hazretlerinin Tarihçe-i Hayat kitabında Isparta Tümen Komutanlığı içinde cami temeli atma fotoğrafları vardır. Ahmet Çobanözü'nün, bunu sağlayan Isparta Tümen Komutanı Fevzi Okan Paşa ile de çok ilginç hatıraları ve tespitleri var.

Bir de, 1957 seçimlerinde Van'ı Halk Partisi alınca Hz. Üstad'ın üzüntüsü...

Ve daha başka hatıralar...

Ahmed Çobanözü'ne hatıraları okunup, tashih ve düzeltmeler yaptırılmıştır... Üzeyir Şenler de kendisine aid olan kısımları telefonla tasdik etmiştir...

Ahmet Çobanözü Anlatıyor:

1934 Van doğumluyum. Esnaflık yaptım, ticaretle uğraştım. 1955 ile 57 senelerinde iki yıl Isparta'da yaptım askerliğimi. Üstad'ın yanında çok bulundum, defalarca görüştük kaldığı evde. Bir de, o sıkça Eğridir tarafına gider gelirdi. O sırada yolun kenarında talim yapan askerlerin yanından geçiyor, askerleri selamlıyordu. O zaman Üstad'a Şeyh Said-i Kürdi diyorlardı. Oradan arabayla geçerken devamlı böyle eliyle bizi selamlayıp gidiyordu. Hatta arkadaşlar bana "Ahmed bak senin Şeyhin geçiyor" derlerdi.

ÜZEYİR ŞENLER'İN TAKIM ÇAVUŞUYDUM

Ben evine gitmeye başladım Üstad'ın. Ekseriya Zübeyir, Sungur, Bayram ağabeyler ve sonradan Üzeyir Şenler açıyordu kapıyı. Acemiliğimde, ilk ziyaretimde, Üstad'ın evinin önünde açık bir tarla vardı, oradan geçtim, kapıyı vurdum Zübeyir ağabey çıktı. "Üstad rahatsız" dedi. O zaman ziyaret edemedim. Hâlbuki Üstad'ın Vanlı olan herkesi kabul ettiğini duyuyorduk. Birkaç gün sonra yine gitmişim, Erzincan Milli Eğitim Müdürü olduğunu söyleyen birisi iki hafta beklemiş görüşmemiş; Üstad kabul etmiyor diye üzgün

olarak dönüyordu. Ona bakarak ben de tam dönecekken "Ahmet!" diye bir ses geldi. Baktım Zübeyir ağabey, beni çağırıyor Üstad'ın evinden. Ben hemen koştum, ilk ziyaretimi yaptım. Ondan sonra neredeyse her hafta gitmeye başladım Üstad'a...

Aynı senelerde İstanbullu Üzeyir Şenler de Isparta'da yapıyordu askerliğini. Şûle Yüksel Şenler'in ağabeyidir O. Isparta'da benim bölüğüme düştü. Takım çavuşuydum ben Üzeyir'in acemiliğinde. Onu Üstad'ın yanına ben gönderiyordum, bırakmıyorum bu askerlik yapsın. Yalnız Üzeyir Üstad'a âşıktı... O devamlı olarak kalıyordu Üstad'ın yanında, hep beraberdi, çok oturuyordu Üstad'la. "Bir bacım var dua et Üstad'ım o da Müslüman olsun" derdi Şûle için. Beraber çok hatıramız var. Yıllardan beri Üzeyir'in adresini arıyor, fakat bir türlü bulamıyordum... Sayenizde telefonla görüşmüş olduk, en kısa zamanda ziyaretine gideceğim...

TÜMEN KOMUTANIMIZ FEVZİ OKAN PAŞA ÜSTAD'IN TALEBESİYDİ

Tümen Komutanımız Fevzi Okan Paşaydı, O da Üstad'ın talebesiydi. Arap'tır O, Hataylıdır... Hani Tarihçe-i Hayatta askeriye içinde Üstad'ın cami temeli atma fotoğrafları vardır ya, işte Üstad'ı oraya davet eden paşa odur. Onunla ilgili şöyle bir hatıram var:

Mardinli bir âlim vardı -aslı Diyarbakırlıdır- Muhammed Şirin Öztanrıkulu... Onu götürdüm ben Üstad'a. Yalnız Arapça bir yazı yazdı, varınca önce Zübeyir ağabeye verdi onu. Üstad onu öyle bir kucakladı ki ben dedim Üstad içine alıyor bunu. O Üstad'ın sağına oturdu, ben soluna. Üstad'ın âdetidir, önce sağındakiyle ilgilenir... Üstad'la hoca, Arapça konuşmaya başladılar. Türkçe ve Kürdçe olarak hiç konuşmadılar.

Sonra Üstad bana döndü, "Keşke bugün gelmeseydin" dedi. O zaman Üstad benden razı değil diye beni bir ateş aldı, nerdeyse ağlayacağım. Neyse biz çıktık, abiler kapıyı kapattı...

Benim tabur komutanım Ramazan Oğuz'un evi meğer Üstad'ın evinin karşısındaymış, ikinci katta oturuyormuş. Çok menfi bir adamdı o...

Baktım el ediyor bana "Çavuş, Çavuş gel buraya" dedi. Ben örnek bir çavuşum, bu bana hep çavuşum derdi, bunda iş var diye düşündüm. Hocaya sen git dedim. "Senin kanın benim kanımdan daha mı tatlıdır" dese de, "Bir iki tokat bana vursa da ben dayanırım, sen zayıfsın git" dedim, onu gönderdim. Komutan kendi evinin avlusuna içeri aldıktan sonra beni öyle dövdü ki... Bana o kadar vurdu ki... Özetle söyleyeyim, yedi gün hastanede kaldım, o kadar kötü dövdü beni.

Bir gün Tümen Komutanı Fevzi Okan Paşa hastaneye ziyarete geldi. Benim için değil, normal hastane ziyareti... Hastaların içinde beni gördü "Nasılsın?" dedi. "İyiyim Paşam" dedim. "Şikâyetçi misin?" dedi. Meğer benim Bölük Komutanım Emin Çelebi gitmiş Paşa'ya şikâyet etmiş. "Benim tabur komutanı askerimi öldüresiye dövmüş" diye. Bölük Komutanım ehl-i iman birisiydi, nurcuydu... Paşa bana dedi "Şikâyetçi misin?" "Evet" dedim. "Bilseydim gelmezdim" dedi. "Paşam valla beni öldürecekti" dedim. "Hayır! O, ehl-i dünyayı Allah rızası için helal etmiştir..." dedi Üstad'ı kasederek. Bunu dedikten sonra artık elini öptüm oturdum aşağıya...

Fevzi Okan Paşa'nın nur talebesi olduğunu ben şuradan biliyorum. Ben Bayram günleri oranın meşhur tatlıcılarında tatlı götürüyordum Fevzi Okan Paşa'nın evine. Bölük Komutanım Emin Çelebi ehl-i imandı, O gönderiyordu beni. Fevzi Paşa'nın çok yaşlı annesi vardı. Vardığımda elinde Kur'an okuyorken, namaz kılarken görürdüm onu. Ben annesine Üstad'dan bahsederdim. Havaya kalkıyordu o zaman. Benim Bölük Komutanım da söylerdi onun nur talebesi olduğunu. Ben birgün Paşa'ya; Üstad'ın bütün ilmini Van Vilâyetinden aldığı, "Vanlıların hatırı için ehl-i dünyayı hakkımı helal ediyorum" dediğini kendisine söyledim. Paşa çok memnun olmuştu. Bana Üstad için "O çok, çok büyük bir âlimdir" dedi. Ben bir Cuma günü evine gittiğimde küçük Tarihçe-i Hayat ve Küçük Sözler kitabını bırakmışım evine. Pazartesi günü yine beni çağırıyor, kitapları geri aldım.

VAN'I HALK PARTİSİ ALINCA ÜSTAD "EYVAH! EYVAH! EYVAH!" DEDİ

1957'de seçim olmuştu. Van'da Demokrat Parti kaybetmiş, Halk Partisi kazanmıştı. Üstad bize sorunca "Demokrat Parti Türkiye'de ilerdedir, fakat Van ağaların eline düşmüş

Üstad'ım, gazeteler böyle yazıyor" dedik. Ertesi gün Üzeyir Şenler geldi, "Üstad 'Ahmed hemen gelsin' diyor" dedi bana. Gittim... Üstad sordu... "Demokrat Parti Türkiye'de kazandı Üstad'ım" dedim. "Ben Van'ı soruyorum" dedi. "Valla Van'da Halk Partisi kazandı Üstadım" dedim. Üstad o zaman üç defa "Eyvah! Eyvah! Eyvah!" dedi... Üzeyir Şenler de oradaydı... Duydunuz az önce telefonla tasdik etti. (Evet, iki ağabeyi telefonla görüştüm birbirlerini teyid ettiler. Ö. Özcan)

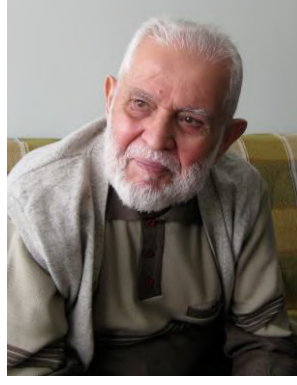
ÜSTAD BANA NİÇİN GÜLMÜŞ MEĞER NE OLMUŞ...

Üç ayım kalmış terhis olacağım. Üstad "Van'a gideceğin zaman beni görmeden gitme" demişti. Ben birinci gidişimde Üstad'ın dilinden anlayamadım, dört kişi söyledi bana anlayamadım. Zübeyir Ağabey: "Anlayamadın mı sen Üstad ne dedi?" "Valla anlamadım abi" dedim. "Hamid Kuralkan, Hamid Hoca, Çaycı Emin, Cahid Ünsal" bu dört kişiye Üstad'ın selamımı söyleyeceksin dedi. Sonra Üstad "Elhamdülillah Van'da talebelerim çoğalmış" dedi.

Van'a yola çıkmadan evvel Üstad'a tekrar gittim. Bu ikinci gidişimde güldü, "Sen Perşembe gitmedin mi?" dedi. Hakikaten ben bir hafta gecikmişim. Van'a Perşembe günü geleceğim diye de haber göndermişim. Fesübhanallah! Meğer Perşembe günü benim düşünümü yapmışlar, gelin getirmişler bana, ben yetişemedim. Üstad buna gülmüş meğer...

Neyse trenle yola çıktım, Tatvan'dan Van'a gemiyle devam ediyorum. Ben üstteyim gemide, orada birden unuttum isimlerden birini... Sonra uyumuşum... Aynen şöyle bir ses "kalemimi al yaz." Bir daha dalınca "Cahid Ünsal" dendi. Hemen yazdım...

Hamid Kuralkan'ı dükkânına giderek söyledim Üstad'ın selamını. Bana "Emin Çaycıyı şimdi göremezsin, kıştır, uzaktır" dedi. Hamid (Ekinci) Hocaya aynı... Cahid Ünsal'a da çalıştığı postaneye giderek selamı ilettim.

(1924 – 2017)

ALİ DEMİREL

Ali Demirel 1924 Burdur doğumlu olup askerî pilotluktan emeklidir. Şimdi İstanbul Fatih'te ikamet etmektedir.

Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin askerlere, hususen havacı olanlara taltif ve dualar ettiğini Tarihçe-i hayat kitabından her zaman okuyor ve ağabeylerin anlattığı hatıralardan dinliyordum. Ali ağabeyin hatıralarını da kamera ile kaydedip yazdıktan sonra Tarihçe-i Hayat'taki ifadelerin âlemimde tam yerini bulup yerleştiğini hissettim. Ali Demirel gibi fedakâr şahsiyetler çok güzel ifade edilmişti bu satırlarda. Şöyle deniyor Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında:

“Askerler içinde, bilhassa havacılarından pek çok Nur Talebeleri vardı. Bunların her birisi îmanlı ve yüksek ahlâk sahibi olup, şecaat-ı milliye-i İslâmiye ile serefrâz, ihlâslı, kalpleri muhabbet-i Nebevîye ve cihan-değer hizmet-i İslâmiye ve vatanîye ile meşbu kimselerdi.” (T. Hayat 646)

Yine aynı kitapta Hz. Üstad'ın tayyarecilere ayrı bir müjdesi ve şöyle ince bir mesajı var:

“Yine bir gün vaktiyle Eskişehir'de, tayyareciler ve subaylar ve askerlere de aynen şu dersini vermişti: "Bu tayyareler, bir gün İslâmiyet'e büyük hizmet edecekler. Farz namazlarınızı kılsanız, kılamadığınız zaman kaza etseniz asker olduğunuz için her bir saatiniz, on saat ibadet; hususan hava askeri olanların bir saati, otuz saat ibadet sevabını kazandırır. Yeter ki kalbinde îman nuru bulunsun ve îmanın lâzımı olan namazı îfa etsin.” (T. Hayat 466)

Havacı Astsubay Emekli Pilot Ali Demirel Ağabey, bu temenni ve iltifatın ma'kes bulduğu îmanlı, yüksek ahlâk sahibi, ihlâslı, şecaat-ı milliye-i İslâmiye ile serefrâz mümtaz şahsiyetlerden birisidir... Hatıralarının tamamı okununca bunu hayret, tebrik ve takdir ile anlayacağız. Burada sadece bir örnek vermek istiyorum: Cebinde bile bir küçük risale taşıyanların hapislere atıldığı, işkence edildiği bir dönemde Pilot Ali Ağabey, sayısız asker ve subayın arasından kolilerle Risale-i Nur kitaplarını geçirip, askeri jiplerle dağıtıyor, askeri uçakla muhtaç olan uzak beldelere taşıyor... Hatta bir keresinde Birinci Ordu Komutanını taşıdığı uçakta yapıyor bu kahramanlığı... Bunların anlatımı kendi ifadeleriyle gelecek...

Tayyareci Ali Demirel'in Bediüzzaman Hazretlerine çok sayıda ziyaretleri de oluyor, onun duasını alıyor... Meslek hayatı hep böyle risk taşıyan hizmetlerle geçtiği, hem devamlı takip edildiği, hatta Milliyet Gazetesine konu bile olduğu halde, inayet-i İlâhiye ile bir kere bile başına ciddi bir vukuat gelmiyor Ali ağabeyin. Kendisi 'Bu hizmet kabiliyetle değil, inayet-i İlâhiye ile istihdam olunmaya bakıyor' diyor.

Hatıralarını almak için randevu talebimize, 1 Nisan 2010 tarihinde evinde kabul ederek bizi sevindiren Ali ağabey, doyumsuz sohbetiyle ve bir döneme ışık tutan çok kıymetli, çok değişik hatıralarıyla bizi coşturdu, saatlerce yanından ayrılmadık. Daha önce de bazı

hatıralarının yazılıp yayınlandığını fakat bunların çok eksik ve nakıs kaldığını belirten Ali ağabey her sorumuza açık ve geniş olarak cevaplar vermiştir...

Tayyareci Ali Ağabey, merhum Gazeteci-Yazar Hüseyin Demirel ve Hattat Muhsin Demirel'in babalarıdır aynı zamanda... Bir de bu hizmet-i kudsiyenin hanım hâdimlerinden 'Nurdan' isminde bir kızı var Ali ağabeyin... Çocuklarımı cemaate teslim ettim, cemaat yetiştirdi onları diyor kendisi...

Dünyada en büyük sermayem dediği bu hatıralarına, bir vefa örneği göstererek muhterem eşi Şükran hanımı da şerik ediyor Ali ağabey... Hayat arkadaşı hakkında, "Evimizdeki hizmetlerin en büyük kaynağı hanımdır. Eğer o kabul etmemiş, izin vermemiş, razı olmamış olsa böyle olmazdı" diyor. Biz de, bu vesileyle, hizmetlerini hep duyduğumuz Şükran ablamıza şükranlarımızı arz ediyoruz...

Ali Demirel'in hatıralarını yazıp düzenledikten sonra, torunu Nedim Celal Demirel vasıtasıyla kendisine gönderdim ve tashih ettirdim...

Ali Demirel Anlatıyor:

Genç Pilot Ali Demirel

6 Eylül 1924 tarihinde Burdur vilayetinin Karamanlı kazasında doğmuşum. 1931'de ilkokula başladım, ortaokulu Burdur'da bitirdim. Burdur'da lise yoktu, Denizli'de ve Antalya'da vardı; oralara gitme imkânımız da yok... Sanki her taraf kapalı, yalnız havacılık açık... Sene 1941, 2. Dünya Harp yılları içindeyiz. Türk Hava Kurumu devamlı reklam yapıyor; süslü elbiseler gösteriyor. Biz adeta oraya, havacılığa sevk edildik.

Havacı olmaya karar verdikten sonra ilk olarak Burdur Türk Hava Kurumu'na gittik. Oraya vardığımızda bize alaka gösterdiler, para verdiler, trene bindirdiler, Eskişehir İnönü'deki Türk Hava Kurumu'na gönderdiler. Eğitime alınmadan önce adaylar muayeneler ediliyor, sınıflara ayrılıyordu; makinist, pilot gibi... Benimle birlikte doksan kişiyi pilot olarak yetiştirmek üzere ayırdılar. İlk etapta birkaç ay planörle eğitim aldık. Oradan Türk Hava Kurumu'nun Ankara'daki Etimesgut Tesisleri'ne gittik. Orada çeşitli dersler görmeye, motorlu tayyarelerle uçuş yapmaya başladık. Bir senelik eğitimden sonra yani 1942'de tekrar Eskişehir'e, bu sefer, Hava Kuvvetleri Hava Okulu'na sevk edildik. İki sene sonra 1944'de pilot olarak mezun olduk.

ÜÇ ARKADAŞ, O RAMAZAN İLK DEFA ORUÇ TUTTUK

Pilot olarak mezun olduktan sonra, 1944'de ilk görev yerim Bursa'ya tayin oldum. Üç sene orada kaldıktan sonra 1947'de Kütahya'da vazifeye başladım. O zamanlar dinle imanla pek alakamız yoktu. Bir gün, hemşerim silahçı Hasan Coşkun ve pilot arkadaşım Abdülkadir Açar ile gezerken Hasan, "Ramazan geliyor, bir oruç tutsak..." dedi. Abdülkadir de, hemen "Yemeği ben yaparım." diye iştihakla bu teklifi kabul edince ben de

"Erzakları da ben alırım." diye destekledim. Mesele hallolmuş oldu. Evli olan Hasan'ın hanımını memlekette olduğundan bizi hep birlikte evinde kalmak için davet etti. Ve biz üç arkadaş, o Ramazan ilk defa bütün bir ay oruç tuttuk. Temmuz ayıydı. Çok sıcak zamanlardı. 23 yaşındayız, genciz. Niye başladık, diye hiç aklıma gelmedi. Zevkle yapıyorduk çünkü. Talebeyken de kimse bir şey söylemediği halde birkaç kere oruç tutan arkadaşlarla birlikte oruç tutmuştum. Memlekete gidip de oruç tuttuğumu söyleyince "Peki namaz kıldın mı?" diye sormuşlardı. Oruç tutup da namaz kılınacağından haberim bile yoktu. Ama demek ki iyi niyet varmış.

Ramazan ayı boyunca hava meydanında herkes öğle yemeğine giderken oruç tutan yirmi-yirmibeş kişi söğütlerin altında oturup sohbet ediyorduk. Tarikatta ders verme salahiyeti olan Astsubay Telsizci Adil Koç isimli bir arkadaş vardı. Onun anlattıklarıyla biz hem namaz kılmaya başladık, hem de Nakşî tarikatına girdik. Eskişehir'de Muttalip Köyü'nde ikamet eden, Hacı Hilmi (Okur) Efendi'ye bağlandık.

Namaz kılmaya başlayınca Kuran öğrenmek de lazım geldi. Oruç tutmak her şey için başlangıç oldu yani. O zamanlar Latince anlatımlı bir tek Kuran alfabesi vardı. Gidip aldık. Kuran'ı öğrendikten sonra her gün bir sayfa okumaya başladım. Bazı günler vesaiti kaçırdım, mesaiye geç kalırdım ama o bir sayfayı okurdum. Yayan giderdim alaya. Yani o kadar gayret gösterirdim.

Kütahya'da görev devam ederken 1948'de evlendim. Orda üç yıl kaldıktan sonra alayı lağvettiler. 1950 senesinin Şubat ayında tayinim Erzincan'a çıktı. Bilinmedik bir memleketti. Zلزle olmuş, on sene geçmiş, caddeler sokaklar hala çamur içindeydi. Gece onbirde İndik trenden. Elektrikler sönmüş... Bir fayton tuttuk. Hani evler, diyorum. Faytoncu gösteriyor, inanmıyorum. Etrafta hep tek katlı evler. Meğer tüm bu zorlukların içinde, daha önce adını bile duymadığımız bu şehirde, Cenabı Hak Risale- Nurları bulduracakmış, oradaki hizmet bizimle başlayacakmış.

RİSALE-İ NUR'U ÖMER HALICI VASITASIYLA TANIDIM

Ali Demirel'e Risale-i Nur'u tanıtan ve uçağı düşerek şehid olan Pilot Ömer Halıcı, Konyalı Sabri Halıcı'nın oğludur.

Abdülkadir'le birlikte Erzincan tayyare alayında vazifeye başladık. İkimiz ayrı taburlardaydık. Bir gün arkadaşım Abdülkadir "Yahu bizim taburumuzda bir başçavuş pilot var, bir besmele çekti ki... Allah! Allah! Bir duyacaksınız." dedi. Düşünün, o zaman besmele çekilmesi bile dikkati çekiyordu. "Kim O?" dedim. "Ömer Halıcı" diye cevap verdi. Meğer Ömer Halıcı da bir hafta olmuş namaza başlayalı. Sonradan öğrendik ki Konyalı Halıcı Sabri'nin oğlu; babası Afyon'da Üstad'la beraber hapis yatmış birisi. İstanbul'dan

hafız getirtip çocuklarına ders aldırılmış zamanında. Ömer namaz kılmaya yeni başlamış ama çocukluğundaki bu derslerden mütevellit besmele çekmeyi iyi biliyor.

Velhasıl Ömer Halıcı ile tanıştık. Bir araya geldiğimizde biz ona sık sık tarikattan bahsediyorduk. Çok hoşuna gidiyordu. Bir gün "Şeyh Efendiye mektup yazsan da bana da bir ders verse." dedi. Ben de "Tarikat işi böyle mektupla olmaz; gidersin, Şeyh Efendi'nin önüne diz çökersin, ben ders istiyorum dersin. Herkese de vermez zaten." diye cevap verdim. Bu konuşmanın üzerinden kısa bir vakit sonra Ömer Halıcı izin aldı, memleketi Konya'ya gitti. Varınca babasına demiş ki "Ben Muttalip'e gideceğim.", Babası merakla "Ne yapacaksın Muttalip'te?" diye sormuş. Ömer de "Tarikat dersi alacağım" deyince; "Oğlum, Emirdağ'ında Bediüzzaman var, sen ona git" demiş ve ona üstadı anlatmış. Derken Ömer Halıcı tarikatçı olmak için gitti, nurcu olarak geri geldi. Dolayısıyla biz de Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı Ömer Halıcı vasıtasıyla duymuş ve tanımış olduk.

Ömer Halıcı kısa bir süre sonra Emirdağ'dan kitaplar getirtti, büyük boy teksir kitaplardı bunlar. Biz de aldık bu kitaplardan. Sözler, Tılsımlar, El Hüccet-ül Zehra ve Cevşen almıştım ben ilk olarak. Ama tabii kitaplar Osmanlıcaydı. Aslında ilk tayin yerim Bursa'da henüz daha din imanla alakamız yokken, Cenab-ı Hakk'ın sevkiyle, boş vakitlerimizde ev arkadaşlarımla birlikte bir şeyler yapalım diyerek Osmanlıca öğrenmiştik biraz. Ama Risale-i Nurları okuyacak kadar iyi bilmiyordum.

İLK OLARAK ASA-YI MÛSA OKUDUM

Ömer Risaleleri Eskişehir'den getirince ilk olarak Asa-yı Mûsa okudum. Bütün kitaplar Osmanlıcaydı. Yalnız Asa-yı Mûsa'yı yeni harflerle teksir etmişler, ama daha ciltlenmemişti. İlk defa kitabı açtım, okumaya başladım. Tarikatta murakabe var, yani tefekkür. Tefekkürün içinde Allah'ın büyüklüğünü, kudretini düşünüyorsun. Baktım, Asa-yı Mûsa'nın içinde tefekkür nevinden güzel meseleler var. Onun üzerine bu kitaplar ne kadar güzel diye takdir ettim. Yani Risale-i Nurların ne kadar güzel olduğunu idrak ettim.

RİSALE-İ NUR OKUYALIM MI DİYE ŞEYHİMİZE SORDUK

Bir gün tayyare ile Erzincan'dan Eskişehir'e vazifeli gitmiştik; Şeyh Hilmi Efendi'yi ziyaret ettim; "Efendim bizim elimize Bediüzzaman Hazretleri'nin kitapları geçti, ne yapalım, okuyalım mı?" diye sordum. "Evladım onları hem okuyun, hem de kendisini mutlaka ziyaret edin." diye cevap verdi. "Herkesi kabul etmiyormuş, Hilmi Efendi'nin talebesi deyince kabul ediyormuş." dedi. Ben sonradan öğrendim ki bizim Hilmi Efendi de üç defa Üstad'ı ziyaret etmiş.

Velhasıl Erzincan'da kaldığımız süre boyunca akşamları yatsı namazından sonra beş on kişi bir araya gelip Risale-i Nur okumaya başladık. Bir sene Asa-yı Mûsa'yı okuduk. İkinci sene Sözler'i okuduk. Hocalar vardı aramızda. Onlar meseleyi biliyorlar tabii. Yahu bu nasıl yazılır, diye hayret ediyorlardı. Biz de onların anlattıklarından mühim bir şey olduğunu idrak ediyorduk. Ben de bu süre zarfında Osmanlıca risale okumasını iyice öğrenmeye başlamıştım.

Bediüzzaman Hazretlerinin zor günlerinde destekçisi olan Eskişehir-Muttalip Köyünden Hacı Hilmi Efendi

DİYARBAKIR VE MUZAFFER AKSU

İki sene sonra 1952'de bizim alay Erzincan'dan Diyarbakır'a kalktı. Türkiye NATO'ya girmişti o zamanlar. Pervaneli tayyareler yerine jet tayyaresi alacağız. O vakte kadar daha jet tayyaresi yoktu Türkiye'de.

Diyarbakır'a gittim, bir camide nurcuları sordum. Bana bir kahve tarif ettiler. Orada Eski İçişleri Bakanlarından Abdülkadir Aksu'nun babasını tarif etmişler. Meğer o sırada Diyarbakır'da Nurculuk hizmetlerini o tanzim ediyormuş. Muzaffer Aksu ile o kahvede tanıştık. O sırada her hafta bir Lâhika mektubu geliyordu Üstaddan. Muzaffer bu mektupları alıyor, kahveye gelen her Nurcu kardeşe okuyordu, bir kişi daha geliyor, ona da okuyor; çok enteresandır kırk kişi gelse hepsine o mektubu okuyordu. Postanede veznedardı Muzaffer Aksu. Zübeyir Ağabey de Urfa'da postanede çalışıyordu o sırada, onunla her gün konuşuyordu. Her zaman Urfa'dan Zübeyir Gündüzalp, Abdullah Yeğin ve Hüsnü Bayram'ın selamı var, diye söylüyordu kahvede.

ÜSTADI İLK ZİYARETİMİZ

1952'de Diyarbakır'da Türkiye'ye yeni gelen jet tayyaresiyle uçuş kursunu almak için Ömer'le (Halıcı) beraber ikimiz Eskişehir'e gittik. Kursu ve muayeneleri bitirdik, henüz Eskişehir'deyiz. O sırada Üstad da Emirdağ'da. Üstadı ziyaret etmeye karar verdik. 1952 senesinin Ekim ayında dört asker, üç sivil olarak yedi kişi bir taksi tuttuk. Askerler, Binbaşı Reşat, Yüzbaşı Ekrem, Ömer Halıcı ve ben... Siviller ise, Eskişehir'in vaaz hocası Abdullah Toprak, saatçi Muhiddin Yürüten ve ev sahibimiz elbiseci Mustafa. Yola çıkmadan bir gün evvel Hacı Hilmi Efendi'ye gittik; o da yeni hacdan gelmiş. Üstada hurma, misvak, koku, tespih, zenzem gönderdi.

"NAMAZ KILSIN KILMASIN HAVACILARA DUA ETTİM"

Üstadın yanına vardık. Üstad evvela Hilmi Efendi'nin hediyeleri açtı, hurmaları saydı: sekiz tane hurma. Yedi kişi biz, bir de Üstad, sekiz kişiyiz. Üstad bu tevafuku görünce "Fesübhanallah!" dedi. Sonra bana, "Bir sayı söyle." dedi. Diğerlerinin de birer sayı söylemesini istedi. Sayıları toplayıp ilk söyleyenden sağa doğru saydı. Kime denk geldiyse -unuttum kime çıktığını- en güzelini seçme hakkı onun oldu. Küçüğünü alanlara, Üstad, "Yook! En güzelini alacaksın." diyordu.

Sonra anlattıklarını dinlemeye başladık. "Ben üç zümreye dua ediyorum; bir nurcular, iki Muttalipçiler (çünkü Hilmi Efendi bütün talebelerini Üstada yönlendiriyordu. O sırada Muttalipçiler'in neredeyse yüzde sekseni aynı zamanda nur talebesiydi.), üç havacılar" dedi. Üstad devam etti: "Bir zamanlar kunduracılar çok geliyordu, bir zaman terziler çok geliyordu, şimdi havacılar çok geliyor; çünkü ben onlara dua ettim, namaz kılın kılmasın havacılar dua ettim." dedi.

Bahsi geçen bir diğer konuda Ticanilerdi. Ticaniler 1940'ların sonuna doğru ortaya çıktılar, heykelleri kırıyorlardı. Onların yaptıklarına karşı Üstad: "Kardeşim! Ben bir emir versem, Türkiye'deki bütün heykelleri kırdırırım, ama bu heykellerin bize bir zararı yok ki, biz asıl kalplerdeki heykelleri kıralım." dedi.

"MECLİSTE TEK BAŞIMA KALDIM, BEŞ ALTI KİŞİ BERABER OLSAYDIK..."

Üstad bir ara Abdullah Toprak Hocafendi'ye döndü: "Kardeşim Hafız Abdullah, ben tek başıma kaldım, 5-6 kişi beraber olsaydık Türkiye'nin hali böyle olmazdı." dedi. Tabi biz meseleden bir şey anlamadık; evveli yok, sonu yok. Sekiz sene sonra bu mesele meydana çıktı. Şöyle ki: Üstad vefat ettikten sonra, Birinci Meclis'te mebusluk da yapan Balıkesirli âlim Hasan Basri Çantay hastalanmış, İstanbul'a gelmiş. Üsküdar tarafında bir hastanede yatıyormuş. Bir gün Bekir Berk, Fırıncı Mehmet, Birinci Mehmet, Hakkı Yavuztürk ve Mehmet Kutlular bunu ziyarete gidiyorlar. Hasan Basri bunları görür görmez başlıyor hüngür hüngür ağlamaya; "Biz Üstad'ın kıymetini bilemedik, ona sahip çıkamadık, eğer biz 5-6 kişi birlikte olsaydık böyle olmazdı. Bediüzzaman mecliste konuşurken, biz, 'Onu kızdıracaksın.' diye eteğinden çekiyorduk." diye anlatmış. İşte Üstadın tek başıma kaldım, dediği buymuş, ilk mecliste Üstad'a sahip çıkmamışlar. Hasan

Basri Çantay gibi üç ciltlik Kur'an meali olan bir âlim onu tutmaya çalışınca ne yapsın Üstad?

Balkesirli Âlim Hasan Basri Çantay ve Mustafa Nezihi Polat asker iken

DÖRT YILLIK NURCU ÖMER HALICI ŞEHİD OLDU

Üstadı bu ilk ziyaretimizin üstünden yaklaşık bir buçuk yıl sonra henüz Eskişehir'de vazifeliyken 1954 senesinin temmuz ayında Ömer bir uçak kazasında şehit oldu. Üstadın Ömer için benim yerime şehit oldu, dediğini bir yerlerden işitmişim. Meğer Üstad ve yanındaki birkaç kişi Ömer'in şehit olduğu gece, Eğirdir'de kayıkla fırtınaya yakalanmışlar. Daha sonradan duydum ki Ömer'in şehadetinden sonra Üstadı bir havacı ziyaret etmiş, Üstad kendisine Ömer'i tanıyıp tanımadığını sormuş. Sonra da "Ben onu yirmi evliyaya değişmem." diye kendisini yâd etmiş. Düşünün, Ömer 1950 senesinde namaza başlıyor, 1954 senesinde şehit oluyor. Cenab-ı Hak dört yıl zarfında hem dindar olmayı, hem Risale-i Nur'la tanışıp hizmet etmeyi hem de Üstadın bu taltifine mazhar olmayı nasip ediyor kendisine.

İZMİR'DE MUSTAFA BİRLİK'LE HİZMETE BAŞLADIK

1954 senesinin ortalarında, Hava Harp Okulu Eskişehir'den İzmir'e kalktı. Biz de İzmir'e uçuş öğretmeni olarak gittik. Okul Gaziemir'deydi.

İzmir'de hizmet eden Abdurrahman Cerrahoğlu ağabey varmış, hem teksir yapmış, hem de risaleleri neşretmiş. İzmir'e varınca onu aradım ilk önce. Meğer hacca gitmiş, bizim gittiğimiz zaman da onun hac dönüşüydü. Eskiden Tilkilik'te dükkânı varmış diye biliyordum. Bir hafta boyunca her akşam mesaiden sonra oraya gidip, onu tanıyanlara hacdan dönüp dönmediğini soruyordum. Fakat bir türlü Cerrahoğlu ağabey gelmedi. Sonunda bana dediler ki: "Senin derdini şu adam anlar." Gittim, işaret ettikleri adama baktım: Mustafa Birlik. Cerrahoğlu'nun eski dükkânının yakınında zücaciye dükkânı işletiyordu. Cerrahoğlu ağabey Mustafa Birlik'e Bediüzzaman'dan bahsetmiş, ama mahiyetine dair fazla bir şey bilmiyordu.

Re'fet Barutçu ağabey vardı; bir gün bana demişti ki: "Kabiliyetler ya odundur, ya çıradır. Çıraya çaktın mı kibriti şar diye yanar; oduna istediğin kadar kibrit tut yanmaz." Yani Mustafa Birlik de hakikaten çıra gibiymiş, bir iki ay içerisinde adam oldu tam bir nurcu. Artık ikimiz birlikte nurculuk yapmaya başladık İzmir'de.

Bir gün uçuştan geldim dediler ki "Seni bir asteğmen arıyor." Allah... Allah... Kim ola ki diye, düşündüm. Baktım ufak boylu bir adam. Faik Özdemir... Bu arkadaş, İstanbul Kirazlımescid'de kalmış, hizmeti biliyormuş. Benim adresimi Isparta'dan vermişler. Olduk İzmir'de üç kişi. Ahmed Feyzi ağabey falan var ama onunla o kadar irtibatımız yoktu o zaman. Üçümüz bir araya gelip, haftada bir gün olmak üzere, sırayla evlerimizde ders yapmaya başladık. Benim ev Balıkuyu'daydı o zamanlar.

MUZAFFER ARSLAN

Mustafa Birlik bana dedi ki: "Erzurumlu bir çocuk var, bir nurcu olsa çok kıyak olur." "Yok ya, kim bu?" dedim. "Muzaffer Arslan" diye cevap verdi. Muzaffer Arslan üç ay amelelik yapıyor, iktisatla bir sene geçiniyormuş. Hanlarda, umumi yerlerde yatıyormuş. Bir gün Faik kardeşimiz ikinci namazına camiye gitmiş. Caminin bahçesinde hoca, müezzin, bir de Muzaffer Arslan'ın konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Muzaffer Risaleleri tenkit ediyormuş. Faik, konuşmalarına iştirak edip Muzaffer'e Risaleleri hiç okuyup okumadığını sormuş. Okumadığını söyleyince ona Sıracünnur'u vermiş. Onun etkisi kuvvetli olmuş ki bir gün üç kişilik dersimize Muzaffer de iştirak etti O gün de iktisat risalesini okuyorduk. Kendi meşrebine uygun olduğundan iktisat risalesi çok hoşuna gitmişti. Risalelerle tanıştıktan sonra Muzaffer'in çok hizmetleri oldu.

İLK OSMANLICA İŞÂRAT-ÜL İ'CAZ KİTABINI ÜSTAD'A GÖTÜRDÜM

Derken bizi daha on bir ay olmadan 1955'de İzmir'den Ankara'ya gönderdiler. Orada da on bir ay kaldım. Ankara'daki kaldığımız ilk yıl babam Ankara'ya yanıma geldi ve büyük oğlum Hüseyin'i memlekete götürdü. Hüseyin beş yaşındaydı o zaman. Ben birkaç ay sonra çocuğu almak için Karamanlı'ya gittim, oradan dönerken Isparta'ya uğradım. Burdurlu olduğumuz için Isparta'dan geçiliyordu zaten. Fakat Üstad Emirdağ'a gitmiş. Isparta'da evvela Hüsrev ağabeye gittik. "Nereye gidiyorsun?" dedi. "Üstada" dedim. "Öyleyse bu Arapçadan Türkçeye çevrilip Osmanlıca olarak teksir edilen İşârat-ül İ'caz kitabını Üstada götür, tashih etsin" dedi. Bir arabaya bindik, Afyon'a vardık, o gece bir otelde yattık. Ertesi gün Eskişehir arabasına bindik, Emirdağ'a gelince şoföre dedim ki; "Burada ne kadar kalacaksın?" "Hocaya mı gideceksin?" dedi. "Evet" deyince, "Bekleriz o zaman sizi." dedi. Bu tavrı, Üstadın o civarda sevildiğinin, ona hürmet edildiğinin bir işaretiydi.

Emirdağ'da önce Mehmet Çalışkan'ın bakkal dükkânına, sonra da Üstadın yanına gittik. Kitabı, daha doğrusu kitabın formlarını Üstada götürdüm verdim. Nüshaları alınca çok memnun olduğunu söyledi. Hüseyin de yanımdaydı. Üstad ona dönerek "Bunun adı ne?" dedi. Ben "Hüseyin" deyince "Maşaallah" dedi ve dua etti. Ziyaret sonrasında aynı arabayla yola devam ettik. Dört ay sonra bu kitap ciltli olarak çıktı.

ANKARA'DA ATIF URAL VE TEKSİR HAŞİR RİSALESİ

Ankara'ya tayin olduğumuz vakit, ilk olarak hukuk fakültesinde okuyan Atıf Ural'ı bulmuştuk. Küçük bir odada kalıyordu. Haşir Risalesini çok severdi. Ne zaman okumaya başlasa, uykusu dağılıyor, sabaha kadar Haşir Risalesini okuyordu. 1955'in Kasım ayında bir gün dedi ki; "Ali ağabey şu Haşir Risalesini teksir yapsak?" "Olur, ama teksir için bir teksir makinesi lazım, daktilo lazım." dedim. O zaman mali yılbaşı Mart ayıydı; "Mart gelsin eğer maaşlara bir fark gelirse taksitle bir teksir makinesi alırsınız." diye de ekledim. Mart geldi ama maaşlarda bir değişiklik olmayınca makineyi alamadık. Bu arada Atıf'ın ağabeyi Kemal Ural Balıkesir Kepsut'tan, Kastamonu Taşköprü'ye tayin olmuş; oraya giderken Atıf'a uğramış, Atıf teksir meselesinden bahsedince bir miktar parayı çıkartıp uzatmış, "Al kardeşim şu parayı bir teksir makinesi ve bir daktilo al." demiş.

Teksir makinesi ilk geldiğinde babam vardı evde. Ondan gizlice arkadaki mutfaktan soktuk içeriye. Babam gittikten birkaç gün sonra kardeşler bizim eve geldi. Çalıştıracamız ama kimse bilmiyor. Karşıdan görmüş bazıları. Ali İhsan Tola, Said Özdemir, Mustafa Türkmenoğlu Atıf Ural, birkaç nurcu kardeş ve ben. Yepyeni bir teksir makinesi... Makineyi çalıştırdık. Mürekkebinin koyduk. Said Özdemir teksir makinesinin kolunu tuttu. Ali İhsan Tola kendine has üslubuyla "Çevir kardeşim, çevir..." diyordu. "Dur dur dikkat et!", "Kâğıt getirin" filan... Bir heyecanla makineden ilk kâğıt çıktı.

Teksir makinesini tecrübe ettik birlikte ama sonrasında teksiri yapacak Atıf'la ikimizden başka müsait kimse yok. Bir şekilde bu işi ikimizin yapması lazım... Ama ben de çocuk var, bir. Mesaiye gidiyorum, iki. Uçuşa çıkıyorum, dolayısıyla güzel uyumam lazım, üç. Bunlar mani oluyor. Derken en evvela apartman satıldı. Ev sahibi çıkın, dedi. Filo'nun İstanbul'a gitme ihtimali var. İşler karıştı: Teksir olacak. İstanbul'a gideceğiz. Evden çık, dediler. Ne yapacağız? Baktım işler karışık. Hanımın kardeşi Celal Ankara'da tıp fakültesinde talebeydi o zamanlar. Memlekete gidiyordu. Ona hanımı ve çocukları al git, dedim. Onlar gittikten sonra hava meydanına vardım. Benimle birlikte birkaç kişiye ikinci bir emre kadar uçmayacaksınız, dediler. Uyku meselesi de halloldu. Peki, ev meselesi nasıl hallolacak? Ev sahibi de dedi ki: "Madem tayin meselesinden dolayı sıkıntıda, eşyanı bir süreliğine evin bir odasına koy, dursun." Böylelikle ev meselesi de halloldu. Bütün meseleler hallolduktan sonra Atıf'ın Ulucanlar'daki dershanesinde başladık teksir yapmaya. Mesaiden gelince bir başlıyordum teksir makinesini çevirmeye sabah dörde kadar. Atıf da makineden çıkan kâğıtları dağıtıyordu, birbirlerine yapışmasınlar diye... Sabah dörtte sabah namazını kılıp yatıyordum. Üç saat uyuyup kalkıp alaya gidiyordum. İçindeki ayet-i kerimeleri Harbiye de yedek subay talebe olan Mustafa Sungur yazıyordu. Altmış beş sayfanın bittiği gün alaya gittiğimde filonun İstanbul'a nakledileceği haberini aldım.

Ali Demirel'in yıllarca pilotluğunu yaptığı "Dakota C-47" askerî uçak

UÇAĞIM ARIZALANINCA TARLAYA İNDİRDİM

Sene 1956. Bizim filonun tayini Ankara'dan İstanbul'a çıktı. Bir yere tayin olduğumuzda ev eşyalarımızı uçakla taşıyorduk. Eşyalarımı İstanbul'a getirmek üzere uçağa yüklediğim gün, bir yüzbaşı, koyma dediğimiz halde, bazı demir eşyalar da koydu. Tabi yükümüz çok oldu. Uçak, yirmi kişilik C47, DAKOTA, pervaneli uçak. Bu uçaklar 1939'dan 1995 senesine kadar kullanılmıştı; dünyanın en çok uçan uçaklarıydı onlar.

Velhasıl İstanbul'a doğru havalandık, Yalova üstünde iken uçakta bir arıza meydana geldi. Meydana inmek için manevra yapamadık. Geri dönmek de mümkün değil. Baruthane denilen mevkide, tarlaya mecburi iniş yaptım. Tam ineceğimiz sırada önümüze Demir Yolları'na ait upuzun bir demir direk çıkmasın mı; çarptık ona. Uçak bir vurdu, bir daha vurdu; sol kanat, sol motor ve kuyruk koptu. Uçak biraz gidip durunca baktım ki önüm açık, ama çok şükür ben de hiçbir şey yok. Asıl enteresan olan eşyaların bulunduğu yer sanki kaza görmemiş gibiydi. Eşyaların yanında bizden habersiz uçağa binen iki asker vardı, onlara da hiçbir şey olmamış. İçeride ayrıca üç-dört kişi vardı; kimisinin ayağı, kimisinin kafası bir yerlere vurmuş kaniyordu. Hepsi o kadar...

Üstadımıza bir ziyaretimde anlattım bu kazayı. Üstad cevaben; Emirdağ'da Çalışkanlar'ın dükkânı yanında bir yangın çıktığını, içerde Ayet-ül Kübra olduğunu, onun hürmetine Allah'ın inayet ettiğini, dükkânın mahfuz kaldığını söyledi. Benim eşyalarımın içinde de Kuran- Kerim, Sahih-i Buhari ve Risalelerim vardı.

"KARDEŞİM BEN BU RİSALEYİ YİRMİ KİTAP YERİNE KABUL ETTİM."

Kazadan istirahat verdiler. Memlekete giderken Ankara'ya vardım önce. Haşir Risalesi'ni verdiler, tashih için Üstada götürüyüm diye. Üstadımız Isparta'daydı o zamanlar.

Önce Hüsrev Ağabey'e götürdüm, almadı. Sonradan anladım, Latin harfleriyle olduğu için almamış. Sonra Üstadın yanına vardım. Üstad da bir yere gidiyormuş, ayakta, merdivene yakındı. Kitabı kendisine verince "Kardeşim ben bu risaleyi yirmi kitap yerine kabul ettim." dedi. Sonra bir şey demek istiyor, ben anlamıyorum. Meğer elimdeki ikinci nüshayı da istiyormuş. Ceylan dedi ki: "Elindekini de istiyor." İki nüshayı da alarak bizi taltif etti.

UÇAKLA RİSALE-İ NURLARI TAŞIMAK NASİP OLDU

Kitaplar Ankara'da basılıyor, Said Özdemir Ankara'da 12. Nakliye Hava Alay Komutanlığı'nda Astsubay Mehmet Akif Usanmaz'a gönderiyor. Ordan İstanbul'a, Yeşilköy Hava Meydanı'na, yani bana geliyor, ben de gerekeni yapıyordum. Artık bu şekilde Ankara'dan kolilerle Risale-i Nur gelmeye başladı bana. Kolilerin üstünde ne yazıyor biliyor musun? "İstanbul Medresesine" bazılarında da "Ankara Medresesinden İstanbul Medresesine" yazıyordu. Said Özdemir'i üç-dört sene evvel gördüğümde aklıma geldi sordum; "Sen mi yazıyordun?" "Ben yazıyordum." dedi. Şimdi düşünüyorum, ne yapsın adam, yoksa kitaplar koskoca hava alanında kaybolacak.

Bir keresinde bir paket geldi, bir kaldırdım ki içinde sanki kurşun varmış gibi ağır. Üzerinde yine "İstanbul Medresesine" yazıyor. Paketle birlikte vardık Süleymaniye, Kirazlımescid 46 numaraya. Açın bakalım şunu, dedim. Baktık Üstadın resimleri, kuşe kâğıda basılmış, ondan dolayı ağır. İlk önce beş yüz tane Risale gönderilmiş, bunlar cilt yapılmış İstanbul'da; bunlar için iki bin beş yüz tane de resim. Her Tarihçe-i Hayat için beş tane.

Kitapların ciltleri İstanbul'da yapılmaya devam etti. Birkaç ay sonra da geri kalan 4 bin beş yüz tane kitap için 22500 resim, makarna kutularının içinde geldi.

Zamanında rahmetli oğlum Hüseyin: "Baba ben bunları yazmak istiyorum. Bir de Mehmet Akif Ağabey'le bir röportaj yapayım" dedi. Ben de Mehmet Akif'le bu vesileyle konuştum "Ağabeycim sana gelen Risaleler üç-dört paketti, bazen bir kamyon geliyordu bizim oraya, her tarafa gönderiyorduk." dedi Mehmet Akif.

O zamanlar her sabah Ankara'daki Hava Kuvvetlerinden biri şarka biri garba iki kurye tayyaresi kalkıyordu. Garba sabahleyin kalkıyor, Eskişehir, İstanbul, Bandırma, Balıkesir, İzmir'e varıyor, sonra akşama Ankara'ya geri dönüyordu. Şarka giden de Merzifon, Kayseri, Malatya, Diyarbakır'a uğruyor, sonra akşama Ankara'ya dönüyordu. İşte Mehmet Akif sadece İstanbul'a değil, bu iki uçağın gittiği bütün vilayetlere üçer dörder paket Risale gönderiyormuş. Bazen bir kamyon Risalenin dağıtıldığı oluyormuş.

1. ORDU KOMUTANINI GÖTÜRDÜĞÜM UÇAKTA RİSALE-İ NUR TAŞIDIM

Vazifeli olarak bir şehre gideceğim bir gün önceden belli olurdu. Bana uçuş yazıldığı günün akşamı Süleymaniye'ye gider, o şehre gidecek emanet var mı diye sorardım. Eğer varsa uçağımla kolileri oraya götürüyor, oradaki kardeşlere teslim ediyordum.

Bir gün zamanın Birinci Ordu Komutanı bizim komutana telefon ediyor ve diyor ki; "Bana bir tayyare hazır edin, yarın Bursa'ya teftişe gideceğim." Uçağın pilotu olarak beni ve bir arkadaşı yazmışlar. Ben yine akşamdan Süleymaniye'ye gidip Bursa'daki kardeşlere ulaştırılacak Risaleleri istedim, hava meydanına getirdiler.

Sabah oldu, Risaleleri kolileri yükledik. Fakat o gün hava biraz bozuktu; bizim Kumandan yanımızda telefon etti Ordu Komutanına; "Paşam hava bozuk bugün gitmeseniz." dedi. "Kardeşim bineriz tayyareye gidemezsek döneriz." demiş. Birinci Ordu Komutanı yanında bir emir subayıyla bindi bizim uçağa, havalandık. Baştan yağmur yağmaya başladı, baktık, Bozburun tarafına varınca hava açılıverdi. Bursa'ya inince bize paşanın pilotları diye bir jip verdiler. Eşyaları koyduk jipe, Çekirge mevkiindeki askeri birliğe gittik. Meğer o jip tabur komutanınınmış; verin o jipi dediler, bize kapısız bir jip verdiler. Kolileri diğer

jipe taşırken pilotun paketleri diye oradaki askerler de şevkle taşıyordu. O jiple doğru Leblebici Ali Çakmak'a gittim ve kitapları teslim ettim. Ali Çakmak o zaman Bursa'nın hizmet edeniydi, hala hizmet eder, Bursa'da hayattadır.

Cenab-ı Hak nasip etti, hiçbir şey soran olmadan Allah'ın lutfuyla yaptık bu işleri. Bu hizmette ister kabiliyetli ol ister olma Cenab-ı Hak kulağından tutuyor yaptırıyor. Aynen böyle...

BELİM AĞRIYORDU ÜSTAD BİR ŞEYİN YOK DEDİ

1957 senesinin başında, 56'da yaptığımız uçak kazasından dört ay sonra, o kazadan mütevellit belim ağrımaya başladı. Kasımpaşa'daki Deniz Hastanesine gittim; "Arkadaş sen pilotsun biz senin derdinden anlamayız seni Eskişehir Hava Hastanesi'ne gönderelim" dediler.

Eskişehir'e vardım, saatçi Şükrü Yürüten ağabeyin dükkânına oturdum. Ceylan Çalışkan geldi "Üstad burda, yalnız Yarbey Reşad Bey geldi bazı hadiseler oldu, biz namazı kılıp hemen Emirdağ'a gideceğiz, sen şehrin dışına çık, Üstadı orada görürsün." dedi. Namazı kıldım, şehrin dışına çıktım, bekliyorum. Baktım Üstadın taksisi çıktı geldi, önümde durdu. Ceylan şoför, Zübeyir ağabey yanında, Üstad arkada. Kapıyı açtı "Ne arıyorsun sen burada?" diye sordu Üstad. "Efendim belim ağrıyor, hastaneye geldim." dedim. "Senin hiçbir şeyin yok." dedi ve gitti Üstad. Hakikaten sonra hastaneye gittim ama hiçbir şey olmamış gibi iyileştim ve bu yaşa kadar geldik, hiçbir şey kalmadı o ağrıdan.

Üstadla görüştüktan sonra tekrar Saatçi Şükrü ağabeyin dükkânına geldim, oturdum. Meğer polisler benim Üstadla konuştuğumu görüp İnzibat Başçavuşu'na demişler ki "Şurada bir tayyareci var, git onun hüviyetini al." Dükkânda otururken Başçavuş yanıma geldi, hüviyetimi istedi, verdim. Bir hafta sonra vardık Yeşilköy'e vazifemizin başına. "Yahu ne yaptın sen?" demeye başladı arkadaşlar. "Hiçbir şey yapmadım." dedim. Meğer Eskişehir Valisi yazı yazmış; "Uzun zamandır bu taraflarda tarikatçılık yapan Said Nursi isminde birisinin, Birliğinizden Kıdemli Başçavuş Ali Demirel taksisini durdurmuş, elini öpmüştür, falan..." Bizim Kumandan şaşırıp kalmış. İki kişiye sormuş biri demiş "O namazını kılar, iyi birisidir." Diğeri de "Kitap okur ama yasak değil zaten." demiş. Komutan da "Yazın öyleyse müspet bir yazı demiş gitmiş. Bu hadise 1957 senesinin başında olmuştu.

MEĞER DEVAMLI TAKİP EDİLİYORMUŞUM

Sene 1958. Alaya bir perde alınacaktı gittim, ben aldım. Yetmemiş bir daha alacaktım kumandan "Onu göndermeyin." demiş. Meğer Emniyetten biri gelmiş komutana demiş ki: "Bu Ali Demirel çok tehlikelidir, biz bunu devamlı takip ediyoruz. Bir şehre bir vazife çıksa -bir gün evvelden program yazıldığı için- hangi vilayete gittiğini bildirip Pilot Ali Demirel gelecek kiminle görüştüğünü takip edin diye haber veriyoruz, onu takip ettiriyoruz. Arkasında bir sürü polis var." demiş. Kumandan "Yahu bir tane adam için yazık değil mi bu memleketin parasına?" diye bana çıkıştı. Ondanda hiçbir şey çıkmadı hamdolsun.

Aradan bir sene geçti, 27 Mayıs 1960 ihtilalı oldu. İhtilaldan 3-4 ay sonra Ankara'ya vazifeli gittik. Ulus'ta Murat Lokantası'nın üstünde Said Özdemir'in dersanesi vardı; oraya -bir hafta gitmedim- bir hafta sonra gittim, o gün de baskın varmış meğer. Zübeyir, Abdullah Yeğin ağabeyler bir yerden gelmişler. Bizi de alıp götürdüler. İki gün süreyle gözaltında tutup ifadelerimizi alıp benimle birlikte bazılarını bıraktılar.

İstanbul'daki kumandan bunu duyunca demiş ki "Ben o Ali Demirel'e göstereceğim." Üç dört gün sonra İstanbul'a geldim. O gün ihtilalcılar yedi bin subayın terhisini vermiş, aynı gün de tebliğ etmişler. Bizim kumandan ertesi günü geldi, fotörü giymiş, baktık kafası böyle önüne eğik. Biz dokuz sene daha çalıştıktan sonra 1969'da normal yolla emekli olduk.

Bu zamanda bile hala Risale-i Nur'dan korkan insanlar var. Biz korkmuyorduk o devirde. Daha doğrusu korkmak aklımıza gelmiyordu. O yıllarda yalnız devletten emekli olunabiliyordu. Beni askerlikten çıkardılar mı biterdi her şey ama Allah içimizdeki korkuyu almıştı.

TILSIMLAR MECMUASINI YAZDIM, ÜSTAD...

Risaleleri yazmak çok mühim... Okumaya teşvik ediyor devamlı. Hem yazdıkça öğreniyorsun da... Vazifeliyken gece saat üç buçukta kalkar Risale yazar sonra da hava meydanına giderdim. Memlekete izne gittiğimizde de hiç durmadan yazardım. Hem de ne şevkle yazardım.

İzmir'de Tilsimler Risalesini yazmaya başlamıştım. Askerlik mesaisinden yazmak zor oluyordu tabi. Ankara'ya tayin oldum, orda da devam ettim. İstanbul'a gelince de biraz daha yazdım ve tamamladım. "Yahu ben bunu Üstadımıza vereyim." diye düşündüm. O vakit Üstadın yanına giden Ahmet Aytimur'a verdim. Üstadımızın Tilsimler mecmuasının olmadığı bir zamana denk gelmiş. Çok memnun olduğunun haberi geldi. Bir sefer Eskişehir'e gitmiştim. Üstadla otelde karşılaştık. Zannediyorum Hilmi Efendi'yi ziyarete gelmişti. Beni görünce hemen sordu: "O Tilsimler'ı sen mi yazdın?" "Evet, efendim." diye cevap verdim. "Ben sana yüz banknot vereceğim." dedi ve ekledi: "Seni otuz talebe yerine kabul ediyorum."

"BURDUR'DA ON BİN TALEBEM OLMASI LAZIM."

Yine Eskişehir'de Üstadı bir ziyaretimizde de Üstad "Nerelisin sen?" diye sordu. Ben "Burdurluyum." dedim. Birden ciddileşti: "Burdur'da on bin talebem olması lazım. Isparta'da on bin talebem var. Ama Burdur'da kemiyete ihtiyaç yok. Bir talebe bin talebe yerinde." dedi ve bazı talebelerinin isimlerini zikretti. Binbaşı Asım, Mustafa Çavuş... Ve hizmetlerini anlattı. Mesela bir tane Mustafa Efendi varmış. Yeşilovalı. Üstada o kadar çok hizmet etmiş ki hakikaten bin talebe yerine geçecek kadar.

ÜSTAD'LA SON GÖRÜŞMEMİZ

1960 senesinin birinci veya ikinci günü hanımım derse gitmişti, eve gelince dedi ki: "Müjde, Üstadımız geliyormuş İstanbul'a." Hemen yemeğimi yedim, sivil elbiseleri giydim, Kirazlımescid 46 Numaraya gittim, orası dersane. "Kardeşler Üstadımız geliyormuş, nereye gelecek?" diye sorunca, "Valla bizim haberimiz yok." dediler. Oradan çıktım, arkama Risalelerin Anadolu'ya sevkini yapan Halil Yürür takıldı. Ne yapar eder bu Üstadı bulur, görür diye geliyordu arkamdan. Gelme desem de geliyordu. Doğru Avukat Bekir Bey'in yazıhanesine gittim. Yazıhane o zaman Cağaloğlu'ndaydı, Atay Apartmanı'nda. Rahmetli Atif Ural'ın ağabeyi Kemal Ural vardı orada. Onun haberi varmış, üstadın Piyer Loti Otel'i'ne gittiğini söyledi. Vardık otele. Sonradan isminin (Birinci Şubeden) Faruk Eriş olduğunu öğrendiğim bir İrticai Şefi otelin kâatibi kılığında karşımıza dikildi, "Buyurun efendim, ne istiyorsunuz?" dedi. Ben de "Bediüzzaman'a ziyarete geldik." dedim hemen. Cebinden bir kalem çıkardı, "İsminizi söyleyin, yukarıya telefonla bildireyim." dedi. "İsme lüzum yok, bir ziyaretçi dersiniz." dedim. Halil de yanımdaydı. Aynı salonda karşıda her masada bir adam oturuyor; ya polis, ya da gazeteci bunlar. Hızlı hareket ettiğimden mi, yoksa ortamdaki insanlardan mı ne, birden içim sıkıldı içerde, nefes almaya dışarı çıktım; baktım karşıda siyah bir araba, içinde polisler. O arada Halil Yürür "Ali Abi!" diye bağırmasın mı? Hemen akabinde Üzeyir Şenler geldi. Üstada demişler ki: "Tayyareci Ali ile Halil Yürür geldi." Üstad hemen "Gelsinler." demiş. Onunla birlikte yukarı çıktık. Ertesi günkü Milliyet Gazetesi şöyle yazıyordu: "İstanbul teşkilatından olduğu anlaşılan 'Ali Abi' isminde birisi en son saat 19.30'da vakit geçirilmeden kabul oldu."

VE MİLLİYET GAZETESİNİN HABERİ 02.01.1960

SAİD-İ NURSİ ŞEHRİMİZDE

2 Ocak 1960 tarihli Milliyet gazetesini Ali Demirel'in anlattığı 'Ali Ağabey' ve 'Yeşil Atlas Yorgan' meselesini böyle vermişti

Şehrimize gelen Said-i Nursi başka kimseyle görüşmemiş ve otelden gitmiştir. Müritlerden biri de ağlayacak hale geldiği halde kabul edilmemiştir. Saat 19.30'a kadar kabul edilenlerin sayısı 11'i bulmuştur. Kendisini "İstanbul teşkilatından Ali Ağabey" diye tanıtan biri vakit geçirilmeden kabul edilenlerdendi.

Akşam Namazı

Said-i Nursi saat 18.50'de müritleriyle birlikte akşam namazını kılmağa başlamıştır. Başlarında yeşil takke olan cemaate, içlerinden birinin müezzinlik ettiği dışarıya akseden tekbir seslerinden anlaşılmıştır. Said-i Nursi 29 sayılı odada "uşağı" Ziver Gündüzalp'le birlikte kalmaktadır. 3 yataklı olan 28 sayılı odada ise şöforü Hüsnü Bayram ile Nuri Güleç yatmaktadır.

Nüfus Cüzdanı Yok

Said-i Nursi'nin nüfus cüzdanı yanında olmadığından otel idaresine ibraz edememiştir. Nursinin para ve hüviyet cüzdanı taşımadığı yakınları tarafından söylenmiştir. Üstadın müritleri onun kaldığı katta oda tutmak istemişlerdir. Fakat dairesinin yanındaki odanın tarafımızdan tutulduğunu öğrenince sinirlenmişlerdir. Bunlardan Ahmet Aytimur adında bir Üniversite talebesi alt katta bulunan 3 kişilik 28 sayılı odayı kapatmıştır. 32 sayılı odada ise iki "Nurcu" daha kalmaktadır. Otelde 11 Nurcu bulunmaktadır.

Nursi'nin Şikayeti

19.15'de hususi daireden dışarıya terasa çıkan iki mürid otel müstahdemlerini aramışlardır. Müritlerin bu telaşının "Efendi hazretlerinin kaldığı dairedeki helanın "alafranga" oluşu ile ilgili olduğu

anlaşılmıştır. Alatürka helanın uzakta bulunuşu ve "Üstad"ın buraya gidemeyecek kadar halsiz oluşudur.

Müritlerin Hareketi

Said-i Nursi'nin iki tahta bavul, iki kapalı sepet, bir çanta ve bir teneke ibrikten ibaret olan eşyaları İstanbul'lu iki müridi tarafından dairesine çıkarılmıştır. Mürit cantayı teslim etmeden öpüp başına koymuş diğeri de aynı hakeketle mukabele etmiştir.

Said-i Nursi'nin dairesine girebilen her mürit de kendisi ile konuşmamaktadır. Bunlara Ziver Güntüzalp "Üstad çok halsiz, sesi çıkmıyor. Size şunları buyurdu: "Risale-i Nur'u okumak beni görmektir" demektedir.

Said-i Nursi'nin karyolasına iki şile konulmuş ve müritleri yeşil atlas kaplı bir yorgan ile yeşil bir battaniye getirmişlerdir. Dairenin koridora açılan kapıdan dışarıdaki kolu rahatsız edilmemek için de kırılmıştır. Said-i Nursi ve müritlerinin hiç biri otelin lokantasında yemek yememiştir. Müritlerinden biri iki kungal sucuk alarak daireye çıkmıştır.

Emniyet Birinci Şube polisleri otelin bekleme salonunda nöbet tutmakta ve gelen giden Nurcuları kontrol etmektedirler. Saat 22:15'de 2 müridinin odadan inip oteli terketmesi üzerine artık "Efendi hazretleri"nin telefonla dahi olsa rahatsız edilmemesi istenmiştir.

O GÜN ÜSTADIN SESİ İLK ZİYARETİMİZDEKİ GİBİ GÜR ÇIKIYORDU

Üstad karyolada oturuyordu, Bekir Berk'le Necdet Doğanata ayakta. Necdet Bey'i ilk defa orada gördüm ben. Zübeyir ağabey yanında, ben ayakucundayım. Mehmet Fırıncı, Galip Gigin, Hakkı Yavuztürk de ordaydılar. Üstad: "Bu kadar kalabalık nasıl geliyorsunuz siz buraya, bu kadar tezahürat niye? Ben sizi çağıracaktım." diye bizlere, yani içerde olanlara önce sitem etti, sonra epey konuştu. O gün Üstadın sesi ilk ziyaretimizdeki gibi gür çıkıyordu. Sonra beni gösterip "Bu kim?" dedi. "Tayyareci Ali" dediler. (Beni daha evvel bıyıklı görüyordu hep, sonra bıyıkları kestirmişlerdi.) Hemen akabinde Üstad odadakilere döndü. "Sizi affettim." dedi.

Bir ara Üstad yatağın içinde konuşurken birden ayağa fırladı. (Sonradan Bekir Bey onun fırladığı gibi fırlamak istemiş, denemeler yapmış ama Üstad gibi hiç yapamamış. Düşünün Üstad üç ay sonra vefat etti.) O anda 31 Mart Hadisesinde Divan-ı Harb-i Örfi'deki mahkeme safahatından anlatıyordu: "Mahkeme Reisi Hurşid Paşa bana 'Said sen de mürteciymişsin?' diye sordu. Ben de ona 'Meşrutiyet bir zümrenin istibdadı ise bütün cin ve ins şahit olsun ki ben mürteciyim.' dedim." Bir ara da dedi ki: "Kardeşim ben bir emir versem Türkiye'yi yüz Şeyh Said gibi karıştırırım fakat bin Şeyh Said kadar kuvvetimiz olsa da müspet hareket edeceğiz, asayiş muhafaza edeceğiz." Mehmed Fırıncı anlatıyor; bu sözleri Ankara'da da söylemiş; oradaki kardeşlere de çok tesir etmiş.

BEN SENİ VEKİL TAYİN ETTİM

Üstad Bekir Berk beye üç sefer tekrar ile "Ben seni vekil tayin ettim." dedi. Sonra Bekir Berk beyin, Üstadın vefatından on üç sene sonraya kadar Risale-i Nur'un fahri avukatlığını yaptığını düşünürsek Üstadın bu sözündeki incelik meydana çıkar. Ayrıca Üstadımızın vefatından evvel altını imzaladığı boş kâğıtları Bekir Berk'e icap ederse kullanırsın diye vermiş. Yani o kadar kendisine itimat ediyordu.

"YEŞİL BATTANİYENİN İÇİNDE YEŞİL ATLASTAN BİR YORGAN..."

Ziyaret sonrasında Zübeyir ağabey bana "Yeni bir yorgan var mı kardeşim?" dedi. Onların içinde evli olan yalnız ben vardım. Hiç kullanılmamış bir yorgan getirdim Üstada. Yine Milliyet Gazetesi ertesi günü şöyle yazıyordu: "Talebenin biri yeşil battaniyenin içinde yeşil atlastan bir yorgan getirdi." Hâlbuki sadece battaniye yeşildi. Yorgan ise yeşil değildi. O zaman üstadın siyah olan şemsiyesini bile yeşil diye yazmışlardı. Gayeleri Üstadı bir şeyhe benzetip onu olmadığı bir şekilde göstermekti.

Üstad konuşma esnasında "Üç dört gün kalacağım, Eyüp Sultan'a gideceğim" demişti. Ertesi gün gazeteciler yattığı odanın balkonuna çıkıp öğle namazını kılarken fotoğrafını

çekmişler. Üstad buna sinirlenip hemen Ankara'ya döndü. Üstad'la son görüşmemiz böyle oldu.

KAYSERİ'DE ŞERAFEDDİN KARTAL'IN ÇOK HİZMETİ VARDIR

Pilot olduğumuzdan tayyarelerin bakımı için Kayseri'ye sık giderdik. Dikkatimi çekmişti: Kayseri'de camiler tıklım tıklım dolu. Fakat dersane yok. Birkaç defa "Yahu kardeşim bu kadar dindar insanlar var, burada bir dersane niye yok." dedim.

Meslek hayatımızın sonunda 1967'de tayinimiz çıkmasın mı oraya. İçimden "Ali Demirel, Kayseri'nin dersanesiyle uğraşırken al bakalım, ne edeceksen et, işte sana vazife." Çocuklar İstanbul'da okuyor, götüremiyorum, kendim gittim Kayseri'ye.

Orada Ahmed Şükrü Kılıç diye bir arkadaş vardı, öğretmen; O da İstanbul'a Bakırköy Lisesi'ne tayin oldu sonra. Babasının Kayseri'de dükkânı vardı. Oraya irtibata geçebileceğim bir nurcu öğrenmeye gittim ki Ahmet'in kendisi ordaymış, meğer izin alıp memleketine gelmiş. "Haberin var mı, Erzincanlı Mehmet Küçükağa diye birisi geldi bir dersane buldu." dedi. Sevindim "Nerde?" dedim. "Turan Oteli'nin yanındaki Şeyh Camii'nin yanında" dedi. Hemen gittim, yeni kuruluyor daha, iki aydır ev arıyorlarmış, yeni bulmuşlar. Ev bulamayıp çok darda kalınca Seyyid Burhaneddin Hazretlerin kabrine gidip dua etmişler Allah'a, nasip olmuş.

Biz dershanede kalıyoruz. Birkaç gün geçti bizi Eskişehir'e kursa gönderdiler. Kurstan geldik, fakat dersane öyle bir yerde ki evler uzakta, önü meydanlık. Ben resmi elbiselerle girip çıkıyorum, herkes görüyor. Artık ben orduevinde yatmaya başladım. Akşamüstleri sivil geliyordum. Mehmet Kurdoğlu ile Hüseyin Bulut o sırada Kayseri'de, Mehmet Küçükağa'ya yardım ediyorlar.

Bir gün baktım bir karışıklıklar var. Meğer Müslim Gündüz oraya el koymuş. Mehmet Kurdoğlu oradan ayrılınca Müslim, Hüseyin'i kandırmış, dersaneye el koymuş. Bekir Berk'le Hilmi Doğan mektup yazmışlar, Batman'dan Ali Mutlu'ya. "Orada karışıklıklar var tayyareci Ali Demirel'e konuş." diye. Ben kurstan bir günlüğüne gelince baktım, Muzaffer Arslan gelmiş Kayseri'ye. Dershaneye gittim, baktım Müslim Gündüz yatıyor orada. O gece çekti gitti o. Bir iki adam da getirmiş, Muzaffer Arslan onların da otobüs paralarını vermiş gönderdi. Velhasıl Muzaffer Arslan'la üç-dört ay orada nurculuk yaptık.

Muzaffer Arslan gidince, Bayram Yüksel: "Mersin hapsinde Şerafeddin Kartal var, çıkınca onu oraya göndereceğim" dedi. Ve Şerafeddin Kartal'ı gönderdi. Bir sene Şerafeddin'le beraber Kayseri'de hizmet ettik beraber. Bir sene sonra İstanbul'dakiler "Biz günlük İttihad Gazetesi çıkaracağız, emekli ol gel." dediler. Ben de 1969'de emekli olup tekrar İstanbul'a geldim.

Şerafeddin kaldı orada. O sırada tarikatçılar geliyordu dersaneye, nurcu olacaklardı. Tarikatçıların ileri gelenleri yabancı bir adamı, başına fotör giydirip dersanenin etrafında polis gibi gezdirip korkutmuşlar, hiç kimse kalmamış Şerafeddin Kartal'ın etrafında. Yalnız Ahmed Gazezoğlu geliyordu. Şerafeddin ne yaptı; bir-iki çocuk buldu, onlara Risalelerden ezberletti, dükkânları gezdi, yavaş yavaş Kayserilileri alıştırdı hizmetlere. Orada, Kayseri'de, Şerafeddin'in çok hizmeti vardır.

GİDECEK BAŞKA YER YOKTU

Daha önce de söyledim İstanbul'a 1956 senesinde geldik. Nurcuları bulduk evvela. Kirazlı Mescid Sokak, numara 46. Galip Gigin, Üzeyir Şenler, Hakkı Yavuztürk, bir iki kişi daha vardı o zamanlar. O zamanlarda evli, ailesi de bu işlerin içinde Nurcu pek yoktu. Gidecek başka ev de yoktu. Bu kardeşlere hep bizim eve yemeğe gelin, diyordum. Israrla davet ediyordum. Gelmiyorlardı baştan. Zorla getiriyordum. Sonra bizim evde ders yapmaya başladık. Bu zaman diliminde çok feyizli, nurlu ve bereketli hizmetler oldu. Misafirler ağırlandı, yenildi içildi. Geriye dönüp baktığımız zaman büyük bir bereket ve mazhariyet olduğunu anlıyoruz. Hizmette maddi imkânların olmadığı o günlerde evimiz; gelen giden kardeşler, dersler, sohbetler ve istişarelerle -tabiri caizse- bir merkez gibiydi. Bekir Berk, Mehmet Fırncı ve Mehmet Birinci gibi kardeşlerle de sayısız hatıralarımız oldu. Hüsrev,

Hulusi, Ahmet Feyzi ve Mehmet Feyzi Ağabeyler hariç neredeyse o zamanın tüm Nurcuları bizim eve gelip yemek yemiştir.

İstanbul'da Fındıkzade semtinde yedi sene kaldık, 1964 senesinde Küçükçekmece'ye taşınmamızla yeni bir dönem açıldı. Çok güzel bir evimiz vardı. Kardeşlerimize teneffüs amacıyla da gelmek nasip oldu.

Hizmetler dönem dönem farklılaşıyor. Bir zamanlar evimiz nurcularla dolup taşıyordu, nefes alacak başka yer yoktu; sonra imkânların artması ile dersanelerin çoğaldı, hizmet alanları genişledi. Nurculuk böyle inkişaf edince artık kardeşler bizi davet etmeye başladılar. Bu hal bize nerelerden nerelere dedirtiyor. Eskiden sabır dönemi idi, şimdi ise şükür dönemi elhamdülillah...

ŞÜKRAN HANIM İZİN VERMESE BÖYLE OLMAZDI

Evimizdeki hizmetlerin en büyük kaynağı hanımdır. Eğer o kabul etmemiş olsa, izin vermemiş, razı olmamış olsa böyle olmazdı. Tabi bizim hanım Risale-i Nurları ilk tanıdığımızdan itibaren eve gelen giden nurcuları dinliyordu. Bu işin mühim bir mesele olduğunu hissediyordu. Kendi isteğiyle nurcuların dersanelerine gidiyor, temizlik yapıyordu. Sahip çıkmasa da nasıl yapardık? Seve seve yapıyordu. O zamanlar çamaşır makinesi almak istemiştin. Hanım karşı çıkmış, bu kapıdan içeri sokmam, diye yemin etmişti. Sonra makinenin iyi bir şey olduğunu duyunca, nurcuların çamaşırlarını yıkayacaksam alalım diyerek razı oldu. Yemin ettiği için eve nasıl soksak diye düşünürken Ceylan Çalışkan "Pencereden sokalım." diyerek meseleyi halletti. Sonunda çamaşır makinesi de nurcuların dersanelerin çamaşırlarının temizlenmesine vesile olarak hizmetten nasibini aldı.

BİZİM ÇOCUKLARIN ESAS HOCALARI NURCULAR

Nurcular bizim eve sürekli gelip gittiklerinden çocuklar da devamlı onlarla birlikteydi. Umumi olarak biz de ilgileniyorduk ama bizim çocukların esas hocaları nurcuları. Onların çok emeği var. Bilhassa Birinci'nin kızım Nurdan'ın üzerinde çok etkisi var. Çocuklarımız için "Ne kadar iyi yetiştirmişsin." diyorlar. Ben yetiştirmedim ki Nurcular yetiştirdiler.

BU HATIRALARIM DÜNYADAKİ EN BÜYÜK SERMAYEMDİR

İyi niyetli olunca Cenab-ı Hak sebepler ihsan ediyor. O gizli niyetini sen bilmiyorsun, Cenab-ı Hak biliyor. Cenab-ı Hak seni tayyareci yapıyor, nurcu yapıyor, hizmete giriyorsun. Esasında bizim kabiliyetimizden değil, Cenab-ı Hakk'ın nasip etmesi. Yani bu davadaki en büyük mazhariyet istihdamiyet, bu da Allah nasibiyle oluyor.

Benim bu hatıralarım, bu dünyadaki en büyük sermayemdir. Bediüzzaman Said Nursi gibi bir İslam Kahramanını görüp sohbetlerinde bulunmam ve duasını almam en büyük mutluluktur bana. İnşallah ahirette Üstadımız ve bütün kardeşlerimizle birlikte Resulullah'ın livahı hamd sancağı altında bulunmak nasip olur da orda bu dünyadaki hizmetlerimizi seyrederek.

Hatıraların yazılmasına vesile olan Ömer Özcan kardeşten de Allah razı olsun, çalışmalarını destekliyor, kitaplarını okuyor ve çok istifade ediyorum.

(1930 -)

ALİ OSMAN KARAHAN

Bediüzzaman Hazretlerinin Şuâlar kitabında Yalvaçlı Hafız Ali Osman Karahan Hocaefendinin, nam-ı diğer Topal Hafız'ın adı şu şekilde geçmektedir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim!

Evvelâ: Hadsiz şükür ederim ki: Risale-i Nur'un hakikî sahibleri olan müftüler, vaizler, imamlar, hocalardan manevî kahramanlar meydana çıktılar. Şimdiye kadar Nur'un fedakârları; gençler, mektebliler, muallimler idi. Bin bârekâllah Edhem, İbrahimler, **Ali Osmanlar** ehl-i medresenin yüzlerini ak ettiler, çekingenliklerini cesarete çevirdiler.” (Şuâlar 482)

Said Nursi Hazretleri bu mektubunda, Ali Osman Hocaefendi, Diyanet camiasından Risale-i Nur'a sahip çıkanlar içinde sayıyor, tebrik ediyor, örnek hoca olarak gösteriyor... 'Edhem' olarak ismi geçen diğer kahraman hoca ise, Alamescid Köyünden İbrahim Edhem Talas'tır. Hatıraları bu kitaptan okunabilir.

Üstad Said Nursi Hazretlerinin Yalvaç'a tam üç ziyareti vardır. Bu ziyaretlerin üçü de, birinci muhatap Ali Osman Hocaefendinin davetiyle gerçekleşiyor... Hz. Üstad'ın Yalvaç ziyaretlerinin anlatımı, açıklaması Ali Osman Karahan'ın dilinden gelecek...

Doğuştan kalça çıkığı bulunan hocaefendinin Yalvaç'ta lakabı "Topal Hafız". Kendisi bu lakabından dolayı rahatsız değil, bilakis, bu benim unvanım, sen de yazabilirsin dedi bana. Kendisini, Yalvaç'ta yaptırdığı caminin misafirhanesinde ziyaret ettik. Şuâlar'da isminin geçtiği yeri bize okudu ve bunun hikâyesini anlattı.

1939 senesinde Yalvaç'ta bir kaza kurşunuyla şehit olan Muallim Ahmed Galip Keskin, bir Yalvaçlı olarak Üstad Bediüzzaman hazretlerine kalemiyle ilk hizmet edenlerdendir. Ali Osman Karahan, Yalvaç yöresinde Muallim Galip'ten manen devraldığı hizmet sancağını altmış senedir taşıyıp bugünlere getiren en büyük hâmil... Tabi kolay olmamış bu işler... Uzun, meşakkatli ve çileli nur yolculuğunda takipler, baskınlar, karakollar, hapisler yakasını hiç bırakmamış...

Hafız Ali Osman, 1952 senesinde Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra, Üstad'ı Bediüzzaman'ın tavsiyesiyle talebe yetiştirmeye çok önem vermiş; insanlara, gençlere Risale-i Nur dersleriyle ışık tutmuş, yol göstermiş, onların imanlarının inkişafına vesile olmuştur...

Yalvaç nur hizmetleri, Hafız Ali Osman'ın kiralayıp hazırladığı medreseye Hz. Üstad'ın gelmesiyle başlamış, bilâhare hoca efendinin kendi evinin altında devam etmiştir. Talebe sayısı artınca da Hafız abi, dört katlı bir bina daha kiralayıp, hizmeti genişletmiştir. Binanın tefrişatını yaptıktan sonra da uzaktan bakmamış; oranın açıcısı, temizlikçisi, sobacısı, bulaşıkçısı olarak bizzat vazife ifa etmiştir. Bunları bize kendisi değil, yirmi üç seneden beri talebesi ve yakınında olan Bayram Özcan anlattı. Kendisi 'estağfurullah' diyerek sükût etmiştir...

Hatıralarında, ilk gençlik yıllarında yana yakıla tahkiki iman derslerini arayışları, o zamanki halet-i rûhiyesi ve aradığını bulduktan sonra arız olan müthiş vesvese; zannediyorum, benim gibi birçok nur talebesinin geçmişteki hatıralarına, duygularına tercüman olacaktır.

Bu ziyaretimizde önemli bir şey daha öğrendik. O da, Hüsrev Altınbaşak ağabeyin salâsını veren, cenazesini yıkayan ve namazını kıldırmanın Hafız Ali Osman Hocafendinin olmasıdır. Hüsrev ağabeyi gaslederken bir müşahedesini ve bir tespiti var...

Topal Hafız'ın hatıraları hakikaten çok önemli ve çok kıymetli... Daha evvel tam olarak hiç kaydedilmemiş ve yayınlanmamış. 26 Eylül 2010 Pazar günü ikindiden sonra başlayan sohbetimiz, yatsı namazına kadar devam etti. Biz Hafız hocamızda, vazifesini ifa etmiş insanlarda görülen huzur ve süruru gördük.

Uzun hatıraları yazılıp düzenlendikten sonra Ali Osman hocamıza tashih ettirilmiştir. Kendisi bazı düzeltme ve ilaveler yapmıştır.

Hafız hocamızın hâtıralarının sonuna yine bir Yalvaçlı olan Nuri Akgün'ün de kısa hatıraları ilave edilmiştir. Nuri Akgün'ün hatıralarını İstanbul'da kaydettik.

Hafız Ali Osman Karahan Anlatıyor:

Adım Ali Osman Karahan, 1930 Yalvaç doğumluyum, bana Topal Hafız da derler. Doğuştan kalça çıkığım var. Hafızım, imamlıktan emekli oldum. Şimdi yine Yalvaç'ta ikamet ediyorum.

YALVAÇ'TA HİZMET MUALLİM GALİP İLE BAŞLAMIŞ...

Üstad'ın Barla döneminde on iki tane yazıcısı varmış, bunlardan biri de Yalvaçlı Muallim Galip Keskin...

1935 Eskişehir hapisane hayatı sırasında Risale-i Nur'u tanıyan ve ömrü boyunca Bediüzzaman'a hürmet etmiş genç bir subay, buraya, Yalvaç'a tayin olmuş, kısmet işte. Burada jandarma karakolu ve şube var sadece, bu da şubede vazifeli bir Yüzbaşı...

Yalvaç'ta 850 senelik büyük bir çınar ağacı vardır. 8 Şubat 1939 tarihinde bu ağaç altında Yüzbaşı ve Muallim Galip birbirlerine yaklaşmış fısıltı ile -tabi o zamanların tehlikeli konularını (!)- konuşurlarken yüzbaşı ayağa kalkıyor, belindeki beylik tabanca kazayla yere düşüyor ve patlıyor, Muallim Galip Bey'in midesine bir kurşun saplanıyor. Konya'ya yetiştirmek için yola çıkıyorlar, Konya Devlet Hastanesinde 14 Şubat 1939 tarihinde vefat ediyor. Üstad buna çok üzülüyor... Muallim Galip'in Mektûbat kitabında ve Barla Lâhikasında Türkçe, Arapça, Farsça şiirleri vardır. Bazı suallerin sahibidir. Telif ve tebyiz sırasında yaşanan harikaları anlatan mektupların altında da ismi geçmektedir. Bir oğlu var Yahya, O da İstanbul'da. Yalvaç'ta hizmet Muallim Galip ile başlıyor, bizlerle devam ediyor inşallah.

GÖLE DÜŞMÜŞ GİBİ İZDIRAR DERECEİNDE ALLAH'A YALVARIYORDUM

Risale-i Nur'lar ızdırarî olarak nasip oldu bana. Şöyle anlatayım:

İlkokuldan çıkınca, benim bu ayağımın sakatlığından dolayı, ilerde hoca olsun diye hafızlığa vermişler, Yalvaç'ta. Hafız oldum ama hafız da olsak merkez camilerin hiç birinde kadro yok... 1952'de Menderes'in camilere kadro vermesiyle 75 lira maaşla Yalvaç merkez Kaşacıbey mahalle camisinde hoca oldum. Bu hoca olma sevincimi Üstad sonradan kırdı geçirdi ya. Anlatacağım...

İmamlık devam ederken, "Allah'ı göster bana inanayım" deyip alay ediyorlardı birtakım okumuş insanlar. Böyle bir dönemde hoca oldum ben, öyle bir zamandı... Sorulara cevap veremediğimden dolayı ızdırar halinde, "ben bunun uzmanı değilim, buna cevap yok" deyip geçiyordum. İnsanların karşısında aşağılık duygusundaydım. Bu ızdırarı kim bilecek, başta Allah biliyor. O zaman, "Yâ Rabbi! Eğer ben bu vazifede kalacaksam bana bir yol göster" diye göle düşmüş bir insan gibi ızdırar halinde Allah'a yalvarıyordum.

Izdirari duruma düşende riya olmaz. Denize düşen bir insan, yüzme bilmezse kıyıda, kenarda olan birine ciddi olarak yalvarır, yapmacık olmaz yani. Aynen bunun gibi, mefkûre bakımından denize düşmüş bir muztar adam gibiydim.

Şimdi niçin ve neden sorularına cevap veren bir pozitif dönem geçiriyoruz. Hakikaten neden ve niçini araştıran bir insan tahkikatın yolunu da açmış oluyor. Dinde de böyledir. Amentüyü okuyan bu zaman insanına, neden ve niçinler izah edilmezse, Üstad'ın tabiriyle taklitte kalırsınız. İşte ben de böyle bir nur arıyordum...

Risale-i Nur'u tanımayan bir insan için, başka hiç bir imani eser yok ki... "Karanlık Gecelerin Nurlu Sabahı" gibi bir kitabı gördük, nur görmüş aptala döndük...

ÜSTAD 1952'DE YALVAÇ'A BİR ASÂ-YI MÛSA GÖNDERİYOR VE...

Biz böyle ıztırar ile hoca olarak yaşarken, cevap veremiyoruz insanların sorularına.

Isparta'nın Gelendost kazasından Halil Hafız namında birisi Üstad'ı daha evvel tanımış. Zaman zaman onu ziyarete gidermiş. Yine ziyarete gittiği bir seferinde Bediüzzaman Çamdağı'nda demişler. Ve Çamdağı'nda görüşmüşler Üstad'la.

**Ali Osman Karahan Yalvaç'ta ziyaret ettiğimiz ekiple beraber
Soldan; Şakir Taş, Ahmed Cevad Yaşar, Ali Osman Karahan, Ömer Özcan, Yusuf Yıldızhan
26 Eylül 2010 Pazar**

Orada sohbet sırasında Bediüzzaman demiş ki: "Halil Hafız, sizin Gelendost'un ötesinde, gitmedim ama bir Yalvaç Kazası var, bilir misin?" "Üstad'ım bilirim, bazen Pazar günleri oraya gideriz biz" demiş Halil Hafız. "Orda Galip Efendi vardı; Keskinzadelerden, bir kaza ile vefat etti. Ona çok acıdım, fakat ordan gelip de bu iman derslerinden istifade eden çıkmadı" demiş Üstad. Halil Hafız bu sefer toparlanmış, "Üstad'ım, bana emir buyur, vazife ver, ben oraya gideyim, Risalelerden bahsedeyim, sizden bahsedeyim, inşallah ben vesile olayım" demiş.

O zamanlarda Üstad yeni yazıya müsaade edince, bir arkadaşımız Asâ-yı Mûsa kitabını yeni harflerle daktilo ile yazmış, Üstad'a vermiş. Hatta Üstad "Bu kargacık burgacık yazı neymiş böyle" demiş. İşte o kitabı, Üstad Halil Hafız'a vermiş, "Yalvaç'a gidersen ilk karşılaştığın kişiye benim selamımla birlikte bu Asâ-yı Mûsa'yı da ver" demiş.

Şimdi bu zat geliyor Yalvaç'a, fakat bir korku düşüyor içine. "Yahu bu dinî propaganda yaptı" derlerse diye vesvese geliyor içine. Ama yine de azimli ki, bunu ancak imamlara verebilirim, imamlar da reddetmez ya diye düşünmüş. Ben de, o sırada, merkezdeki, Devlethan Camiinde geçici vazifeliydim, vekil olarak. Bu Halil Hafız geliyor Yalvaç'a,

Devlethan Camiinde benim arkamda öğle namazı kılıyor. Koynunda da Asâ-yı Mûsa kitabı var. Halil Hafız namazdan sonra beni takip etmiş. Ben de, bir barakada çalışan ayakkabı tamircisi arkadaşım vardı, oraya girip oturmuştum. O da geldi kapıya, sakallı yaşlı bir adam. "Esselamü Aleyküm" dedi. Üstad demiş ki "ilk selam verdiğiğine bu kitabı ver." Arkadaşım meşgul tabi, ayakkabı işleriyle... Ben serbestim "Aleyküm Selam" dedim. "Evlat! Evlat! Çok şanslısın, çok şanslısın" dedi. Tabii ben bilmiyorum şansımın ne olduğunu daha. "Selamın üzerinden ne şans?" dedim. "Bu selam benim değil, emanettir" dedi. "Nereden getirdin?" dedim. "Dünyanın en büyük âliminden" dedi. "Kim o yahu?" dedim. "O dağlarda yaşar" dedi. Çamdağı'ndan geliyor ya. "İnsin de hizmet etsin, ne işi var dağlarda, insanların ihtiyacı var" dedim. Ben ızdırır içindeyim ya öyle diyorum. "İnecek, İnecek, ona Bediüzzaman derler" deyince ben irkildim. Burada Bediüzzaman'a yakın ama ona yanaşmamamız için hakkında birçok iftira sözler uydurmuşlardı. (Şeyh Said'le karıştırıyorlar) isyan etmiş, bir saçı var beline kadar örgülü filan gibi... Biz hep böyle duyduğumuzdan, O zatı böyle bir adam şeklinde biliyor, fakat üzerinde durmuyorduk. "Sende mi inandın bunlara?" dedi. "Ben görmedim ki; böyle diyorlar" dedim. İşte hep böyle iftiralarla insanları yaklaştırmadılar ona. Sonra kitabı çıkardı "al bu kitabı, ilk selamı alana bu kitabı hediye et" dedi bana. Beğenirsen oku, beğenmezsen gelip kitabı geri alacağım" dedi.

Yahu bir gecede, bir çırpıda bir kitap biter mi? Ben bitirdim ve sonra o Asa-yı Mûsa kitabını tekrar defalarca okudum. Aradığımı bulmuştum... Ve bir daha yeni kitaplar gelsin diye dört gözle beklemeye başladım...

Kısa bir zamanda toparlandım. Doluyum, boşalamıyorum bu sefer. Ondan sonra bütün imamlara "yatsıdan sonra dağılmayın, biz geleceğiz, ben yeni bir eser okumaya başladım, size bir şeyler anlatacağım" diye haber göndermeye başladım. Lüküsleri yakıyoruz, diyelim ki, arkamda kırk-elli kişi var, güzel güzel anlatmaya başlıyorum... Tabi bu arada Adaleti de ayağa kaldırdık. Daha Üstad'ı tam tanımadan, görmeden ilk mahkememiz başladı. Tam yedi kere mahkemeye verildim...

VESVESEYLE İLGİLİ HATIRAM ÇOK MÜHİM

Vesveseyle ilgili şimdi anlatacağım hatıram çok mühimdir...

Şunu söyleyeyim evvela: Kişi ne kadar imanlı olursa, şeytan da o kadar kuvvetli pehlivanlarını gönderiyor...

Risaleler geliyor amma, benim gönlüme gelen sualler var. İmanî vesvese işte... Yani sualler içimden geliyor, şeytan bana itiraz ettiriyor, sanki şeytan kanımın içinde, bir şeyler söylüyor bana. İşte şu kadar büyük kâinatın idaresi falan gibi vesvese... Eserlere bakıyorum, katiyen vesveseyle ilgili bir cevap bulamıyorum. O tarihte daha 23 yaşlarında bir gencim ben...

Üstad merkebe işlek derdi... Bir gün, böyle bir hâlet-i rûhiye ile değirmene gittim ben, işlekle. Un öğütüp sarıp getireceğim. Dalmışım orda, duvara dayanmış eserlerden okuyordum, ağlıyorum bir taraftan. Oradan değirmenci bağırdı; "Sen âşık mısın yoksa?" dedi. "Ne aşığı?" dedim. "Ne ağlıyorsun sen?" dedi. "İşte, var kendime göre bir şey" dedim. O anda içimden gelen şüphelerin verdiği huzursuzluktan ağlıyorum tabi. "Yâ Rabbi! Bu nereye varır, içimden gelen bu sualler?.." diyorum kendi kendime. Neyse o gün böyle geçti...

O akşam, buralarda keçecilik yapan bir arkadaşım var Mehmet Türkmen adında. Risale-i Nur talebesi. Onlar iş için Antalya'ya kadar giderlerdi. O gün dönüşlerinde Eğirdir'de inmişler. Tabi o zaman araba günde bir tane geçiyor. Beklerken, Bediüzzaman'ın Eğirdir'de olduğunu duymuşlar ve hemen bulunduğu eve gidip kapısını çalmışlar. Üstad'ın Eğirdir'de evi vardır, yukarıda. Onlara "Siz nerelisiniz?" demiş Üstad. "Yalvaçlıyız" deyince, hah durun, demiş. "Siz orda -Üstad bana Topal Hafız demezdi- Hafız Ali Osman var, bilir misiniz onu?" diye sormuş. "Biliriz Üstadım hep beraberiz, beraber ders okuyoruz" demişler. "Ziyaretinizi kabul ettim. En süratli giden bir vasita ile o tarafa gideceksiniz, size bir eser vereceğim, ona yetiştireceksiniz, evinize bile uğramadan verin" demiş. Gelenler dedi ki: "Hatta beş dakika kadar aradılar vereceği kitabı..."

Mehmet Türkmen Yalvaç'a gelir gelmez kapımı çaldı, perişan vaziyette, yoldan geliyor ya. "Yahu ne bu halin git üstünü başını değiştir de gel" dedim. "Yok, dur, Üstad'la aranızda ne var?" dedi. "Ne olsun, O Üstad, ben talebesi" dedim. "Eve bile uğramadan ver" diye bir eser verdi, ondan dolayı doğru buraya geldim" dedi. Tabi benim hoşuma gitti "Ne dedi? Ne dedi?" diye bir daha anlattırdım. "Al şunu, soyunayım yine geleyim" dedi ve gitti.

Kitabı bir açtım; "Şeytandan İstiaze Risalesi 13. Lem'a ve 21. Söz'ün İkinci Makamı Vesvese Risalesi" Osmanlıca... Aynen böyle... Allah şahittir buna... Okumaya başladım: "Şeytan şüpheli kalbe atar, o hayalidir, ehemmiyet verirsen büyür, vermezsen küçülür. Aynadaki ateş yakmaz, yılanın sureti ısırılmaz, sen ehemmiyet vermezsen sana dokunmaz. Bir sarayın şu kadar kapısı olsa hepsi kapalı birisi açık olsa, o saraya girilmez denilmez. Cehil onu davet eder, ilim onu tard eder. Sende aslında iman vardır, fakat ilmin olmadığından o şüphe arız olmuş, hiç korkma, hiç korkma" diye bir başladım...

Aman Yâ Rabbi! Aman Yâ Rabbi! Nasıl anlatsam... Artık bir bayram havası doğdu bende. Gerçek bir bayram havası veya benim için ona benzer şekilde bir sürur... Ondan sonra bana hiçbir zaman, bir daha vesvese arız olmadı...

İLK ZİYARETİM, O GÖZLERİN TARİFİ MÜMKÜN DEĞİL

Üstad'a çok ziyaretlerim oldu, biz onu dinledik sadece. Bu gidip gelmelerin birinde; "bir medrese açarsanız, Yalvaç'a gelmek istiyorum" demişti. Sonradan üç defa da kendisi geldi Yalvaç'a. İlk ziyaretim muhtemelen 1952'de şöyle oldu:

Bu kitapları altı ay okudum, artık çatlayacağım böyle, Veysel Karani gibi... Kitaplar devamlı geliyor ama Üstad'ı daha görmüş değilim. Halil Hafız geliyor: "Dur, ya seni sıkıntıya sokarlar, ya da Üstad'ı sıkıntıya sokarlar, daha hâlâ gayretli (!) hâkimler ve savcılar var, sen kitapları oku yeter" diyordu.

Diyarbakır'ın Çermik Kazasından Abdülkadir namında bir zatın, o günkü şartlarda buraya yolu düşmüş. Ben Devlethan camiinde imamım ya, sabah namazını arkamda kıldı. Namaz bitince: "Hocam daha erken, dükkânını açacaklar da vardır, cemaate bir ders yapayım mı, müsaade eder misin?" dedi. Cemaate sordum, yapsın dediler. O da çıktı derse başladı. Konuşmasına "Firaklardan gelen feryadlar, aşk-ı bekadan gelen ağlamaların tercümanıdır..." diye başlayınca, tamam dedim, bu bizden. Ama yüksek kademedeki konuşunca bizimkilerin başı düştü, uyuklamaya başladılar. Yeter diye işaret ettim.

Sonra bir kahveye gittik, çay içerken "Siz Risale-i Nur talebesisiniz" dedim. "Evet, burada bir zat var, siz çoktan görmüşsünüzdür" dedi. "Görmedim, altı aydan beri kitaplarını okuyorum ama sıkıntı olur diye beni götürmüyorlar" dedim. "O geçti yahu, eğer vaktin varsa düş arkama gidelim, ben ona aşığım, her sene bir kere geliyorum" dedi.

Eve bile danışmadan düştük arkasına. Vardık Isparta'ya. O biliyor evini, kapıyı çaldık, rahmetli Bayram Yüksel çıktı. Onu bildiği için, hoş geldin dedikten sonra, bana, "sen nerden geldin?" dedi. "Yalvaç'tan geliyorum" dedim. Şöyle bir irkildi "Yalvaç'tan gelecek bir adamı bekliyor Üstad Hazretleri, ama şansın yok, Üstad Emirdağ'a gitmek üzere hazırlanıyor" dedi. İki dakika görüşürsek ne olacak sanki diye içimden geçiriyorum, ama söyleyemiyorum. Abdülkadir'e "sen ne edeceksin, ben buradayım zaten, yerini de öğrendim, sen ta uzaklardan geldin?" dedim. "Bekleyeceğim, Üstad'ım kapıdan çıkınca elini öpeceğim, o kadar bile yeter" dedi. "Ne olacak o kadarla?" dedim. "Sen sonra anlarsın" dedi. Hakikaten sonra anladım...

İki dakika sonra Üstad geldi... O bakış... O gözler... O imiş... Bu değişik bir şey... Valla ağlıyorum bak... Şimdi bile resmine baktığımda, o gözlerle dayanamıyorum bir türlü... Gidin bakın, odamdaki resmini bile ters dönmüş olarak görürsünüz... Gördüğüm zaman içim kaynıyor böyle yani... Onbeş saniye gözüne bakabilen bir insan görmedim ben... Bu kabil şeylerde, bir insanın varlık âleminde böyle bir insan görmesi... Onun tarifi mümkün değil... Hayatımda bunu hiç çözmeden bu dünyadan gideceğimi zannediyorum... Zannediyorum bu hal, Üstad'ın iç âleminin yüzüne vurmasından kaynaklanıyor...

Neyse Üstad'ın elini öptük, nereden geldiğimi sordu, "Yalvaç" dedim. "Yalvaç?" dedi. "Evet" dedim. "Sonra tekrar gelirsin, bizim şimdi işimiz var, Emirdağ'a gidiyoruz" dedi.

"Galibim'e selam et" dedi. O kaza ile vurularak vefat olan Yalvaçlı talebesi. Ama ben daha Muallim Galip kim, hiç duymamışım. Bediüzzaman'la ilk görüşmemiz bu kadar... Abdülkadir memleketine, ben de Yalvaç'a döndüm.

İlk işim Galip'e o selamı götürmek. Aradım taradım, bakkal Galip'i buldum. "Galip ağa, ben Bediüzzaman'ın yanından geliyorum, sana Üstad'ın selamı var" dedim. "Ben onu tanımıyorum, ben değilim o" dedi. Yeniden araştırdım bir Galip daha buldum. "Galip ağa, ben Bediüzzaman'ı ziyaret ettim, sana selamı var" dedim. "Yok, hocam yanlışın var, beni bilmez o" dedi. Sonra: "Dur, onun Galip'i evliya gibi bir adamdı. Fakat o kaza kurşunuyla öldü, acaba ölene de mi selam gönderdi? O Konya'da medfundur" dedi. Mesele anlaşılmiş oldu.

MAHİYETİNİ BİLMEYEN KADİRİLERE ÇATINCA ÜSTAD AZARLADI

Benim kayınpederim, aynı zamanda teyzemin beyidir. O, Kadirî Tarikatının Yalvaç halife vekiliydi. Ben Risale-i Nur eserlerinden etkilendikçe, onların zikirlerinin mahiyetini bilmeden o sallanmalarını, yıkılmalarını, başlarını sağa sola sallamalarının mahiyetini kavrayamadım. Aslında Nakşî idim ben de, fakat Kadirilerin toplantılarını da bilirdim. Askerden gelince -altı ay askerlik yaptım- babalığım dedim ki "Gel kısa yoldan iman hakikatlerini kavramak için önce bu kitapları okuyalım, bu hareketlerle siz zaman kaybediyorsunuz, evet güzel şeyler bunlar ama..." diyecek oldum. "Yok, biz bunlara alışmışız, ama sizi de tasvip ediyor, iftihar ediyoruz" dedi.

Üstad'ı ziyarete gittiğim bir zaman "Senin başka işin yok mu? Ehl-i Tarikat o tevhidlerle bomba yağdırır gibi küfrün kalelerine top atıyor, onlar da öyle hizmet ediyorlar..." diye beni azarladı. Sonra "git onlardan özür dile" dedi. Hâlbuki bu meseleden hiç haberi yoktu Üstad'ın. Bu vesileyle bir meseleyi de anlamış oldum...

BEDİÜZZAMAN'IN YALVAÇ'A BİRİNCİ ZİYARETİ

Bediüzzaman'ın Yalvaç'a üç ziyareti vardır. 1957'deki birinci ziyaretinde sadece Muallim Galip'in evini ziyaret edip, dua edip gitmiş. Birinci gelişinin esas sebebi bir vefa insanı olarak kendisine yazıyla hizmet ettiği için onun doğup büyüdüğü eve ziyaret etmek imiş. Oysa o zaman itibariyle de Yalvaç'ta medresemiz de var idi.

YALVAÇ'TA ÜSTAD'A EV TUTTUM FAKAT...

Üstad "medrese tut Yalvaç'a geleceğim" dedi ya, herhalde beni sevdiğinden gelecek diye düşündüm ben. Yalnız Üstad medrese tut deyince ben bunu çok iyi anlayamadım, büyük bir okul filan zannettim. Sungur'a falan sordum, "yok yahu, işte bizim burda gördüğün gibi, bir ev, daire olsa yeter, kadın, kız, çocuklar olmayacak, toplanıp kitap okunacak, rahat olacaksınız" dediler.

Geldim Yalvaç'a... Şurada az ilerde Safranbolu evleri gibi, çok daha güzel tarihi bir ev var, üç katlı. Orayı tuttum yaşlı bir kadından. Bir hafta çalıştım, Isparta'da gördüğüm şekilde karyola falan koydum, oraya benzer şekil verdim eve.

Sonra Üstad'ı davet için Isparta'ya gittim. "Üstad'ım arzu ettiğin medreseyi açtım, sizi davet ediyorum, şu da anahtarı, getirdim, buyrun" dedim. Üstad anahtara baktı, baktı "İyi ya, sahibinden tutmadın her halde, ben sahibinden tutmadığın eve gelmem" dedi. "Efendim sahibinden tuttuk bu evi" dedim ben. "Sahibi değil o" dedi. "Üstad'ım tutan benim, yaşlı kadından tuttum, benim evin de üç ev aşığında, komşuyuz yani, katiyen biliyorum ki sahibidir." Naz makamında konuşuyorum tabi. "Ben de diyorum ki değil, git sor" dedi ve almadı anahtarı.

Geldim Yalvaç'a, ama nasıl geldim artık bilmiyorum, beş dakikada geldim gibi oldu. Ya Üstad'ın dediği yanlış çıkarsa diye içimden de geçiyor tabi. Yaşlı kadına gittim "Bu senden tuttuğum ev kime ait?" dedim. "Bizim" dedi. "Senin değilmiş" dedim sertçe. Hemen toparlandı, "Evlât, tasarrufu bizde, benim inimin (beyinin ağabeyi) orası, onlar öldüler, onlardan bir subay yetişti, o şimdi buralarda değil, bize 'Anamdan, babamdan kalan bu evi satın, bankaya bana yatırın, ben artık Yalvaç'a gelmem' diyor. Bu ev satılıncaya kadar bizim tasarrufumuzda diye kiraya verdim" dedi. Şimdi anlaşılmişti her şey. Sen ver şunun adresini mektup yazayım ona dedim. "Evi size vermez, boşa uğraşma, sevmez böyle

şeyleri” dedi. Ver sen adresi dedim. Onbeş gün sonra geldi cevabı, hakikaten küplere binmiş adam “Tokmağına bile dokunamazsın” diye yazıyordu.

ÜSTAD YALVAÇ'TA TUTTUĞUM MEDRESEYE ÇIKTI

Artık başka bir ev baktım... Yine yaşlı bir kadın... “Bu ev senin mi, tapusu var mı?” diye sordukça kızılıyordu kadıncağız. Orayı da hazırladık, gittim Üstad’a, anahtarı aldı.

Yaşlı kadından kiraladığım bu evi de aynı Isparta’daki Üstad’ın evi gibi hazırladım. Yalvaç’a girildiğinde, evimin yanından geçilip öyle gidiliyor bu dersaneye. Aramızda bir yol ve başka evler var. Medresenin yanındaki ev de, o yaşlı kadının. İki ev arasında uzun bir hayat (bahçe) var, içinde de bir nar ağacı...

Bir gün bu medresede oturuyoruz. Bana Üstad’ı tanıtan, Risale-i Nur’u ilk defa dağdan getirip bana veren Halil Hafız misafirim. Ona gördüğüm bir rüyayı anlatıyorum. Teşvik için, hizmet adına gördüğünüz rüyaları anlatın derdi Üstad. İnsan hayat boyunca çok rüya görür de, onlar başka... Rüya şöyle:

Medrese ile yanındaki yaşlı kadının evinin arasındaki bahçenin içindeki nar ağacının yanından bir kudret suyu çıktı rüyamda. Sıcak su... O sırada benim kardeşim –ilahiyatçıdır - o zaman ortaokulda okuyordu henüz, onunla münakaşa ediyoruz. O diyor ki “İşte yeraltı kanallarından gelir, sıcak yerlerde su ısınır, zayıf yerlerden çıkar...” Ben de dedim ki “Hayır, Allah’ın kudretidir.” Biz münakaşa ederken anam geldi. “Bak ana senin tabiatperest oğlun bana böyle böyle diyor” dedim. Anam “Bırakın, bak sen daha yeni hoca oldun, bu daha okuyor, baban öldü.” Sonra medreseyi göstererek “şurayı hamam yapın da gelen giden yikansın” dedi.

Rüyayı dinleyen Halil Hafız kalp ehli bir adamdı. Dedi ki: “Allah’tan umuyorum ki Bediüzzaman çıktı geliyor.” “Ağzından ballar aksın, bu rüyayla sen hemen nasıl garanti konuşuyorsun?” dedim. “Ben öyle arzu ediyorum” dedi. İnanır mısın iki dakika sürmedi, anam koştı geldi “Ne oturuyorsun, Üstad’ın geldi” dedi. Üstad benim eve gelmiş. Anam: “Sizin için hazırlanan ev burası değil, bura hocanın kendi evi, oğlum benim o, şu yoldan gidin, ben ona koşup haber vereyim, gelsin size yol göstereyim” demiş. O zaman telefon yok tabi. “Olur” demişler. “Halil Hafız ne yaptın yahu sen, nasıl bildin bu gün geleceğini?” dedim. Merdivenleri dörder adım atlayarak indim... O zaman genciz tabi.

Taksiyi gören ahali yediden yetmişe “Bediüzzaman geldi! Bediüzzaman geldi!” diye, düşmüş arkasına.

Üstad’ın arabası, medrese tarafına direk giden ana yola değil de, aradaki daracık yola döndü. Ben de tam dönerken yetiştim, gözümle hoş geldiniz dedim. “Üstad’ım bu taraftan değil buradan gideceğiz” dedim. Hiç aldırmadı. O kadının evi dedim ya, oradan da hayat (bahçe) kapısı var. Öteki sokağa çıkar. Ben ikinci kere söyleyince, Zübeyir dedi ki - O hepsinden farklıdır, Ebu Bekir gibidir, ona öyle inanmış ki -; benim bağrıma şöyle kolunu gerdi “ne ediyorsun sen?” dedi. “Yahu siz mi bileceksiniz, ben mi bileceğim, şuradan gideceksiniz” dedim. “Bırak sen karışma” dedi. “Ama bıraksam Üstad’ı yoracaksınız, ara yollardan arkalardan gelecek, buralar hep ev dolu” dedim. “Sen karışma” dedi. Aynen böyle... Keramete bak şimdi. Üstad, kadının eski evinin kapısından girdi avluya, rüyamda nar ağacının orada, suyun çıktığı yere, namaza duracak gibi durdu, dua etti. Evin de iki dış kapısı var, birisi bu yan sokağa geliyor, doğru medreseye çıkıyor. Diğeri öteki ana yola açık kapı. Öyle yapmış ev sahipleri. Üstad, dışarı çıkmadan, buradan çıktı medreseye.

Üç tane odanın da kapıları kapalı, doğru kendisine hazırlanan odaya girdi. Bana burayı mı hazırladınız diye sormadan girdi odasına. Bir müddet kaldı, ama yatmadı, ikinci namazını beraber kıldık medresede...

İşte o rüya o gün tevilsiz çıktı. Şimdi tevilini ben yapıyorum, bunu Üstad’a anlatmadım tabi.

ÇOK YEMEK YAPTIRDIM, ÜSTAD GÜNEŞTE KURUTULMUŞ EKMEĞİ YEDİ SADECE

Takdir edersiniz ki benim için dünyanın en büyük misafiri gelmiş. Sülaleme dedim ki “Sen su böreği yap, sen şunu yap, sen bunu yap...” Üstad, o gün kuşluk vaktinden ikindi

sonrasına kadar Yalvaç'ta kaldı. Bu arada tüm sülale yemek yapma ve ağırlama için seferber olduk. Herkes bütün gayretleriyle seviniyorlar, uğraşıyorlar, coşuyorlar tabii.

Saat oniki oldu, o çıktığı evin, ben yan tarafında kirada oturuyorum. Arada dam var, damdan da gidiliyor medreseye.

Yemekleri getireyim mi diye müsaade alacağım, çıktım yukarıya. Salona çıkar çıkmaz, Zübeyir, Üstad'ın odasından çıktı. Eline bir kepekli ekme almış, "nerdesin yahu?" dedi. "Geldim işte ne edeceksin?" dedim. "Güneşli temiz bir yer göster şunu kurutacağım" dedi. Elindeki ekmeği gösteriyordu. "Ne olacak bu?" dedim. "Bediüzzaman Hazretleri yiyecek, iki bardak çayla Üstad'ın gıdası bu" dedi. "Sen deli misin Zübeyir, ben yemekleri getireyim mi diye sormaya geldim" dedim. Zübeyir güldü, sen daha Üstad'ı tanımamışsın, Üstad hiçbir yerde yemez. "Neden, haramiyetinden mi korkuyor?" dedim. "Hayır, Üstad'a iftira ediyorlar, yanındakilerden geçiniyor diyorlar, onun için yemez, sözünün doğru olması için yemez" dedi. Ben eğildim, "Zübeyir bunları kim yiyecek, çok şey hazırladık" dedim. Ceylan, Sungur, Tahir, Zübeyir hepsi vardı yanında. İki taksile geldiler zaten.

Böyle olunca meseleyi anladım ben. Bir şey daha öğrenmiş oldum. Ve Zübeyir şunu dedi: "Ona bu yeme içme mevzuunda erişilmez... Ben sana bir şey söyleyeyim, O, bize söylemez ama biz onu biliriz. Yetmiş iki saatte bir tuvalete gidiyor, 'Bu kadar sık gitmekten de Allah'tan utanıyorum' diyor Üstad." Bunu ben Üstad'ın Yalvaç'a bu ikinci gelişinde bizzat Zübeyir'den böyle duydum.

BEDİÜZZAMAN'IN İMAMLIK FETVASI

Bediüzzaman Hazretleri Yalvaç'a ikinci gelişlerinde ayrılmak üzereyken ayaküstü bana sordu: "Sen neyle meşgul oluyorsun?" "İmamlıkla" dedim. Ürperir gibi bir hal aldı "İmam mı?" dedi. "Evet" dedim. "Namaz parayla kıldırılmaz ki" dedi. Ben de o günkü kafamla "Üstadım, bilmiyorum, genç yaşta beni imam ettiler, eğer hakikaten bu maaş bana haramsa ben hemen istifa edeyim" dedim. "Rızık kapısı çoktur" dedi. Arkasından cevabı şu oldu: "O takva yönüdür, fetva ile yapacaksın bu işi" dedi. Cumhuriyet devrinden evvelki hocaları şöyle anlattı bana: "Yetkisi olan insanlar namazları kıldırır, karşılığında para almazlardı. İmamlar-hocalar nerede imamlık yapıyorsa, o beldenin çocuklarına Kur'an, ilmihal, ahlak, ilim öğretirdi. O beldenin zenginleri, camilere tarla vakfederler, onu eker, biçer rızıkını temin ederlerdi dedi. Sonra: "Şimdi böyle bir şey olmadığından, maaşlı olduğunuz için, nesline hizmet etmedikçe, bu para sana haram olur" dedi.

Ben bunu duyunca Üstad'ın fetvasıyla kaldım imamlıkta. Ve elli sekiz senedir bu parayı alma hesabına bu hizmet yerlerindiyim. Neslimize hizmet ediyoruz inşallah. Önceleri altmış, şimdilerde yedi yüz talebe tasarrufumuzda şimdi... Fakirlere okumaları için burs da buluyoruz...

Sonra Üstad ayrılırken Zübeyir abi dedi ki: "Hafız kardeşimiz sizden bir hizmet istiyor" dedi. Az düşündü Üstad şöyle yere sabit bakıp durdu "tamam" dedi. Zübeyir "ne yapsın Üstad'ım" dedi. "1- Mekânlar, hizmet yerleri değişebilir; 2- Bulunduğu yerleri mekânları temiz tutsun, gelene gidene ikram etsin; 3- Risale-i Nur'u çok okusun, kavradığı kadar gelene gidene anlatsın" dedi. Kolay bu vazifeler dedim kendi kendime. Başladık bu talebe hizmet işlerine...

Aylar geçtikten sonra Sungur'lar bir zarf içinde para getirdiler. Ben almak istemiyorum, onlar ısrarla "Üstad'ın, verdiği hizmet karşılığında sana verdiği tâyinâtı, minnet çekme, biz de alıyoruz" dediler. Para dediğim de günde 30 kuruş, yani ayda yedi buçuk lira. Hala devam ediyor. Üstad'ın tâyinâtı bu...

Ben o parayla zeytin almıştım, şimdi o zeytinden beşer tane size ikram ediyorum, kalanını başka gelenlere yedireceğim, fazla yemeyin.

BEDİÜZZAMAN'IN YALVAÇ'A ÜÇÜNCÜ VE SON ZİYARETİ

Bundan sonra Üstad Yalvaç'a bir daha geldi. 1958 yılının son ayları... Kendi taksisiyle geliyordu. O zamanki şartlarda Yalvaç yolu güzeldi. Yalnız, medreseye değil, bir bahçeye geldi. Beni götürdüler oraya. Bu gelişinde, ikinci gelişinde getirdiği talebelerinin hepsi vardı yine. Hatta Üstad'ın yanında kalan Yalvaçlı Zekeriya Kitapçı da vardı. İki saat o bahçede kaldı. "Üstad'ım biz seni yine medreseye bekliyorduk" dedim. Üstad: "Beni çok

izdihamla karşıladılar, çoluk-çocuk toplanıyorlar, bana makam veriyorlar, o bakımdan bana ağır geliyor” dedi. Yalvaç’ı sevdim tekrar geleceğim dedi. Ama ömrü vefa etmedi.

HÜSREV AĞABEYDEN RİSALELERE İTİRAZ EDEN ADAMA CEVAP

Bir gün Hüsrev ağabeyi ziyarete gitmiştim. Orada yine benim gibi ziyarete gelmiş bir zatla karşılaştım. O zat, bir cesaretle risaleleri kastederek, “siz bunlara çok kıymet veriyorsunuz” dedi. Hüsrev ağabey “Ne demek istedin?” dedi. “Bunlarda ilim de yok” dedi. “Sen de ne var o zaman?” dedi. “Ben hiç olmazsa Arapça biliyorum” dedi. Hüsrev ağabey “Arapça bilmek güzel, ama lisan imanı kurtarmaz” dedikten sonra, şöyle bir misal verdi: “Suriye’nin başındaki Hafız Esad bir gece de ihtilalla geldi, kırkbeş bin genci katletti. Bunun da lisanı, ana dili Arapça. Bunun imanı kurtulmuş mu?” dedi. “Mısır’da Nasır, tefsir sahibi Seyyid Kutup’u hapislerde çürüttü, benden özür dilerse affedeceğim dedi. O da: ‘bir kâfirden, mü’min olarak af dileyemem’ dedi, Nasır onu astı” dedi. “Onun da lisanı Arapça, senin gibi filan da değil, edebiyatını da bilir. Bunlar imanını kurtarmış mı? Cevap ver” dedi. Hüsrev ağabey sonra “Bunlar da, bu risalelerde, lisan değil, imanı kurtaracak dersler var” dedi. Böyle deyince o zat sustu kaldı, büzüldü adam.

Hüsrev ağabey, “Asr-ı Saadet dışında, Osmanlı kadar hiç kimse İslam’a hizmet etmemiştir. Osmanlının bu hizmetten dolayı ahfadına duası var, onun için onların kullandığı yazıyı kullanmamız lazım” derdi.

HÜSREV AĞABEYİN CENAZESİNİ GASLETTİM, NAMAZINI KILDIRDIM

Hüsrev ağabey 1977 senesinde İstanbul’da vefat etti. Isparta Ulu Camide cenaze namazını ben kıldirdim.

O gün Ulu Cami’de bir sala okudum. Hala daha Isparta’nın yaşlıları arasında o salanın tesiri duruyor ki, “o salâyı veren sen miydin” diye bana soruyorlar. Coştum o gün...

Hüsrev ağabeyin cenazesine talebelerinden herkes sahip çıkıyor... Aralarında karar verememişler. Herkesi kucaklayan bir insan yok mu Allah aşkına, diye aralarında konuşmuşlar. Âcizane beni göstermişler. O gün Said Nuri geldi bana, Hüsrev ağabeyin çocuğu gibi sevdiği birisidir o. Bana ısrar etti. “Sen kıldırıcaksın...” dedi. “Etme yahu, siz onun yanında yetiştiniz...” dedim. “Hocam ihtilaf çıkacak, herkes sahip çıkıyor, bizim hakkımızdır diyor herkes. Biz hafız kardeş herkesi kucaklar diye, sizin kıldırmanıza karar verdik” dedi. Bana kabul ettirdiler bunu. Yukarı, ikinci kata çıktık, cenaze geldi, çadırı hazırladılar, perde filan gerdiler...

Önce cenazenin gasil işlerini yaptım.

Bediüzzaman’ın ayak parmakları arasında perde varmış, deri. Hüsrev’in de yarım imiş. Ben ikisini de görmemişim. Şimdi fırsat geçti elime, Hüsrev ağabeyi gaslederken aklıma geldi. Kefeni sardık, sonra nasıl olsa mahrem değil diye, ayakucundan tekrar açtık, baktık. Vallahi hepsi de perdeli. Parmaklarının hepsinin de arası yarım perdeli. Bediüzzaman’ın bütünmüş. Yanımdaki Bafıralı Necati hocaya: “Bak, bunun hakkında Üstad’ın bir iktirani var, bir unvanı var, bunun da ayakları yarım perdelenmiş” dedim. Aynen böyle oldu... Bunu da görmüş, öğrenmiş olduk. Sonra cenaze namazını kıldırarak bana nasip oldu.

ALİ İHSAN TOLA’NIN SABUN KALIBIYLA VERDİĞİ DERS

Senirkentli rahmetli Ali İhsan Tola, Risale-i Nur’dan aktüaliteden bir ders bulur, orayı okurdu. Yani o ders, o aya veya o haftaya aittir. Yani toplumun zararı nerelerdeyse onu tedavi maksadıyla aktüel ders yapardı. Kim gelirse orayı açar, anlatırdı...

Bir gün Ali İhsan Tola’nın ziyaretine gittim. Bana yemek çıkardı. Baktım sofranın ortasında bir sabun kalıbı... “Ali İhsan bir yanlışlık mı oldu, bu karanlıkta yengem yanlışlıkla mı bu sabunu koydu?” dedim. Boynunu böyle kırdı “Bilmiyorum” dedi. “Sen koymadın yani?” dedim. “Yok, ben koymadım” dedi. Sonradan anlayacağız gayri, o koydurmuş. “Yengem mi koydu?” dedim. “Herhalde” dedi. Yemeği yedik...

Bizim bir Osman hoca var, orda vazife yapmış, şimdi Şarki Karaağaç’a gitti. Ali İhsan’ı çok sevmiş, sık sık ziyaret edermiş. Bir gün Osman hocaya dedim ki: “Bende bir ukde var, bir soruver, O çok zekidir, unutmaz” dedim. Ama aradan elli sene geçti... Sormuş,

demiş ki: "Hatırladım, bir hoca bir Hadis-i Şerif'i kavramadıysa, yani yemekten evvel el yıkamasını kavrayamadıysa, o da misafirin olursa, ona kalkıp 'sen elini yıkamayacak mısın demek ağrıma gitti. Daha yemeği getirmeden elimi yıkayacağım, nerde lavabo demedi bana, ben de sabunu koydurttum oraya, belki anlar diye. Onu da anlamadı" demiş. Kendisi koymamış, ama koydurmuş. Osman hoca geldi, "ne müthiş bir zekâ" dedi.

Şimdi elli sene sonra Ali İhsan'dan aldığım bu dersimi tatbik ediyorum. Onun için mutlaka yeni abdest almadıysanız yemekten önce de elinizi yıkayın, sonra da yıkayın.

BIÇAKÇI MUSTAFA POLİSE ÜSTAD'IN MEZARININ YERİNİ SÖYLEYİNCE...

Yalvaçlı merhum Mustafa Akansu vardı. Bıçakçı, hırdavat filan satardı... Üstad ona seyyar medrese derdi. Bu Akansu kardeşimiz Pazar kurardı, bıçak satardı. Seyyar... Her gittiği yerlerde, onun bavulunun biri Risale-i Nur doludur. Hem de Risaleleri, iman dersi olarak tanıtır, anlatırdı. Bıçakların yanına kitapları da koyardı... Hiç korkmazdı bu adam. Üstad'ın ferasetiyle her şeyin farkına varırdı. Ona o unvanı vermiş, yani "Seyyar Medrese."

Bu gelir Yalvaç'a, "Seyyar medrese geldi, kitap almayacak mısın?" dedi mi, biz alırdık. Bir daha geldi mi biz de hizmet için yine alırdık. Yaptırdığı bıçakların da yan taraflarına ev hanımları mutfakta okusun diye Risale-i Nur'dan vecizeler yazdırırdı.

Bunun bir hatırasını da anlatayım: Üstad'ın mezarının yeriyle uğraşanlara belki bir ders olur. Üstad'ın vefatından sonra iki mahkemem daha oldu benim. Bir gün karakoldayız. Ben hücredeyim, küçük pencereden görüyorum. Diğer arkadaşların ifadeleri alınıyor. Tutuklananları zemine indiriyorlar. Orda polis sordu. "Bediüzzaman'ın mezarı nerde?" Tabi herkes bilmiyorum diyor. Sıra Mustafa Akansu'ya geldi, "Ben biliyorum, gel bana sor, ne edeceksin?" dedi. O daha bir şey demeden ben bağırdım "Mustafa ne diyorsun sen, ben bilmiyorum, sen de bilmezsin" dedim. "Kızma hocam ben biliyorum" dedi. O zaman bir aptal bulmuş gibi, hoşuna gitti polisin; onun böyle demesiyle. "Gördün mü, senin doğrularını yalanlayan bir arkadaşın arkasına düşmüşsünüz. Demek bu adam sizi kandırıyor" dedi. Mustafa "hocam kızdı, eğil de kulağına söyleyeyim" dedi. O da eğildi kulağını dayadı. "Toprağın altında" demiş ki o zaman polis bağırdı "Ben de biliyorum toprağın altında olduğunu. Ben sana mezarının yerini soruyorum" dedi. "Dirisinden korktunuz, ölüsünden de mi korkuyorsunuz yoksa?" dedi Mustafa. "Korkmayın gayrı, biz onun şahsına değil, ona verilen ilmin aşığımız, o da fanidir, dünyadan gitti, siz farkında değilsiniz" dedi. Polis içeri kaçtı gitti.

Üstad'ın vefatı beni şok etti. Arkadaşlarla çok ağladık. Onun mezarını araştırmak ona saygısızlık olur. Burada mahalli gazete bunu araştırmaya kalkmıştı. Ben hışımla "size mi kaldı onun mezarını araştırmak" diye cevap vermiştim.

HÂKİMİN DE NURCU OLDUĞUNU MAHKEMEDE İSPAT ETTİM

Hakikaten o elektriği aldığımız için hayatımda o dört mahkemede konuştuğumu hiçbir zaman hatırımdan çıkaramıyorum. Bir gün hâkimlerin de nurcu olduklarını ispat ettim mahkemede.

Kısaca anlatayım: Yalvaç'ta daha o zaman bile Ağır Ceza Mahkemesi vardı. 29 kişiyiz... Üçüncü veya dördüncü mahkememizdi bu.

Bana daha önce berat veren hâkim yine karşımda. "Hâkim Bey, şu bizi şikâyet edenlere haddini bildirmek için bize beraat verin de onlar da anlasınlar" dedim. "Hukukta böyle bir şey yok ki, yeniden muhakeme edeceğiz" dedi. "Hâkim Bey siz zorulmayın" dedim. "Yoruluruz be vazifemiz" dedi. Artık merdiven merdiven çıkıyorum, hazırlıyorum hâkimi. "Biz emniyete yardım ediyoruz" dedim. "Allah Allah siz emniyetçi misiniz" dedi. "Yok..." dedim. "Anlat bakalım nasıl yardım ediyorsunuz?" dedi. "Namus gider, siz zaniyi yakalarsınız; mal gider, hırsız yakalarsınız; can gider katili yakalarsınız; biz bu 29 kişi insanların kalplerine bunları yaptırmamak için bekçi koyuyoruz. Var mı bunlar için bir tane dosya, kime yardım ediyoruz biz?" dedim. "Ama ne yapalım getirdiler yine sizi" dedi.

"Nurculuktan mı yapacaksınız yine mahkemeyi?" "Evet" dedi. "Siz de nurcusunuz, kendiniz bilmiyorsunuz" dedim. "Bu kadar küstahlığı, cesareti nerden buluyorsun?" dedi. "Allah'ı şahid tutuyorum, eğer ben sizin nurcu olduğunuzu ispat edemezsem, arzu

ettiğiniz hapishanenin kapısında beni asın, edersen beraber girelim hapishaneye” dedim. “Allah Allah yahu” dedi, savcıya doğru eğildi söyle, “ispat et bakalım” dedi.

Eskiden gramer derlerdi, şimdi dil bilgisi diyorlar, ben birazcık tahsil gördüm. Ses uyumuyla kim ne ile meşgul oluyorsa arkasına -ca - ci - cu - eklenir dedim. “Anlamadım” dedi. “Siz hukuk değilsiniz, -cu- koyduğunuz zaman hukukçu olursunuz; demir -ci- konduğu zaman demirci olur. Öğren değil öğrenci. Sayayım mı daha?” dedim. “Tamam, bu doğru, bunda ne var?” dedi. “Allah, insanlar doğru yolda olsun, beni tanısın, ilerde gelecek o dehşetli günden kurtulsun diye peygamberler ve kitaplar göndermiş” dedim. “Zebur, Tevrat, İncil ve Kur’an” diye sayıverdi hâkim bey. “Biz hangisinin arkasındayız?” dedim. “Elbette Kur’an’ın” dedi. “Kur’anın başka isimleri de var; Mushaf, Kelam-ı Kadim dendiği gibi Kur’an kendini -Nur- olarak ta tanıtıyor” dedim. “Şu ‘Nur’un alâ nur, yehdillahi nurihi men yeşaa’ ayetiyle kendini Nur olarak tanıtıyor. Sen dedin ki Kur’anın arkasındayız. Onun arkasında isen Nur ismine -cu- ekle sen takdir et” dedim. O zaman birbirlerinin yüzüne baktılar. “Tabi o noktadan biz de nurcuyuz” dedi. “Buyrun mahkemeye beraber gidelim, siz de nurcu oldunuz” dedim.

Sonra Hâkim Bey’e dedim ki: “İşte Kur’andan, yani Nur’dan lemaan eden eserleri, Kur’andan, Nur’dan gelmiş risaleler manasında Risale-i Nur diye ismini vermiş Bediüzzaman. Bu unvandır... Nurculuk yeni çıkmış bir şey değildir. Nur’un arkasında koşanlara nurcu derler. Tıpkı Mevlevi dendiği gibi” dedim.

Netice olarak her zaman olduğu gibi beraat ettik. Yedi kere böyle mahkemelerimiz oldu bizim.

ÇOCUK: POLİS ABİ, BİZ ARIYIZ, BALI DİLEDİĞİMİZ ÇİÇEKTEN ALIRIZ

Yine bir gün karakoldayız. Emniyetçi 12 yaşındaki bir çocuğa söyleniyor; “Siz tahsil yaşındasınız, hapse gireceksiniz, yazık değil mi size?” diyor. Ben de dinliyorum. “Polis abi, biz arıyız, balı dilediğimiz çiçekten alınız, size mi soracağız?” dedi. “Al” dedim. “Aldın mı cevabını?” “Öğretmişsin” dedi. “Vallahi ben aldım dersimi çocuktan, ben bunu hayatımda bayraklaştıracağım, çocuktan aldım dersimi, bunu Allah söylettirdi çocuğa, bunu bilin. Biz arıyız bal arıyoruz...” dedim.

SİZ SAFA GELDİNİZ

Üstad, “eşek” dedikleri zaman, “bu kadar hizmet veren, çalışan bir hayvana eşek demek yakışmıyor, işlek deyin” dermiş.

Bunun gibi, kendisini ziyarete gelenlere de siz kalkın gidin demez, “safa geldiniz” dermiş Üstad. Zübeyir ağabey anlatmıştı bana: Hasip diye bir arkadaş, bizlere danışmadan Üstad’ı ziyarete gidiyor. Bir toplulukla beraber Üstad’la görüşmüşler. “Siz safa geldiniz” demiş Üstad. Herkes kalkmış, o kalmış. Hatta safa geldiniz dedi diye, daha da yanaşmış Üstad’a. Manayı bilmiyor ya. Üstad, biraz ciddi bir şekilde, duymadı diye bir şeyler daha anlatmış, sonunda başparmağıyla Hasip’e işaret ederek ‘sen safa geldin’ demiş. Bu durum daha da hoşuna gidiyor Hasip’in, biraz daha yaklaşıyor Üstad’a. Zübeyir ağabey sonra Hasip’in kulağına eğilip izah ediyor durumu. Zübeyir ağabey daha sonra bize “Yalvaçlılara öğret bunları” demişti ve eklemişti bir daha safa geldiniz dese Üstadın üstüne çıkacak diye korktum.

Ömer Özcan kardeş, siz safa geldiniz...

Yalvaçlı Nuri Akgün Anlatıyor:

Yalvaçlıyım, 1938 doğumluyum, bakkallıktan emekli oldum. 1966’da İstanbul’a geldim, şimdi Mecidiyeköy’de oturuyorum. Risale-i Nur’u Yalvaç’ta Ali Osman Karahan Hocafendiden duydum. Ona Topal Hafız da derler. Üstad Hazretleri Yalvaç’a onun misafiri olarak gelmişti. Sene herhalde 1957 olacak.

Yalvaçlı Nuri Akgün Bediüzzaman'ı yalvaç'ta görenlerdendir

Şöyle oldu: Üstad'ın Yalvaç'a geleceğini bildirdiler bize... Yalvaç halkı yolun sağına soluna gayet kalabalık bir şekilde birikti. Üstad eski model bir jiple geldi, yatak vardı içerisinde, orada biriken halk hoş geldin diyor, O da selamlıyordu eliyle. Üstad'ın bir arkadaşı varmış, Muallim Galip Efendi diye, onun mezarına ziyarete gidecekmiş diye işittim, ama Galip Efendinin mezarı Konya'dadır. Sonra Üstad Hazretlerinin Ali Osman Karahan'a gideceğini söylediler. Ben de o halkın arasındaydım. Üstad cüppeli ve sarıklıydı, yüzü çok nurluydu. Böyle bir kere görmüş olduk biz de. Üstad durmadı hemen gitti. Bir daha göremedim. Ben Adapazarı'nda asker iken vefat ettiğini işittim. O zamandan beri Risale-i Nur'a devam ettik.

Ali Osman hocafendi hala hizmetlere, derslere devam ediyor Yalvaç'ta, gittiğimde görüşüyoruz. Bazı Cuma sabahları çorba veriyor caminin yanında.

ALİ RIZA ÖZTÜRK

(1934 -)

Tarihçe-i Hayat kitabının son sayfalarında bir fotoğraf karesi vardır. Bediüzzaman hazretlerinin, Said Özdemir ve diğer ağabeylerin kolları arasında Ankara Beyrut Palas Otelinin merdivenlerinden inerken merhum İbrahim Canan'ın çekmiş olduğu fotoğraf... Nesiller boyu hafızalara nakşedilen ve edilmeye devam edecek olan bu ölümsüz fotoğraf karesine girme şansına sahip olanlardan birisi de Ali Rıza Öztürk'tür. Hem de Hz. Üstad ile Said Özdemir ağabeyin tam arkasındadır Ali Rıza hocaefendi.

Ali Rıza Öztürk Eskişehirlidir. Emekli imam ve vaizdir. Hz. Üstada çok sayıda ziyaretleri bulunmaktadır. Hoca efendinin bazı ziyaretleri farklı anlam ve mesajlar taşıdığı için bu kısımları daha ayrıntılı olarak yazdık. Meselâ; Bediüzzaman hazretlerinin şahsî hizmetlerini görmek niyetiyle yanında kalmak için Isparta'ya gittiğinde Hz. Üstadın: "Derhâl hizmetin başına! Sen hiç hizmet etmesen bile caddede, sokakta, pazarda gezerken; 'Şu geçen Nur Talebesiymiş' demeleri bu zamanda en büyük bir hizmettir" demesi, Ali Rıza hocanın da itirafıyla çok ince bir derstir.

Ali Rıza hocaefendi çok çilekeş bir Kur'an hâdimi... Tam onsekiz kere tutuklanmış; karakollar, mahkemeler onun yakasını hiç bırakmamış. Üstadımdan "Haydi hizmetin başına!" diye emir aldıktan sonra müdhiş hizmetler oldu diyor kendisi... Halen de ilerlemiş yaşına rağmen hiç boş vakti yok hoca efendinin. El'an, Eskişehir'de kurduğu "Hakka Hizmet Vakfı" ile yoluna devam ediyor kendisi.

Hatıraları kamera ile kaydeden Eskişehir Anadolu Üniversitesi talebesi Ömer Faruk Gökçe kardeşime çok teşekkür ediyorum. İlk defa tarafımızdan yayınlanan bu hatıralar, yazıldıktan sonra Ali Rıza Öztürk hoca efendiye tashih ettirilmiştir. Said Özdemir ve Hasan Okur ağabeyler de başvurmuz üzerine gerekli tamamlamaları yapmışlardır.

Ali Rıza Öztürk Anlatıyor:

Ali Rıza Öztürk, Hz. Üstad ile Said Özdemir ağabeyin tam arkasındadır

Eskişehir'in Sivrihisar kazasının Günyüzü Kasabasının Gecek köyünde 1934 yılında doğmuşum. Günyüzü sonradan ilçe olmuştur. 10-11 yaşlarımda iken gurbete çıktım ben. Elli senedir de Eskişehir'deyim. Bizim zamanımızda Arapça okumak yasaktı, biz karaborsa okuduk. Lise son sınıfta iken Arapça yüzünden hoca ile münakaşa edince liseyi son sınıftan terk etmiş oldum, liseyi bitiremedim. Esas Arapça tahsilimi ise askerlikten sonra 1956, 57, 58 senelerinde doğuda Siirt, Kurtalan, Diyarbakır, Bitlis gibi yerlerde yaptım ben. 1958-59'da da Polatlı'da okudum.

Risale-i Nur'la tanışmam ise; babamız aile reisi olarak Üstadın eserlerini evimizden eksik etmezdi. Risale-i Nur'u çocukluğumda tanımış oldum ben. Ama o zamanlar daha Üstad'a ziyaretimiz yoktu. Bunun nedeni Üstad'ın çileli hayatıdır. Hapis ve sürgünler yani... Üstadı kimseyle görüştürmüyorlar, yanına gidenleri de takip ediyorlardı...

KAYALAR AĞABEY ÜSTADIN MAKAMINI ANLATINCA DURAMADIM

Sene 1958... Siirt'in Kurtalan ilçesinin Garzan kasabasında okuyorum. Orada ruhî, manevî bir rahatsızlığım oldu benim. Arapça hocam Adil Erçin âlim ve seyyid bir zattı. Ona "Efendim ben Diyarbakır'a bir doktora gitsem?" dedim. Diyarbakır'da Mehmet Kayalar vardı. Aslında bütün arzumu onu görmektir.

Diyarbakır'a vardığımda bir ikinci vaktinde Ulu Camiye gittim... Namazdan sonra on-onbir yaşlarında bir çocuk eski yazı bir kitap çıkardı ve okumaya başladı. Çocuğun etrafına cemaat toplanmış, onu dinliyorlardı. Okuduğu ders 'Hastalar Risalesi' İdi. Ben Risale-i Nur olduğunu hemen anladım. Çok etkilendim o dersten... Ben hastayım, tedavi için gelmişim Diyarbakır'a; karşıma tanımadığım bir genç yavru çıkıyor ve Osmanlıca hattı ile gayet güzel, gayet net bir şekilde 'Hastalar Risalesi'ni okuyordu. Çok etkilendim... Orada çocuğa Mehmed Kayalar ağabeyi sordum, onu görmek istediğimi söyledim. Çocuk "O benim babam" dedi. İkinci bir şok yaşadım. Babamı görmek için falan ağabeyi bul o seni götürür dedi. Ziya Parlakgündüz diye bir berber kardeş... Onunla tanıştım. O beni dükkânına götürdü. Akşam ezanından sonra da Mehmed Kayalar ağabeyin Diyarbakır Dalkapı semtinde, Dicle kenarında bir dersanesi vardı, oraya gittik. Orada enaz beşyüz kişilik bir cemaat vardı. Bu sayı abartma falan zannedilebilir. Beşyüz kişiden bile fazlaydı cemaat. Hem de bu cemaatin içinde meşayihden sarıklı âlimler, hocalar da vardı. Bunu, hassaten kayda alman için söylüyorum. Mübalâğa zannedilmesin diye söylüyorum...

Kayalar ağabeyi hiç görmemiştim daha. Heyecanla bekliyoruz... Beyaz bir cüppe ve sarıkla geldi. Cemaat gereken hürmeti yaptı. O beni, ben onu hiç tanımıyoruz, tanışmamıştık daha. Kayalar ağabey geçti kürsüye. O da, başladı 'Hastalar Risalesi'nden okumaya. Tevafuk bu kadar olabilirdi...

Dersten sonra berber Ziya kardeş "Efendim bu hocaefendi Eskişehir'den, sizinle tanışmak istiyor" dedi, Kayalar ağabeyle tanıştık. Orada bir ay kaldım. Yalnız bende enaniyet-ilmîye yüzünden Kayalar ağabeyle Üstad'ın manevî makamı, vazifeleri, Mehdiyet, Risale-i Nur'un mahiyeti hakkında münakaşa ettik. Ben o zaman Arapçanın medrese usulünün son kitabı olan "Usül" okuyordum. Yani ilmi enaniyet vardı bende. Fakat Allah razı olsun Kayalar ağabey beni sonunda ikna etti. Artık Diyarbakır'da durmak istemiyor, bir an evvel Üstad'a gidip elini öpmek istiyordum, duramadım orada.

RÜYA İLE İÇİME BİR ATEŞ DAHA DÜŞTÜ

Diyarbakır'dan tekrar Siirt-Garzan'a geri döndüm ben. Garzan nahiye idi o zaman. Orada camide yatıp-kalkıyordum, yalnızdım. Garzan'da çok enterasan bir rüya gördüm. Benim ne bahasına olursa olsun Üstada teslim olmamın yolunu açan bir sebep de o rüya olmuştur.

Rüyamda: Polatlı'nın "Acıkır" diye bilinen bir yerindeyim. Ankara'ya giderken askeriyenin olduğu yerdir orası. Bizim orada tarlalarımız vardı. Orada, çok sıcak bir günde, güneş bastırılmış bir halde yalnız başıma yürüyorum; birden yer yarıldı ve ben aslan kafesi gibi bir kafesin içine düştüm, sağ tarafıma yattım. Sağ tarafımda çok uzakta bir ışık

gözüküyordu. Ama etrafım çelik kafes olduğu için oraya gitmem mümkün değil. Sol tarafımda 30-40 santimetre yüksekliğinde bir 'Altın' harmanı var.

Sağ tarafımda ışık, sol tarafımda "Altın" yığını. Birisi dünya, birisi ahiret... Ben nasıl çıkacağım buradan diye düşünürken dilime şu Salâvat-ı Şerife geldi: "Esselatü vesselamü aleyke yâ Resulullah, Esselatü vesselamü aleyke yâ Habibullah, Esselatü vesselamü aleyke yâ emine vahyillah." Bu salâvatı okuyunca kafes beni yukarıya fırlattı. Birden dışarıya çıktım, uyandım... İşte bu rüyadan sonra içime bir ateş daha düştü. Hemen hocamdan geri dönmek şartıyla izin aldım, toplanıp yola çıktım. Sene 1958... O sıralarda da bir vaizlik imtihanı vardı. Önce vaizlik imtihanı için Ankara'ya gittim. Ankara'da Said Özdemir ağabeyle daha önceden de tanışıyorduk. Ankara'da onunla görüştüm...

ÜSTAD'A İLÂÇLARINI GÖTÜRDÜM

Ankara'da girdiğim vaizlik imtihandan 3-5 ay sonra Said Özdemir ağabeyime tekrar uğradığımda: "Hoca fendi Üstad buraya uğramıştı, ama ilâçlarını burada unutmuş, sen o tarafa giderken bunları da götür" dedi. 1959'un Mart veya Nisan aylarıydı.

O zamanlar Emirdağ'a, Eskişehir'den gidiliyordu. Ben Üstadı göreceğim diye o hevesle Üstadın ilâçlarını aldım, Emirdağ'ına geldim. Rahmetli Mehmed Çalışkan ağabeye gittim. Mehmed ağabey "Üstad buraya uğradı ama arabadan inmedi, Afyon'a gitti" dedi. Atladım arabaya Afyon'a gittim. Orada da "Üstad geldi ama arabadan inmedi, Isparta'ya gitti" dediler. Tekrar yola çıktım...

Isparta'ya vardım, Üstadın kaldığı evi buldum ve kapıyı çaldım. Rahmetli Zübeyir ağabey açtı kapıyı. Dar bir vakitti. Üstad rahatsızdı o zaman. Rahatsız olduğunu, götürdüğüm ilâçlardan anladım tabi. Zübeyir ağabeye "Abi ben Ankara'dan ilâçları getirdim" dedim. Çok sevindiler. "Şu anda Üstadımız istirahat ediyor, yarın sabah gel Üstadla seni görüştürelim, kendin de anlat" dedi. Gittim otele yattım.

Otelde o sabahı nasıl yaptım kelimelerle anlatamam bunu. Saatler, dakikalar, saniyeler geçmek bilmiyordu o gece. Otelden kalkıp geldim Üstadın evine. Baktım iki polis var sokağın içinde, geziniyorlar. Girip çıkanı kontrol ediyorlar, tarassud var. Bir ara polislerin yönü öteye dönünce ben hemen kapıyı çalıp içeri girdim. Ağabeyleri gördükten sonra Üstad dışarı çıktı, elini öptüm, kucakladı beni. İlaçları götürdüğümünden dolayı dua etti, teşekkür etti. O zaman Üstadın gezileri oluyordu. Aradan bir gece geçmesine rağmen "Arabayı hazırlayın Ankara'ya gideceğiz" dedi. Şoför Hüsnü kardeş de vardı orada. Zübeyir ağabey falan hemen hazırlık yaptılar.

Üstad, merdivenden on yedi yaşındaki bir delikanlı gibi etrafındaki muhafazaları tutmadan indi. Peşinden ben iniyordum. Merdivenlerden inerken aklımdan "Üstadın yanında yer olsa da Ankara'ya ben de gitsem" diye geçti. Üstad taksinin kapısını açtı, içeriye oturdu, camını indirdi, eliyle beni çağırırdı. "Bak arabada yer yok, yer olsaydı seni de alacaktım" dedi. Üstad'la ilk tanışmamız işte böyle oldu.

ÜSTAD: ŞU GEÇEN 'NUR TALEBESİ' İMİŞ DEMELERİ EN BÜYÜK HİZMETTİR

Üstad'la yaşadığım unutamayacağınız çok önemli bir hatıra daha anlatıyım size:

Aslında 1957'de genç yaşında fahrî vaiz olmuştum ben. Babamın adı Ömer'di. Rahmetli babam "Devlet memuru olursan rahat konuşamazsın, fahrî ol, daha rahat hizmet edersin, maaş meselesini mühim tutma" demişti. Bu sebeple ben fırsat bulduğum camilerde kürsüye çıkıp konuşuyordum. Herhâlde konuşmalarım sert oluyordu ki, 18 kere tutukladılar bizi...

1958'de doğudan gelince yine bir sefer ceza evine girdim. Epeyce yattıktan sonra çıktım, akşam geldim eve. Tabi annelik, babalık telâşi, sarmaş-dolaş olduk evde. Yemekten sonra ben hazırlık yapmaya başladım. Babam rahmetli "Ne o ağa yolculuk mu var yine?" dedi. "Baba ben Üstada gideceğim. Burada vaizlikte bana hizmet ettirmiyorlar, ona hizmet edeceğim" dedim. Babam ehl-i kalp bir insandı "Git bakalım kabul ederse?" dedi. Babamın bu sözüne ben biraz kırıldım...

Üstad Emirdağ'ında idi, Emirdağ'a gittim. Elimde küçük bir çanta vardı. Üstadın yanına gideceğim diye zevkle, şevkle kapıyı çaldım. Çıkarken gacı-gucur sallanan ahşap bir merdiven vardı, böyle sağa sola sallanırdı. Kapıyı yine Zübeyir ağabey açtı. Zübeyir ağabeyle sarmaş-dolaş olduk. Üstadın kaldığı odanın kapısı açık... Üstadın belinden aşağısı gözüküyor, üst kısmı gözüküyordu. Üzerinde battaniye vardı. Benim cezaevinden çıktığımı gazetelerden okumuş Zübeyir ağabey. Ben hep şarkta okuduğum için bana "Şarklı Hocaefendi" derdi Zübeyir ağabey. "Hayrola Şarklı Hocaefendi?" dedi. Ben anlattım: "İkide bir tutukluyorlar, karakol, polis, mahkeme... Burada Üstadın yanında kalmak için geldim" dedim. Sonra "Çayını yapacağım, çamaşırını, bulaşığını yıkayacağım..." dedim.

Ben daha kelimeyi bitirmeden Üstad oradan müthiş bir sesle bağırdı. Hâlbuki konuştuklarımızı Üstadın duyması mümkün değildi. Aramızda bir hayli mesafe vardı. Hem gayet yavaş bir sesle söylemişim. Normal olarak duymaması lazımdı. Üstad öyle bir bağırdı ki: "Derhâl hizmetin başına! Sen hiç hizmet etmesen bile caddede, sokakta, pazarda gezerken; 'Şu geçen Nur Talebesiymiş' demeleri bu zamanda en büyük bir hizmettir" dedi.

Üstadın bu sözleri gençler için muazzam bir derstir. Fakat ben o anda müthiş sarsıldım, başımdan kaynar sular döküldü. Hâlbuki ben Üstatla dertleşip, başıma bunlar geldi, bana şöyle yaptılar, böyle yaptılar diye sohbet edeceğiz diye hayal ediyordum. Vallahi inanın ayağımı bir santim bile ileriye atamadım. Gideyim Üstadın elini öpeyim, özür dileyeyim, Üstadım gidiyorum, emrin başüstüne diyeyim... Yok... Hiçbir şey yok... Bir şey diyemiyorum... Zübeyir ağabey de dondu kaldı. Ben de dondum kaldım. Zübeyir ağabey "Yapacak bir şey yok, derhâl hizmetin başına dön" dedi. Ben ağlaya ağlaya geri döndüm...

BABAMIN SÖYLEDİKLERİ UYANDIRDI BENİ

Eve geldiğimde babam gülümsedi "Ne oldu ağa Üstad kabul etmedi mi?" dedi. Aynı tabirle söylüyorum. "Kabul etmedi, bana böyle böyle dedi" dedim.

Babam çok kahraman bir insandı. "Bak oğlum şuraya otur" dedi. "Üstadın çayını yapacak, çorbasını pişirecek, bulaşığını yıkayacak bir sürü talebe var. Sen vaizsin, kürsüye çıkıp vaaz edecek kaç kişi var? Onu yapacak adamlar kürsüye çıkıp vaaz ederler mi?" dedi. "Üstad seni orada niye bağlasın? Üstad seni kürsülerden vaaz etsin, hizmet etsin diye geri gönderdi. Onun için seni kabul etmemiş" dedi. Benim jeton işte o zaman düşmüştü.

Artık ben hizmet edebilmek için camilerde, köylerde, mahallelerde, kahvelerde her yerde ders okuyor, küçük risalelerden güvendiğim insanlara veriyor, onlarla sohbetler ediyordum. Tabi Üstadın manevî bereketini, eserlerini okudukça anlıyor insan...

BEYRUT PALAS'TA NAMIK GEDİK'İN BASKISI

Sene 1959... Bediüzzaman Ankara'da... Ulus'ta Denizciler Caddesinde bulunan Beyrut Palas otelinde kalıyordu Hz. Üstad. İkindiden sonra sora sora Denizciler Caddesini buldum. Otelin etrafı polisle çevriliydi, her giren çıkkanı kontrol ediyorlardı. Polisler bana da kimliğimi sordular. Ben oralı değilmişim gibi "Burada vaizlik imtihanına girmiştim, neticeleri öğrenmek için geldim" dedim ve kendime bir yatak ayırttım. İkinci kattan – zannediyorum 2. katta- bana bir oda verdiler. Allahın lutfu, Üstad da aynı katta kalıyordu. Ben Üstadın o katta olduğunu bilmiyordum aslında. 2. kata çıktım. Baktım Zübeyir ağabey salonda geziniyor. Beni görünce çok sevindi. "Nasıl girdin bu polislerden buraya?" diye sordu. Ben, vesikamı almak için diye, anlattım. "Bugün burda size vazife var" dedi. Aynı katta Nevşehirli bir kardeş daha vardı. Hasan Okur...

Akşamla yatsı vakti arasında, otelin giriş kapısının merdiven altına emniyetten 8-10 kişilik bir polis grubu geldi, başlarında komiser vardı. Oraya bir telsiz kurdular. Ben askerde muhabereciydim, telsizden anlarım. Biz bu telsiz telefon sesini dinliyorduk. Otel betonarme bir bina olduğu için ses yukarıya doğru geliyordu. Âmirim, Bakanım gibi saygıdeğer kelimeler kullanıyorlardı polisler orada.

Polisler o kadar merhamesiz değildiler. Ancak onları harekete geçiren yukardan gelen emirlerdi. İçişleri Bakanı Namık Gedik'ten ve Emniyet Genel Müdürlüğünden devamlı

oraya haberler geliyordu. Verilen emirlerin özünde "Ne yapın edin Said Nursi'yi otelden, Ankara'dan şehir dışına çıkarın" talimatı vardı. Hatta ne zaman çıkarttığınızı da haber verin diyorlardı.

Bu arada yatsı namazına yakın "Aşağıya üç tane milletvekili geldi" dediler. Onlar merdivenden çıkarken biz hemen Zübeyir ağabeye haber verdik. Sonradan anladık ki o milletvekilleri Üstadın Ankara'dan çıkması için ricaya gelmişler. İsimlerini şimdi hatırlayamıyorum ama birisinin adı Giyaseddin Emre olabilir. Zübeyir ağabey gitti Üstada haber verdi. Bunlar Üstad izin verince hepsi içeri girdiler. Üstad onlara yarım saat kadar nasihatla bulundu, sonra hepsi çıkıp gittiler.

Esas gece 12'den sonra Emniyet Müdürlüğünden bir haber geldi; "Bakanın emri var, Said Nursi'yi hala çıkartmadınız mı?" diye. Üstad çok korkusuz, çok cesur bir şahsiyetti. Bu, kelimelerle ifade edilemez. Hala kulaklarımda olan o ses şuydu: "Ankara'yı başıma yıksalar bugün Ankara'dan çıkmıyorum." Böyle demişti Üstad. Kapısı açıldı biz bunu duyduk. Meydan okuyordu Üstad. Silâh yok, tabanca yok, asker-ordu yok, hiçbir şey yok... Çakı bıçağı bile yok...

Zübeyir ağabey "Üstadın arabasının frenlerinde bir ayarsızlık var, tamirhane açılın, saat dokuza kadar tamirhanede frenleri yaptırırım, ondan sonra gidelim" diye söylemişti. Polisler de Âmirlerine ve Emniyet Müdürlüğüne, Bakana böyle söylemişlerdi.

ÜSTAD'A YOĞURT ALDIM

Sabah oldu, Beyrut Palas Otelindeyiz. Saat dokuz civarında veya dokuza birkaç dakika kala Üstadın kapısı açıldı "Buradan Çiftlik Yoğurdu kim getirir?" dedi. Belki o zaman orada en güzel yoğurt oydu. Onu bilemiyorum. Hemen koşturdum. Oralardaki bakkalarda içki satılıyordu. Alkol satılan yerden alsam yoğurdu, Üstad rahatsız olacak diye korkuyorum. Yani epey gittim, belki bir on dakika kadar aradıktan sonra oralarda küçük bir büfe buldum. Sakallı yaşlı bir adam... Koşarak getirdim Üstada. İnan o yoğurttan bir çorba kaşığı bile yemedi Üstad, ya bir ya iki sefer aldı. Ben yanındaydım.

Üstad hazretlerine başka ziyaretlerim de olmuştu. Meselâ Eskişehir'e çok gelirdi. Abdülvahid Tabakçı kardeşin Odunpazarı semtindeki evinde kalıyordu geldiğinde. Biz orada da ziyaret ediyorduk Üstadı. Yıldız oteli vardı, oraya da gelirdi, orada da ziyaret ediyorduk.

O FOTOĞRAFIN ÇEKİLECEĞİNİ BİLMİYORDUM

Sonra indik aşağıya otelden çıkıyoruz. Said Özdemir ağabey Üstadın kolunda. Ben Üstatla Said ağabeyin ortasında, arkalarındaydım. Fotoğraf çekileceğini fark etmemiştim, bilmiyordum ben. İbrahim Canan, işte o anda bu fotoğrafı çekti. Sonra ben Ankara'dan ayrıldım.

NOT: Said Özdemir ağabey, Ali Rıza Öztürk ve Sadık Çalışkan ağabeylerin de bulunduğu bu sohbette araya girerek şunları söylemiştir:

"Fotoğraf çekilirken, İbrahim Canan karşıda fotoğraf makinesini hazırlamış bekliyor... 'Abi Üstad bu tarafa baksa' dedi. Ben de Üstadın kolundayım 'Üstadım bak karşıda bir şey var' dedim. 'Ne var?' dedi ve baktı Üstad. İbrahim Canan o sırada 'tık' diye fotoğraf makinesinin düğmesine bastı."

ÜSTAD HAZRETLERİNİN GÖREV VERMESİYLE YAPILAN HİZMETLER

Hani Üstad hazretleri beni geri gönderip, hizmet için görev vermişti ya; işte ondan sonra müthiş hizmetler oldu.

1960'da 27 Mayıs İhtilalından hemen sonra benim hiç sevmediğim Günyüzü nahiyesine kadro açılmış. Ben mümkün olsa oradan helikopterle geçmeyi düşünürdüm; çünkü 13-14 tane kahvesi var, camisinde cemaati yoktu. Acayip bir yerdi Günyüzü. Kader bizi oraya imam yaptı. Ben vaiz olduğum halde, oraya imam oldum. Altı sene orada görev yaptım. Toplam ons ekiz defa tutuklandık, ceza evlerine girdik-çıkıktık. Çok bereketli hizmetler oldu orada.

1966'da Sivhisar'a geldim. Sivrihisar'da da iki sene imam ve vaiz olarak kaldım. Orada da müthiş hizmetler oldu. Sivrihisar'da bizi tekrar tevkif ettiler. Bu sefer biraz uzunca yattık hapiste. Ağır Cezada mahkeme olduk. Allah Rahmet etsin Bekir Berk ve buradan da üç avukat bizi müdafaa ettiler. Mahkeme bizi suçladı, tam yüz 115 şahid dinlediler... Sonunda tahliye oldum, ama mahkeme devam etti. Temyiz bizim mahkumiyeti bozdu. Bu sefer bizi Kütahya Ağır Ceza'ya havale ettiler. Bir hayli gittik-geldik. Sonunda bizim lehimize karar verildi. Maaşım gitti, terfilerim gitti, çoluğum çocuğum aylarca perişan oldular. Ev kirası, elektrik parası falan aksadı... Derken Allah'ın izniyle tekrar görevimize başladık.

1968'de Eskişehir'e tayinim çıktı, geldim. Hizmet böyle Üstadımızın himmetinin bereketiyle devam ediyor işte. Şimdi emekliyim, fakat hizmetten değil, resmi olarak emekliyim. Aynı şekilde Eskişehir'in camilerinde vaazlarım devam ediyor. 19 sene önce kurulan "Hakka Hizmet Vakfı"nın kurucusu ve yönetim kurulu başkanıyım...

ZÜBEYİR AĞABEY: "ONU GÖREN GÖZLERİ GÖRMEYE GELECEKLER"

Gençlere söylenecek çok şeyler var... Yalnız yanlış anlaşılmasın kendimize bir paye verme gibi anlaşılmasın anlattıklarım. Hicaz'da yaşadığım çok enteresan bir şey anlatayım size:

Sene 1962 olabilir... Vaizlik belgesi almak için Ankara'ya gitmiştim. Hacıbayram Camisinin orda 27 numara diye bir dersane vardı. Orada akşam ders okuyordu Zübeyir ağabey. O evliyaydı yani...

Zübeyir ağabey o derste âdeta coşmuştu: "Siz nur talebesi olmayı ne zannediyorsunuz? Bu Allah'ın herkese nasip ettiği bir nimet değil... Bir gün gelecek ki Dünya İslâm Âleminde Üstad Bediüzzaman hazretlerini görenleri görmek için insanlar ziyarete gelecekler... Onu gören gözleri görmek için ziyarete gelecekler..." dedi. Bu sözler, belki gençliğimden olacak biraz tuhafıma gitmişti benim.

Aradan yıllar geçti. Herhâlde 1970'li yılların sonraları olacak, Hicaz'dayım. Bir gün Cuma namazını bekliyoruz. İki kişilik bir halı seccade sermişler, etrafında gençler var, seccade boş. Ben o halıya durdum, iki rekât tahiyat-ı meşhid kılayım dedim. Aslında orada tahiyat-ı meşhid tavaftır. Fakat çok kalabalıktı, tavaf'a girilecek gibi değildi. Beni uyardılar; "Oranın sahibi var" dediler. "İyi, gelsin o da olsun, ben sıkışırım" dedim.

Arkadan biri geliyor ama gelenin mana âleminde büyük bir insan olduğunu hissettim ben. Şöyle hissettim; hani insan gölgeye oturur, güneş döndükçe arkana vurur, sırtın ısınır ya, anlarsın ki güneş arkanda, arkana bakarsın. Onun gibi işte... Bu adam gelirken, işte benim arka tarafımdan, iç âlemimde bir değişiklik oldu. O adam geldi orada iki rekât namaz kıldı. Adam sakallı, sarıklı... Ben, elimde Cevşen okuyorum. Adam o kadar edepliymi ki, ben sayfayı çevireceğim zaman elimden tuttu, bakabilir miyim?" dedi. Kitabın sağına soluna baktı. "Bunun Cumadan sonra fotokopisini çektireyim ben?" dedi. "Sizin olsun, ben de bir tane daha var" dedim.

Teşekkür ettikten sonra "Siz bu şahsı tanıyor musunuz?" dedi. "Tanıyorum" dedim. "Gördün mü?" dedi. "Evet, gördüm" dedim. "Gördüm" der demez adam, kedinin ciğere atladığı gibi üstüme atladı. Anlımı, gözlerimi öpmeye başladı. Sonra secdeye kapandı. Secde de Arapça olarak: "Yâ Rabbi! Onu gören gözleri bana gösterdiğin için sana hamdolsun" diyordu. Daha başka şeyler de söyledi duasında. Bu sefer ben "Siz Seyyid misiniz?" dedim. "Nereden biliyorsun?" dedi. "İçime öyle geldi" dedim. "Evet, evlad-ı Resûldenim" dedi. "Nerelisiniz?" dedim. "Ben Hindistanlıyım, orada özel bir üniversitenin rektörlüğünü yapıyorum" dedi. "Bediüzzaman'ı nasıl tanıdınız?" dedim. "Biz Bediüzzaman'ın eserlerini fakültelerimizde iman-akaid dersi olarak okutuyoruz" dedi.

Burada esas demek istediğim şey; Zübeyir ağabeyin yıllarca önce söylediği "Üstadı gören gözleri görmek için dünyadaki Müslümanlar ziyarete gelecek" sözünü hatırlamam ve benim jetonumun yeni düşmesiydi. Zübeyir ağabey bu tip manzaraları görüp, hissetmiş ki o sözü söylemiş. Nasıl sahabelerin Resulullah'ı görmeleri bir meziyet oluyorsa, Üstad hazretlerini görenlerde de bir meziyet oluyor demek ki. Tabi Risaleleri kabul edip okuyanlar, neşredenler için...

(1936 -)

AYTEKİN EBEPERİ

13 Temmuz 2009 tarihli Van şehrini ziyaretimiz sırasında bize pişdarlık eden Celal Huyut tanıştırdı bizi Aykut Ebeperi ile... Beraber gittik Aykut ağabeyin ziyaretine... Oturduğu Apartmanın yemyeşil bahçesinde kaydettik kısa hatıralarını...

Bayram Yüksel ağabey: "Üstad Hazretleri birisine bir bakıversin, bir selam versin, bir tebessüm ediversin yeterdi... Üstad'ı bir kere bile görüverenlerin çoğu hemen namaza başlarlar, çoğu ıslah olurdu. Nazar ve niyet önemli tabi..." diye anlatırdı bize. Ben Aytekin ağabeyle konuşunca hemen Bayram ağabeyin bu sözlerini hatırladım. 54 sene önce Hz. Üstad'ın bir nazarı, bir sözü ona da yetmiş... O günden beri namazını hiç terk etmeden, aynı kalibre ile devam ediyor Aytekin ağabey. Fiilen hizmetlerin içinde olmasa da o dua, o bakış aynı tazelikte Aytekin ağabeyin gönlünde yerini muhafaza ediyor. Biz sohbetimiz sırasında bu taptaze heyecanı Ebeperi ağabeyde çok açık ve net olarak gördük...

Aykut Ebeperi Anlatıyor:

1936 Van doğumluyum. Sosyal Sigortalar Kurumunda memurluk yaptım, şimdi emekliyim. Rahmetli Erol Kuralkan'la çok samimiydim, yaşıtız onunla, mahalle komşusuyduk aynı zamanda. İlk defa onun verdiği Risalelerden okudum ben. Bediüzzaman'ın bahsi de hep geçerdi aramızda...

NE VAKİT DARLIĞA DÜŞSEM, ONUN DUASIYLA HİÇ ZORLUK ÇEKMEM

1956'da asker olmadan evvel bir gün evde radyo dinliyordum. O zaman Bediüzzaman Hazretlerinin bahsi geçti. İçimden, keşke bize de nasip olsa bir ziyaret edebilsem diye geçti.

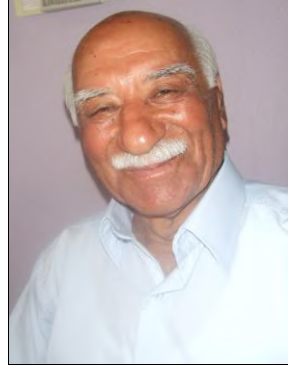
Bir müddet sonra askerliğim Isparta'ya çıktı. Isparta'ya giderken Allah rahmet etsin marangoz Hamid Ekinci abiden bir mektup aldım ben. "Isparta'ya gidiyorsun bunu Bediüzzaman Hazretlerine götür" dedi.

22 Ekim 1956 tarihinde Isparta'ya vardım ben. Kıta'ya teslim olmadan evvel iki arkadaş beraber gittik Bediüzzaman Hazretlerinin evine. Kapıyı çaldık, bir talebesi kapıyı arkadan açtı, kapı zincirliydi yalnız. Bize "hoş gelmişsiniz Van'dan mı geliyorsunuz?" dedi. Biz Vanlı olduğumuzu da dememiştik. Sonra "Müsaade edin ben yukarıya çıkayım, Üstad'tan izin alayım, müsaade ederse sizi çıkarayım" dedi. Gitti-geldi... Bediüzzaman izin vermiş, bizi çıkardı yukarıya.

Bediüzzaman Hazretleri karyolada değildi, daha küçük bir şeyde oturuyordu, yanında bir abası, bir de testisi vardı. Odanın içinde bir gömme dolap vardı, bütün kitaplar ordaydı. Elini öptük... Mübareğin gözleri masmavi... "Ben sizi tanımıyorum, siz babalarınızı, dedelerinizi söyleyin, sizi ona göre tanıyayım" dedi. Benim rahmetlik babam onu Van'da iken ziyaretine gidemiş, görmüş, tanıyordu Bediüzzaman'ı. "Ben Halil Ebeperi'nin oğlum" dedim. Arkadaşım da aynı şekilde konuştu...

Bediüzzaman Hazretleri sonra bize "Siz namazlarınızı kılıyor musunuz?" dedi. "Bazı zaman kılıyoruz, bazı zaman kılamıyoruz" dedik. "Siz asker oldunuz, geldiniz, bu günden itibaren namazınıza başlayın, ben beş vakit namazlarımın duasını size ortak edeceğim" dedi. Sonra "Devlet benim kitaplarımı iade etti, hepsi elimdedir, siz de Risale-i Nur okuyun" dedi. Elhamdülillah onun duasını almış olduk... İkinci sefer tekrar gittik, fakat evde yoktu, göremedik.

O Cenab-ı Allah'ın sevgili kulu... Ben ne vakit darlığa düşsem, onun duasıyla hiç zorluk çekmem. Onun duasını almışım, çünkü beş vakit duasına bizi dâhil etmiş. O günden beri beş vakit namazımı kılarım, günde beş vakit camide kılarım namazlarımı. Kur'an okurum, hep onun adına dua ederim. Hepsi bu kadar...

(1939 -)

FAHREDDİN SAYI

1939 doğumlu Vanlı Fahreddin Sayı ağabey, 1983'den beri Bursa'da ikamet ettiği halde, hatıralarını almak -tevafuken- yine Van'da nasip oldu. İlk Van Risale-i Nur hizmetlerinin yaşayan şahidlerinden Fahreddin Sayı, Hz. Üstad'a bir defa ziyarette bulunmuş... Fahreddin ağabey, Van'ın kadim nur talebesi Molla Hamid ağabeyle aynı dükkânı paylaşarak, 30 sene müddetle beraber esnafılık yapmışlar.

Fahreddin Sayı, röportajımız sırasında ilk Van hizmetleri hakkında bilgiler verdi... Hz. Üstad'ı ziyareti sırasında gördüklerini, konuştuklarını ve intibalarını anlattı bize... Çok gariptir; Risale-i Nur'dan imanî bir vecizenin altına 'Said Nursi' diye yazdığı bir kart için, polisin yaptığı bir baskını da anlattı...

Hatıraları kendisine tashih ettirilmiştir...

Fahreddin Sayı Anlatıyor:

1936 Van doğumluyum, mesleğim saatçilik... 30 sene Van'da 16 sene de Bursa'da yaptım saatçiliği... Şimdi emekliyim... Van'da, saatçiliği Molla Hamid ağabeyle beraber onun dükkânını ince bir duralitle ortadan bölerek yaptım. Hamid ağabey aynı dükkânda marangozluk yapıyordu, sonradan camcılık yapmaya başladı. 1983'de Bursa'ya taşındım. Emekli olarak hala Bursa'da yaşıyorum, hizmetlere devam ediyoruz elhamdülillah.

RİSALE-İ NUR'U MOLLA HAMİD AĞABEYDEN DUYDUM

Risale-i Nur'u ilk defa 1954 senesinde 18 yaşlarımda iken Molla Hamid ağabeyden duydum, bana bir Gençlik Rehberi vermişti. Sonra Asây-ı Mûsa'yı aldım. O zamanlar yeni harflerle Risale yoktu, Osmanlıca'yı pek de okuyamıyordum. İki sene sonra 1956'da askere gittim, gönderken Isparta'da Hz. Üstad'ı ziyaret ettim. Onu anlatacağım... Askerden gelince de hizmetlere devam ettik. İki sene kitaplar bende kaldı, ben sattım isteyenlere. Sonra bir ihbar oldu, kitapları hemen başka tarafa taşıdık.

O zamanlar, 1954 senesinde ben askere gitmeden iki sene evvel Türkoğlu Salih vardı Van'ın Belediye Başkanı, onun evini ilk dersane olarak tuttuk; Hacı Osman Camisinin hemen altında tek katlı toprak bir ev vardı orası... Türkoğlu Nur talebesi değildi, evini kiralarak tuttuk. O zaman Rahmi Erdem de buradaydı. Sonra terzi Reşid Övet ağabeyin evini dersane olarak tutmuştuk. Allah rahmet etsin bir Celal Alıcı ağabey vardı, çok hoş bir insandı, ev dersleri daha çok onun evinde olurdu, ağabeyler geldiğinde onun evinde kalırlardı.

O sıralarda çok fazla baskı ve baskınlar vardı, korkarak gidiyorduk derslere. Mesela bir örnek vereyim: Bir ara bir kart yazmıştım ben, her nasılsa savcının eline geçmiş, polis baskın yaptı; Allah razı olsun polis iyiydi, bana, "Bak kardeşim altına Said Nursi Yazmışsın bu olmasaydı sana birşey yapmayacaktık. Kartta da 29. Söz'den: "Evet şu dâr-ı dünya, beşerin ruhunda mündemiç olan hadsiz istidadların sünbüllenmesine müsaid değildir. Demek başka âleme gönderilecektir. Evet, insanın cevheri büyüktür. Öyle ise, ebede namzeddir. Said

Nursi” İşte vecize de bu... Bunun için polis benim dükkânıma baskın yaptı... Eve de geleceklerdi o polis mani oldu... Ben artık o kartları imha ettim.

**Van şehrinin ilk fedakâr nur talebelerinden:
Celal Ahıcı, Molla münevver, Fahreddin Sayı, Molla Hamid Ekinci
(Bu tarihi fotoğraf 9 Haziran 1966 tarihinde çekilmiştir)**

ÜSTAD'IN GÖZLERİ ÇAPAKLIYDI, MEĞER ZEHİR VERMİŞLER

Üstad Hazretlerine ziyaretim şöyle oldu:

1956'nın Kasım ayında askerliğim İzmir'e çıkmıştı, yola yalnız çıktım ben. Bana Van'da; "sakın Üstad'ı görmeye çalışma alıp götürürler, Hüsrev ağabeyi gör" dediler.

Afyon'da trenden indim. Isparta'ya geçtim, Hüsrev ağabeyin evini buldum, kapısını çaldım, açmadı. Dönüp dolaşıp yine çaldım, gene açılmadı. Tekrar dolaşıp geldim yine aynı... Oradan komşulardan yaşlı bir kadın "evladım, onun işine akıl ermez, açmıyorsa demek ki açmayacak" dedi. Ben tabi çok üzüldüm. Me'yus olarak bir camiye gittim. Baktım müezzin halıları dışarı atmış temizlik yapıyor. Ona "ben Üstad hazretlerine ziyaret etmek istiyorum, nasıl bulurum?" dedim. Başını kaldırdı, oradan bir asker geçiyordu, "bak bu sizden" dedi. Asker İstanbul'danmış, Üstadın yanında hizmet ediyormuş. Bunun Üzeyir Şenler olduğunu söylediler sonradan... Beraber gittik O askerle...

Üstad hazretleri beni kabul etti. Ceylan ağabeyle girdik içeriye. Üstad karyolasında oturmuş, biraz doğruldu. Elini öptüm elhamdülillah.

Üstad bana; Molla Hamid, Mecid hoca, Abdurrahman hoca ve Hacı Nuh Bey'i sordu. Kardeşi Abdülmecid efendiyi sormadı, ben söyledim. Abdülmecid ağabey o sırada Van'daydı.

Bana "ne okuyorsun?" dedi. Ben "Asây-ı Mûsa okuyorum" dedim. "Tamam" dedi. Ceylan ağabey "kitap verelim mi?" dedi. Üstad, "Yok, askerdir, ancak farz namazlarını kılabilir" dedi. Elhamdülillah askerde namazlarım hiç geçmedi. "Seni yanımdaki talebelerimle bir ettim ama hizmet etmek şartıyla" dedi.

"Van'a geleceğim, kalenin başında medrese yapacağım" dedi. Sonra "Adnan Menderes medrese yapmak için 5 bin lira ayırmış, (50 bin değil) fakat ben kabul etmiyorum" dedi.

O arada Ceylan ağabeyin sırtını okşadı, "dağlarda fedakâr ceylanlar olur; bu benim fedakâr Ceylan'ım" dedi.

"Hüsrev'i ziyaret ettin mi?" dedi. "Üç sefer gittim kapıyı açmadı" dedim. Ceylan ağabeye "götür Hüsrev'i de ziyaret etsin" dedi.

"Üstad'ım sizi bir daha nasıl ziyaret edebilirim?" dedim. "Lüzum yok, risaleleri oku beni ziyaret etmiş olursun" dedi. Sonra kalktık...

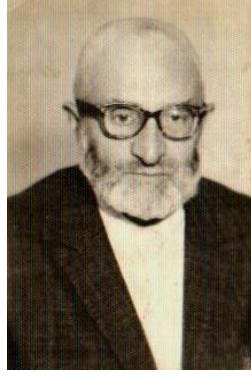
Yüzüne biraz bakmıştım, gözleri çapaklıydı Üstad'ın. Çıktıktan sonra Ceylan ağabeye; "abi Üstad'ın gözleri neden böyle çapaklı?" diye sordum. "Gözlerinin kör olması için iğne vurdular, geçer inşallah" dedi.

Üstad'ın yanında tam bir saat oturdum. Üstad şark lisanîyle konuşuyordu.

Ceylan ağabey beni ara sokaklardan Hüsrev ağabeyin kapısına bıraktı, kendisi geri döndü. Girdiğimde Hüsrev ağabey kitap yazıyordu, onun da elini öptüm elhamdülillah.

Hüsrev ağabeye "Vanlı arkadaşlarımız 'Hüsrev ağabeye gidiyoruz kapıyı açmıyorlar' diyorlar" dedim. "Bu kadar kitap yazılacak, ben nasıl ilgilenirim gelenlerle?" dedi. Sonra "Ne okuyorsun?" dedi. Ben "Evamir' okuyorum" dedim. Yani İlmihalden sonra okunan kitaplar... "Kalu kıl zamanı geçti" dedi. İzmir'den, Mustafa Birlik'ten bir ilaç istedi, 'Optalidon' diye bir kâğıda yazdı, verdi. Tekrar elini öptüm, çıktım. O gece Isparta'da bir otelde kaldım.

İzmir'de Mustafa Birlik'le tanıştım, Hüsrev ağabeyin yazdığı kâğıdı verdim. Allah razı olsun, bir gün beni misafir etti. Sonra kıtama teslim oldum.

(1902 – 1981)

HAFIZ ÖMER BİLGİNOĞLU

Ömer Bilginoğlu, 23 Mart 1960 tarihinde Urfa İpek Palas Otelinde bulunan Üstad Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin vefat ettiğini ilk fark eden ve onu gasleden, kefenleyen (Molla Abdulhamid Efendi ile beraber) mübarek şahsiyettir... Aynı zamanda Hulûsi ağabeyin en yakın ders muhataplarından birisidir...

Hafız Ömer Efendi, 1902 yılında Elâzığ'da doğmuş ve 1981 senesinde 79 yaşında iken yine Elâzığ'da vefat etmiştir. Kabri Harput'ta Albay Hulusi Yahyagil ağabeyin kabrinin yakınındadır. Hulûsi Yahyagil ağabey de Elâzıglıdır.

Barla Lâhikasında Hulûsi ağabeyin Hz. Üstada yazdığı mektuplarda ve Üstad'tan gelen cevabî mektuplarda "Hafız Ömer", "İmam Ömer Efendi" şeklinde bir isim çokça geçmektedir. Bu mektuplarda Hulusi ağabey, Ömer Efendiye Risalelerden okuduğunu, gelen cevaplarda da Bediüzzaman hazretlerinin onu talebeleri arasına aldığı belirtilmektedir. Bir mektubunda şöyle diyor Hz. Üstad: "Mahallenizin imamı Hâfız Ömer Efendi'ye selâm et ve de ki, ben onu kabul ettim. Talebelik şartlarını da ona söyle." Barla Lâhikasında on mektupta daha buna benzer ifadeler geçmektedir.

Bir de; seneler evvel merhum Bayram Yüksel ağabeyle yaptığımız bir sohbette, Üstad hazretlerinin vefat anını anlatırken "Hafız Ömer" ismi yine geçmişti. Hz. Üstadın Urfa İpek Palas Otelinde vefat ettiği anda başında son nöbeti bekleyen Bayram ağabeydir. Bu nöbette bir ara Üstadının uyuduğunu zanneden Bayram Yüksel, o anı şöyle anlatmıştı:

"Biraz sonra diğer ağabeyler: 'Yahu Bayram Kardeş! Üstad Hazretlerinden ses gelmiyor' dediler. Ben 'Üstad uyudu, onu üşütmeyin' dedim. Tekrar geldiler... Tekrar 'Üstad'tan ses gelmiyor' deyince beraber Üstadın odasına vardık. Zübeyir ağabey başucunda, dördümüz Üstada bakıyoruz. Üstad'tan hiç ses gelmiyordu. Fakat vücudu sıcacıktı. Bizi müthiş bir telaş aldı. Zübeyir Ağabey, 'Urfa'da Elazıglı Vaiz Ömer Efendi var, ona haber gönderelim, o bilir' dedi. Haber gönderdik, geldi. Üstadı görünce; **'İnna lillah ve inna ileyhi raciûn. Üstad vefat etmiş kardeşlerim'** dedi." (Ağabeyler Anlatıyor-1 sayfa 99)

Barla Lâhikasında Hulûsi Yahyagil ağabeyin mektuplarında adı geçen "Hafız Ömer Efendi" ile Bayram ağabeyin ifadeleriyle Bediüzzaman hazretlerinin vefat ettiğini ilk farkedene "Vaiz Ömer Efendi" aynı şahıstır. Tam adı "Ömer Bilginoğlu"dur. Hulûsi ağabey gibi Elâzıglıdır. Çok sağlam bir dini eğitim almıştır. Tam 21 sene Elâzığ müftülüğü yapmıştır. 23 Mart 1960'da Bediüzzaman hazretleri Urfa'da vefat ettiği gün, kaderin tebessümüyle bu şehirde gezici vaiz olarak görev yapıyordu.

Merhum Hafız Ömer Efendi hakkında topladığım bütün bilgiler ve fotoğraflar, Elâzıglı Muhammed Orakçoğlu ağabey tarafından temin edilmiştir. Muhammed ağabey, 1963-1986 yılları arasında Hulusi ağabeyin vefatına kadar derslerinde ve hizmetinde -Cenab-ı Hakkın lutfu ile- bulunmuş bahtiyar bir şahsiyettir. Kendisiyle yüz yüze yaptığım kısa bir röportajım da var.

Muhammed Orakçioğlu, merhum Ömer Efendinin yeğeni Cahid Kent ile de irtibata geçerek aldığı bilgileri ve hatıraları tekrar doğrulamış ve ilâveler yaptırmıştır. Cahid Kent halen Elâziğ Yeni Cami imamlığını deruhte etmektedir. Muhammed Orakçioğlu ve Cahid Kent'e yardımları için çok teşekkür ediyorum. Bilinmeyen, bilinse de bir zaman sonra unutulup, kaybolup gitme ihtimali bulunan birçok isim ve hâdiseyi kayıt altına almış oldular...

Elazığlı Muhammed Orakçioğlu Hulusi ağabeyi en iyi tanıyanlardandır

Muhammed Orakçioğlu Anlatıyor:

HAFIZ ÖMER ÇOK İYİ DİNİ TEDRİSAD GÖRMÜŞTÜR

Hafız Ömer Bilginoğlu'nun babası Harput'un ileri gelen âlimlerinden Müderris Halil efendidir. Ömer efendinin yetişmesinde babasının büyük payı vardır. Ömer Efendi çok küçük yaşında hafızlığını bitirir. Kıraat talimini, İstanbul Darülhüffaz hocalarından Hafız Hüseyin efendide yapmıştır. Hafız Hüseyin Efendi, 1912-1913 yıllarında İstanbul'daki görevinden emekli olur. Ömrünün son yıllarında memleketinin halkına hizmet için Elazığ'a taşınır. Hüseyin Efendi yedi kıraat ve aşere ilminde mühim bir zattır. Sultan Abdülhamid'in huzur hafızlarındandır. İşte Ömer efendinin Kur'an hocası bu değerli hocadır. Hafız Ömer Efendi daha sonra Harput Dar-ul Hilaf'a, yani bugünkü İlahiyat Fakülteleri mesabesinde, yüksek dini tedrisad okuluna kayıt olur. Burayı birincilikle bitirir.

Ömer Efendi bunun yanında Harput'un meşhur âlimleri olan Müftü Faik Efendi ve Müftü Kemaleddin Efendi (Barla Lâhikasında ismi geçer), Hacı Tevfik Efendi ve Hafız Osman ve Bedreddin efendilerden özel Arapça, tefsir, fıkıh dersleri alır. İlk vazifesi Elazığ İzzet Paşa Camii imamlığıdır. Daha sonra, Rız-ıye Mahallesiindeki Tahtalı Camiinin imamlığını yapar. Bu imamet görevine başladığında hocalarının tavsiyesi ve ısrarı üzerine daha 19-20 yaşlarında iken sakal bırakır.

Sakal bırakmasını şöyle anlatırdı: "Ben genç bir hafızdım. İzzet Paşa Camii imamı, Kurra'dan olan zatın vefatı üzerine beni, hocalarım, İzzet Paşa imamlığına uygun buldu ve tayin ettiler. Ama daha sakalım yeni uzuyordu. Hocalar 'Aman Hafız, sakallarını kesivermeyesin, biz gelip sana tabi olacağız, sakalını artık uzatıver'" dediler. Biz de bu emre uyduk. Askerliğimi de sakallı olarak yaptım."

Bediüzzaman hazretlerini gasleden ve kefenleyenlerden Hafız Ömer Efendi imamlığını yaptığı Elâziğ İzzetpaşa Camiinde cemaate vaaz ediyor. Sene 1972

HULUSİ AĞABEY GELEN RİSALELERİ ÖNCE ÖMER EFENDİYE OKUYOR

Ömer Efendi, açılan vaizlik imtihanına girip kazanarak 1930'larda vaiz ve hatiplik vazifesine atanır. Uzun zaman Elazığ merkez ve bölgenin gezici vaizliğini yapar. Hitabesi güzel, ifadesi düzgün vaazlarından Risale-i Nur'dan istifade ettiği hemen anlaşılırdı. Üstad Bediüzzaman hazretlerini Eskişehir'de ziyaret etmiş ve duasını almıştır. Hulusi ağabeye Hz. Üstadın mektupları geldiğinde, Hulusi ağabey, Ömer Efendiye okuyor ve Risaleleri ona da veriyor. Üstadın vasiyeti de zaten "Ömer Efendi Risaleleri kürsüden kendi malı gibi neşretsin, anlatsın" şeklinde imiş.

Ömer Efendi, Hulusi ağabey ve çok nezih bir arkadaş grubu 1950 yılında hac farızasını ifa ederler. Ömer Efendinin bu ilk ve son hacı, 1950'de Hulusi ağabeyin beraberliğinde ve teşviki ile olmuştur. 1960'da Ömer Efendi Elazığ müftüsü olur ve vefat tarihi olan 1981 yılına kadar tam 21 sene bu görevde kalır.

BEDİÜZZAMAN'IN GASİL, TEÇHİZ VE TEKFİNİNİNDE BULUNDUM

Üstad Bediüzzaman hazretlerinin 23 Mart 1960 tarihinde Urfa'da vefatında Ömer Efendi gezici vaizlik görevinden dolayı bir aylık Ramazan ayı süresince Urfa'dadır. Üstadı, Urfa'ya geldiğinde oteline gidip ziyaret eder. Üstadın Urfa'da kaldığı iki, üç günlük zaman zarfında, sık sık ziyaretinde bulunur. Zaten Üstad Urfa'ya vardığında, "Hulusi'nin memleketinden, ona yakın birisi var burada, onu bulun" buyurmuş.

Ömer Efendi, Urfa'da, Üstada kaldığı otelde ziyaret için baştan zorlanıyor. Çareler arıyor, fakat otelin etrafı polis ve askerlerle çevrili olduğundan, hiç kimseyle görüşme müsaadesi yok... Üstad otel odasında sadece talebeleri ile beraber... Zaten hasta...

Oteldeki ziyaretini Ömer Efendi şöyle anlatmıştı: "Üstad Urfa'ya geldiğinde İpek Palas Oteline yerleştirildi. Bu haber Urfa'da yayılınca çevre illerden Üstadı görmek için Urfa'ya bir akın başladı. Otelin etrafı asker ve polis tarafından kordon altına alındı. Ben de mahzun ve düşünceli bir halde otel çevresinde dolaşıyordum. Nasıl Üstada kavuşurum diye düşünce içindeydim. Aniden bir komiser gelip elime yapıştı, nasıl elimi öpüyor, nasıl bana sarılıyor... Ben afalladım. 'Memur bey ben sizi tanıyamadım' dedim. 'Hocam ben senin akrabası Tefvik, beni nasıl tanımadın?' deyince 'Aaa Tefvik sen misin?' dedim. Çocukluğunu bilirdim, büyümüş komiser olmuş. Hemen 'Üstada nasıl ulaşabilirim?' diye sordum. 'O kolay be hocam, ben seni hemen götürürüm' deyip beni otele götürdü. Ve otele girişler artık bana serbest olmuştu."

"Üstadın o Urfa'daki son günlerinde ben yanında idim. Vefat ettiğini talebelere ben söyledim. Gasil (yıkama), teçhiz ve tekfinininde (kefenleme) bulundum ve yaptım. (Molla Abdulhamid Efendi ile beraber). Şu çok enteresandır; Vefatının hemen akabinde haber

nasıl yayılmışsa Urfa aniden doldu. Müthiş bir kalabalık... Cenab-ı Allah Üstadımızın şefaatine nail eylesin bizi... Âmin..."

RİSALE-İ NURDA HAFIZ ÖMER EFENDİ

(Hulusi Bey'in fikrasıdır)

Bu defa lütf u inayet buyurulan, Yirmisekizinci Mektub'un Yedinci Mes'elesini hürmetle aldım. Ta'zimle ve defaatle mütalaa ettim. Ayrıca bir defa yeni talebeniz Hâfız Ömer Efendi'ye ve bir defa pederim ve eski hocalarımın İbrahim Efendi ve bir dostumuza ve bir defa da Fethi Bey'e okudum. İnşâallah yine okur ve okuttururum. (Barla Lâhikası 88)

Pederim, Fethi Bey, Hoca Abdurrahman Efendi, sâbık Müftü Kemaleddin Efendi, imam Hâfız Ömer Efendi ve diğer Sözler'le alâkadâr olanlar selâm ve dua ediyor, hayır duanızı istiyorlar. (Barla Lâhikası 121)

Bu kudsî hizmete candan iştirak eden zevatı bilmek bana en büyük müjde oluyor. Müftü Kemal Efendi, ol mektubu mütalaa etmişti. İki gün evvel ziyaretine gittim, "Hiç kimsenin bugüne kadar muktedir olmadığı dekaik ve hakaiki, Kur'an'dan bulup çıkarmışlar" diyerek takdirlerini beyan, selâm ve dualarını tebliğ etmecliğimi söylediler. Bu dakikaya kadar mübarek mektubu Fethi Bey, Hacı Baha Efendi, pederim ve eniştem ve Hacı Abdurrahman Efendi dinlemeğe muvaffak oldular. Hâfız Ömer Efendi'ye de inşâallah ilk fırsatta okumaya çalışacağım. (Barla Lâhikası 128)

Bu dersin nihayetindeki hususî haşiye, sanki manen beni bir müddet mektub yazmaktan men'etti. Zahirî manalar da, bu işaretin doğrudan doğruya bu biçareye ait olduğunu göstermektedir. Bu nurlu dersi bir defa (Onüçüncü Lem'a kısmını) imam Ömer Efendi gibi arkadaşlara okuyabildim. (Barla Lâhikası 196)

İmam Ömer Efendi geçen sene, "Ramazanın Hikmetleri" eserinin, Ramazan ayı geçtikten sonra gelişinden, benim gibi müteessir olmuştu. Bu Ramazanın birinci cuma hutbesinde, ben de hazır olduğum halde, yüzlerce cemaate, bu nurlu hikmetlerden birkaçını hemen aynen okudu. Bu anda bu fakirde husule gelen şükür hislerini tarif edemeyeceğim.

]

Hulusi

(Barla Lâhikası 221)

Başta muhterem pederiniz, Fethi Bey, Hoca Abdurrahman, Kemaleddin, Ömer Efendi olarak risalelerle alâkadâr olan zâtlara selâm ve dua ediyorum ve dualarımı istiyorum. (Barla Lâhikası 264)

]

Kardeşiniz Said

Eski talebenizden Hâfız Hüseyin Efendi'ye bu Lem'ayı babasının vefatından birkaç gün sonra,

arefe günü Hâfız Ömer Efendi ile evine gitmek suretiyle okumak nasib oldu. Maddî ve manevî hastalıklarına ilâç veren hekim-i hâzık aziz üstadı çok dua etti. Bu mübarek eserin, bu zât üzerindeki tesirini şöyle telhis edebiliriz. Ehibba ve arkadaşlarından hastalığını soranlara, "Çok mükemmel bir ilâç buldum. Doktorlara ilâç parası vermekten elhamdülillah kurtuldum. Günden güne iyi oluyorum." diyormuş. 17 Zilhicce 1353

Uhrevî kardeşiniz ve âciz talebeniz **Hulusi**

(Barla Lâhikası 307)

Mahallenizin imamı Hâfız Ömer Efendi'ye selâm et ve de ki, ben onu kabul ettim. Talebelik şartlarını da ona söyle. Pederiniz ve Fethi Bey ve Hoca Abdurrahman, Sözler'i ciddî dinlemeleri beni çok mesrur ediyor. Ben onlara dua ediyorum. Onlar da bana dua etsinler. Seyda namındaki zât, pederinizin intisab ettiği zât değil, ondan evvel gelmiş iştihar etmiş mühim bir zâttır. Başta Sabri, Süleyman, Tevfik, bütün ihvanlar size selâm ediyorlar.

Kardeşiniz **Said Nursî**

(Barla Lâhikası 322)

* * *

Başta vâlideyninize, Fethi Bey, Hoca Abdurrahman Bey, yeni talebem İmam Ömer Efendi olarak Sözler'le alâkadar olanlara selâm ve dua ediyorum, dualarını isterim.

Sâbık Müftü Kemal Efendi'ye de ki: Müjde! Her bir saat hastalıklı ömrü, bir gün ibadet hükmündedir. Şu zamanda hayatın en iyi sureti böyledir. Biz dergâh-ı İlahîde onun hakkında en hayırlısını niyaz edip dua ediyoruz ve edeceğiz. Öylelerin duası makbuldür. Bana dua etsin. Hoca Abdurrahman ile Fethi Bey, ikisi has talebelerin daire-i duası içinde duada kazancına hissedardırlar. İkisi bana dua etsinler. Eskide benim Ömer isminde talebem vardı, senin şimdiki orada Ömer Efendi ona duada arkadaş olmuştur.

]~5@«A²7!ö«x-;ö]~5@«A²7«!

Kardeşiniz Mirzazade

Said Nursî

(Barla Lâhikası 323)

* * *

İnşâallah tam bir arkadaş, bir muhatabın olan Hâfız Ömer, Risale-i Nur'un intişarına mühim bir vasıta olacak ki; her mektubunda onu ciddî alâkadar görüyorum. (...)

Başta pederiniz, Fethi Bey ve Hoca Abdurrahman, İmam Ömer, Kemaleddin gibi dostlara selâm ve dua ediyorum ve dualarını istiyorum.

]~5@«A²7!ö«x-;ö]~5@«A²7«!

Kardeşiniz **Said Nursî**

(Barla Lâhikası 356)

(1897–1956)

HALİL İBRAHİM ÇÖLLÜOĞLU

Risale-i Nur'da adı çokça geçen Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu, 1897 yılında Milas'ta dünyaya gelmiş ve 1 Temmuz 1956'da vefat etmiştir. Milas Asrî Mezarlığına defnedilen Çöllüoğlu ağabeyin kabri, daha sonraları mezarlıkla beraber şehrin başka bir noktasına nakledilmiştir.

Halil İbrahim Çöllüoğlu, Padişah Sultan Abdülaziz devrinde babasının hancılık -bugünkü anlamda otelcilik- yaptığı aynı mekânda baba mesleğine devam etmiştir. Kendilerine ait olan bu tarihi hanın adı, soyadlarıyla bütünleşip 'Çöllüoğlu Hanı' olarak tanınmış, bilinmiş ve bu şekilde tarihe geçmiştir. Şimdi metruk halde bulunan bu Han, Milas Belediyesi tarafından istimlak edilmiş ve restore edilmeye başlanmıştır. 2008 yılında Şerafeddin Kartal ağabeyle beraber ziyaret ettiğimiz Milas'ta, Çöllüoğlu ağabeyin evlatlığı Sadi Özgen bey, bu tarihî Han'ı bizleri gezdirdi; Halil İbrahim ağabeyin handa dersane olarak kullandığı hususi odasını gösterdi, anlattı... Han'ın bolca fotoğraflarını çektik...

Milas'ta öz teyzem Havsa Özer'in damadı Hakkı Çöllüoğlu vardır. Merhum Hakkı eniştem Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun yeğenidir. Bir Milâslı olarak, evimizle okuduğumuz ilkokulun yolu üzerinde bulunan Çöllüoğlu Han'ının önünden, ağabeyim Abdülkadir Özcan'la beraber neredeyse her gün geçtiğimiz halde, o yaşlarda uzaktan da olsa bu akrabalığın farkında olamamıştık. Dolayısıyla dünya gözüyle Halil İbrahim ağabeyi göremedik; belki de gördük, çocuk gözüyle fark edemedik...

Merhum Çöllüoğlu ağabeyin hiç çocuğu yoktu, evlâtlıkları vardı. Sadi Özgen, Çöllüoğlu ağabeyin kız evlatlığının oğludur. İlhan Yüksel de lise çağına kadar yanında büyümüş hem manevi evladıdır, hem de hanımının yeğenidir. Sadi Bey Çöllüoğlu ağabeyi çok fazla hatırlamıyor. 1929 doğumlu İlhan Bey ise manevi babasını çok iyi hatırlıyor. Kendisiyle evinde ayrı bir röportaj yaptım, sorular sordum... Anlatımı gelecek...

Rahmetli teyzem ve Çöllüoğlu ağabeyi tanıyan Milaslılardan ve bilhassa manevi evladı İlhan Yüksel'den kaydettiklerimin teyidini Risale-i Nur'dan ve hatıra sahibi ilgililerden aldım. Halil İbrahim Çöllüoğlu hakkında topladığım bilgiler şöyledir:

HALİL İBRAHİM ÇÖLLÜOĞLU'NUN RİSALE-İ NUR'U TANIMASI

İlme ve kitaba müştak bir zat olan Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun Han'ına bir gün Isparta'dan bir müşteri gelir. Aslı Bitlis Adilcevazlı olan ve Bediüzzaman'ın "Âhîret kardeşim Âdilcevazlı Kürt Bekir Ağa" dediği ümmi fakat kutuplar derecesinde hizmetleri bulunan bu zat çerçi esnafıdır; yani köy ve pazarları dolaşarak ufak tefek tuhafiyeye eşyası satan seyyar bir satıcı... Heybesinde hep taşıdığı Risale-i Nur eserlerinden Han sahibi Halil İbrahim Çöllüoğlu'na birkaç parça bırakır... Bu kitaplardan birisinin 10. Söz Haşir Risalesi olduğu Bediüzzaman'ın Eskişehir'de mahkemeye karşı Halil İbrahim'i müdafaa için söylediği ifadelerinden anlaşılıyor.

İlme ve okumaya çok meraklı olan Halil İbrahim ağabey kitapları okuyunca adeta büyülenir. Hemen 'Han' içerisinde bir odayı kütüphane olarak tahsis eder ve hizmete başlar. Daha sonra da Barla'da bulunan Bediüzzaman hazretlerine bir ziyarette bulunur.

Milâs'ın Hacı İlyas Mahallesinde oturan Halil İbrahim Çöllüoğlu, Risale-i Nur'da isimleri geçen Mehmed İnce, Şefik Sarioğlu gibi yardımcılarıyla beraber yıllarca Milas'ta kahramanca hizmet etmiştir. Sonraki yıllarda, Risâle-i Nur'un manevi avukatı sıfatıyla meşhur olmuş, Aydın'ın Ortaklar Bucağından Ahmet Feyzi Kul ve Isparta kahramanlarından Mustafa Ezener ağabeylerin de Risâle-i Nur'u tanımasına vesile olmuştur...

BEDİÜZZAMAN'IN MÜDAFAASINDA ÇÖLLÜOĞLU

Aziz Üstad, 1935 Eskişehir ve 1943 Denizli hapisanelerinde yanında bulunan bu pek kıymetli talebesi Milâslı Halil İbrahim'den, Risale-i Nur'da sena ile çokça bahsediyor. Meselâ; Emirdağ Lâhikasında **"Milâslı Halil İbrahim, hakikaten Risale-i Nur'un demir gibi metin ve sarsılmaz bir şakirdidir. O kasaba onunla iftihar etmeli."** (Em.L.59), **"Bu zât, Risale-i Nur'un çok eski ve çok sadık ve çok fedakâr bir şakirdidir"** (Em.L.99) diyor.

Çöllüoğlu ağabey, Risale-i Nur'u 1929 senelerinde, aslı Bitlis-Adilcevazlı olan, Hz. Üstad'ın memleketlisi ve "Âhîret kardeşim Âdilcevazlı Kürt Bekir Ağa" dediği zat vasıtasıyla tanımış ve 1931 veya 32 yıllarında Bediüzzaman hazretlerini Barla'da ziyaret etmiştir. Bu tarihler, Hz. Üstad'ın 1935'de Eskişehir Mahkemesine karşı talebeleri için yaptığı müdafaada şöyle geçmektedir:

"Hem ezcümle Milâslı Halil İbrahim; Bu adam altı-yedi sene evvel benim eski memleketli bir talebem vasıtasıyla bana karşı bir dostluk hissetmiş. Sonra bu üç-dört sene evvel kendi işi için Eğirdir'e gelip Barla'da beni gördü."

Aynı müdafaada Bekir Ağa'nın ismi şu şekilde zikredilmektedir:

"Çok yerden benden risaleler istiyorlar, yazacak adamım yok. Bekir sizi tercih edip gönderdi." Hz. Üstad bir sonraki paragrafta da Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun Risaleleri ilk defa tanıma vesilesini mahkemeye karşı şöyle izah ediyor; **"Mesmuatıma göre, 'Onuncu Söz'ün şopoğrafla yazılmış tetimmesini 'Onuncu Söz' ile beraber yedi sene evvel hanına gelen bir yolcudan almıştır."** Burada Hz. Bediüzzaman'ın bir yolcu dediği, adı geçen Bekir Ağa'dır. Çöllüoğlu ağabeyi tanıyan Milaslıların da nakilleri bu şekildedir, tam örtüşüyor...

Bediüzzaman hazretlerinin 1935 Eskişehir Müdafaası, Osmanlıca "27. Lem'a Eskişehir Mahkeme Müdafaa Risalesi" olarak yayınlamıştır...

ÜSTAD MİLASLI İBRAHİM'İ MÜDAFAA EDİYOR

1935 Eskişehir Mahkemesinde Üstad Bediüzzaman, Milâslı Halil İbrahim'i şöyle müdafaa ediyordu:

"Hem ezcümle Milâslı Halil İbrahim... Bu adam altı-yedi sene evvel benim eski memleketli bir talebem vasıtasıyla bana karşı bir dostluk hissetmiş. Sonra bu üç-dört sene evvel kendi işi için Eğirdir'e gelip Barla'da beni gördü. Hafız Bey ve Hacı Hüsnü gibi meb'uslara verdiğim ve gösterdiğim risalelerimden bir-iki tanesini vermiştim.

"Sonra bu adam Kur'ân'a ve imana fazla iştiyakı olduğundan, musırrane benden imanî eserler isteye isteye ve her bir fırsatta bana selâm ve tebrik mektupları samimî gönderdiğinden dayanamadım. Kendime mahsus yazdırdığım risaleleri ona göndermeye mecbur oldum. Fakat başkalarına göstermemek için üzerlerine 'Mahremdir' diye yazıyordum. Hattâ bir mektubunda onun ısrarına karşı kandırmak için 'Çok yerden benden risaleler istiyorlar, yazacak adamım yok. Bekir sizi tercih edip gönderdi.' Bu mektup da onun ısrarı üzerine bir kandırmaktan ibarettir. Şimdi ben kendi vicdanımla bu zatta iman ve Kur'ân'a karşı iştiyaktan başka bir his bulamadığımı ve benim gibi siyasetle hiç alâkası olmadığını ve benim mesleğimden hariç

entrikalara kapılmadığımı kanaatım geldiğinden, onu da hususî kardaş telâkkî ettim. Kendime has yazılarımı ona da gönderdim.

"İşte on sene zarfında Halil İbrahim gibi iki-üç dostuma hususî ve imanî risalelerimi göndermek elbette, hiçbir cihetle itiraz olamaz. Tesettür risalesi ise yanlışlıkla ona gitmiştir. Mesmuatıma göre, 'Onuncu Söz'ün şopoğrafla yazılmış tetimmesini 'Onuncu Söz' ile beraber yedi sene evvel hanına gelen bir yolcudan almıştır. İşte bu adamın benim hakkında tesbit edilmeyen suçumdan ona hakikî birsuç ifraz edip ve onun suçundan İnce Mehmed gibi bazı adamlara hisse çıkarmak, elbette Eskişehir mahkemesi gibi kuvvetli hüsn-ü adaleti takip eden yüksek bir mahkeme bunu hoş görmez." (**Osmanlıca 27. Lem'a**)

Manevi Evladı İlhan Yüksel Anlatıyor:

Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun manevi evladı İlhan Yüksel

1929 Milas doğumluyum. Elektrik Yüksek Mühendisiyim, 1954 İTÜ (İstanbul Teknik Üniversitesi) mezunuyum. Muhtelif kurumlara çalıştım, şimdi emekliyim. Bazen Milas'ta bazen de İzmir'de ikamet ederim...

Halil İbrahim Çöllüoğlu aslında benim eniştem oluyor, Halam Naciye Hanım'ın kocasıdır. Onların çocukları yoktu... Biz üç kardeşiz... Üçüncü kardeşim doğunca 5-6 yaşlarımda iken beni kucaklayıp evlerine manevi evlat olarak alıp götürdüler. O yaştan itibaren ilkokul-ortaokul son sınıfa kadar eniştem Halil İbrahim Çöllüoğlu ile beraberdim hep. Onların elinde, onların yanında büyüdüm. En az on sene kadar beraberdik... İTÜ'ye 1944'de gittim. Yalnız resmen onların üzerine geçmedim ben, onun için soyadım farklıdır. Manevi evlatlarıydım. Halam Naciye Hanım da dindar bir kadındı. Sadi Özgen; Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun bir kız evlatlığı vardı, onun oğludur. Sadi'yi de üstüne almamıştı rahmetli.

TARİHİ ÇÖLLÜOĞLU HAN'I MİLAS'IN EN GÜZEL YERİNDEDİR

Ağa Camii'nin yakınında 1719-1720'da inşa edilen Çöllüoğlu Han metruk bir halde iken

Milas Belediyesi istimlak edip restorasyona başladı

Eniştem Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun evleri Milas'ın Hacılyas Mahallesiindeydi. İşlettikleri Çöllüoğlu Han'ı ise şehrin merkezi bir noktasında, Belen Camiinin hemen yakınındadır. Bu han Abdülaziz Ağa tarafından Ağa Camisinin yakınında 1719-1720 tarihinde inşa ettirilmiş...

Çöllüoğlu Han'ı, babalarından iki kardeşe, Ali Çöllüoğlu ve Halil İbrahim Çöllüoğlu'na miras kalmıştı. Bu han kare şeklindedir. 1,5 duvarı ağabey Ali Çöllüoğlu'nun, 2,5 duvarı Halil İbrahim Çöllüoğlu'nundur. Yani yüzde 38'i birinin, yüzde 68'i diğerinin gibi... O Han'ın yeri tam on dönümdür. Her bir kenarı 100 metredir. Milas sıcak bir şehir olduğundan zenginler, ekâbir daima yukarılara çıkmıştır, dolayısıyla Çöllüoğlu Han'ının yeri Milas'ta çok önemlidir. Daha güzel yer yoktur Milas'ta. Belen Camiinin yanındadır Han. Han demek, hayvanlı yolcuların ikamet ettiği otel... Alt kata hayvanlar bağlanır, üst tarafta odalar vardır, orada müşteriler yatardı. Bu Han'ı Milas Belediyesi istimlak ederek satın aldı. Eski eserleri koruma diye bir şeyler uydurup aldılar. Çocukluğumda bu Han'a çok giderdim. Bilhassa Milas'ın Salı Pazar'larında çok kalabalık olurdu Han. Müşteriler genellikle hayvanla gelirlerdi.

Rahmetli hoşsohbetti, her gün bir şeyler anlatırdı bize

Rahmetli eniştem Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun Bediüzzaman'ı tanınması şöyle oluyor:

Bir rüya görmüş, bir meşale ile birini görmüş rüyasında. Rüyasını birisine açmış, Bediüzzaman'ı tarif etmişler, gördüğün o olabilir demişler. O sıralarda Han'ına Isparta'dan seyyar bir satıcı -çerçi- geliyor. Onun vasıtasıyla Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı tanıyor.

1935 yılında ilk defa Eskişehir'e mahkemeye gittiler, altı ay'a mahkûm oldular. Eskişehir'e hapishaneye giderlerken ben yanındaydım. Altı yaşındaydım ama gayet iyi hatırlıyorum.

1943 yılında tekrar Denizli'ye aldılar onu. Bir ihbar üzerine Milas'ta kimler var diye liste veriyorlar, toplayıp alıp gittiler hepsini. Ben bu baskın sırasında okuldaydım, eve geldiğimde halam olanları anlatı bana. Dokuz ay sonra bu sefer beraat ederek geri döndüler.

Rahmetli çok konuşkandı, hoşsohbetti, her gün bir şeyler anlatırdı bize. Dünyevî hırsı yoktu, Han'a çok müşteri gelsin de çok para kazanayım gibi bir hırsı yoktu. Baba olarak bize Bediüzzaman hocadan çok bahsederdi, başka bir davranışı, zevki yoktu diyebilirim. O hale gelmişti ki, benimle konuşmak yerine şu eserleri yazın, çoğaltın derdi gelenlere.

Eniştem Çöllüoğlu, Bediüzzaman için canını verirdi. Bize devamlı Risale-i Nur okur anlatırdı. Fakat daha çok, 'okuyun' diye değil, 'yazın' diye haber gelirdi onlara. Habire yazar, yazar, yazar... Eski yazı tabii... Sonra onları Bediüzzaman'a gönderirdi. Yazısı da çirkindi, kim okurdu o yazıları bilmiyorum artık. Bana İTÜ'de okurken mektup yazardı, okuyamazdım. Bediüzzaman'dan mektup şeklinde gelirdi risaleler, onları bizden bile saklar, gizlerdi yani. Çok baskı vardı...

Rahmetli eniştem 1956'da ben askerde iken vefat etmişti, cenazesinde bulunamadım. Allah rahmet etsin... Şimdi duyuyoruz bütün dünya tanıyormuş onu...

AHMET FEYZİ KUL VE MİLASLI MEHMET İNCE

Ahmet Feyzi Kul diye çok önemli bir Risale-i Nur talebesi vardır, rahmetli ondan çok bahsederdi. Denizli Hapishanedeki hatıralarından bahsederdi bize. Ona kitabı ilk defa o vermiş herhalde.

Bir de; Milaslı Mehmet İnce vardı. Onun da çocuğu yoktu. Nüktedan, konuşkan, çok becerikliydi bir insandı o. Küçük bir dükkânı vardı, unculuk yapardı orada; un alıp satardı. Bir yazı yazardı matbaa gibi; matbaadan daha güzel yazardı, inci gibi yazardı, mükemmel bir yazısı vardı. Çöllüoğlu'yla beraber hapis yatmışlardı beraber.

Çöllüoğlu ağabeyin handaki odasında, kız evlâthğının oğlu Sadi Özgen Bey küçük turistik eşyalar satıyor

Halil İbrahim Çöllüoğlu ve eşi Naciye hanımın mezarları başında Şerafeddin Kartal

(1929 – 2006)

HASAN HÜSEYİN ATEŞ

Hasan Hüseyin Ateş, Hz. Üstad'ın Emirdağ'da kaldığı evinin dükkân komşusudur. 1929 senesinde Emirdağ'da doğmuş olup, 20 Ekim 2006 tarihinde yine Emirdağ'da vefat etmiştir.

Kendisiyle yapılan bir röportaj kasete alınmıştır.

Hasan Hüseyin Ateş'in hatıralarından, çok önemli bir ayrıntının teyidini almış olduk. Şöyle:

Emirdağ'da, çok ağır baskılarla, tek başına tecrit altında bırakılan Bediüzzaman Hazretlerinin kapısı, içerden ve dışarıdan kilitlidir. Kapısının önünde de devamlı olarak sivil polisler beklemektedir. Bediüzzaman'ın, resmen, sevgili talebeleriyle ve hayatımın gayesi dediği Risaleleri ile irtibatının kesilmesi istenmektedir. Fakat heyhat! Bunlar boşuna ve faydasız inzibatî tertiplerdir. Çünkü Allah onunla beraberdir... Hz. Üstad'ın kahraman talebeleri, Allah'ın izniyle zekice bir çare bulmuşlardır bu zulme karşı. Şöyle ki; Zübeyir ağabeyin tedbiriyle Hz. Üstad'ın evi ile Hasan Hüseyin Ateş'in dükkânları arasındaki duvardan birkaç kerpiç çekilerek bu iş halledilmiştir... Bediüzzaman, eserlerini o küçücük delikten dünyaya neşretmeye devam etmiştir...

Dikkatlerden kaçabilir diye bir önemli ayrıntıyı daha hatırlatmak istiyorum: 1958 senesinde Emirdağ'a gelen Başvekil Adnan Menderes'in Hz. Üstad'la uzaktan selamlaştığı bilinen bir gerçektir. Fakat o sırada Çarşı Camiinin minaresinde Yeşil sancak açılması olayı ise kapalı kalmış bir hadisedir... Rahmetli Hasan Hüseyin Ateş, bu hadisenin Halk Partililer tarafından teşvik edildiğini belirterek, bu günkü tabirle provokasyon olduğunu ifade etmektedir...

Hasan Hüseyin ağabeyle yapılan röportajın iyi anlaşılabilmesi için Hz. Üstad'ın Emirdağ'da kaldığı evin konumunu iyi bilmek gerekiyor.

Nevzat Müftüoğlu'nun Bediüzzaman'ın evi hakkında verdiği bilgiler:

ÜSTAD'IN EVİ İLE ENİŞTEMİN DÜKKÂNI BİTİŞİKTİ ORADAN BİR DELİK AÇILIP

Adım Nevzat Müftüoğlu, Emirdağlıyım. Hasan Hüseyin Ateş'in kayınbiraderiyim. Hz. Üstad'ın ellerini çok öptüm. (Nevzat Müftüoğlu'nun Bediüzzaman'la ilgili kendi hatıraları bu kitaptan okunabilir.)

Üstad'ın Emirdağ'da kaldığı ahşap ev, çift cepheliydi. Bir tarafı Bolvadin (o zamanki adı Kasaplar Yolu) yoluna, diğer tarafı Uzunçarşı'ya bakardı. Üstad üst katta kalıyordu. Alt kattan üste ahşap merdivenle inilip çıkılırdı. Evin kapısı Bolvadin Caddesi tarafından açılırdı. Uzunçarşı tarafında kapı yoktu, pencereler vardı. Evin pencereleri hafif

cumbalıydı. Oradan hem hükümet konağı, hem de Bolvadin Caddesi gözüküyordu. Bu evi sonra yıktılar, işyeri yaptılar...

Üstadımızın Emirdağ'da kaldığı bu ev, benim eniştemin kız kardeşinin (Şükran) kocasının. Yanındaki tek katlı Üstad'ın eviyle zemin katlarından bitişik olan müstakil dükkân ise, ablamın kocası eniştem Hasan Ateş'in babası Sabri Ateş'indi. Bu yün boyacılığı yapılan dükkânda babası Sabri Ateş'e yardım ederdi

Emirdağ'da koyunculuk çok meşhur olduğu için halk iplerini getirip, Sabri Ateş'in dükkânında boyattırırlardı. Hasan Ateş orada babasına yardım ederdi. Dükkânın kapısı kibleye açık, girişte sağ tarafta iplerin boyanmak üzere alındığı tezgâh, sol tarafında odun ateşiyle ısıtılan ve iplerin içine konduğu büyük kazan ve büro maksadıyla kullanılan kapalı alan, bir kapı ile de boyanan iplerin kurutulmak üzere asıldığı açık alan. İşte bu kurutma mahallinin duvarından üstadın evi ile irtibat sağlanmakta idi.

İki tane sivil polis devamlı Üstad'ın kapısı önünde duruyor, kimsenin girip çıkmasına müsaade edilmiyordu. Bu durumda Üstad ile irtibat nasıl sağlanacak? Zübeyir ağabey eniştemle görüşüyor...

Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ'da kaldığı evin Uzunçarşı tarafından görünüşü

Üstad'ın evine bitişik bu boyacı dükkânına, ipini heybelerle getiren herkes girip çıkabiliyor ya, abiler de heybelerin içine tashih edilecek risaleleri koyuyorlar üzerini de iplerle kapatıp dükkâna geliyorlar. Tashih edilenleri yine heybelerine koyup üzerine boyanmış iplerle kapatıp dükkândan çıkartıyorlar.

Bina horasan tipi kerpiçten yapılmış olduğu için, oradan üç-beş kerpiç çekiyorlar ve Üstad'ımızın eviyle zemin kattan irtibat kurulmuş oluyor. Oradan eserler veriliyor, tashih edilmiş olarak geri alınıyor, gene heybenin içinde dışarı çıkarılıyor. Polis kapıda yine bekliyor tabii... Bu bekleme hadisesi Emirdağ Lâhikasında da geçer. "...sabaha kadar bir bekçi o bedbahtın emriyle kapımı bekliyordu." (Emirdağ L. 264)

Hasan Hüseyin Ateş Anlatıyor:

Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Babamın adı Sabri Ateş, ona Ateşoğlu derlerdi lakap olarak. Babam yün ipliği boyacılığı yapardı. Yörenin (Emirdağ) meşhur yün dokuma ipliklerini kök boya olarak boyardı. Ben Sabri Ateş'in dört oğlundan biriyim. Adım Hasan Hüseyin Ateş. 1929 doğumluyum.

Üstad Bediüzzaman hazretleriyle ne gibi teşrik-i mesainiz oluyordu?

Bizim dükkânımız Üstad'ın evi ile yan yanaydı. Üstad'a daima hizmette bulunurduk. En sıkıntılı hallerinde koşardık. Öyle anlar oldu ki etrafındaki herkesi tevkif ettiler, biz duvarı deldik. Üstad yukardan iner anahtarı verirdi. Anahtarı alırdım ben, önden caddeden kapıyı açar ne lazımsa çarşıdan alır gelirdim. Sonra kapıyı dışarıdan tekrar kilitler o delikten anahtarı verirdim, yukarı çıkardı.

Üstadın evi neredeydi?

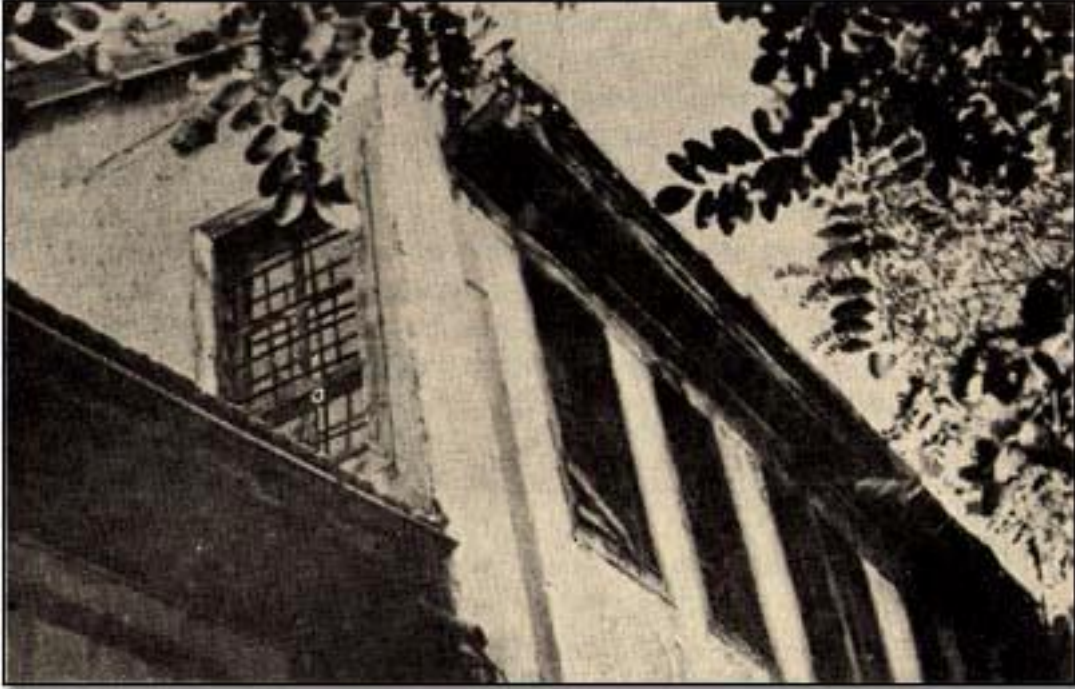
Emirdağ çarşısında bulunan bir evde oturuyordu Üstad. Uzunçarşı'ya bakardı evinin pencereleri, kapısı da Bolvadin Caddesine açılırdı. Orası Durmuş ağanın eviydi.

Siz o zaman 14-15 yaşlarındaydınız gelen gidenleri hatırlayabiliyor musunuz?

Türkiye'nin her yerinden askerî erkândan olsun, sivil devlet erkânından olsun, büyük İstanbul tüccarlarından olsun, Türkiye'nin her yerinden gelenler olurdu.

Üstad'ın evinin önünde bu görüşmeleri engelleyecek belli tedbirler alınmış mıydı, dikkatinizi çekmiş miydi hiç?

Daima gözetim altında... Orada sivil polisler bulunur, takip ederlerdi

Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ'da kaldığı evin Bolvadin Caddesi tarafından görünüşü

DEMOKRAT HASAN

Daha sonraları Üstad'la ne gibi teşrik-i mesaileriniz oldu?

O zaman 1946'da Demokrat Parti kuruldu. Ben 17 yaşlarımda olduğum için gider onların konuşmalarını dinlerdim. O gün için Demokrat Parti'yi kalben severdim. Gelir o konuşmaları Üstad'a anlatırdım. Zaten yukarı çıktım mı "Demokrat Hasan gel bakalım" derdi.

Bu konuşmaların hangi yönü Üstad'ı ilgilendiriyordu?

O gün için Demokrat Partinin İslam'a büyük hizmet etme vaatleri vardı. Onlar hoşuna giderdi, benim kanaatime göre... Bana da o gün için siyasetle uğraşma falan diyebilirdi, hiçbir şey demezdi, daha taltif ederdi.

Demek ki Üstad tek Partili milli şef döneminden çok partili sisteme geçişte neler olduğunu anlamak istiyordu, sizlerden bilgi alıyordu?

Evet... Ben orada konuşulanları gelip Üstad'a aktarırdım.

KÜÇÜKLERE VE BÜYÜKLERE DUA EDİN BANA DERDİ**Başka daha değişik hatıralarınız?**

Üstad'ın o zaman tek atlı bir faytonu vardı. Üstad'ı bindirirdik, yeşillik ve iyi suyu olan yerlere, Bolvadin yolu üzerinde Kurudere diye bir yere, Çakallı Köyü altında güzel ağaçlık bol sulu yerler vardı oralara götürürdük. Oralarda ibadet yapardı o.

Böyle dışarı çıkışlarda Emirdağ halkının ve çocukların Üstad'a teveccühleri nasıldı?

Çok büyüktü, herkes elini öpmek isterdi, herkes sevgi ile karşılardı, Üstad çocukların başını okşar severdi. Büyüklere de namazlarınızı kılın der ve daima küçüklere ve büyüklere dua edin bana derdi.

Üstad'ın etrafında gözle görülür belli bir gözaltı ve tahakküm olmasına rağmen Emirdağ'dan ve dışarıdan çok gelenler oluyordu diyorsunuz, bu gözaltılar, takipler olmasaydı Üstad'a acaba daha mı fazla ilgi gösterilirdi?

Elbette olurdu. Çünkü daima baskı yapıyordu ve zamanla etrafındakileri, hizmet edenleri tevkif ediyorlardı. Daha evvel Üstad'ı Afyon hapishanesine götürdüler mahkemeye çıktılar. Bu şekilde baskı olmasa etrafı mahşer yeri gibi kalabalık olurdu.

Üstad'ın Emirdağ'ına gelişine vatandaşlar nasıl bakıyorlardı, ne düşünüyorlardı Üstad hakkında?

Ekseri insanlar üstadı hakikaten büyük bir âlim olarak kabul ederdi. Ama bazı çok nadir kişiler aleyhte olabilirdi. Onlar da memur kesiminden inançsız kişilerdi.

Başka şahid olduğunuz hatıralar?

Sonra ben 1949'da asker oldum. Askerliğimde şoförlük öğrendim geldim. Taksi aldı babam bana. Taksiyle Üstad'ı havadar yerler götürürdüm. Oralarda ibadet eder geri getirirdim.

Üstad'ın bu gidişlerinde hiç nahoş bir hadise ile karşılaştınız mı?

Halktan hiç tepki olmazdı. Öyle nahoş bir hadise ile karşılaşmadık.

Üstad'ın takip altında olduğunu biliyordunuz, siz kendi namınıza çekinmiyor muydunuz?

Şahsen hiç çekinmezdim, severek, inanarak hizmetinde bulunurdum.

Şu anda sakalınızı bırakmışsınız, hacıya gidip gelmişsiniz, beş vakit namazınızı kılıyorsunuz, Üstad'ın tesiri var mı üzerinizde?

Büyük tesirleri var. Benim şahsi görüşüm onun hayır duasını almamızın babama, kardeşlerime büyük faydaları oldu, bütün aileme oldu. Çok huzurlu yaşıyoruz. İslam'ı yaşamamızı, hiç olmazsa farz namazlarımızı bırakmayın diye katiyetle üzerimizde dururdu.

Üstad'ın çok cesur, mert olduğunu biliyoruz, sizlerin hizmetleri karşısında tavır ve hareketleri nasıldı?

Tavır ve hareketleri İslam'ın emri üzerine bir kişiydi. Öyle ölümden, baskıdan yılan bir kimse değildi.

Arabanızla Üstad'ı gezmeye götürdüğünüzü söylediniz, bunları bir ücret karşılığı mı yaptınız ve bu hizmetler karşılığında Üstad'ın size tavır ve davranışları ne olurdu?

Biz para karşılığını düşünerek götürmezdik. Onu severek, isteyerek Allah rızası için götürürdük. Ama bazı bize o günün paralarından 25 kuruş, 15 kuruş neyse verirdi. O paralar bizim paralarımıza bereket getirirdi. Bereket getirdiğine inanarak memnun olurduk.

MENDERES GELDİĞİNDE MİNAREYE YEŞİL SANCAK ÇEKİLMESİ HALK PARTİLİLERİN TEŞVİKİYLE OLMUŞTU

Başka hatıralarınız?

1958'e geldiğimizde Adnan Menderes, Emirdağ'ına geldi. Bütün kuruluşlar, cemiyetler karşılamaya gitti. Bu arada Halk Partili bazıları cami hocalarını siz niye karşılamaya gitmediniz diye teşvik etmişler. Siz de caminin sancağını alın, (Çarşı Camii) minareye çıkın, gösterin" demişler. Bu hocalar çıkıyorlar, etrafında birkaç arkadaşıyla minarenin kazanından o sancağı sallıyorlar. O sırada muhalif gazeteciler hemen resimlerini çekiyorlar. O arada Menderes geldi Uzunçarşı'ya, Üstadın evinin olduğu yere girdi, Üstad pencereye çıktı, selamlaştılar. Ertesi gün bütün gazetelerde irtica hortluyor şeklinde yayınlar... Bu arada İçişleri Bakanı Namık Gedik, muhalif gazetelerin marifetiyle, Üstad'a karşı yeniden bir baskı koydu. O sancak çekenleri de tevkif ettiler. Demokrat Parti İlçe Başkanı Hamza Ekmek'i de tevkif ettiler. Üstad'ı Isparta'ya gidiş gelişlerinde daha sıkı takibe başladılar. (Bu Çarşı Camiinde minareye yeşil sancak çekme olayının başkahramanı caminin imamı Namık Şenel'dir. Konuyla ilgili anlattıkları bütün teferruatıyla 'Ağabeyler Anlatıyor-4' kitabından okunabilir. Ö. Özcan)

Üstad'la son görüşmem

Üstad'ın Emirdağ'a son gelişlerinde bizim dükkânın önünde taksisi durunca ben gittim elini öptüm. Bana "Hasan çok hastayım dua et" dedi, yukarı çıktı. Aradan üç-beş gün geçti ki taksisini gördüm, Isparta'ya hareket edecek. Vardım gene elini öptüm, "Hasan çok hastayım dua et" dedi yine. O gidişten sonra Isparta'dan dönüşte, -eskiden Bolvadin, Çay üzerinden Isparta'ya gidiliyordu- Çay'a gelince, Akşehir Konya üzerine ve devam etmişler oradan yola... O gün Emirdağ'ında emniyette bir hareketler başladı, öğrendik ki "hocaefendi gelmemiş, nereye gittiği de belirsiz" şeklinde bir şey çıkarıldı. Aradan kati bilemiyorum, iki gün gibi sonra Urfa'ya gittiğini öğrendik. O gece Urfa'da ruhunu teslim ediyor. Biz cenazesine gittik...

ÜSTAD'IN DUASIYLA ANAM ŞİFA BULDU

Kendi başımızdan geçen bir hadiseyi anlatmak istiyorum:

Rahmetlik anam başından ağır bir darbe almıştı. Bu darbe rahmetlik amcam anama biraz kızmış, büyükçe bir çıra kütüğünü kafasına vuruyor. Ondandır anamın gözlerinde kıvılcımlar, baş dönmesi falan oluyor. Bu senelerce devam etti. Doktorlara götürdük bir çare bulamadık. Anamın ricasıyla rahmetlik babam Üstad'a bir gün varıyor ve durumu anlatıyor. "Bizim hanımın yukarıya bakınca gözlerinden kıvılcımlar çıkıyor, başı dönüyor, düşüyor, buna bir çare" diyor, dua istiyor. Üstad'ımız da Allah şifasını versin, kaygısız ol sen" diyor. Aradan bir iki gün geçtikten sonra anamın bu rahatsızlıkları, gözlerinden kıvılcım çıkması, başının dönüp, düşmesi hiç kalmadı. Tamamen iyileşti... Eskisinden daha iyi oldu.

(1940 – 2013)

HASAN KURU

Hasan Kuru, Risale-i Nur'da Gülcü Hüseyin diye ismi geçen İnebolulu Hüseyin Kuru'nun oğludur. Hatıralarını almak için kendisini evinde ziyaret ettik. Bize babasını, kendisinin Hz. Üstad'a yaptığı ziyareti ve başından geçen bazı hizmet maceralarını anlattı Hasan ağabey. Bunları hem kameraya aldık, hem de yazılı olarak verdi bize.

Said Özdemir ağabeyin tıpkıbasım olarak tabettirdiği Üstad'tan tashihli, dualı, renkli, tevafuklu Külliyyat Hasan Kuru'dan alınmıştır. Hasan ağabey "O Külliyyatın tamamı bana babamdan kalmıştı. Hepsi de Üstattan tashihli, dualı, renkli ve tevafukludur. Said ağabey isteyince tab etmesi için hepsini verdim kendisine" diyor.

Hasan Kuru ağabey, -kendi ifadesiyle- gençliğinde bazı yanlış alışkanlıkları olsa da, sonradan hizmetin çilesini çekenlerden birisi. 1960 ihtilalında kendisine komplo hazırlanmış, hapse atmışlar. Merhum Avukat Bekir ağabeyle beraber zorlu bir yolculuğu var ki, filmlere konu olacak değerinde...

Hatıraları yazıldıktan sonra Hasan Kuru'ya tashih ettirilmiştir...

Hasan Kuru ağabeyimiz 28 Mart 2013 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir. Allah rahmet etsin...

Hasan Kuru Anlatıyor:

1940 İnebolu doğumluyum. Açık deniz balıkçılığından tut inşaat işlerine kadar çeşitli serbest ticaret işleriyle meşgul oldum. 1990 senesinin Eylül ayında İstanbul'a taşındım. Şimdi emekliyim, Şişli'de oturuyorum. Ahmed Nazif Çelebi'nin evinde çok teksir kolu çevirdim ben. Gece geç vakitlere kadar çalışırken "Bu akşam nasıl eve gideceğim yahu" diye düşünürdüm. Çünkü eve gidinceye kadar görenler "Nerden geliyorsunuz? Hû çekmeden mi geliyor sun?" diye soruyorlardı bize.

Hatıralarımın iyi anlaşılabilmesi için önce babam Gülcü Hüseyin'den başlamalıyım anlatmaya.

ÜSTAD BABAMA NİÇİN GÜLCÜ HÜSEYİN DEMİŞTİ?

Üstadımız İnebolu'ya "Küçük Isparta" demiş ve İnebolu'ya ve İnebolu Nur Talebelerine çok önem vermiştir.

1943 Denizli Hapishanesinde yatanlardan biri de babam Gülcü Hüseyin Kuru idi. Babam 1909 İnebolu doğumludur. 4 Haziran 1981 tarihinde İnebolu'da vefat etti. Esas mesleği semercilikti. Bizim evimizin bahçesinde 80'in üzerinde gül çeşidi vardı, bunları babam yetiştirirdi. Babam "Oğlum bu sabah seksen teneke su döktüm güllerin dibine" derdi. Zaten güçlü kuvvetli, mermer sütun gibi boylu-poslu bir insandı kendisi. Bahçemiz 15m boyunda 15m enindeydi. İnebolu'ya Vali falan gibi bir misafir geldiğinde bu misafirler

mutlaka bizim gül bahçesine getirilirdi. Babam, Üstadımızın gülcülüğü bırakmaması konusunda telkinlerinden devamlı bahsederdi bize. Gülcü Hüseyin lakabını da babama Üstadımız vermiştir. Bize ait külliyattaki dualarını da Gülcü Hüseyin diye yazmıştır Üstad. Risale-i Nur'da da Gülcü Hüseyin diye adı geçer babamın.

Gülcü Hüseyin (Kuru)

SARAY PALAS'TA ÜSTAD'IMIZIN YATTIĞI KARYOLADA YATTIM

Ben 13-14 yaşlarımda iken Osmanlıca olarak Küçük Sözler'i yazdım. Babam onu Üstad'a gönderdi. Üstad, kırmızı kalemle tashih edip, sonuna da bir dua yazıp tekrar bana geri göndermişti bu kitabı.

1958 senesinde, 18 yaşında iken, babam Gülcü Hüseyin beni Aralık ayının 10'u ile 15'i arasında Isparta'ya Üstad hazretlerine ziyaret etmem için gönderdi. Beni, İnebolu'da Recep Uysal ve Mehmet Mırmır ağabeylere emanet etti. Beraber gidecektik. Üçümüz otobüsle önce İstanbul'a hareket ettik. İki gün sonra buluşmak üzere İstanbul'da birbirimizden ayrıldık. Buluşma günü geldiğinde buluşamadık. Bir kaç gün randevu yerine gittim-geldim, yoklardı. Ben de ertesi gün tek başıma trene bindim doğru Balıkesir'e gittim. Bir gece Balıkesir'de kaldıktan sonra Kütahya'ya geçtim. Bir gece de Kütahya'nın yeni açılan Şevval Otelinde yattım. Ertesi gün trenle Isparta'ya vasil oldum. Isparta'da bir faytona binip Saray Palas Otelinin yolunu tuttum. O zamanlar çok kritik zamanlardı. Faytoncu bile yolda sık sık bana bakıyordu.

Saray Palas'ın altı tuz mağazası, üstü oteldi. Otele çıktım, otel sahibi Nuri Benli ağabeyi sordum, konuştuğum kişi, kendisinin Nuri Benli olduğunu söyledi, elini öptüm. İnebolu'dan geldiğimi, Gülcü Hüseyin'in oğlu olduğumu, ağabeylerden selam getirdiğimi ve nasip olursa Üstadımızı ziyaret etmek istediğimi söyledim. Nuri ağabey memnun olduğunu fakat Üstadımızın hasta olduğunu kendisini ziyarete gelen Erzurum ve Van mebuslarını dahi kabul etmediğini anlattı.

Bir taraftan da Nuri Benli ağabey haber göndermiş; Üstad'ımızın beni kabul edeceğine dair müjde geldi. Nuri ağabey elimden tuttu, beni bir odaya getirdi: "Sen benim misafirimsin, seni bu odada misafir edeceğim, bak bu yatakta Üstadımız da yattı, herkese bu odayı açmıyorum" dedi. O gece Üstadımızın yattığı karyolada yattım. Ertesi gün hamama gittim. Sonra dönüş için Ankara'ya tren bileti aldım, tekrar otele döndüm.

ÜSTAD'IM BANA BEŞ ADET KÜÇÜK RİSALELERDEN HEDİYE ETTİ

Saray Palas Otelinde Üstadımızın beni kabul edeceği duyulmuş ve otel kalabalılaşmaya başlamıştı. Nuri ağabey, hadi gidelim deyince, peşimize beş altı kişi daha takıldı. Üstadın kaldığı evin önüne geldik, bahçe kapısının ortasına yapıştırılmış beyaz bir kâğıt gördük. Üstadımızın rahatsızlığından dolayı misafir kabul edemeyeceğine dair bir açıklamaydı.

Nuri ağabey kapıyı çaldı, Bayram ağabey açtı kapıyı. Bayram ağabey kalabalığı görünce, "Kapıdaki yazıyı görmediniz mi? Üstadımız hasta, ziyaretçi kabul edemiyor" dedi. Bana dönerek, yavaşça "İnebolu'dan gelen sen misin?" dedi. "Evet" dedim. Beni hemen içeri aldı ve kapıyı kapattı. Bayram ağabeyle evin dışındaki merdivenlerden aceleyle üst kata çıktık. Şimdi müze olan ev...

Merdivenler bitince sahanlığa girdim, salona baktım. Sol taraftaki odanın önünde, Üstad Hazretleri ile bazı ağabeyleri gördüm. Ayağımda mest lastikleri vardı. Birden lastikleri çıkardım ve Üstadıma koştum. Sarıldım mı, elini mi öptüm hatırlayamıyorum. Hep beraber odanın içine girdik. Ben kapıya yakın otuyordum. Herkes diz çökerek oturuyordu. Üstad Hazretleri ayakta, karyolaya yakındı. Üstadım bana bakarak karyolaya yakın oturmamı istedi. Tâhirî ağabey kalktı, beni yerden kaldırdı ve Üstad'ımın önüne oturttu.

Üstad Hazretleri, el hareketleriyle Tâhirî ağabeye beni göstererek bir şeyler söylüyordu. Ben Üstadımın hastalığından, belki de lisanından dolayı söylediklerinden pek bir şey anlayamadım. Üstad konuşuyor Tâhirî ağabey tasdik ediyordu. Üstadımın ağzından, yalnız Rüşdü Çakın isminin çıktığını duydum. Vaktimiz dolmuştu ki Tâhirî ağabey kolumdan tuttu beni yerden kaldırdı. Üstadım bana beş adet küçük Risalelerden hediye etti. Ayrılırken Üstadımın elini öptüm mü, sarıldım mı yine hatırlayamıyorum heyecandan.

Odadan çıktık, diğer odaya geçtik. Genç talebeler rahlenin üzerinde risale yazıyorlardı. Salon ve odalarda yok denecek kadar eşya vardı. Yerlerde, Üstadımızın yattığı oda da halı yoktu. Yerde kilime benzer bir şey vardı. Yerdeki tahtalar aralıklı aralıklıydı. Karyolası duvara bitişikti. Aynı duvarda iplere dizilmiş, kurumaya bırakılmış meyveler vardı.

TÂHİRÎ AĞABEY ÜSTAD'IN BANA DEDİKLERİNİ ANLATTI

Tâhirî ağabeyimle beraber Üstadın evinden çıktık. Evin önünde bize doğru gelen arabanın içinde Üstadı gördüm. Şoför Ceylan'dı. Üstad Ceylan'ın arkasında oturuyordu. Üstad eliyle Ceylan ağabeye bizi gösterdi, araba tam önümüzde durdu. Tâhirî ağabey beni Üstadın açık penceresine doğru itti. Üstad bana: "Seni gezdirecektim ama sen yolcusun. Sana, babana, anana duacıyım" dedi ve gitti.

Tâhirî ağabey "Yoksa dönüş biletini mi aldın?" dedi. Ben de: "İki saat sonra Ankara'ya gidiyorum" dedim. "Sen ne yaptın, Üstad seni Barla'ya Emirdağı'na götürüp gezdirecekti" dedi. Sonra da "Sen kimsin? Üstad sana çok önem verdi, bütün kardeşlerle seni tanıştırmam için bana emirler verdi. Yoksa İnebolu'dan üç kişi mi çıkmıştınız?" dedi. "Evet ağabey, onlarla İstanbul'da buluşamadık" dedim. Üstadımız onları sordu, diğer kardeşleriniz nerde diye el hareketleriyle sordu dedi.

Tâhirî ağabeye beni bırakmasını, iki saat sonra trenimin kalkacağını söyledim. Yine de benimle ilgilenmek diğer ağabeylerle tanıştırmak istiyordu. Tâhirî ağabeyimin elini öpüp otelin yolunu tuttum. Orada Nuri Benli ağabeyin de elini öpüp onunla da vedalaşarak tren istasyonuna gittim.

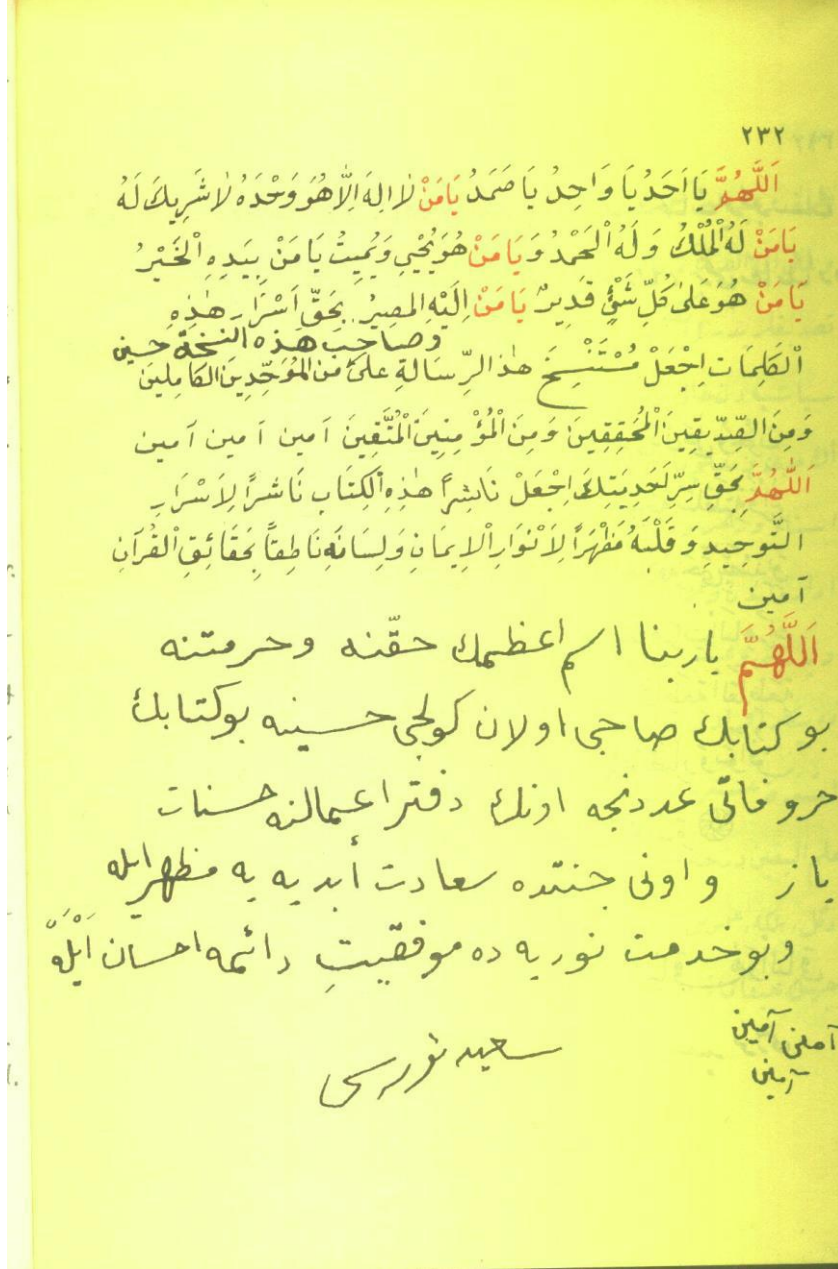
Tren kompartımanında yalnız idim. Tren hareket ettikten az sonra kondüktör kılığında bir adam ve temiz giyimli, ağzı laf yapan, orta yaşlı bir kadın içeriye girip oturdular. Başladık muhabbete... Sıra Bediüzzaman'a geldi. Adam: "Ben Üstadın evraklarıyla ve mektuplarıyla ilgilenirim" dedi. Kadın da: "Ben de yemekleriyle, çamaşırlarıyla alakadar olurum. Bizden bir şey saklamaz, en gizli işlerini biz görürdük" dedi. Beni konuşmaya zorladılar. Biz çocukluğumuzdan beri derslerde ağabeylerden, trenlerde böyle şeyler olduğunu dinledik. İnebolu'dan ayrılırken Ahmed Nafiz Çelebi ağabey: "Sizi sorguya çekerler dikkat edin, onların aradığı mektuplardır" demişti. Beni konuşturamadılar. Onlar konuştu, ben dinledim.

SEKİZ SENELİK REZİLANE HAYATIMA RAĞMEN

Burada birşeyi düzletmek isterim. Ben Üstadı ziyarete gittiğimde on sekiz yaşımdaydım. O yaşlarda içkiye başlamıştım. Babamın da evveliyatı öyle imiş... Yirmialtı yaşına kadar böyle rezillikler içinde geçti hayatım. Şuna inanıyorum ki Üstadımın duasıyla yirmi altı yaşımda tövbe ettim.

Üstadımın sekiz senelik rezilane hayatıma rağmen bana çok önem vermesi, elbette şahsıma değil. Belki de ilerideki Risale-i Nur hizmetlerime aittir. Bunu bilemem... Tövbe ettikten sonra en ağır baskılı dönemlerde dahi hizmetlerime devam ettim elhamdulillah. 1960 ihtilalinde hapishaneye atıldılar, sarsılmadık inşallah. Hizmetlere kaldığımız yerden devam ettik.

ÜSTAD'TAN TASHİHLİ, DUALI, RENKLİ VE TEVAFUKLU KÜLLİYAT BABAMDAN KALMIŞTI BANA

Gülcü Hüseyin'e aid Üstad'tan tashihli, dualı, renkli, tevafuklu Külliyyattan Mu'cizat-ı Ahmediye Risalesinin son sayfası. Sonunda Hz. Üstad'ın Gülcü Hüseyin'e duası var:

“Allahümme! Yâ Rabbena! İsm-i A'zam'ın hakkına ve hürmetine bu kitabın sahibi olan Gülcü Hüseyin'e bu kitabın hurufatı adedince onun defter-i âmâline hasenat yaz. Ve ona Cennette saadet-i ebediyeye mazhar eyle ve bu hizmet-i nûriyede muvaffakiyeti dâima ihsan eyle. Âmin... Âmin... Âmin...”

1990'da İstanbul'a taşınmamızdan iki ay evvel, İbrahim Fakazlı ağabey beni aradı.

Dedi ki: "Ankara'dan misafirler geldiler, seni görmek istiyorlar, gelebilir miyiz?" dedi. "Buyrun" dedik. İbrahim Fakazlı ağabeyin yanında Said Özdemir ağabey vardı. Said ağabey "Külliyata bakabilir miyiz?" dedi. Hepsini önlerine koydum. İncelediler. Güzel bir kalemden çıktığını ve siyah-kırmızı tevafukların işaretli olduğunu ve kitapların Üstad'tan tashihli olduğunu söylediler. Said ağabey benden bu kitapları basmak üzere istedi. Ben de bütün külliyatı kendisine tereddütsüz teslim ettim.

Babam 1940'larda bu külliyatı Isparta'da yazdırıp, Üstada tashih ettirip, İnebolu'ya ilk getiren kişidir. Benim, vermeme gibi bir hakkım olamazdı. Bu külliyat umuma aittir diye verdim.

Aradan sekiz sene geçtikten sonra 1998 senesinde Mu'cizat-ı Ahmediye basıldı. 2006 yılında da tek kitap içinde Mu'cizat-ı Kur'aniye ve 29. Söz basılıp piyasaya verildi. Bunlar tıpkıbasımdır. Yani tevafuklar hiç bozulmadan, renkli olarak aynı basılmıştır. Cenab-ı Hakka bu hizmeti bana nasip ettiği için şükrediyorum.

1960 İHTİLALINDA BANA BİR KOMPLO HAZIRLADILAR

İhtilaldan iki ay kadar sonra 2 Ağustos 1960 tarihinde babam Gülcü Hüseyin'le birlikte dükkânın önünde oturuyorduk. Bir polis memuru bizi karakola davet etti. Meğer Orta Çarşı Tuvaletinin kapısına Ordu, İhtilal ve Cumhurbaşkanı aleyhine bir yazı yazılmış. Ankara'dan Milli Birlik Komitesi üyelerinden birinin geldiğini söylediler. Karakolda babamı serbest bıraktılar, beni sorguya aldılar. Yüksek rütbeli subaylar, Vali, Kaymakam ve İnebolu Askerlik Şubesi Başkan Yardımcısı Risale-i Nur dostu Binbaşı Necati Kantarcı ağabeyim beraberlerdi.

O KAPININ YAZILI KISMINI, ORTASINI ÇIKARIP ANKARA'YA GÖTÜRMÜŞLER

Beni önce Ankara'dan gelen o kişinin karşısına çıkardılar: "Tuvalet kapısına bir yazı yazmışsın, gençlikte olur böyle şeyler, üzülecek bir durum yok. Şu kâğıda bir imza at bu işi kapatalım" dedi. Ben de: "Biz Çarşıiçi tuvaletine gitmeyiz, bizim dükkânın sokağında tuvalet var, biz hep oraya gideriz. Ben suçlamaları kabul etmiyorum, ben yazı falan yazmadım, bu yazıyı ben yazdıysam Allah'ın kulu olmayayım" dedim. "Küstah! Atın bunu misafirhaneye" deyip beni gönderdi.

Beni önce dosya odasına götürdüler, biraz sonra tekrar huzura alıp sorguladılar. Sonra yanıma yabancı bir komiser geldi: "Hasan doğru söyle sen bu işi yaptın mı?" diye sordu. "Ben yazsaydım, yaptım derdim, bunu demekten de korkmam, kaderime razı olurum" dedim. "Korkma, sana inanıyorum, senin DP'li ve Nurcu olman onlara başka nurcu aratmadı. Adalet tecelli edecektir, ama yazının altına senin imzanı attılar" dedi. Sonradan duydum, o kapının yazılı kısmını, ortasını çıkarıp 06 plakalı bir otomobille Ankara'ya götürmüşler meğerse. Aslında beni hemen hapse atacaklarmış, Binbaşı Necati Kantarcı Bey mani olmuş.

KASABAMDA İKİ ÜÇ AY BİR YABANCI GİBİ YAŞADIM

Beni hapse attılar. O zaman bir yatağa üç kişi düşüyordu hapishanede. Ben de evden şezlong götürdüm ve onbeş gün orada yattım, oturdum. Bir gün emniyet amiri yanıma gelerek: "Hasan durumun çok kötü, amirimin emriyle buradasın, yoksa seni burada tutmazdım. Senin o yazıyla alakan olmadığını biliyoruz, bu iş Halk Partililerin bir komplosudur, ama biz bunları konuşmuyoruz. Binbaşı Necati Kantarcı senin için günde üç-dört kere karakolu arıyor, O da çok üzgün. Vatandaş da çok korkuyor, sokaktan kimse geçmiyor" dedi.

Neyse onbeş gün sonra Ankara'dan benim suçsuz olduğuma dair bir yazı gelmiş beni serbest bıraktılar. Dışarı çıkınca yolda yürürken herkesin benden kaçtığını gördüm. Beni görenlerin yolunu değiştirdiğini, hemen bir dükkâna girdiğini veya geri döndüğünü görüyordum. Kasabamda iki üç ay bir yabancı gibi yaşadım.

SAVCININ CESARETİ BENİ KURTARDI

Beni son kez sorgulamak için bir polis nezaretinde sorgu hâkimliğine gönderdiler. Son katta beklemeye başladık. Hâkim ve savcılar kaymakam odasında çay içiyorlardı. Sonra Halk Partili Erol Erdem girdi içeriye. Biz orada beklerken birden bir gürültü koptu ve Erol Erdem tartaklanarak dışarıya atıldı. Biz şaşırarak kaldık. Hâkim Bey odasına girdi ve bana "serbestsin" dedi. O gürültünün sebebini ben sonradan Selahaddin Çelebi ağabeyden öğrendim.

Selahaddin Çelebi ağabey dükkânına çağırdı beni, gittim. "Hasan senin bir şeyden haberin yok, sen şimdi hapiste olacaktın, anlatayım da dinle" dedi.

Şöyle anlattı Selahaddin Çelebi ağabey: "Sen Adliye binasında sorgulanmayı beklerken, kâtip odasında Kaymakam'la beraber, hâkim ve savcılar seni yeniden hapisaneyeye göndermenin yollarını arıyorlarmış. O anda içeriye Halk Partisinin bir numaralı adamı Erol Erdem girmiş ve mağrur bir tavırla 'Partimin emri var, Hasan Kuru'yu serbest bırakamazsınız, bir suç bulun, adalete ve ihtilala küfretti deyip onu mutlaka hapse atın' diyor. Toplantıda bulunan savcının biri sinirlenip 'Sen kim oluyorsun lan?' deyip yakasından tuttuğu gibi adamı dışarı atıyor. Sonra da 'Suçsuzluğu resmen tescil edilen Hasan Kuru'ya kimse oyun oynayamaz, ben buna müsaade etmem deyip masaya bir yumruk vuruyor.'" Selahaddin abi bu olayı bizzat bu savcıdan dinlediğini söyledi bana. Bu savcı daha sonra Adalet Partisi Kars milletvekili olmuştur.

Av. Bekir Berk İle Beraber Üç Büyük Tehlike Atlattık:

İnebolu'da, 8 Mayıs 1969 Cuma günü Meyve Risalesi bulundurulduğu ve okutulduğu için 9 Mayıs Cumartesi günü başta Selahaddin Çelebi olmak üzere, Recep Uysal, Harun Durmuş ve Salih Emik kardeşlerimiz tutuklanıp aynı gün hapisaneyeye atıldılar. Avukat Bekir Berk ağabey, 11 Mayıs günü İnebolu'ya gelip, tutuklu dört kişiyi dinledi ve vekâletlerini aldı. Mahkeme 30 Mayıs gününe, yani 21 gün sonraya bırakıldı.

BEKİR BERK İLE İBRET İÇİN BİR CİNAYET DAVASINI İZLEDİK

Ağabeylerle istişare ederek, Bekir ağabeyi alıp getirmek için 29 Mayıs günü bir minibüs tutarak Sinop'a gittim. Bekir ağabeyi Sinop Adliyesinde buldum. "Bekir abi ben seni almaya geldim, yarın mahkememiz var" dedim. "Tamam, ben de seni bekliyordum. Ama bir cinayet davası var, gel ibret almak için önce onu izleyelim biraz" dedi. İçeriye girip dinlemeye başladık. Davası konusu; bataklık bir arazi yüzünden miras kavgası sonucu iki kardeşten birisi diğerini öldürmüştü... Mahkeme çıkışında Bekir ağabey "İslamiyet'i yaşamamanın ve iman zayıflığının neticesini duyduunuz. İnsan iki çuval saman için can kardeşini öldürebiliyor" dedi.

SİLAHLI VE İÇKİLİ SARHOŞLAR YOLUMUZU KESTİ

Minibüseye, o sırada Sinop'ta bulunan Samsunlu Nur Talebesi Hamdi Sağlamer'i de alıp yola çıktık. Hamdi Sağlamer, belinde silahı olan babayiğit bir adamdı. Onu Ayancık'ta indirdik. Biz yolumuza devam ettik.

Bekir ağabey, şoför Yaşar Çalık'ın yanında oturuyor, ben de şoförün arkasında oturuyordum. Muhabbet ederek tepeyi tırmanırken, on dakika sonra, 8-10 kişilik bir grup bir ellerinde silah, diğer ellerinde rakı şişeleriyle minibüsün önünü kestiler. Şoför Yaşar Çalık koltuğun altında sakladığı tabancayı çıkarttı, ben hemen mani oldum, tabancayı yerine koymasını söyledim. O da öyle yaptı. O sarhoşlardan birisi minibüseye yaklaştı, Yaşar'ın açık camından Yaşar'a, "Bir şey mi dedin?" deyip bir şarjör havaya boşalttı. Arkadaşlarına minibüseye binmelerini söyledi. Diğerleri izin almadan minibüseye doluştular. Bekir ağabey şaşırarak, bir taraftan "Aman sesimizi çıkarmayalım" diyerek bizi yatıştırmaya çalışıyordu. Zaten yapacak başka bir şeyimiz de yoktu. Onlar minibüsün içinde hem içtiler hem de davul zurna çaldılar. Ara sıra da dışarıya ateş ettiler.

Beş-altı kilometre gittikten sonra minibüsü durdurdular. O Efe, "inin aşağıya" diyerek adamları indirdi. O zamana kadar konuşmayan Bekir ağabey onlara "Düğüne mi gidiyorsunuz?" dedi. Onlar da "Hayır asker selametliyoruz" dediler.

Onlar gittikten sonra Bekir ağabey: "Büyük bir beladan kurtulduk. Allah'tan Hamdi Sağlamer'i Ayancık'ta indirdik. O minibüste olsaydı bunların minibüse binmelerine izin vermezdi. Başımız derde girerdi" dedi.

MINİBÜSÜN TEKERLEĞİ ÇUKURA DÜŞTÜ, SU GİRMEYE BAŞLADI, MOTOR DURDU

Gecenin ortalarına doğru Abana'ya vardık. Hava çok soğuktu. Minibüsün kaloriferleri çalışmıyordu. 1969 yılında Abana Çayı'nın üzerinde köprü yoktu. Çayın kenarına geldiğimizde karşı tarafa nereden geçelim diye bir türlü karar veremedik. Çay, mevsim itibarıyla oldukça derinleşmişti. Şoför Yaşar Çalış "Bismillah" deyip çayın ortasına kadar minibüsle ilerledi. Birden minibüsün tekerleği bir çukura düştü ve içeriye su girmeye başladı. O anda motor durdu. Biz ayaklarımızı yukarıya çektik. Minibüs hafiften sallanmaya başladı. Yaşar "Eyvah! Gecenin bu saatinde ben kimi bulup da çektiririm bu minibüsü diye sızlanmaya başladı. Sonra pantolonunu çıkarıp suya atladı. Bekir ağabeyle ben soğuktan titremeye başladık.

Aradan iki saat geçti, Yaşar bir traktörle geldi ve minibüsü karşı sahile çekti. Fakat motor çalışmıyordu. Yaşar, kollarını sıvayıp, bir iki saat daha uğraşıp bir türlü çalışmayan motoru çalıştırmayı başardı. Tekrar İnebolu'nun yolunu tuttuk.

TEKBİR GETİREREK O YOLU NASIL GEÇTİK HALA BİLEMİYORUM

Sabaha karşı, Evrenye'yi geçip Poyrazlar denilen yere geldik. Yolun kenarında onbeş belki de yirmi adet kamyon, minibüs ve taksinin beklediğini gördük. Kalabalığa ne olduğunu sorduk. İleride heyelan olduğunu, insan boyunda çukurlar açıldığını, geçmenin mümkün olmadığını, İnebolu'dan büyük iş makineleri beklediklerini söylediler.

Bekir Berk ağabey Yaşar'a "Minibüse bin ve motoru çalıştır" dedi. Yaşar "Abi havadan mı gideceğiz, adama deli derler" dedi. Ben de Bekir ağabeyi destekleyerek "Sen işi Bekir ağabeye bırak, onun bir bildiği vardır" dedim. Yaşar motoru çalıştırdı... Bekir ağabeyle ben başladık Tekbir getirmeye. Yaşar da bize katıldı. Arkamızdan insanlar "Siz deli misiniz?" diye bağıyorlardı. "Allah-ü Ekber! Allah-ü Ekber!" diyerek orayı nasıl geçtik, hala bilemiyorum ben.

İnebolu'ya vardık, mahkeme saatine zor yetiştik. Sinop'tan İnebolu'ya üç dehşetli sıkıntı ve meşakkatin rahmetini gördük. Dört kardeşimiz beraat etti. O gün Bekir ağabeyi bizim evde misafir ettik.

SEN NUR İÇİNDE YAT RİSALE-İ NUR KAHRAMANI

Bekir ağabey vefat ettiğinde torunum olmuştu. Oğluma kızıp "Senin gibi Boralı adamın Boralı oğlu olur, oğlunun ismini Bora koyacağım" dedim. Cenazesine Fatih Camiine gittim. Ben Caminin içinde Cevşen okuyordum. Osman Demirci Hoca da vaaz veriyordu. Bir ara "Adamın torunu olmuş, ismini Bora koyacakmış. Yok Kaya, Yok Tufan böyle isim mi olur..." deyince ben birden irkildim. Bu keramet musallada yatan Bekir Berk ağabeyimindir... Sen nur içinde yat Risale-i Nur Kahramanı...

(1919 - 2013)

HÜSEYİN TAMER

Hüseyin Tamer, 1919 Aydın İncirliova doğumludur. Emekli matematik öğretmenidir. Tahsil hayatına İncirliova İlkokulu'nda başlamış ve Aydın Ortaokulu, İstanbul Erkek Muallim Mektebi (Aydın'da Lise yoktu) ve Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Matematik Bölümü şeklinde devam etmiştir.

Hüseyin Tamer, ilk görevine İstanbul'da, Çatalca İlkokulu'nda başlar. Burada öğretmen ve başöğretmen olarak, beş sınıfa birden tek başına bakarak görev yapar. Anadolu'nun çeşitli yerlerinde hizmet verir. En son İncirliova Lisesi'nde görev yapmaya başlar ve bu okulda görev yaparken emekli olur.

Hüseyin Tamer Hoca'mızı; Dost TV program yapımcılarından yazar İbrahim Ünal Bey ile beraber, İzmir-Bornova'daki evinde ziyaret ettik. İbrahim Bey, Isparta İmam Hatip Okulu'nda onun talebesiymiş. Hüseyin Tamer, talebesi hakkında, "İbrahim benim en güzîde, en nurlu, en zeki, en çalışkan talebemdir" değerlendirmesinde bulundu.

Şimdi doksan yaşında¹ ve çok nurlu ve kâmil bir insan olan Hüseyin Hoca'mız, Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ni iki defa ziyaret etmiş. İki defa da nurluluk suçundan dolayı sürgüne gönderilmiş. Çok verimli ve tatlı geçen görüşmemizin semeresini burada sizlerle paylaşıyoruz:

Hüseyin Tamer anlatıyor:

ZARFIN İÇİNE RİSALE-İ NUR'DAN BİR YAZI KOYMUŞTUM...

Aydın Sanat Enstitüsü'nde matematik öğretmeni iken Isparta'ya tayinimi çıkarttılar. Yani Isparta'ya kendim isteyerek gitmiş değildim. Hadise söyle olmuştı:

Okul arkadaşlarımızdan birisi İstanbul'da öğretmendi. Öğretmenlikten ayrılmak istemiş, bunu bir mektupla bana da bildirmişti. Ben de cevap olarak, öğretmenliğin daha önemli olduğunu, talebelerin manevi olarak yetiştirilmesi için öğretmenliğin iyi bir vesile olduğunu yazmıştım. Aynı zarfın içine de Risale-i Nur'dan bir yazı koymuştum. Birkaç sayfadan ibaret olan bu yazıyı bir kardeşimiz daktiloyle yazmıştı. Mektubu gönderdim ama o arkadaştan tekrar bir cevap gelmedi.

Bir müddet sonra sınıfta ders işlerken hademe geldi ve "Hocam müdür bey sizi çağırıyor" dedi. "Dersten sonra gelsem olmaz mı?" dedim. "Yok, hocam hemen çağırıyor. Ankara'dan müfettişler gelmiş, sizinle görüşmek için bekliyorlar" dedi. Artık çocukları meşgul edecek bir görev verdim ve gittim. Aydın Sanat Enstitüsü'nde idare bölümü; okula bitişik, ayrı bir binada idi. Dışarı çıktığımda müdür o küçük binanın dış kapısında beni bekliyordu. "Hüseyin Bey, benim odada iki müfettiş var. Seni bekliyorlar. Ben baş muavinin odasındayım" dedi.

Kısa bir hoş beşten sonra birisi hemen çantasını açtı. Mektubu çıkarıp bana uzattı ve "Bu mektup sizin mi?" diye sordu. "Evet" dedim. "Bu mektubun mahiyetini açıklar mısınız?" dedi. Açıkladım. "Ama bu iki sayfadan bahsetmiyorsunuz. Hem bunlarda imzanız yok?" dedi. Dedim "Onlar benim ifadelerim değil. Bunlar dini bilgilerdir." "Bu bilgileri nereden biliyorsunuz?" dedi. Ben çeşitli kitaplar okurum. Ramazan Paşa Camii'nde (Aydın) vaazlar dinlerim. Buralarda dinlediklerimi, okuduklarımı, hoşuma gidenleri arkadaşşıma da bildirdim. Benim şahsi ifadelerim değildir" dedim. Daha birçok şey sordular. Onlara siyasi mahzuru olmayacak cevaplar verdim. Sonra, "Biz şimdi Ticaret Lisesi'ne gidiyoruz. Sen öğle tatilinden sonra oraya gel, konuşmamıza orada devam edelim" dedi ve gittiler.

¹ Hüseyin Tamer 2013 tarihinde rahmet-i Rahmana vasil olmuştur.

Ben Aydın'da öğretmen olduğum için orada oturuyordum. Ama İncirliova'da da evimiz vardı, babamlar orada oturuyorlardı. Biz hafta sonları ve tatil günleri oraya gidiyorduk. Benim esas kitaplarım orada idi. Aydın'a yeni taşındığımız için kitaplarımı henüz getirmemiştim. İşte ben o yemek paydosunda, doğruca İncirliova'ya gittim. Kitaplarımı gerekli yerlere sakladım ve döndüm.

Ticaret Lisesi'ne gittiğimde beni bekliyorlardı. Tekrar ifadeler, ifadeler... Ve neticede bu hadiseden dolayı beni sürgün olarak Isparta'ya tayin ettiler.

“MUALLİM İKİ TÜRLÜDÜR”

Üstad Hazretleri'ni Isparta'dayken iki defa ziyaret ettim.

Isparta'ya gittiğim ilk yıllarda, kardeşim Necati, Isparta'ya, benim yanıma gelmişti. İkimiz Üstad Hazretleri'ne gitmeyi arzu ettik ve bu ziyaret işlerini organize eden Şevket Bey'in bakkalına vardık. Onlar kitap defter gibi şeyler satarlardı; ama asıl işleri boya-badana malzemesi satmaktı. Orada Üstad'ın halkla temaslarını sağlayan 4-5 kişi vardı. Mesela yardımcısı olan oğlu, gelenleri Üstad'a götürürdü.

O, gidişimizle ilgili şöyle bir açıklama yaptı:

“Ben önden gideceğim. Siz beni uzaktan takip edin. Giderken pardösünüzü kolunuza alın, dönüşte giyersiniz. Ulu Cami'den Kuzeye doğru giderken yol üstünde başka bir cami var. Ben o camiye geçince münasip bir yerden bakarım. Durum münasipse köşeden dönerim. Kapı, caminin sağ tarafında 30-40 m kadar ileridedir. Ben orda sizi beklerim. Siz beni kapıda görünce ben içeri girerim. Siz de doğruca o kapıya gelin. Ben sizi hemen içeri alırım.”

Planı, aynen söylediği gibi tatbik ettik ve Üstad'ın evine girmeyi başardık. Üstad Hazretleri karyolasında oturuyordu. Biz huzura girince doğruldu ve “Hoş geldiniz” dedi. Yanında daha evvelden tanıdığımız kardeşler vardı. İsimlerimizi, mesleğimizi sordu. Onlardan birisine emretti ve bir *Sözler* kitabı getirtti. Kardeşimiz münasip bir yerden okuyuverdi. Sonra Üstad, şöyle bir izahta bulundu:

“Şarktan, uzak yerlerden beni ziyarete geliyorlar. Ben onları kabul etmedim. Onlara ‘Beni ziyaret etmenize lüzum yok. Kitaplarımı okuyun. Daha çok istifade edersiniz’ dedim. Ama siz muallim olduğunuz için, hususan sizi kabul ettim.”

Sonra, “Muallim iki türdür. Birisi minarenin şerefesi gibi yüksektir. Diğeri kuyunun dibindedir. Siz yüksekte olanlardansınız” dedi. Böyle ifadelerle bizi bazı hususlarda yönlendirmiş, bazı hususlarda da muhafaza etmiş oldu. Ulvi duygularla meşbu olarak dinledik biz Üstad Hazretleri'ni.

Üstad Hazretleri'ni bir defa daha ziyaret etme fırsatım oldu. Aşağı yukarı aynı şekilde konuşmalar geçti aramızda.

OKULDAKİ NUR TALEBELERİ HAKKINDA CASUSLUK YAPMA ŞARTI...

Öğretmenlik yaparken talebelerimle hususi olarak ilgilenmiş, onları iyi bir şekilde yetiştirmeye gayret etmişimdir. Talebeler evime gelir, onlarla manevi yönden ilgilenirdim. İşte bunlardan birisi İbrahim Ünal'dır. Isparta'da en iyi talebelerimden biriydi. Okulun en güzide, en nurlu, en zeki, en çalışkan bir talebesiydi. Bir yılını Risale-i Nur hizmetleri için feda ederek hizmette geçirmiştir.

1962 yıllarında benim Tokat'a sürgün gitmeme sebep olan bir hadise olmuştu. Şöyle ki:

Ali Bilgin ve Ali Zeybek diye çok çalışkan iki talebem vardı. Bu ikisiyle hususi ilgilenirdim. O zaman okulumuzun müdürü Zafer Kızıldağ adlı biriydi. Bize karşı çok menfi bir adamdı. Hatta bu iki Ali'yi, sırf Nur talebesi oldukları için daha ortaokul üçüncü sınıfta iken gözden çıkarmıştı. Okuldan kovmak istiyordu ve sonunda kovdu da. Hadise şöyle gelişti:

Isparta Sav köyünün muhtarının çocuğu bizim Isparta İmam Hatip Okulu'na kayıt yaptırmak istiyor. Ancak çocuk evli olduğu için okulumuzun müdürü, bunun okula kaydını şartlı olarak yapıyor. Okuldaki Nur talebeleri hakkında casusluk yapması şartıyla onu kabul ediyor. “Onlar hakkında bana bir şeyler getir. Yoksa seni okuldan atarım” diye de tehdit ediyor.

Bir gün bu iki Ali, öğle saatinde sınıfta ders çalışırlarken, bu çocuk onların yanına giriyor. Şapkasının siperliğiyle, güya şakadan, ellerine vurmaya başlıyor. (O tarihlerde ortaokul ve liselerde şapka giymek mecburi idi.) “Yahu git, bizi rahatsız etme, ders çalışıyoruz” deseler de, o, “Canım öğle tatili, dinlenme, eğlenme zamanı değil mi?” deyip onlarla uğraşmaya devam ediyor. Ali'lerden birisi de şapkayı tutup fırlatıyor.

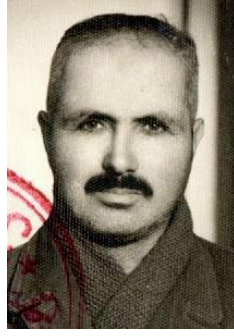
Çocuk doğruca müdüre gidiyor ve “Müdür Bey, bu şapkanın bir itibarı var. Bunlar bunu yere attılar” diyor. Müdür hemen zabıt tutuyor, disiplin kurulunu topluyor ve bunları okuldan kovdurmak istiyor. Nitekim kovdu da... Üstelik Zafer Kızıldağ, bu iki güzide talebe için “Okuldan atılması ve başka hiçbir okula girememesi” şeklinde karar aldırıyor.

Bu hadiseden sonra beni de bu işe kattılar ve Tokat’a sürgün olarak gönderdiler. Tokat’a gidişimiz de bu şekilde oldu.

Daha sonra Ali Zeybek, Bakanlıktaki bir tanıdığı vasıtasıyla Adana İmam Hatip Okulu’na kaydını yaptırdı. Orada da hizmete devam ettiği için polisler çocuğu yakalayıp çok fena dövmüşler. Bu dayaktan sonra bazı akli rahatsızlıklar yaşadı ve vefat etti. Allah rahmet etsin. Ali Bilgin ise ortaokulu ve liseyi dışardan bitirdi. Sonra Ankara ODTÜ’den mezun oldu. Şimdi Isparta’da profesördür.

Hüseyin Tamer arkada en solda, Okul Müdürü Hayri Yavuz önde tam ortada
1953 Isparta İmam Hatip Okulu

(1914–2000)

HÜSNÜ ALTINTABAK

Hüsnü Altıntabak, 1914 Isparta doğumludur. Asıl mesleği hattatlıktır. Isparta'nın çoğu camilerindeki hat yazılarını bizzat kendisi yazmıştır. Bugünkü Isparta Ulu Camiinin hat yazılarını da, Tenekeci Hattat Mehmet Efendi ile beraber yazmışlardır.

Merhum Hüsnü Altıntabak, zamanın iktizası üzere 1950'lili yıllarda oto boyacılığı mesleğini icra etmeye başlar. Bu meslek, Hz. Üstad'ın bugün Isparta'daki müze evinde sergilenen otomobilin alınmasında bilirkişi olarak vazife yapmasına vesile olmuştur. Yani bu otomobil Hüsnü Altıntabak'ın onayı ile satın alınmıştır.

Merhum Hüsnü Efendinin önemli bir hatırası da, Bediüzzaman Hazretlerinin 1952'den itibaren sekiz sene müddetle, vefatına kadar üzerinde yattığı karyolayı kendi evinden getirip Üstad'ın evine koymasındadır.

Hüsnü Altıntabak, 2000 yılında Isparta'da vefat etmiştir.

Hatıraları toplamamda, Hüsnü Efendinin torunu Ahmed Altıntabak'ın büyük yardımları olmuştur. İnşaat mühendisi olan Ahmed Altıntabak, İman-Kur'an hizmetlerine vakf-ı hayat etmiş, merhum dedesine tam bir hayr-ül halef olmuştur. Hatıralar yazıldıktan sonra kendisi ve yakınları tarafından tashih edilmiştir.

Ahmet Altıntabak Anlatıyor:

BEDİÜZZAMAN'IN KARYOLASINI HÜSNÜ ALTINTABAK GETİRMİŞTİ

Hüsnü Altıntabak'ın Bediüzzaman Hazretleri ile ilk görüşmesi; Bediüzzaman'ın 1926 yılı sonlarında Barla'ya sürgüne gitmeden önce Isparta'da kısa süreli ikâmetleri sırasında olmuştur. Baba Nuri Efendi Ulu Camii imamlarından olup, "Isparta'ya SAİD NURSİ isminde büyük bir âlim gelmiş" diyerek, 12 yaşlarındaki oğlu Hüsnü'yü yanına alarak, Bediüzzaman'ın ziyaretine gitmeleriyle olmuştur. Bu şekilde küçük Hüsnü Üstad'ı ilk defa görmüş olur.

Daha sonra, 1952'de Üstad Said Nursi Hazretleri tekrar Isparta'ya gelip, sonradan müze haline getirilen evine ilk defa yerleşeceği sırada Terzi Mehmet Ağabey, Tenekeci Hattat Mehmet Efendi ve diğer eski ağabeyler evin içini döşüyorlar. Kimi masa, kimi yorgan getiriyor. Hüsnü Efendi de şimdi Üstad Hazretlerinin yattığı odada teşhir edilen karyolayı getirmiştir. Hz. Üstad bu karyolada vefat edinceye kadar sekiz sene yatmıştır.

O günkü baskı ve baskınlar döneminde, Hüsnü Efendinin evinin altındaki depoya Risale-i Nur eserleri konularak buradan ihtiyaç olan yerlere gönderilirdi. Bu şekilde Simitçi Osman ağabey ve diğer bir başkası daha olmak üzere üç tane daha gizli depo olduğu söylenmiştir.

Hüsnü Altıntabak'ın Bediüzzaman Hazretlerine getirdiği ve şimdi müzede sergilenen karyola

ÜSTAD'IN OTOMOBİLİNİ ALIRKEN HÜSNÜ ALTINTABAK BİLİRKİŞİ OLMUŞTU

1954'te Üstadımıza jip alınıyor. Bu araç hizmete gitmediği zamanlarda Hüsnü Efendinin şimdiki Ziraat Bankası arkasında bulunan dükkânına konuluyor. Fakat bu jipin arka kısmı brandalı olduğundan içerisi hem soğuk oluyor, hem de çok toz alıyor. Üstadımız bir yere gideceğinde brandanın altı yorgan ile kaplanıyor ve içeriyi ısıtmak için arabanın içine mangal konuluyor. Bu şekilde çok zahmet ile seyahat edilebiliyor.

1956'da ağabeyler, Üstada bir otomobil alalım daha rahat seyahat etsin diyorlar. Hüsnü Efendi mesleği icabı otomobillerden anladığı için ağabeyler onu bilirkişisi olarak vazifelendiriyorlar. İlk önce Ceylan ağabey ile Boyacı Hüsnü Efendi beraber İstanbul'a gidiyorlar. Orada güzel bir Cadillac marka araba buluyorlar. Fakat yabancı plakalı olduğu için satın almaktan vazgeçiyorlar. Sonra Mahmut ve Ceylan Çalışkan ağabeylerle beraber Hüsnü Efendi Ankara'ya gidiyorlar. Orada, Kavaklıdere semtinde ilk baktıkları oto galeride, şu an müzede bulunan 1954 model Chewrolet marka otomobili beğenip alıyorlar. Chewrolet'i o zamanlarda parçası bol bulunan makbul bir otomobil olduğu için tercih ediyorlar. Bu araç eski Amerikan Büyükelçisinin arabası imiş. Bu otomobili 29 bin liraya satın alıp Emirdağ'ına üstadın yanına geliyorlar. Üstadımız hediye kabul etmediği için, ağabeyler Üstada: "Mahmut kardeş taksicilik yapmak için otomobil aldı. Lüzum ederse hizmetlerde de kullanırız" diyorlar. Ve üstadı da alarak Isparta'ya beraber gidiyorlar. Araba Hüsnü Efendinin dükkânında daima hizmete hazır olarak beklerdi. Üstadımız benzin parasını vermeden binmezdi. Araba Hüsnü Altıntabak'ın dükkânında bulunduğu için, polisler, Üstad bir yere gittiğinde kendisine soruyorlar. Fakat o, nereye gittiğini bilmediğini söylerdi hep. Üstadın vefatından önce son Urfa seyahatine bu araba ile çıkmıştır.

Vefatından kısa bir süre önce rüyasında Üstadımızı görmüş Hüsnü Efendi. Rüya; Isparta'daki ağabeylerle beraber ders yaparken, Üstadımız Hüsnü Efendiyi çok güzel, yeşillik manzaralı yerlere götürüp gezdirmiş. Kısa bir süre sonra Hüsnü Efendi 2000 yılında 87 yaşında iken Isparta'da vefat etmiştir. Kabri, Binbaşı Asım Bey'in de medfun olduğu Gülcü Mahallesi Mezarlığındadır. Allah rahmet etsin...

Kur'an ve İman hizmetlerine vakf-ı hayat etmiş Ahmed Altıntabak ve Serdar Kuralkan Bediüzzaman Hazretlerinin karyolasının önünde. Sene 1996

(1897–1971)

İBRAHİM EDHEM TALAS

Emirdağ Lâhikasında “Sandıklı Alamescid Köyü Hocası İbrahim Edhem” şeklinde dört yerde ismi geçen bu Nur Hâdimini, bazı nur talebeleri gibi ben de hep merak ediyordum. Bazen, ‘Kimdir, ne gibi hizmetleri olmuştu?’ şeklinde sorular da geliyordu... Hakkında pek araştırma yapılmadığını da biliyordum.

Sonunda karar verip Afyon-Sandıklı yollarına düştük...

Öncelikle hiç mübalâğa etmeden hemen belirtmeliyim ki; yaptığımız araştırmaların her aşamasında, her adım atışımızda gözlerimizi kamaştıran efsanevî bir şahsiyetle karşılaştık... Hz. Üstad’ın “Himmetiyle tek başına bir millet’ tarifini tam anlamak isteyenler, bu kahraman Hoca Efendiye aid hatıraları dikkatle okumalıdır... İyi ki gitmiş ve gezmiştik Sandıklı ve Köylerini... Bir bölge halkını tek başına ayağa kaldıran bu efsane Hoca Efendi, ölümünden kırk sene sonra bile, Sandıklı köylerinde “İbrahim Edhem Hazretleri” diye anılmakta ve hasretle yâd edilmektedir. Köylülerle yapılan ilgili hatıralar okununca bunun mübalâğa olmadığı görülecektir. 1948 Afyon Hapishanesinde Bediüzzaman Hazretleriyle beraber hapis de yatan Hoca Efendinin Nur Postacılığı dâhil, Risale-i Nur’dan yazı, neşir, irşad ve tebliğ konusunda ders vermediği Sandıklı köylüsü yok gibi...

İbrahim Edhem Hoca Efendinin Bediüzzaman’a yazdığı oldukça uzun bir mektubu var. Talebesi Hasan Hüseyin Erol, bize o mektubun bir suretini verdi. Daktilo ile, kahramanca yazılmış mektubun başında Hz. Üstadın mektup hakkında takdir dolu ifadeleri var. Edhem Hocanın bir de ibret dolu bir vasiyeti var. Bu metnin sonunda okunabilir...

İnayetlerle Dolu Bir Araştırma Yolculuğu

Hatıralara geçmeden evvel, araştırmalarımız sırasında gördüğümüz Allah’ın inayetini ve İbrahim Edhem Hoca Efendinin himmetini anlatmadan geçemeyeceğim: Şöyle:

İbrahim Edhem Hoca Efendi için ilk adımı atınca ümitsizliğe düştüm. Çevremde onu tanıyan yoktu, çoluk çocuğu varsa onları da bilen yoktu, kimse aracı olamıyordu, çaresiz halde kaldım... Yine de şansımı denemek için bir adım attım. Önce Sandıklı ile telefon irtibatı kurdum, onlarca kişiyle konuştum. Evladları, varisleri veya onu yakından tanıyan birileri var mı, bir fotoğrafını bulabilir miyim diye arama-tarama yaptım. Fakat nafile... Sadece birkaç kişi, “Onun çoluk çocuğu yoktu, hep bekâr yaşadı, öylece vefat etti” şeklinde kısa cevaplar verdi. Tek tercih kalmıştı; yola çıkmak...

26 Temmuz 2010 tarihinde kıymetli dostlarım Sedat Şamlı ve Raşid Eroğlu ile beraber önce Afyon Dersane-i Nûriyesinde kalan Hizmet Ehli Said Sulak kardeşimize misafir olduk. Orada, bu neticesi müphem yolculuğumuz için göreceğimiz inayetin ilk işaretleri belirtmeye başladı. Adım adım önümüzdeki belirsiz ve karanlık yolun açılmaya, aydınlanmaya başladığını ilk orada hissettik. Şöyle oldu:

Önce derdimizi Said Sulak'a anlatınca "Onun Tarihçe-i Hayat'ta fotoğrafı var" demesin mi. Meğer Said kardeş Tarihçe-i Hayat'taki fotoğraflarda görülen bütün ağabeylerin isimlerini Sungur ağabeyle beraber tek tek işaretlemişler, isimleri yazmışlar. İşte İbrahim Edhem'in bir fotoğrafını bulmuştuk... Bitmedi... O sırada yanımızda Said Sulak'ın başka bir misafiri daha vardı... Isparta'da ikamet eden Sandıklılı Veli Yaşar... O gün o da Afyon'a gelmiş... Bize "Sandıklı'da İbrahim Edhem Hoca Efendiyi iyi tanıyan onun bir talebesi var, şimdi derslere fazla gidip gelmese de cenazesini o yıkamış, namazını o kıldırılmış, ben sizi ona götürürüm" demez mi?

Sevinç ve heyecanla hemen yola çıktık, gece yarsı Sandıklı Dersane-i Nûriye'sine vardık. Sabahleyin Veli ağabey bizi, bahsettiği Hasan Hüseyin Erol Hoca Efendinin evine götürdü. Hoca Efendi hakikaten çok kâmil bir insan... Biraz konuşunca aradığımızı bulmanın heyecanı ile hemen kameramızı açtık. Hafız Hasan Hüseyin Hoca Efendi, hocası İbrahim Edhem ağabeyimizi çok iyi tanıyordu; saatlerce anlattı. Bir de elimize daha önce hazırlanmış yazılı bir metin verdi.

Sonra Hasan Hüseyin Hocaefendi ve Veli Yaşar ağabeyi de alarak hep beraber Alamescid Köyüne gittik. Öğle namaz vakti yakındı, köylüler Alamescid Camiinin önünde toplanmışlar, ezanı bekliyorlardı. Bizi olağanüstü bir alakayla karşıladılar. Hemen hepsi İbrahim Edhem Hocanın talebesiydi, Risale-i Nur'a, Hz. Üstad'a hayrandılar. Bazılarıyla kısa röportajlar yaptık. Köylülerin tamamının merhum hocalarına karşı meftuniyet derecesinde muhabbetleri vardı. Adı geçince otuma şekillerini bile düzeltiyorlar, hatta bazıları 'İbrahim Edhem Hazretleri' diye anıyordu O'nu. Bir taraftan da, köylülerle konuşurken İbrahim Edhem'in bir fotoğrafını yana yakıla sorup arıyorum... Ama nafile, hiçbir köylüde İbrahim Edhem'in fotoğrafı yok... O sırada iyi giyimli orta yaşlı birisi geldi, öğretmenmiş... "Bende var" demez mi. Hemen elinde taşıdığı lap-top bilgisayarını açtı ve 1965 yılında aynı köyde bir düğünde çekilmiş fotoğrafı bizim makinemize aktarıverdi. Bütün köylüler ve Hasan Hüseyin Erol hoca fotoğrafı teyid ettiler. Hatta damadı çağırdılar, o da kendi düğününde çekilen bu fotoğrafın hikâyesini kısaca anlattı.

Sonra yine aynı ekiple İbrahim Edhem Hoca Efendinin imamlık yaptığı ve kabrinin bulunduğu Mentеш Köyüne doğru yola çıktık. Tam köye girdik, baktık düşün var, yol kapalı. Ne yapalım derken köylüler 'gelin buraya' diye işaret ettiler. Vardık, sünnet düşünmüş, ama İslâmî hassasiyetle... Hemen bize bir masa kurdular... Lezzetli düşün çorbası, sütdana kavurma derken karnımızı iyice doyurduk. Aslında öyle acıkmıştık ki... Artık o yemeğin lezzetini hayatım boyunca unutmam mümkün değil... Yemekten sonra köyden bir motosikletli arabamızın önüne düştü ve bizi doğru İbrahim Ethem Hocanın kabrine götürdü. Bu arada Hasan Hüseyin hocamız "Benim hocam keramet ve ikram sahibidir, bak bizi misafir kabul etti, ikramlarda bulunuyor, yolları gösteriyor" dedi. Neyse hocamız, hocasının kabri başında bir Yâsin-i Şerif okudu, dualar ettik. Mezar taşında doğum ve vefat yılı olarak (1313-1971) yazıyor... Daha sonra aynı kabristanda bulunan Selçuklu döneminden kalma Mentеш Baba'nın türbesine de uğradık. Sandıklı nüfus müdürlüğünden aldığımız bilgiye göre Talas hocanın ay ve gün olarak vefat tarihi: 2 Şubat 1971. Doğum yılı 1313 (1898)

Sonra Tekrar Mentеш Köyüne döndük. Mentеш Köyünün iki tane kahvesi vardı. Köylüler bizi paylaşamadı, birisinde oturduk, diğerleri de geldi. Alamescid Köylüleri gibi Mentеш Köylüleri de merhum hocalarına çok bağlılar, onu hasretle andılar. Biz bazılarıyla röportaj yaptık, hocalarını sorduk... Zaten hepsi onun tedrisinden geçmiş... Çevre köylerin tamamının böyle olduğunu hatırlattı bize Hasan Hüseyin Hocaefendi. Çünkü İbrahim Edhem Hocaefendi sırayla o köylerde de imamlık yapmış.

İbrahim Edhem Hoca Efendinin himmetiyle bu üst üste gördüğümüz inayetlerden sonra tekrar Sandıklı'ya döndük. Ertesi gün Sandıklı bölgesinde Hz. Üstad'ı görenlerden tek kalan 96 yaşındaki Âdil Çelik ağabeyi evinde ziyaret ettik. Hatıraları bu kitapta kendi adıyla vardır. Bizimle ilgilenen Veli Yaşar ve Hasan Hüseyin ağabeylere çok teşekkür ediyorum. Yazılan hatıralar daha sonra Hasan Hüseyin Hoca Efendi tarafında tekrar gözden geçirilerek tashih edilmiştir.

**Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında İbrahim Edhem Talas grubun en önünde
Hasan Hüseyin Erol Anlatıyor:**

Hafız Hasan Hüseyin Erol İbrahim Edhem'in talebesi

1943 senesinde Sandıklı'nın Koçgazi köyünde doğmuşum. Emekli imamım, hafızım, şimdi Sandıklı'da ikâmet ediyorum. Üstad Bediüzzaman Hazretlerini 1957 senesinde arabasıyla Sandıklı'dan geçerken ilk defa gördüm. O sırada Kur'an kursunda talebeydim, 13 yaşındaydım daha, hafızlığa çalışıyordum. Üstad hazretleri Isparta-Afyon yolunu geçerken, şehrin başından itibaren arabasını gören çocuklar arkasından koşar, şehrin orta yerine gelesiye kadar, bazen 100-150 kişi toplanırdı. Çoluk-çocuk, kadın-erkek bu kadar olurdu. Üstad sadece herkese dua eder, dua isterdi. İnsanlar yorulmasın diye de arabasını yavaş yürütürdü. Ben de o koşanlardan biriydim...

İbrahim Edhem Talas hocafendi benim hocamdır. Her şeyi, Kur'an'ı, Risale-i Nur'u, hizmeti ondan öğrendim ben. Çocukluğumdan itibaren vefatına kadar kendisini çok iyi tanırım. Vefat ettiğinde vasiyetine binaen cenazesini ben yıkadım, namazını ben kıldırımdım... Bıraktığı vasiyet mektubunu cenazesi başında ben okudun cemaate...

Hakkında bildiklerimi size anlatayım:

İbrahim Edhem Hoca Efendi 1965 senesinde
Alamescid Köyünde bir düğünde güvey giydirmesi yapıyor

İBRAHİM EDHEM ÇOK SEVDİRİRDİ KENDİNİ

İbrahim Edhem Talas hocafendinin aslı Makedonya Üsküp. Babası muhacir olarak gelmiş... 93 (1877) Osmanlı-Rus Harbinde Balıkesir'in Balya ilçesinin bir köyüne yerleşiyor. Oradan evlenmiş, sonra ayrılmışlar, bir kızı olduğunu biliyoruz... Sonra bu taraflara gelmiş... Burada hiç kimsesi yoktu... Her sene kızına gidip-gelirdi... Babası Mevlevî tarikatı mensubu imiş... Kendisi bir şekilde Hz. Üstad'la tanışıyor...

Talas hocafendi Sandıklının Alamescid, Kızılca, Macıl, Koçgazi, Celiloğlu, Damlan, Menteş köylerinde imamlık yapmıştı. Çivril'in köylerinde de yapmış. Daha önce Uşak köylerinde de imamlık yapmış. Ancak en çok Sandıklı köylerinde yapmıştı. 1950'den önce civar köylere, ilçe ve şehirlere gidip Bediüzzaman'ın Risale-i Nur postacılığını yapmış, heybesinde taşıdığı eserleri muhtaçlara ulaştırmıştır.

1950 senelerinde bizim köyümüz Koçgazi'de imamdı İbrahim Edhem hocamız. Tarihini şuradan iyi hatırlıyorum, Menderes o sene yeni iktidara gelmişti. Ben o sırada yedi yaşındaydım. O zaman bize tesbihatı filan okutuyordu. Zaten bizim oralarda ilkokul yoktu. Sabahleyin yanına vardık mı, "Yâ Cemil-i Yâ Allah, Yâ Karib-i Yâ Allah..." diye hep beraber hocafendinin yanında okuyorduk çocuklarla. Bediüzzaman ismini ilk defa ondan duydum.

Onun bir heybesi vardı, Sandıklı pazarından ilk o gelir, o heybenin içinden şeker-lokum çıkarır bize dağıtırdı. Biz köyde iken hocafendinin yolunu heyecanla beklerdik. Çok sevdirirdi kendini rahmetli. 1952 senelerinde Macıl köyünde imamdı. Ben orada bir kış, yedi-sekiz ay kadar onun yanında kalmıştım.

Kur'an'ı, yazıyı, Risale-i Nur'u her şeyi İbrahim Edhem hocafendiden öğrendim ben. Sadece ben değil, umumen bu bölgedeki bütün köylerdeki çocuklara, gençlere İslamiyet'i, Kur'an'ı, Risale-i Nur'u yazmayı ve okumayı o öğretmiştir. Burada mahalli dille 'Dalaz Hoca' diye soyadıyla bilinir daha çok. 1948 Afyon hapishanesinde Üstad'la beraber bulunmuşlar. Tarihçe-i Hayattaki fotoğrafta bana gösterdiğiniz şahıs İbrahim Edhem Hoca Efendidir, bunu teyid ediyorum...

BEDİÜZZAMAN'A NUR POSTACILIĞI DA YAPMIŞTI

Talas hoca burada Risale-i Nur hizmetlerini başlatan ilk nur şakirdidir. Hem yazan hem de postacılığını yapan, çok büyük hizmeti olan, çok büyük fedakârlıklar yapan, çok sevilen

birisiydi. Isparta'yla, Bediüzzaman'la devamlı irtibatı vardı, değişik insanları Üstad'a götürüp tanıştıran biriydi.

Kedileri çok severdi. Genç zamanlarında uzun müddet kedilere bakmıştı. Bilhassa hasta ve zayıf olanlara...

1950'den önce uzun müddet, O, risalelerin şiddetle yasak olduğu dönemlerde, eserlere postacılık yapmış. Nasıl götürürdün hocam dediğimde, "Torbalarda, heybelerde götürüyordum" demişti bana.

Bir keresinde Balıkesir'e risale götürüyor orada bir inayetle karşılaşılıyor. Bunu bana şöyle anlatmıştı:

"Balıkesir'de trenden inince gecenin saat üçü olmuştu. Hava çok soğuktu. Bir bekçi, bir de tren memuru vardı. İkisi de resmî adamlar. Onlara gideceğim evi sorsam, o adamın Risale-i Nur talebesi olduğunu bildikleri için, getirdiğim kitaplar da biz de yakalanacağız. O mahalleye gittim fakat evi bilemedim. Baktım bir kedi düştü önüme, beni bir kapının önüne kadar götürdü. Bunda bir hikmet var deyip, bu bahaneyle bu ev sahibine sorayım dedim ve kapıyı çaldım. Kapıyı açan adama sorunca, 'İşte burası, aradığın ev burası, aradığınız adam da benim' dedi." Hizmet-i Kur'an'iyenin inayet altında olduğunu anlatmak için bunu bize böyle devamlı anlatırdı rahmetli.

Posta hizmetlerine 1950'den sonra ihtiyaç kalmayınca Üstad Bediüzzaman Hazretleri, hocafendiye: "İbrahim Edhem kardeşim, sen köylere git, ehl-i imanın çocuklarına Kur'an dersleri ver, onların ve ailelerinin imanlarını kurtar!" diyerek onu Sandıklı civarındaki hizmetler için vazifelendirmiş.

EĞİTİM USULÜ ACAYİPTİ ÇOK DA CESURDU

İbrahim Edhem hoca fendi köylülere hem imamlık yaptı, hem Kur'an öğretti, hem de Risale-i Nur dersleri verdi, Risale-i Nur yazdı ve yazdırdı, postacılığını yaptı. Yazıyı çok hızlı, şimşek gibi yazardı. Biz bir satırı yazıncaya kadar o bir pusulayı bitirirdi, çok seri yazısı vardı, çok hızlı yazardı. Risale-i Nur'u yazmayı o öğretti bize. Gençlere çok pratik bir şekilde Elif-Ba öğretir... Kur'an'ı, yazıyı üç-dört ay içersinde öğretir ve talebelerini Cuma günleri civar köylere hutbe okumaya gönderirdi. Kendisi hutbeyi yazar gönderirdi. Böyle bir insandı...

Bir de onun eğitim usulü çok acayıptı. Yediden yetmişe herkesi camide toplardı. İlmihali ve namaz surelerini mealleriyle öğretir, Risale-i Nur'dan ders verirdi. Peygamberimizi, sahabeyi anlatırdı.

Eğitim usulü acayıptı, mesela bir örnek vereyim: Camiye gelmeyenleri sorar kim kaldı diye, haydi onlara gidelim der onları da alıştırdı. Sohbet arasında namaz kılmayan adama "Utanmıyor musun sen, geçen camiye gelmiş, caminin kibritlerini çalmışsın?" der. Köylü "Valla hocam ben bayramdan beri camiye hiç gelmedim" diye cevap verdi mi, tamam... Kendi ağzıyla söylettiriyor önce, sonra gönlünü alıp onu da götürüyordu camiye. Namaza camiye gelmeyenleri asla dışlamaz severdi, samimi olurdu onlarla. İkna eder namaza başlatırdı onları.

Maddî ve manevî bütün varlığını hizmet ve eğitime harcıyordu. Ben iyi biliyorum, bir yıllık ücretinden sadece üzerine bir kat elbise yaptırır, diğer gelirini ise hep hizmete harcardı.

Çoluk çocuğu yoktu, fakat köydeki çocuklara karşı ana ve babalarından daha şefkatli ve cömertti. Şehre pazara gittiğinde, köy çocuklarına şekersiz, lokumsuz dönmezdi. Yetiştirdiği talebeleri hep bir yerlere geldi. Ben yüzlerce hoca gördüm, ama onun kadar Kur'an-İslâm dâvâsına gönül vermiş bir insan görmedim. Ondaki hâl çok başkaydı. Sanki sadece "İslâm'a hizmet" için yaşayan birisiydi. Melekvârî bir hâli vardı. Nefsini tam ıslah etmişti. Bu köyden Üstadın elini öpen birisine Üstad üç defa, "İbrahim Edhem kahramandır" diye taltif etmişti. Bunu herkes bilir...

Ufak-tefek yapılydı, fakat fevkalade cesur bir insandı. Ezanın yasak olduğu zamanlarda, 1940'lı yıllarda o Arapça ezan okurdu. Bir gün Sandıklı'nın Hüdai Kaplıcalarındaki Camide ezanın yasak olduğu dönemde aleni olarak ezan okuyor. O sırada orada bulunan Mal

Müdürü "Susturun şu gerici yobazı" diye bağıınca, "Hoşt k. Hoşt" diye karşılık veriyor. O kadar cesur bir insandı.

İMAMLIK YAPTIĞI KÖYLERDE MADDİ HİZMETLER DE YAPIYORDU

İbrahim Edhem hoca fendi imamlık yaptığı köylerde sadece mânevî hizmetler yapmıyor, maddî olarak da hizmet veriyordu. Gittiği köylerde ilk defa yol kaldırımını, çiçekçiliği, park yapmayı öğretiyordu köylülere. Camileri yağlı boya ile boyuyor, çevreyi yeşillendirip, ağaçlandırıp düzenliyordu. İnsanları boş durdurmaz devamlı hareketli tutardı.

Mesela, Alamescid Köyü, ovada kurulmuş bir köydür. Onun için kışın yağmur ve kar yağınca her taraf çamur deryası olurdu. Hocafendi bu köye imam olduktan sonra, büyük bir gayret ve çalışmanın neticesinde o köyü çamurdan kurtardı. Bütün bu hizmetlerine karşı, hiçbir karşılık beklemezdi.

HER ŞEYİN KARŞILIĞINI VEREREK PARASIYLA ALIRDI

Bugünkü şartlarla düşünüyorum da onlar çok yokluk içindeydiler, tatmin edici bir ücret falan da yok... Mübarek zatı herkes çok severdi, istese her gün, üç vakit onu yemeğe götürürlerdi, fakat o gitmezdi. Yalnız bizim köyde iken bize gelirdi. Yanında bulunduğum zamanlar gördüm; ekmeğini kendisi yapar, hamurunu yoğurur, yemeğini kendisi yapar, biz sadece bulaşık yıkardık. Hâlbuki köyde kime dese onun yemeğini, ekmeğini yapar yollarlardı. Çok ihlâslı bir hocaydı. Sahabe hayatı yaşayan üstadı Bediüzzaman'ın yaşayış şeklini taklit etmeye çalışan bir hâli vardı. Her şeyin karşılığını vererek parasıyla alırdı.

Bizim gibi hocalar, onun gibi o sıkıntıları, o meşakkatleri katıyen katlanmamız mümkün değildir.

Cömertliği de fevkalade idi. Biz bu adamda bitmez para var galiba diye düşünürdük. Sandıklı'ya Pazar günleri gelirdi, pazartesi Sandıklı'nın pazar yapıldığı gündü. Sandıklı'da akşamdan ders yapardı. O zaman dersane, otel filan yok, Badilerin Han diye bir handa yapardı dersleri. Dersten sonra "Hacı, herkese benden birer kahve yap parası benden" derdi. İbrahim Edhem Hocafendi herkes tarafından sevilen ve saygı duyulan birisiydi.

TAKVA VE KERAMET SAHİBİYDİ

Sandıklı'nın ilk nur talebelerinden rahmetli Şekerci Rifat Akşit ağabeye Üstad Hazretleri, İbrahim Edhem için "Yedilerden birisidir, bu kendisini bilmiyor" demiş. Bunu Üstad'tan bizzat böyle duymuş.

Rahmetli fevkalade takva sahibiydi aynı zamanda. Namaza çok düşküdü. "Evladım üç basamak merdivene çıkmak bana zor geliyor, fakat sabaha kadar namaz kılsam beni yormuyor" derdi. Kızılcaköy diye yakında bir köy vardır, orada da imamlık yapmıştı. Geçenlerde o köydeki talebelerinden birisi geldi buraya, "Yahu bu hocafendi çok büyük insanmış, biz onu bilememişiz" dedi. O zamanlar köyler perişandı malum; camilerin tuvaleti yok, odası yok...

Dalaz hoca oraya ilk varıyor, evvela kendini çok sevdireyor. Köylü de aman bu hocayı kaçırmayalım diye her şeye çok dikkat ediyor, ne derse "he" diyorlar...

Hocafendi bir gün bakıyor, kadınlar -bol suyu akan bir çeşme vardı orada- çamaşır yıkıyorlar. Tabi kadınlar çamaşır yıkarken paçalarını biraz kıvrımışlar, onları görmüş. "Eyvah öldüm ben" deyip hemen geri dönmüş. "Ben artık durmam burda" demiş köylülere. "Aman hocam, yapma hocam" diye yalvarmış köylü. "Ben durmam giderim buradan, öldüm ben, mahvoldum ben" dermiş mütemediyen. "Ne oldu hocam?" demişler. "Ben o kadınların ayaklarını gördüm" demiş. "Aman hocam..." "Orayı kapatırsanız, çamaşırhane yaparsanız, camiye tuvalet yaparsanız, bir de ders odası yaparsanız kalırım" demiş. "Tamam, hocam yapalım..." demişler anlaşmışlar ve istediklerini yapmışlar.

Yine Kızılcaköy'de Ramazan ayı, yaz günüyümüş. İkinci namazından sonra bizim burada mukabele okunur. Mukabeleyi okumuşlar, caminin avlusundaki ağaçların altına oturmuşlar. Köylüler "Hocafendi şimdi şehir helvası olsa da akşama orucumuzu onunla açsak?" demişler. O zamanlar tatlı falan yok tabi. Bu, hadi Allahaismarladık deyip

yürümüş, iki saat içinde helvayla dönmüş. Hâlbuki Sandıklı'ya yayan gidiş üç saat, üç saat da dönüş. Yolda görenler de olmuş. Böyle halleri vardı rahmetlinin...

Sandıklı Hüdai Kaplıcalarında bir yaz kalmıştı, beraberdik. Ben orada imamdım. Benim evim vardı... O, caminin odasında kalırdı. Hocafendi kadın olan evde kalmak istemezdi, böyle bir özelliği vardı. Çok dua etti bana ve çocuklarıma. Biz o ne derse evet derdik.

İMTİHAN İÇİN BANA DUA YAZIVERDİ

1970 senesinde Isparta İmam Hatip Okulunda 7 Ekim tek ders imtihanına girecektim. İbrahim Edhem Hocafendi küçük yuvarlak bir kâğıda Allah-ü Teâlâ'nın isimlerinden birini yazmış, "Orada imtihana girerken aklına gelmediği zaman buna bak" dedi ve bana verdi. Tabi o zaman biz daha genciz, o ne derse evet diyoruz. Neyse imtihana gittim, o gün cebir imtihanı vardı. Beş numaralık yaptın mı geçiyorsun zaten, dört numaralık yaptım, bir numaralık soruyu halledemedim. Sonra hocafendinin kâğıdı aklıma geldi, şöyle bir baktım, problemin çözümü hemen aklıma geldi ve imtihanı kazandım. O kâğıdın kıymetini bilemedim, zayi ettim.

Ben hocafendinin yanına geldikçe benim girdiğim imtihanlar daha açıklanmadan bana geçtin veya kaldın diye söylüyordu. Ben herhalde benim şeklimden, şemalımdan, hâletimden biliyor galiba diye düşünüyordum. Bir gün, moralim bozukmuş gibi yüzümü astım, yanına yaklaşırken "rol yapma, rol yapma geçtin, geçtin" dedi. Yine doğruyu bilmişti...

VEFATI, CENAZESİ VE VASIYETİ

Sandıklı'nın Menteş Köyünde İbrahim Edhem hoca Efendinin kabrini gösteren işaret ve kabir taşı

1970 senesinde Sandıklı'nın Hüdai Kaplıcalarında ben imamdım. O sene bir yaz benim yanımda kalmıştı. Ertesi senelerde vefat etmişti. Hocafendi yaşlanınca nefes darlığı hastalığına yakalandı. Vefatına az kala 1970 Temmuz aylarında Sandıklı'ya taşınmıştı. Biz onu rica minnet getirmiştik Sandıklı'ya. 60-70 kişiyle o zaman ders yapıyordu Sandıklı'da. Zaten köyde iken de haftada bir gün mutlaka geliyordu Sandıklı'ya. Onu herkes tanırdı, severdi... Belediye Başkanı o zaman Hacı Nimet Özçiftçi... Ona dedim: "Hocafendinin nefes darlığı var, bir geliri falan da yok..." Sonra onu özel bir ücretlendirmeye benim yanıma yardımcı imamlık gibi vazife verdiler. Fakat nefes darlığından merdivenleri zor

çıkıyordu, o kadar hasta idi... Sandıklı'nın Mentеш Köyünde Mentеш Baba türbesi vardır, Selçuklular döneminden kalma. Vefatından bir sene evvel mezarı için orayı vasiyet etmişti. Mentеш Baba'yı çok severdi. O sene, bir vasiyet yapmıştı. Vasiyeti yeni yazıyla daktiloyla yazdırmış gelmiş, iki nüsha yapmış. Bana vasiyeti vermeden: "Oğlum ben buralarda vefat edersem beni Mentеш köyüne defnedin" dedi. "Cenazemi sen yıkayacaksın, namazımı sen kıldıracaksın, namazdan sonra da şu vasiyeti müsaade isteyip cemaate okuyacaksın" dedi. Sonra vasiyeti verdi, "Nasıl?.." filan dedi. "Çok güzel hocam" dedim. Fakat namazdan evvel vermiş, aslında okuyamamıştım. Onu kırmayayım diye okudum gibi yaptım. Çünkü cemaat dışarı taşmış, kalabalık vardı, imamlık yapacaktım. Namazdan sonra, "Hocam namazdan sonra bir daha okusam, verseniz" dedim. Aldım okudum...

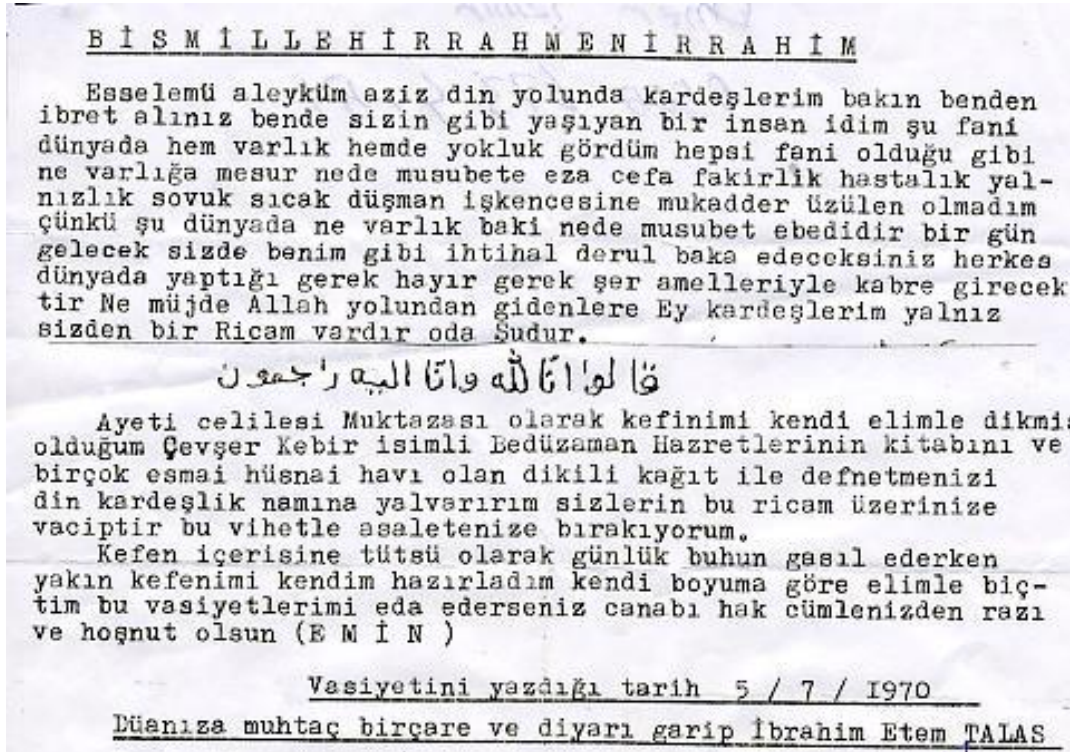
1971'de vefatından önce Şekerci Rifat abinin evinde kalıyordu. Oradan, Dr. Cemil bey'in tavsiyesiyle Afyon'a hastaneye götürmüşler. Orada doktor tansiyonuna falan bakmış "Siz bunu evine götürün, yatırın" demiş. Bir müddet sonra, Rifat ağabeyin evinde, kıbleye karşı dönük vaziyette iken ruhunu teslim etmiş. Tarih 2 Şubat 1971. Sabahleyin bana geldiler "Talas hoca vefat etti, cenazesini sen yıkayacaktıysın bize öyle dedi" dediler. Kefenini yanında taşırdı hep. İşte orada kefeninin arasından o vasiyetin diğer kopyası çıktı ortaya.

Mentеш kabristanında mezar yeri belli olsun diye köylüler levha koymuş

Cenaze namazını kıldırdıktan sonra vasiyetini cemaate okudum: "Ey Cemaat-ı Müslümün! Benim musalladaki cenazemden ibret alınız, ben de sizin gibiydim, bir gün gelecek siz de benim gibi olacaksınız. İnsan dünyada iken hayırlı işler yaparsa âhirette mesud olur, şer işler yaparsa cezasını görecektir..." Diye böyle devam ediyordu... Sonunda da "Diyar-ı Garip İbrahim Ethem Talas" şeklinde imzası vardı. Onu herkes sevdiği için, orada herkesin cenazesiymiş gibi oldu. Herkes gözyaşı döktü... Yani öldükten sonra da insanları irşad etmişti. Onu, vasiyeti üzerine Mentеш Köyüne defnettik. O vasiyeti kitaplarımın birisinin arasına koymuştum, şimdi bulamıyorum maalesef...

Hiç dünyalık düşünmemişti... Benim de malım-mülküm, çoluk-çocuğum olsun diye hiç düşünmemişti... Bir ömür boyuca hizmet etti, çantasında taşıdığı kefenle gitti. Sahabe gibi bir hayat sürdürdü, günlük yiyecek içeceğinden başka hiç bir şeyi olmadı. Hizmet için her şeyini harcamıştı. Ama bak bizim gibi evlatları oldu. Burada Kur'anı, İslamiyet öğrenen, Risale-i Nur'u okuyan, yazan kim varsa mutlaka onun talebesidir. Şimdi anladığım kadarıyla Hocafendi bu civarın görevlisiymiş.

İbrahim Edhem Talas'ın hayatta iken 5 Temmuz 1970'de daktilo ile yazdırıldığı ibret ve derslerle dolu vasiyeti.

HASAN ATIF EGEMEN SANDIKLI'DA HAPİS YATIYOR

Buralarda çok hizmeti geçen bir de Hasan Atif hoca vardı, Karye-i İrfan dediğimiz Sandıklı'nın Kızılören Köyünde kalıyordu. Onunla ilgili bir hatırayı da bu vesileyle anlatayım size:

Bir gün Dinar'a gidiyor, dönüşte Sandıklı'da hapse giriyor nasıl olduysa. Örencik Köyünden Şevket amca vardı, onlar da hapisteymiş o sırada. Onlar, "Ramazan yaklaşıyor, Allah bize bir hoca yollasa da teravîh namazını kıldırsa" diyorlarmış. Atif hoca mübarek, nurani birisi, almışlar içeri.

Şevket amca anlatmıştı bize: Atif hoca torbasındaki ekmekten az bir şey yiyormuş her gün. İsteseler de onların yemeğinden yemiyor. Bir ara ekmeğini saklamışlar bunun. Torba orada duruyor ama ekmeği saklamışlar, o zaman bizimle yer diye düşünmüşler. Neyse namazı kıldıktan sonra Atif hoca indirmiş torbayı, içinden sıcak bir ekmeği çıkarmış...

Mahkûmlar "Yahu hocam bizim hadi bir suçumuz var da buraya aldılar, senin gibi bir adamı niye aldılar buraya?" demişler. "Siz demediniz mi Ramazan mübarek geliyor, bize teravîh kıldıracak bir hocayı Allah gönderse" diye. Allah beni yolladı size." İşte Atif abi de böyle bir zat...

Köylüler 'Dalaz' Hocayı Anlatıyor:

Alamescid Köyünden Mustafa Akgün:

Alamescid Köyü sakinlerindenim, öğretmenim. Köyüm hakkında arşivlerden, eski insanlardan araştırmalar yapıyorum. Size verdiğim bu Talas hocanın resmi, 1965 yılında köy sakinlerinden birinin güvey giydirme merasiminde çekilmiş bir fotoğraftır.

Alamescid Köyünün bir adı daha var, Ramazanköy... Germiyanzade ikinci Yakup Bey buraya bir Mescid yaptırıyor, Kütahya çinileriyle kaplı... 'Âlâ Mescid' yani 'güzel mescid' anlamında köyün ismi kalıyor. Osmanlı vakıf kayıtlarda 'Germiyanzade Mescid' diye geçiyor. Osmanlı arşivlerinin vergi kayıtlarında 'Alamescid Köyünde Germiyanzade Camii' diye de geçiyor.

Alamescid Köyünden Damat Mustafa Özkan:

Bu fotoğraf 1965'de benim düğünümde çekildi. Evimin önünde çekildi. Dalaz hoca köyümüzde imamlık yapmıştı, benim başımı derme (giydirme) bu hocama nasip olmuştu.

Menteş Köylü 1925 doğumlu Hüseyin Toprak:

Dalaz hocanın Balıkesir'in bir köyünde bir kızı vardı, evli değilmiş kızı, kendisi köye gidip gelirdi. Kefenini çantasında taşır, 39 sene oldu diye gösterirdi. Babalarımıza, dedelerimize Risale-i Nur yazdırırdı. Babam talebesiydi onun. Babam da Bediüzzaman'ın kitaplarından epeyce yazdı. Hoca alçak boyluydu, yazısından kan damlıyordu, harfleri o kadar güzel çıkarıyordu. Burada Mentеш Baba vardır. İstanbullu Şemseddin diye bir öğretmen vardı, zamanında orada davul falan çaldırdı, yıkamadılar orayı. İnançsız bir adamdı o. Dalaz Hoca Mentеш Baba'yı çok severdi, onun için kabrini buraya vasiyet etmiş.

Menteş Köylü 1957 doğumlu Mehmet Gündoğdu: Ben onun talebesiydim, iki kış okudum ondan. Beni köpek ısırmişti, hocam beni tedavi etti. Hamur sardı, bacağımı ısırmişti, doktora gitmeden iyi oldum. Derin bir yara vardı. Hem manevi hem de maddi doktorumuzdu. Kendini Kur'ana adamıştı. Son döneminde kaldı Mentеш köyünde. 3-5 sene kaldı ama çok gelip giderdi bu köye. Hoca burada garip kedileri beslerdi. Besili kedi getirdik mi "bu kendini kurtarmış, bunu niye getirdiniz?" derdi.

Alamescid Köy Muhtarlığının önünde Ömer Özcan ve köylülerden bir grup. Hepsı İbrahim Edhem Hocanın tederisinden geçmiş ve hepsinin de Bediüzzaman'a ve Risale-i Nur'a büyük dostlukları var.

Menteş Köyünden 1945 doğumlu Hüsni Mesut Gazi:

Menteş Yukarı Camiden emekli imamım, hafızım. Bediüzzaman'ı 1958 yılında Sandıklı'da arabanın içinde iken gördüm, fakat konuşma olmadı. O zaman onüç yaşlarındaydım.

1967 yılında ortaokulu dışarıdan bitirme imtihanına girecektim. Bir Ramazan günüydü, teravîh namazından çıkınca caiz olmayan bir sözü kullandım. O, böyle yapanlara 'Kayışkulak' derdi. Namazdan çıkınca "Kayışkulak senin kafana takılan bir şey var" dedi. "Evet, hocam yarın imtihana gireceğim, acaba son imtihanı verebilecek miyim bunu düşünüyorum" dedim. "Sabahleyin bana gel" dedi. Aşağıda caminin altında duruyordu. Sabahleyin vardım... Ufak bir sobası vardı, sobayı yakmış fakat ısıtmıyordu. Ben sobayı ateşledim, iyice yaktım. Sonra çorba pişirdim ona. Diz çökmüş, duvara dayanmış duruyordu, öksürüğü vardı... Buranın köy ekmeğinden kurumuş, çok kurumuş iki gün suda ıslansa ancak çözülecek ekmeği vardı. Eve gittim, evden somun ekmek getirdim buna. Çorbaya doğradım... Bir kaşık aldı, "ben bu çorbayı yemem" dedi. "Neden hocam?"

dedim. "Bu benim ekmeğim değil" dedi. "Hocam senin ekmeğin kurumuş" dedim. "Hocam sen bu ekmeği ye" dedim ısrarla. "Başkası getirse bu ekmeği yemezdim" dedi. Neyse onu doyurdum.

Sonra benim sağ elime bir yazı yazdı bu. Sülüs yazı, fakat üzerini sildi azıcık. "İmtihana girmezden evvel yedi sefer Âyet-ül Kürsi'yi okuyacaksın, sana bildiğin sorulardan soracaklar" dedi. Ve dediği gibi de oldu...

RİSALE-İ NUR'DA İBRAHİM EDHEM

"Edhem Hoca namında Balıkesir'de muhacir ve Celaleddin-i Rumî'nin mensublarından, yirmi seneye yakın köy hocalığı ve çocuklara Kur'an okutmakla meşgul ve şimdi de tam Risale-i Nur'a Balıkesir ve Kırkağaç havalisinde hizmet eden ve uzun mektubuyla korkak hocaları Nurlara davet eden ve cesaret veren ve "Balıkesir, Kırkağaç havalisi Nur şakirdleri namına, Sandıklı Alamescid Köy imamı İbrahim Edhem" imzasıyla yazdığı mektubda, çok ehemmiyetli ve güzel fıkraları var ve korkak hocalara tokatları var. O zâtı cidden tebrik ediyorum. Cenab-ı Hak muvaffak eylesin. Hem ona, hem mektubunda isimleri bulunan yeni ve çok Nurculara selâm ediyorum. Onun uzun mektubunu, hastalığımdan, tashih ve ıslah ve ta'dil edemedim. Hakkımda pek ziyade senalarını ya kaldırmak, ya ta'dil etmek lâzımdır. Lâhika'ya girmek için suretini size gönderiyorum. İnşâallah Hasan Feyzi, Ahmed Fuad, muallimleri Nurlara sevkettikleri gibi; bu gayretli kardeşimiz de hocaları Nurlara sevk edecek.

Umuma binler selâm ve selâmetlerine dua ederiz." (Emirdağ L. 226)

* * *

"Alamescid Köyü Hocası İbrahim Edhem'in hâlisane mektubuyla, ehemmiyetli ve Nur'un masum şakirdlerinin o mübarek hocanın dersinden tam hisse alan ve Nur dairesine giren altı küçücük masumların kendi kendilerine düşünüp hocalarına söyleyerek, altı pusla kendi kalemleriyle yazarak, bu ihtiyar, hasta Said'e, o masum mübarekler, ömürlerinden herbiri bir kısmını vermesi, hakikaten gayet medar-ı hayret ve takdir bir hâdise-i Nuriyedir." (Emirdağ L. 228)

"Alamescid imamı fa'al kardeşimiz İbrahim Edhem'in kendi sisteminde tam Nurcu olarak bulunduğu vaiz Ali Şentürk'ün ve vaiz Osman Nuri'nin samimî ve fedakârane ve Nur hizmetinde azimkârane mektublarında arzu ettikleri tarzda has şakirdler dairesinde kabul olmuşlar. Cenab-ı Hak onları muvaffak eylesin, âmîn!" (Emirdağ L. 260)

"İbrahim Edhem'in Balıkesir vesair taraflarda tesirli faaliyeti ve onun irşadiyle çokların Nur dairesine girmesi..." (Emirdağ L. 270)

ALAMESCID KÖYÜ İMAMI İBRAHİM EDHEM'İN BEDİÜZZAMAN'A YAZDIĞI MEKTUP

İbrahim Edhem Talas'ın Üstad Bediüzzaman Hazretlerine yazdığı mektubun bir nüshasını talebesi Hasan Hüseyin Erol Hoca Efendi bize vermiştir. Mektup oldukça uzun ve daktilo ile yazılmış. Bazı paragraflarını buraya alıyoruz. Birinci paragraftaki ifadeler Hz. Üstad'a aittir.

(Kardeşlerim! Ben, resmî hocaların ürkmelerinden ve Nurlara karşı lâkaytlıklarından kızmıştım. Fakat bu Edhem Hoca benim hiddetimi izale etti. İnşallah nasıl merhum Hasan Feyzi, muallimleri Nurlara sevk etmeye bir vesile oldu. Öyle de bu Edhem dahi bir kısım hocaları sevk edecek. Ben bu uzun mektubuna hem ta'dil etmek, hem kısaltmak ve hem de pek ziyade senalarını kaldırmak ve ıslah

etmek halim ve vaktim müsaade etmediğinden size havale ederim. Bu mektup müstakil yazılsın. Medar-ı ibret olarak korkaklığından Nurlardan çekinen bazı hocalar okusun. Hem bu mektubun bir kısmı da Lâhikaya girsin.)

Çok Sevgili Üstadımız Efendimiz Hazretleri!

An-asıl Rumeliliyim. Hicretim Balıkesir'dir. Celâleddin-i Rûmi (K.S.) mesublarındanım. Yirmi seneliğe karib köy hocalığı ve çocuk okutmakla meşgul olmuştum. Risale-i Nur'a hizmetim, bu sene mümkün olduğu kadar hem kendim okuyup istifade etmek, hem memleketim olan Balıkesir ve Kırkağaç havalisindeki kardeşlerimi tenvir etmek maksadıyla Risale-i Nurdan Risale yazıp gönderiyorum.

.....

Evet nasıl ki bir milletin başında gayet kurnaz manyetizma ve ispiirtizma nev'inden teshir edici hassalarıyla zalimane, müstebidane tabiiyyun, maddiyyun mezhebliğini kendine rehber eden akıllı, şeytânî, ta'lili istidraçlı bir kumandan bulunur. Ve taht-ı hükmünde olan milyonlarca insanların ve kendilerinin sa'y ü gayretiyle yaptıkları terakkiyat, iyilikler o milletin kendine aid iken, bir tek gözüyle kendini dev aynasında görerek ve haksız olarak yapılan o kahramanlıklar, cesaretlikler güya kendinden, kendisine ve heykeline bir nevi Rububiyet, ubudiyetkârane secde edercesine baş eğer hempâları tarafından olduğunu zannettiren Süfyan'ın zuhurunu Mu'cizat-ı Ahmediye ile bildiklerinden, o Süfyan'ın yalancılıklarını, hilekârlıklarını ve bütün sahtekârlıklarını yalnız Ehl-i İslama değil, belki bütün kâinata bildirmek nur-u Muhammediye ve şeriat-ı Ahmediyeyi (A.S.M.) yeniden parlatacak, inşallah yakın bir zamanda çıkacak olan Mehd-i Resul-ü Ekrem'in tavrını Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) ile sabit olduğunu bildiklerinden ve din düşmanı olan Avrupa feylesoflarının ve onların sözlerini kendilerine düstur ittihaz eden bedbaht dinsizlerin, zındıkların din aleyhinde yaptıkları propaganda entrikalar elbette ve elbette suya düşüp akîm kalacaklarını bildiklerinden nur şakirdleri sarsılmıyorlar.

.....

Ey din ve meslek yolunda hâfız ve hocaefendi kardeşlerim! Nefsimle beraber size derim: Ünvanımız olan veraset-ül enbiya olan ilim, bizlere yalnız şahsımıza aid değildir. Belki bütün ehl-i İslamın, hatta bütün kainatın bizlerde olan ilimde hissesi ve hakkı vardır. O ilim bizlere emanettir. Emanete ihanet etmek ise imanın münkirliğine emanettir. Alâm-ül Guyub Celle Celalühü ve Tekaddes Hazretlerinden korkmayıp ve hakikatı söylemeyi ve ne cihetle olursa olsun hatır için dalkavukluk edip Kur'anı Azîmüşşan'ın hakiki ahkâmını, hikmetini bildirmekten içtinab etmek ise kâfirliktir. İşte asıl bu zamandadır ki, mâlikine karşı aczini ikrar ve kusurunu itiraf edip Ma'budu hakikisine ibadet etmek... İşte asıl bu zamandadır ki, sünnet-i seniyyeye ittiba' etmek... İşte asıl bu zamandadır ki, ehl-i sünnet ve-l cemaati mezhebine uymak... İşte asıl bu zamandadır ki, hakiki imanın ne olduğunu bilmeyen bir din kardeşini iman nuruyla tenvir etmek... İşte asıl bu zamandadır ki, yoldan sapmış bir ehl-i İslamî yola getirmek... İşte asıl bu zamandadır ki, dünya metâna tama' etmeyi hak rızası için Kur'an-ı Hakîm'in ahkâmını bildiğimiz kadar bilmeyenlere bildirmek... İşte asıl bu zamandadır ki, Hâlık-ı kâinatı inkâr etmeye cesaret eden tabiiyyun, maddiyyunlara Hakk'ın Hâlık ve Rezzak-ı Âlem olduğunu ispat ederek müdafaa etmek... İşte asıl bu zamandadır ki, âhiretin ilk ve gayet tehlikeli kapısı olan kabir azabından emin olmak için çare bulmak...

Ey hâfız ve hocaefendi kardeşlerim! Nefsimle beraber size derim: Bize emanet olan din-i Muhammediyenin (A.S.M.) terakkisine bizler çalışmaz isek, Âdil-i Mutlak olan Vâcib-ül Vücut Celle Celalühü ve Tekaddes Hazretlerine ne yüzle varacağız. Müekkel

bulduğumuz makam-ı mübarekenin sahibi sevgili peygamberimiz aleyhisselatü vesselam efendimizin sünnet-i seniyyesini bizler muhafaza etmez isek ne yüzle rûz-i cezada şefaata bekleyeceğiz. Herkese nasip olmayan ancak takdir-i İlâhi olan ilmi –bilhassa hazret-i Kur'anı Azîmüşşan'ın ahkâmını- Cenab-ı Vâcib-ül Vücut ve Tekaddes Hazretlerinin kullarına bila-ücret tebliğ etmez isek; o hakk'ın kelamı Hazret-i Kur'an-ı Hakîm rûz-i cezada bizden dava etmez mi? Razıkımızı terk edip dünya metaı için halka boyun eğmek, Hakk'ın kapısını terk edip, halkın kapısında acizliğimizi teşekkî etmek, bizim için revamıdır? İslamiyet'in şan-ü şerefini ayaklar altına almak değil midir?

.....

Ey nefis! Gözünle gördün, kulağınla işittin sen rahat rahat şahane yaşar iken Üstadımız Hazret-i Bediüzzaman Hazretleri, din uğrunda yalnız ehl-i İslam değil, belki âlem-i kâinatın idam-ı ebediden hayat-ı ebediyeye tebeddül için kendi istirahatını hatıra bile getirmeden, gecesini gündüzüne katıp çalışmakta iken müteaddid defalar nice nice müşkülalara, engellere maruz kaldı. Gerçi her yerde Hakk'ın inayetiyle muhasımlarına galebe çaldı. Hem kendinin, hem dinin muhasımları yakînen anladılar ki; Üstad Hazretlerine değil kendileri, bütün halk başına hücum etse kendisine karşı mağlub olacak. Artık kendisiyle musalâha etmekten başka çare olmadığını çok iyi bildiler. Kendisinin en ziyade şu dünyada yegane gayesi beşeriyeti dalaletten kurtarıp, saadete kavuşturmaktadır. Ve bundan aldığı zevki, hiçbir şeyden almaz. Hem kendinse Hak'tan gelen musibetlere o derece iftihar eder ki, sürurundan gayet neş'eli bulması bütün âlemi hayret ve taaccübde bırakıyor. Hele fakr-u kanaatı o derecededir ki, beşerin sabır ve tahammülü imkân haricindedir.

İşte ey nefsim! Bu mübarek zat-ı muhteremi bu ahvalde ve bu ahlâk-ı hamîdede olduğunu biliyorsun. O da senin gibi bir nev-i beşer, insan değil midir? Yalnız İslamlara değil, bütün bu asırdaki insanlara rehber olduğunu biliyorsun. Ne için onun yürüdüğü yoldan yürümüyorsun? Onun takib ettiği yoldan bu asırda yürümek bütün ehl-i İslam içinde, bilhassa hâfız ve hocalar için gayet müdhiş bit hatadır, bir kabahattir, bir akılsızlıktır.

.....

İşte ey nefsim! Bunları işittin. Bu fani dünyanın vefası olmadığını yakînen pekâlâ bilirsin. Ey nefsim insaf et. Fani duygular için ebedi lezzetleri terk etmek kadar Cenab-ı Hakk'ın indinde ve Resulullah (S.A.V.) ve bütün enbiyalar, evliyalar indinde, daha çirkin, daha âdilik, daha büyük kabahat, kusur var mıdır? Haydi nefsim, artık durmak dinlenmek zamanı değildir. Hemen çalışmalı, inayet-i Hak'tan himmet, Risale-i Nur'a çalışmak da bizden.

Pâk el ve ayaklarınızı öperek hayırlı dualarınızı bekleriz. Ve bu taraf talebelerinizin cümlesi selamlarla selâmetlerinizi Cenab-ı Hak'tan temenni eylerler.

Balıkesir, Kırkağaç ve havalisi nur şakirdleri namına, Sandıklı Alamescid Köy imamı, pek kusurlu

İbrahim Edhem Talası

(1924 - 2017)

MEHMED AKİF USANMAZ

Mehmet Akif Usanmaz, Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin hususî iltifat ve duasına mazhar olmuş "Havacı" askerlerden birisidir. Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında askerlere, bilhassa havacı olanlara, cihan-değer bir taltif vardır. Şöyle deniyor kitapta: "Askerler içinde, bilhassa havacılarından pek çok Nur Talebeleri vardı. Bunların her birisi îmanlı ve yüksek ahlâk sahibi olup, şecaat-ı milliye-i İslâmiye ile serefrâz, ihlâslı, kalpleri muhabbet-i Nebeviye ve cihan-değer hizmet-i İslâmiye ve vataniye ile meşbu kimselerdi." (T. Hayat 646).

Yaptığı sayısız ziyaretleriyle Hz. Üstad'la yakın temas kuran Mehmed Akif ağabey, bu iltifatlara liyakat kazanmış Pilot Astsubaylardan sadece birisidir... Hatıralarında, yaptığı hizmetler okununca bu görülecek... Ömer Halıcı, Ali Demirel, Hasan Okur, Kemal Özarar, Mehmed Akif Usanmaz, Muzaffer Erdem, Ömer Okçu, İlhan Yüce, Cahid Erdoğan, Mehmet Batmazoğlu, Süleyman Emre, Mehmet Özpolat ve daha niceleri var... Hepsi 'Havacı', hepsi de zor şartlar altında hizmetin ağır yükünü kanatlarında taşımış mümtaz nur hameleleri... Sayılarının çok daha fazla olduğunu zannettiğim, 2010 itibarıyla yarısı rahmetli olan bu ağabeylerimiz, 1950'den sonraki Üçüncü Said döneminin meyvelerindedir... Her birisi ayrı birer araştırma konusudur...

Merhum babası Hüseyin Efendinin, 31 Mart Vakasında Bediüzzaman'la tanıştığını söyleyen Akif ağabey, Hz. Üstad'a sayısız ziyaretler yapmış. Üstad'la çok rahat konuşurdum ben diyor kendisi. Mesleğinde her zaman çalışkan, dürüst ve işini en iyi şekilde yapan Mehmet Akif ağabey, aynı zamanda çok sempatik ve herkesle güzel geçinip hemen iletişim kurabilen, aranan bir şahsiyet olmuş hep. Bu sebeple, kolilerle Risale-i Nur kitaplarını askerî hangarlara alıp, uçaklarla sevk ettiği halde, hiç başı ağrımamış. Komutanları bile kendisine 'Akif Hoca' diye hitap ederlermiş.

Hz. Üstad'ın üç tavsiyesi var Akif ağabeye; bunlardan birisi, gördüğü her nur talebesi topluluğuna Üstad'ın selamını söylemesi... Bunu hiç ihmal etmiyor Akif ağabey...

Şunu da belirtmeden geçemeyeceğim: Aynı şehirde, İzmir'de oturduğumuz halde hatıralarını en zor aldığım ağabeylerden birisi Mehmed Akif Usanmaz olmuştur. Herhalde tevazuundan veya rahatsızlığından olacak, onlarca kere kendisinden randevu talep ettiğim halde bir türlü görüşemedik. Hatta bir keresinde anlaşmıştık, yolda giderken telefon etti, rahatsızlığını beyan ederek randevusunu iptal etti, çaresiz üzüntüyle geri döndüm.

Kendisini iyi tanıyan eski ağabeyler ise; "Mehmed Akif'in çok güzel hatıraları vardır. Askerî uçaklarla Ankara Etimesgut Hava Nakliyat Üssü'nden Anadolu'ya yıllarca Risale-i Nur sevkiyatı yapan bir kahramandır O. Hatıralarını şimdiye kadar kimseye vermedi, hiç alınmadı. Bunlar kaybolup gitmesin, ne yap et, bir röportaj yap kendisiyle" diye beni sıkıştırıyorlardı.

Çaresiz kalmıştım... Sonra kadim dostum Mehmet Turan ağabeyle şöyle bir plan yaptık: Önce, Akif ağabeyin Cuma namazlarını evinin hemen yakınında bulunan Bozyaka Helalpara Camiinde kıldığını öğrendik. 2 Temmuz 2010 Cuma günü Mehmet ağabeyle

anlaşıp, biz de aynı camiye gittik. Akif ağabey namazdan sonra bizi görünce önce şaşırıldı. Cemaat dağıldıktan sonra kamerayı caminin müsait bir köşesinde açtık. Akif ağabey öyle bir coştı ki, üç saatten fazla konuştu, bazen konular bile dağıldı. O gün de sağlığı, neşesi çok yerindeydi. İşte biraz da emr-i vaki yaparak, bu kamera kayıtlarını böyle yapabildik. Akif ağabeye hayırlı, uzun ömürler niyaz ediyor, çekimleri yapan Mehmet Turan ağabeye de gönülden teşekkür ediyorum.

Mehmet Akif ağabeyin anlattığı hatıraları yazıp düzenledikten sonra, kendisine okudum ve gerekli tashihatlari, ilâve ve çıkarmaları yaptırdım. Ayrıca hatıralarda ismi geçen başta Said Özdemir, Ali Demirel ve diğer ağabeylere de teyid ettirdim. Said Özdemir ağabey, bilhassa askerî uçaklarla risale sevkiyat işini beraber yaptıklarını anlatarak, teyid etmiştir. Akif Ağabey, 7 Mayıs 2017 tarihinde İzmir'de ani bir kalp krizi neticesinde vefat etmiştir. Mezarı Denizli'dedir.

Mehmet Akif Usanmaz Anlatıyor:

Ben 1924 Manisa doğumluyum. Nüfusta 1926 yazar ama aslında 1924 doğumluyum... Benim dedelerim aslında Konya Beyşehirlidir... Büyük dedem Mevlâ dervişlerindenmiş, Ona Manisa'da vazife vermişler, O da gelmiş Manisa'ya, orada kalmış, yerleşmiş. Dedem Manisa'da bir de tekke yaptırmış.

BABAM 31 MART VAK'ASINDA BEDİÜZZAMAN'LA BERABER BULUNMUŞ

Babamın adı Hüseyin'dir... Rahmetli emekli harp malulüydü. Onbeş yaşında almışlar onu askere, sonradan subay olmuş. Emekli dedim ama babam emekliliği kabul etmedi aslında. Yirmi bir sene Arap ülkelerinde, Fas, Tunus, Cezayir, Trablusgarp'ta savaşmış, Kanarya Adalarına kadar gitmiş. Sonunda Trablusgarp'ta İngilizlere esir düşüyor, İskenderiye'den bir vapurla firar ediyorlar. Vücudunda dokuz tane kurşun yarası taşırdı.

1909'da Otuzbir Mart Vaka'sı çıkınca Hareket Ordusunda da bulunmuş babam. O sırada kışlası Edirne'deymiş. İstanbul'da Üstad'la karşılaşmış, beraber bulunmuşlar. Orada O'nun hayır duasını almış. Bize derdi ki: "Ah oğlum bir hoca vardı ki; Kürt Said derlerdi ona, O ne güzel konuşur, ne güzel dua ederdi; acaba hayatta mıdır, nerededir?" Diye söylenirdi. Bediüzzaman o zaman babama bir kitap veriyor, babam tüm Arap ülkelerine o kitapla dolaşüyor. Ben daha Üstad'ı tanımadan evvel çocukken bize bunları anlatırdı babam.

KOMUTANLARIM BİLE 'AKİF HOCA' DERLERDİ BANA

Ben çocukken Manisa'da çiftliğimiz vardı. Dört yaşından beri babam beni sabah namazına kaldırırdı, 'oğlum tavuklara bak, kuzulara bak' derdi. O zamandan beri ben hala saat dörtte kalkarım. Çocukken kargıdan kaval çaldık, teneke çaldık, derken ilkokulda trampet grubu başkanı oldum.

O sırada Türk Hava Kurumu'na deri, para gibi yardımlar toplanıyordu, en fazla ben toplamışım. Hava Kurumu benim tahsilimi yaptırmak için karar almış. Ondan sonra kendimi askerî okulda buldum. Beni Eskişehir-İnönü'ye gönderdiler, orada pilotajımı aldım, helikopter pilotu oldum.

Havacı Pilot Astsubay olarak 1982 senesinde emekli oluncaya kadar orduda hizmet verdim. İlk görev yerim olan Eskişehir'de 1950'ye kadar kaldım. Eskişehir'den sonra 1957'ye kadar İzmir'de görev yaptım, 1957'de beni Ankara'ya aldılar. 1961'de ise Ankara'dan Malatya'ya tayinim çıktı. 1967'de Malatya'dan tekrar İzmir'e geldim ve 1982'de yaş haddinden dolayı İzmir'de emekli oldum.

Sabah dörtte kalkar, çok disiplinli, düzenli ve dürüst çalışırdım. Hiç kimseyle kötü olmaz, dindarlığımı saklamazdım. Askeriyede, lojmanda bana komutanlarım bile 'Akif Hoca' derlerdi. Ben de onlara sünnet, düğün, nikâh kıyma, çocuklarının isimleri koyma, kurbanlarını kesme konularında yardımcı olurdu. Yaptığım resmî işlerde hep altı nüsha rapor tutardım; biri kendimde, dosyada, levazımda, vs... Hepsini arkasını imzalayıp zimmetle verirdim ama. Hala da öyleyimdir işlerimde.

Üstad'a yaptığım ziyaretlerin sayısını bilemiyorum, çok fazla olduğundan bilemem...

ÜSTAD İLK GÖRÜŞMEMİZDE BABAMI SORDU

Risale-i Nur'u ve Üstadı babamdan aldığım telkinlerle çocukluktan beri biliyordum. Eskişehir'de görev yaparken kıta'nın içerisinde zaten daha eski nur talebeleri vardı. Bir de Eskişehir'de Saatçı Ethem Efendi vardı, Şükrü ve Muhiddin Yürüten'in babaları. Onların büyük evleri vardı, orada her gün dersler yapılıyordu.

Eskişehir'de Abdullah Toprak vardı; hem müftüsü, hem de Nakşî şeyhiydi. Eskişehir'e ilk gittiğimde tuttu elimden beni evine götürmüştü. "Benim evlad-ı maneviyemsin" dedi. Üstad'a çok ama çok fazla âşıktı. Üstad'ı anlatırken böyle şıpr şıpr ağlardı. "Ah! Bir onun talebesi olsam" derdi. Abdullah Toprak ismi Risale-i Nur'da geçer. Eskişehir'de iken hemen her gün Üstad'tan haber alırdık biz.

Üstad'ı ilk defa Eskişehir'de gördüm. Elini öptüm, kendimi tanıttım, Üstad elini omzuma koydu "Maşallah barekallah, baban hayattadır?" dedi. "Hayatta Efendim" dedim. "Bak" dedi. "O kahramandır, ona gidesin, yarın gidesin..." dedi. "İki gün oldu efendim, Allah nasip ederse yine giderim" dedim. "Yarın gidersen selam söyle, sen de bana sıkça gelesin" dedi. Ondan sonra ben emekli olasıya kadar bir daha sivil elbise hiç giyemedim, ihtiyaç da olmadı, ben üstada hep resmî elbiseyle giderdim. Sonra Üstad "Bu polisler, jandarmalar bekçiler karışmıyorlar mı sana?" dedi. "Karışmıyorlar Üstadım, bana yol gösteriyorlar" dedim. "Bak bunlar böyledir" dedi. "Sen evini dersane yaparsın?" dedi. "Yaparım üstadım" dedim. Artık her Salı Eskişehir'de bizim evde de dersler yapılmaya başlamıştı. Ondan sonra Üstad'a sıkça ziyarete giderdim. Eskişehir, Emirdağ, Isparta... Kumandanım müspet bir insandı... Hocaya gideceğim dediğimde sessizce elini sallar, git işareti yapardı.

Askeriyede izin almamız kolay olmazdı bizim. Fakat Allah'ın işi, bizim gece uçuşlarımız vardı; gece uçuşlarından dolayı bize onar gün mükâfat izni çıkarmışlar. Herkes birbirini "hadi gözün aydın" diye tebrik ediyordu hatta. Ben Üstad'la görüşmemden hemen bir gün sonra palas pandıras babama, Manisa'ya gittim. "Baba ben kimi gördüm biliyor musun?" dedim. "Kimi gördün oğlum?" dedi. "Hani sen anlatıyordun ya, Said-i Kürdî diye bir Hocaefendi vardı diye, onu gördüm" dedim. "Bu gözlerinle mi gördün?" dedi. "Evet, bu gözlerimle gördüm baba" dedim. Kalktı gözlerimden öptü, boynuma sarılıp ağladı... "Aman oğlum sana vasiyetim olsun, sakın onun peşinden ayrılma..." diye de bana sıkı tembih etti. Babam rahmetlide Risale-i Nur eserleri vardı, onları her gün okurdu. Allah rahmet etsin, 1953 senesinde vefat etti.

HACI HİLMİ EFENDİNİN SELAMINI ÜSTAD'A GÖTÜRDÜM

Eskişehir Muttalip Köyünde Konya Seydişehirli Hacı Hilmi Efendi vardı, Nakşî tarikat şeyhiydi. Üstad'a çok dosttu... Ben her gün sabah dörtte kalkıyor Muttalip'e gidiyor, sabah namazını yaz-kış orada kılıyordum. Tarlaların içinden kendime bir yol açmış yayan olarak gidip geliyordum. Döndüğümde de herkesten evvel tayyaremi hazırlardım. Muttalip, şimdi Eskişehir içinde kalmıştır...

Bir gün Hacı Hilmi Efendiye "Hocam müsaadenizle ben Üstad'a gideceğim" dedim. Hemen geldi dizini dizime dayayarak oturdu bana dedi ki: "Üstadımıza benden çok selam söyle, ellerinden öperim, bize dua buyursun, hayır duasını al, benim de onun duasına çok ihtiyacım var" dedi, öyle kaldı. Oradan ayrıldım Garnizona geldim, o gün de bakım günüydü. Kumandana deyince yan döndü, sessizce elini sallayıp git işareti yaptı. Emirdağ'a giden bir araba denk geldi...

Üstad "Ben de seni bekliyordum" dedi. Üstadın önüne diz çökerek oturdum. "Hacı Hilmi Efendiye uğramıştım, sabah namazından sonra bunları söyledim" dedim. "Sen aynı şekilde selam söyle, müritlerine, talebelerine Risale-i Nur'dan haber versin, onlar Risale-i Nur okusun" dedi. "O kahramandır, hem çok kahramandır" dedi. Sonra bir kamyonla Eskişehir'e döndüm. Hacı Hilmi Efendinin yanına gittim, Üstad'ın dedikleri söyledim, aynı ciddiyetle aldı.

ESKİŞEHİR'DE EŞİME YAPTIĞIM BİR YANLIŞLIĞI ÜSTAD DÜZELTTİ

Mevsim kıştı... Bir gün Eskişehir'de vazifeden döndüm, rahmetli hanımla kayınvalidem komşuya gitmişler. Ben kömür kovağını boşaltayım, sobayı hazırlayayım dedim. Boşaltırken Risale-i Nur'dan bir kitabın yanmış olduğunu kalan bir köşesinden gördüm. Tabi moralim çok bozuldu... Anladım ki bizimkiler tahrik altında kalmışlar, kitabı yakmışlar...

Onlar gelince "Hadi hemen Manisa'ya gidiyoruz" dedim. Hemen telefonla izin aldım, doğru Manisa'ya geldik. Babamın evine değil, onların evine gittik. Hâkimi, avukatı tanıyordum, durumu onlara anlattım. Yarın gel dediler. Gittim, aynı gün içinde kararı bağladılar. Yalnız hâkim "Kararı aldım, fakat resmiyete geçirmedim" dedi.

Ertesi gün Üstad'a gittim. Üstad hoş geldin, safa geldin dedikten sonra "Bak, senin o ailen var ya, öyle bir zaman gelecek, öyle bir hizmet edecek ki, senin yaptığın hizmetin bin katını yapacak, hemen git o işi durdur, ailene sahip ol" dedi. Hâlbuki Üstad'a hiç kimsenin haber vermesi mümkün değil... Ben doğru annemin evine gittim.

Baktım Ahmed Feyzi ağabey gelmiş. Meğer daha önce Ahmed Feyzi ağabey Üstad'ın yanındaymış. Üstad ona "Keçeli Akif'in başında bir sıkıntısı var, git kaldır" demiş. Annem Allah rahmet etsin "oğlum misafirin var" dedi.

Ahmet Feyzi ağabey "Keçeli sen benim niye geldiğimi biliyorsun değil mi?" dedi bana. "Biliyorum, ama nasıl duydun?" dedim. "Orasına lüzum yok" dedi. Ben gelmezden evvel annemle görüşmüşler, mahkeme safhasını da az bir şey görüşmüşler.

Biz kalktık hanımın evine gittik, o akşam onların evinde kaldık. Annem, ben, Ahmed Feyzi ve şimdi Denizli'de bulunan kızım vardı evde. Sabahleyin olunca ben abdest almaya dışarı çıkınca Ahmed Feyzi ağabey "Hazırlanın hemen Mahkemeye gideceğiz" demiş. Bunlar hazırlanmış, benim daha haberim yok. Hâkim bizi görünce "hayrola?" dedi. "Hâkim bey, ben bu işten vazgeçtim" dedim. "Niye?" dedi. "Üstadım..." dedim. "Gözünü seveyim Üstad'ın" dedi. Hâkim de, avukatım da Manisalı ve bize dosttu, Abdullah Yeğin'le ve Muzaffer Arslan'la görüşürlerdi. Eve geldik, bir şeyler yedik, içtik. Sonra hep beraber istasyona geldik. Bizi Ahmed Feyzi ağabeyle beraber uğurladılar. Eskişehir'e tekrar geldik.

İşte iki üç gün içinde böyle bir şey yaşadık. Yalnız herhangi birisinin bunu Üstad'a önceden duyurması falan mümkün olmayan bir şeydi. Üstad, böyle bir şeye mani olmuş oldu.

Rahmetli hanım, 1960 senesinde ihtilal olduğunda, Üstad'ın bahsettiği o büyük hizmeti yaptı. Şöyle ki: Biraz sonra anlatacağım gibi, ben 1957-1961 arasında Ankara Etimesgut Hava Üssü'nde vazife yapıyordum. O sırada Said Özdemir bana kamyonla Risale-i Nur gönderir, ben onları ambara alır, sonra tayyarelerle muhtelif şehirlere gönderirdim.

İşte böyle bir günde, ihtilal havası içinde, yine bir kamyon Risale-i Nur gelmiş... Garnizon böyle karşıda, beş yüz metre ilerde. Ben gelesiye kadar Cenab-ı Hak yardım etmiş, hanım onları dağıtmış hemen. Gazete kâğıtlarıyla filan paketleyip, lojmandaki subay, astsubay hanımlarına dağıtmış. Hiç ama hiç kimse de nedir bunlar diye şikâyetçi olmadı...

Yalnız önemli bir hususu belirteyim: Ben onlarla, hatta hiç kimseyle hayatımda çatışmazdım. Lojmanda olsun, görevde olsun hiç kimseyle ters düşmezdim. Onların çocuklarının isimlerini ben koyarım, kurbanlarını ben keserim, nikâhlarını ben yaparım, düğün dernekleri varsa onlarla ilgilenirim. Hatta ben imam olmadığım halde, onların desteğiyle Etimesgut'ta garnizona cami yaptık biz. Ramazan'a kırkbeş gün vardı, otuz günde bitirdik camiyi. Ben gittiğim yerlerde çok çalıştığımın aranan biriydim yani...

Vesilemizle İzmir'de bir araya gelen üç havacı Risale-i Nur Hizmetkârı. Sağdan Em. Hv. Astb. Mehmet Akif Usanmaz, Em. Hv. Pilot Astb. Ali Demirel, Em. Hv. Astb. Mehmed Batmazoğlu. Üçünün de Hz. Üstad'a ziyaretleri var.

İZMİR'DE AHMED FEYZİ AĞABEYLE GECE GÜNDÜZ BERABERDİK

Beni 1950'de Eskişehir'den İzmir'e yolladılar. Harp Okulu'nun İntikal Kumandanı göreviyle Gazimir'e geldim. Garnizonun bütün sorumlusu bendim. Hatta Garnizona giderken iki tarafta çam ağaçları vardır ya, onları ben diktim, ormancılar vermişti bana fidanları. İzmir'de yedi senelik bu ilk görevimdi. Ahmed Feyzi ağabeyle gece-gündüz beraberdik. Abdurrahman Cerrahoğlu'yla, Mustafa Birlik'le de beraberdik.

Bir gün vazifeden geldim, Mustafa Birlik dedi ki: "Akif abi birisi gelmiş seni sormuş, camide Kur'an okumuş, işçi yeri var ya Dönertaş'ta oraya gitti, bir ilgilensen" dedi. Dönertaş'ta amelelerin kaldığı işçi evi vardı o zamanlar. Ben o işçi evine gittim, baktım Muzaffer Arslan yorganını sarmış, sırtını dayamış yaslanmış vaziyette... Selam verdim, "Dostum sen hoş geldin" dedi. "Sen ikinci namazında camide Kur'an okuyan mıydın?" dedim. "Benim" dedi. "Benim karnım acıktı gel seninle bir çorba içelim" dedim. Yok dese de, hemen karşıda bir çorbacı vardı, orada çorba içtik. Tanıştık, "ben hocayım" dedi. "Şimdi sen ne yapacaksın İzmir'de?" dedim. "Ben iş bakacağım" dedi. "Ooo ben sana iş buldum" dedim. Aldım Muzaffer'i Manisa'ya bir camiye götürdüm. Oranın yaşlı hocası benden bir hoca istemişti daha önceden. Muzaffer Arslan orada kalmaya başladı. Akşam bir güzel ezan okuyunca, hoca geldi diye cemaat gelmeye başladı camiye. O arada Risale-i Nur dağıtımına başladı muzaffer.

ANKARA'YA TAYİNİMİ İBRAHİM PAŞA'NIN ANNESİ YAPTIRMIS MEĞER

İzmir Garnizonu olduğu gibi üzerimdeydi, para, silah, demirbaş malzeme her şey... Bu durumda iken 1957 senesinde tayinim Ankara'ya çıktı benim. İzmir'de Garnizon adeta benim üzerimdeyken Ankara'daki kumandanlar ise, anında işleri bırakıp gelsin diye haber gönderip duruyorlardı... Artık benim haberim bile yokken evimin eşyalarını toplayıp sefer sandıklarına doldurup uçağa yüklemişler. Tayyare seni bekliyor diye bana haber verdiler.

İki saat sonra Etimesgut'a indik. Çok güzel bir lojman verdiler bana. Rahmetli hanım pek şaşırды tabi. VİP, yani protokol personeli olarak almışlar beni Ankara'ya.

Meğer beni Ankara Etimesgut'a tayin ettiren, Allah rahmet eylesin, 12. Hava Nakliye Üs Komutanı Tuğgeneral İbrahim Mete Paşanın annesiymiş, Ayşe anne... Bu

hanımın bey'î Çanakkale Harbinde şehid olmuş, şehid olduğu sırada da bu paşa dünyaya gelmiş. Annesi de oğluna bey'inin ismini -İbrahim- olarak vermiş. O da Nakşî idi... Meğer bu hanımanne tahkikat yapmış benim ismimi duymuş, öğrenmiş. Oğlu İbrahim Paşa'ya 'bunu getirt buraya' demiş.

İlk gün İbrahim Paşa bana "Bugün istirahat et, seninle yarın bize gideceğiz" dedi. Gittik... Annesine "işte suçluyu getirdim" dedi. "Buyur anne" dedim. "İbrahim'i yalnız bırakma" dedi. Meğer o Ayşe anneyle bizim Risale-i Nur talebeleri de ilgilenirlermiş. Ben de biraz çıtlattım... Artık İbrahim Paşa bana yakınında bir oda verdi. Kendisine hizmet subayı olduk. Yani bir nevi emir subayı gibi...

Paşa, daima şapkasını böyle alını açıkta kalacak şekilde giyerdi. Yalnız kızdımı kaşının üstüne doğru eğer, öyle giyerdi. Bana sorarlardı "Paşanın şapkası nasıl?" diye. "Kaşı görünmüyor" dedim mi kimse sokulmazdı yanına. Allah gani gani rahmet eylesin, ihtilal içerisinde bu Paşa beni hep muhafaza etmişti. Sonra İzmir'e Hava Eğitim Komutanı olmuştu. Bir gün Demirel İzmir'e geldiğinde ona tabasbus etmemiş, ters düşmüşler. İbrahim Paşa da vermiş emeklilik dilekçesini.

ANKARA'DA BANA KAMYONLA RİSALE GELİR UÇAKLARLA GÖNDERİRDİM

Ankara'da 12. Hava Nakliye Üssü'nde 1957'den 1961'e kadar kaldım. İhtilal olduğunda oradaydım. Bana -paşa dâhil- askeriyede 'Akif Hoca' derlerdi. Bir gün uçuştan gelmişim, kumandan dedi ki "Akif hoca senin eşyaların gelmiş, ben kamyonu söğüdün altına çekirdim, orada seni bekliyorlar" dedi. Vardım, baktım bizim Mustafa Türkmenoğlu, önüne kapanmış uyuklar vaziyette beni bekliyor. "Ben emanet getirdim, Said -Özdemir- abi yolladı" dedi. Ben hemen geri döndüm. Paşa "Hayrola Akif hoca?" dedi. "Hizmet efendim..." dedim. "Ne?" dedi. "Hizmet..." dedim. Elini şöyle tamam sen bilirsin işini der gibi salladı gitti.

Sonra soktuk kamyonu içeriye. Ambarda güzelce kuytu bir yere yerleştirdik Risale kolilerini. Sonra peyderpey paket paket kelebeklere yükledik gönderdik onları. Adana, İstanbul, Diyarbakır, Malatya vs... Her sabah Anadolu'ya kalkan askerî kurye tayyareleri vardı, acil evrak ve dosyalar ve personel taşınyordu onlarla... Ring seferi yapan arabalar gibi... Tarihçe-i Hayatında Üstad diyor ya: "Bu tayyareler, bir gün İslâmiyet'e büyük hizmet edecekler." Herhalde bunları görmüştü...

Mustafa Türkmenoğlu böyle arasına getiriyordu. Paşa hâzâ dost biriydi bize. Onun sayesinde oldu bu hizmetler... Üs Komutanının izniyle alınıyor kamyonlar içeriye... Yoksa sivil bir kamyonun Askeri hangara girmesi mümkün değil... Bana kapıdaki Üs İnzibatından 'sivil kamyon geldi sana, ne yapalım?' Diye telefon geldi mi, ben 'Komutanın bilgisi var, filanca hangara çekin' derdim...

Yine bir gün Türkmenoğlu bana koliler getirdi, ama bir tanesini dört kişi zor kaldırıyordu. Üstad'ın gramajı ağır fotoğrafları... Ben gelenleri, yanımdaki askerlere, filanca numaralı hangara götürün deyip, hemen muhafaza altına aldım.

Sonra, İbrahim Paşayla İstanbul'a gitmemiz gerekti, zar-zor uçağa koyduk, çok ağır tabi. İstanbul'a vardığımızda Paşa arkadaşlarına doğru gitti. Ben kolileri hemen arabaya aldirdim. Pilot Ali Demirel'e, beni karşıla diye önceden haber vermişim, kolileri teslim ettim. Ona dedim "Sen başında ol, acele bir koli ciltlenmiş Tarihçe-i Hayat getir." Gitti bir koli acele getirdi. Biz Ankara'ya döndük. Bir arabaya yükleyip Isparta'ya yola çıktı kitaplar. Üstad "bu hizmetin ta kendisidir" deyip, pek memnun olmuş. Şunu unutmayalım, 1956'da Risaleler yeni harflerle Ankara'da basılıyor, tamamı İstanbul'da ciltleniyordu.

Bir gün İbrahim Paşayla Adana'ya beraber gittik uçakla. İncirlik Hava Üssüne iniş yaptık. Orada kule vazifelisi bizim arkadaşlardandı. Ben önceden biz geliyoruz diye bildirmişim. Uçuş iznini o veriyordu. Tabi orası Amerikalıların kontrolunda olduğundan biz inince ortalık birbirine girdi, karıştı ortalık. İşaret fişekleri falan atmaya başladılar. Ben hemen Risale kolisini o arkadaşına verdim. Ve biraz görüşmeden sonra uçuşa geçtik.

Hemen arkamızdan Ankara'ya Genelkurmay'a bildirmişler. Paşa sert çıktı "Uçağımız arıza gösterdi havada kalacak değildik ya" deyip cevap verdi.

SUNGUR'LA BAYRAM'A BİR ŞAKA YAPTIM

1958 senesinde Isparta'ya bir ziyaretimde ikinci vakti olduğundan Üstad kimseyi kabul etmez diye namazımı kıldım, camide kaldım. Mustafa Sungur'la Bayram Yüksel'i yollamış Üstad. "Gidin camide misafirimiz var, alın gelin" demiş. Ben bunlara bir şaka yaptım, camide saklandım. Geldiler bakındılar, ben saklandığımdan bulamadılar, çıktılar gittiler. Sabaha kadar Kur'an, Risale-i Nur okudum camide.

Sabah namazında Sungur'la Bayram yine geldiler, tam önümde namaza durmaya hazırlandılar, hocanın arkasında. Ben hemen ikisinin arasına girip namaza durdum, tebessüm ettiler. Tam selam verdik ki, bir taftan Sungur, diğer taraftan Bayram dizlerime yapıştırdılar tokadı. "Sen ne yaptın Akif abi, sabaha kadar bizi uyutmadın" dediler. Üstad tebessümle "gördünüz mü Akif size nasıl yaptı?" dedi.

ÜSTAD'LA RAHAT KONUŞURDUM

Bir gün namazı kıldık. Zübeyir, Bayram, Ceylan, Sungur vardı. Üstad elimden böyle tuttu "keçeli... ". Zübeyir, Sungur bana "Sen Üstad'la nasıl konuşuyorsun yahu?" derledi. Onlar benim gibi Üstad'la rahat konuşamazlardı.

Üstad Asâ-yı Mûsa'dan bir ders okudu bana. İstanbul şivesinin en güzel Türkçesiyle ders yapıyordu Üstad. Ben içimden hayret ettim "Allah Allah! Bu Asya memleketleri bu Risale-i Nur Türkçesini bekliyor..." dedim.

Bir gün de Bursa'ya gitmişim, oradan Üstad'a bir havlu almışım. Üstad'a götürsem versem almaz. Ne yaptım ben; gömleğin altına sardım, üç sefer gittiğim halde Üstad'a vermeyi unuttum havluyu. Sonra Üstad "Keçeli o emaneti çıkarsana" dedi. Bana o günkü parayla 25 kuruş verdi.

RİSALE-İ NUR'U OKUMADA ÜÇ SAFHA

Üstad derdi ki: "Bilir misin keçeli, ben her gün ama her gün Risale-i Nur okuyorum. Risale-i Nur'a sizden fazla benim ihtiyacım var. Risale-i Nur'da öyle hikmetler var ki, ona vakıf olan imanını kurtarır. Allah-u âlem bir gün Risale-i Nur kâinata hükmedecek" derdi.

Bir gün de: "Bak keçeli Sure-i Feth'i çok sıkça okuyasın, hiç okuyamasan bir ayetini oku" dedi. "Risale-i Nur okurken gazete gibi okumayın. On sayfa okuyunca sana vesvese verilir, 'yoruldun, işin var' diye, bırakma devam et. Ondan sonra ikinci bir şeytan ihtarı gelir, gene devam et. Üçüncü durumda sabret, biraz daha devam et, orda sana bir mükâfat, bir hâl verilir, onu muhafaza et" dedi.

SAİD ÖZDEMİR VE SALİH ÖZCAN SEYYİT'TİR

Sene 1958 olabilir. Bir gün Isparta'ya Üstad'a gittiğimde Said Özdemir'le Salih Özcan varmış yanında. Beni görünce "Nerde kaldın keçeli seni bekliyordum" dedi. Öyle kucağını açtı ki, böyle şefkatle. Sağında Salih Özcan, solunda Said Özdemir... "Bak keçeli sen şahid ol bunlar Seyyit'tir, bunlar Seyyid oldukları arını bilmiyor, seni de bunların içerisine kattım" dedi.

ÜSTAD'IN BANA SELAM VASİYETİ VAR...

Şunu hey yerde anlatıyorum, Üstad bana bir vazife verdi, sana da söyleyeyim: 1958 senesinde ben yine resmi elbise ile gittim Üstad'a. "Sen hep böyle olasın, hep böyle gelesin" dedi bana. Ondan sonra Üstadımız dedi ki: "Sen hayatta bulunduğun müddetçe, bulunduğun topluluklarda, senin lüzum gördüğün yerlerde, benim selamımı herkese söyleyeceksin, bunu vasiyet ediyorum sana."

Ben de şimdi, Risale-i Nur'u bir defa okumuş, Risale-i Nur'dan bir satır okumuş, Risale-i Nur'ları dinlemiş olanlara, hepinize, Üstadın bizzat selamını söylüyorum, duyuruyorum sizlere...

SON ZİYARETİMDE ÜSTAD ÜÇ VASIYETİNİ SORDU BANA

1960'da Ocak ayının başı, Ankara'da görevliyim... Üstad'ın Ankara'ya geleceğini ben duymuştum. Önce Osman Yüksel Serdengeçti'ye uğradım, geldim Beyrut Palas'a, her taraf insan kaynıyor. Girdim içeri, kolayca çıktım Üstad'a...

Üstad: "Sana bazı vasiyetlerim olmuştu onları unuttun mu?" dedi. "Unutmadım Üstad'ım birisi selam, birisi evlerde Risale-i Nur dersi yapılması, diğeri Sure-i Fetih" dedim. "Ev sahipleri hiç olmazsa günde bir sayfa veya birkaç satır okusa onda ahiretine çok fayda var. Birimiz dünyada, birimiz Ahiret'te de olsak da, hep birbirimizin duası içerisindeyiz, bunu böyle bilirsiniz" dedi.

Bu vedalaşmadan sonra Üstad, kendi sadık hanesine, Urfa'ya gitti. Orada vefat etti...

Şimdi bir makine olsa da, Üstad'ın o güzel hallerini, benim aklımdaki, gözümdeki, kalbimdeki bütün hasletleri resmetse, alsa keşke...

(1938 – 1995)

MEHMET GÜNAY TÜMER

Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin Tarihçe-i Hayat kitabının sonlarında, rahmetli Prof. Dr. İbrahim Canan'ın çektiği bir fotoğraf vardır. Bu fotoğrafta Hz. Üstad'ın arkasında bulunan en uzun boylu şahıs, rahmetli Mehmet Günay Tümer'dir. Fotoğrafın çekildiği 1959 senesinde Mehmet Günay, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi talebesidir. O gün, Beyrut Palas Otelinde bulunan Hz. Üstad'ı ziyaret etmek için gitmişti. O tarihte, başta Atıf Ural ve İbrahim Canan olmak üzere, diğer üniversite talebeleriyle beraber, Ankara'da, bir dersane-i Nuriyede beraber kalmaktaydılar.

1956 senesinde Ankara'da ilk defa Risale-i Nur kitaplarının matbaalarda basımını başlatan rahmetli Atıf Ural, Günay Tümer'in eniştesidir. Atıf Ural, 1959'da Günay Tümer'in ablası Fatma Aydoğdu ile evlenmiştir. Bu izdivaç, Hz. Üstad'ın izniyle oluyor... Atıf Ural 1966'da 33 yaşında iken vefat etmiştir...

Rahmetli Prof Dr. Günay Tümer, Kastamonu'nun Araç ilçesinden, hâkimlik görevi yapan bir babanın evladı olarak 1938'de Ankara'da doğmuştur. İlk ve orta öğrenimini Kastamonu'da tamamlayan Günay Tümer, aynı senelerde Bediüzzaman Hazretlerinin yakın talebelerinden Mehmet Feyzi Efendinin tedrisinden de geçmiştir.

Bediüzzaman'ın arkasında bulunan en uzun boylu şahıs Mehmet Günay Tümer'dir

Günay Tümer, 1957'de Ankara İlahiyat Fakültesine kaydolar ve 1961 yılında mezun olur. Çeşitli okullarda öğretmenlik ve idarecilik yaptıktan sonra 1969 yılında Ankara İlahiyat Fakültesinde Dinler Tarihi asistanı olarak akademik hayata adım atar. Günay Tümer,

1986 yılında profesör olarak Bursa Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dinler Tarihi Anabilim Dalı Başkanlığına atanır. Bu görevi uzun yıllar devam eder.

Prof Dr. Mehmet Günay Tümer, 22 Ağustos 1995 tarihinde, içinde eşinin ve çocuklarının da bulunduğu bir otomobille, Kastamonu-Araç yolunda giderken kaza yapmış ve 57 yaşında iken vefat etmiştir.

Prof. Dr. Mehmet Günay Tümer'in hayatını, bilhassa kitabımızın hedefiyle ilgili kısımları araştırırken Ablası Fatma Aydoğdu Ural Hanımefendi yardımcı oldular. Talebim üzerine Aydoğdu Hanımefendi kardeşi Günay Tümer'i anlatan bir mektup ile çokça fotoğraflar göndermiştir adresime. Daha sonra ilave bilgiler de aldım. Kendisine damadı Prof. Dr. Mehmet Cebeci yardımcı olmuştur. İkisine de çok teşekkür ediyorum. İlk defa yayınlanan hatıralar kendilerine tashih ettirilmiştir.

Rahmetli Günay Tümer'in eşi Nezahat Tümer Hanımefendinin sevgili eşini anlattığı duygu yüklü bir metin de, yazının sonuna ilave edilmiştir.

Fatma Aydoğdu'nun yazdığı mektupta Veli Işık Kalyoncu ismi de geçmektedir. Veli ağabey ile merhum Günay Tümer'in, çocukluktan itibaren Üniversite sonuna kadar çok yakın beraberlikleri olmuş. Bu sebeple Veli ağabeyi de Bursa'da evinde ziyaret ettim. Veli Işık Kalyoncu'nun da Hz. Üstad'a ziyaretleri var. Bu hatıraları ayrıca yayınlanacaktır. Veli Işık Kalyoncu, Bediüzzaman Hazretlerinin Kastamonu Karadağ'da bilinen "Çam Ağacı" hakkında bir tashihat yaptı. Çok iddialı ve kesin konuştu... Bu sebeple bu konuyu metnin sonuna aldım. İnşallah bu vesileyle doğru bilinen bir yanlış düzeltilmiş oluruz...

Ablası Fatma Aydoğdu Ural Anlatıyor:

Rahmetli Atif Ural'ın eşi, Prof. Dr. Mehmet Günay Tümer'in ablası Fatma Aydoğdu Ural'dan, kardeşi Günay Tümer'le ilgili hatıralar:

ÇOK YARAMAZ BİR ÇOCUKTU, FEYZİ EFENDİ'DEN DERS ALMAYA BAŞLAYINCA ÇOK DEĞİŞTİ

Fatma Aydoğdu Ural, Günay Tümer'in ablası, Atif Ural'ın eşi.

Merhum Mehmet Günay Tümer benim kardeşimdir. 1938 yılının Haziran ayında Ankara'da doğmuştur. Babamız Ahmet Cemal Tümer'in hâkimlik görevi dolayısıyla çocukluğu, Kastamonu'nun kazası Daday ve Kastamonu'da geçmiştir. İlk, orta ve lise tahsilini Kastamonu'da yapmıştır.

Kardeşim çok yaramaz bir çocuktur. Asiyeler, Ulviyeler, Zehralar diye lahikalarda ismi geçen Hacı Zehra Teyze sık sık bize gelirdi. Annemin üzüntüsünü görünce, "Sen onu Mehmet Feyzi Efendiye gönder, bak nasıl uslanacak" demiş. Hakikaten Mehmet Feyzi Efendiyi ve Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra kardeşim çok değişti. Veli Işık Kalyoncu ve Kamil isimli iki arkadaşıyla beraber...

Üstad Hazretleri, Karadağ'daki çamın altında Mehmet Feyzi Efendi ve diğer talebeleri ile ders yaparlarmış. Üstad Hazretlerinden sonra, Mehmet Feyzi Efendi de bazen o çamın altında ders yapmaya giderdi. Kardeşim Mehmet Günay ve iki arkadaşı Veli Işık Kalyoncu

ve Kamil de o derslere katılırlardı. Lise döneminde Mehmet Feyzi Efendi'nin derslerine devam eden bu üç arkadaş, liseden sonra okumaya ara verdiler ve iki yıl boyunca her gün giderek Feyzi Efendiden Arapça, Farsça ve Risale-i Nur dersleri aldılar. İki yıldan sonra ise üniversite dönemi başladı.

BAŞIMIZIN ALTINA TUĞLA GİBİ ŞEYLER KOYUYORUZ Kİ UYUYUP KALMAYALIM

Kardeşim Mehmet Günay, iki arkadaşı ile beraber Hz. Üstad'a, "Hangi fakülteye gidelim?" diye sormaya gittiler. Üstad Hazretleri, "Ankara'daki ağabeylerinize sorun" demişler. Ağabeylerden Atif Ural'ın "Şimdiki aklım olsaydı öğretmenliği seçerdim" demesi üzerine üç arkadaş İlahiyat Fakültesine kaydoldular ve Ankara Ulucanlar dersanesinde kalmaya başladılar. Mehmet Günay'ın Risale-i Nur hizmeti o senelerde başlamıştır. Atif Ural ve diğer ağabeyler ile beraber Sözler'in, 1956'da başlayan yeni harflerle basım hizmetlerinde çalışmıştır. Hatta Kastamonu'ya bir gelişinde, "Abla kimseye söyleme, annem duymasın... Sözler'i bir an evvel çıkarabilmek için geceleri çok az uyuyoruz, başımızın altına tuğla, tahta gibi şeyler koyuyoruz ki uyuyup kalmayalım." demişti.

Kardeşim Günay Tümer'in Üstad Hazretleri ile çok görüşmeleri olmuştur.

ÜSTAD İZİN VERİNCE ATIF URAL BENİMLE EVLENDİ

Mehmet Günay, İlahiyatta okurken Kastamonu'da bir kız ile nişanlandı. "Bu çok iyi bir kızdır, sakın kaçırmayın..." telkinlerinin etkisiyle, düğünleri daha sonra yapılmak üzere, kısa zamanda din'i ve resmî nikâhları yapıldı. Ancak bunları Üstad Hazretlerine sormamıştık, sormayı düşünememiştik.

Bu arada Atif Ural, Üstad Hazretlerini ziyaret ederek "Evlenebilir miyim?" diye soruyor. Üstad Hazretleri bir cevap vermiyor. Daha sonra tekrar sormaya gittiğinde, Üstad Hz.leri bu sefer: "Atif'in hizmeti bitti. Evlenebilir. Ama Mehmet Günay'ın hizmeti daha bitmedi. O evlenemez." Diyor. Bu izinden sonra Atif Ural, Fatma Aydoğdu ile yani benimle Ankara'da nikâhlandı. Sene 1959...

Müteakiben Kastamonu'ya döndüğünde, Mehmet Günay'ın nikâhlandığı kızın ağabeyi ciddi muhalefet ederek, bu evlilik işinden ailesini vazgeçiriyor. Böylece Hz. Üstad'ın işareti de açığa çıkıyor. Mahkeme yoluyla boşanan Mehmet Günay ancak 8-10 sene sonra asıl evliliğini yapıyor.

Sağda Atif Ural, solda kayınbiraderi Mehmet Günay Tümer

KARDEŞİM ELİM BİR TRAFİK KAZASINDA VEFAT ETTİ

Kardeşim, Üniversite bittikten sonra Malatya-Akçadağ'da din dersleri Öğretmeni olarak göreve başladı. Ankara-Kalaba ve Kastamonu Kız Öğretmen Okulunda da görev yaptı.

Kastamonu'da bulunduğu sıralarda yine Mehmet Feyzi Efendi'nin derslerine devam ederdi.

Daha sonra asistan olarak Ankara İlahiyat Fakültesine girdi. Ankara İlahiyat Fakültesinde ders verdiği zamanlarda, "Derslerde Risale-i Nur'dan bazı meseleler anlattığımda ve misaller verdiğimde, bakardım ki sınıfta bazı öğrenciler birbirine bakıyor ve kıyıdanmalar oluyor. Kendilerini tanımasam da anlardım ki, bunlar Nur Talebesi öğrencilerdir." diye hatıralar anlatırdı bize.

Vefatından önce, bir sempozyumda sunmak üzere bildiri hazırlığı vardı. Bir yere gittiği zaman bu amaçla yanında Risaleler götürür, çalışırdı. Kastamonu'ya da öyle gitmişti. Elim trafik kazası sonrasında eşi Nezahat Hanım; su kanalında ters dönmüş olan arabanın bagajındaki bütün eşyaların, çantaların içlerinin çamur ve su ile dolu olduğunu, ancak Mehmet Günay'ın Risale-i Nur kitaplarına bir damla bile çamur bulaşmadığını görmüştü.

Eşi Nezahat Tümer Anlatıyor:

Yüce Rabbim bizi bir kazada birleştirdi, yirmi sekiz sene sonra başka bir kazada ayırdı... Beni de özlem ve hüznün dolu bir sabır imtihanıyla baş başa bıraktı. "Muhakkak ki Allah (c.c.) sabredenlerle beraberdir" âyet-i kerimesi sabır gücümü arttırıyor. Yüce Rabbim Günay Bey'le ağılattı; Ömer'le, Özge ile güldürecek inşallah.

Günay Bey bana hep sabırlı olmamı, taş atana ekmek atmamı söylerdi. Bunu Günay Bey'i kaybettikten sonra daha iyi anlıyor ve yerine getirmeye çalışıyorum... Onun meziyetlerini, insanlığını saymakla bitirebileceğimi sanmıyorum.

Nazik, kibar, alçakgönüllü, herkes ile uyum sağlayan, girdiği topluluklara neşe getiren, insan hak ve hukukuna saygı gösteren bir kişiliğe sahipti.

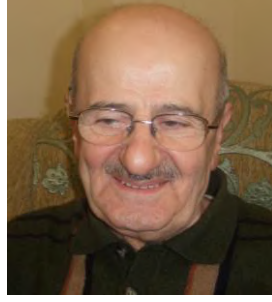

Mehmet Günay Tümer'in mezarı. Yrd. Doç. Dr. Süleyman Sayar, oğlu Ömer Tümer, Yrd. Doç. Dr. Muhammed Tarakçı, Eşi Nezahat Tümer, Kızı Özge Tümer, Gelini ve torunu

Kazadan yarım saat önce idi. Benzinlikten benzin aldık. Kendisi lavaboya kadar gidecekti. Arabayı gölgeye alıp bizi rahat ettirmek istedi. O sırada bir adama arkadan hafifçe değdi. Dikiz aynasında selamlaştılar. Lavabodan döndükten sonra direksiyona geçti, kemerini taktı. Fakat içi rahat değildi. "Kızım deminki adam nereye gitti" diye sordu. Özge "Kahveye gitti babacığım" diye cevap verdi. Günay Bey "Bana beş dakika müsaade edin" dedi ve kahveye gitti. Gülerek geri döndü. "Ne oldu?" diye sorduğumda, "Adamla tokalaştık, helalleştik. Şimdi huzur içinde yolumuza devam edebiliriz" diyerek direksiyona geçti.

Kısaca, çok iyi bir eş, mükemmel bir baba, değerli bir hoca, sevilen, aranan, hiçbir zaman unutulmayan bir dost, bir arkadaş, bir insandı. Allah (c.c.)'ın izni ile inanıyorum ki hayat mücadelesinde o bana güç ve kuvvet verecek. Allah (c.c.) onu Peygamber Efendimize komşu yapsın, bana ve onu sevenlere sabır versin. Ruhu şad olsun. Âmin.¹

¹ Dinler Tarihi Araştırmaları I, Dinler Tarihi Derneği Yayınları, Ankara 1998, s. 88

KARADAĞ'DA BULUNAN HZ. ÜSTAD'IN ÇAM AĞACI KESİLMEDİ AYAKTADIR**Veli Işık Kalyoncu**

Veli Işık Kalyoncu 1936 Kastamonu-Tosya doğumludur. 1961 Ankara İlahiyat Fakültesi mezunudur. Emekli öğretmendir. Şimdi Bursa'da ikâmet etmektedir. Kendisini evinde ziyaret ettim. Hz. Üstad'a ziyaretleri var... Kastamonu'da Mehmed Feyzi Pamukçu ağabeyin tedrisinden geçmiş... Bu hatıraları, ayrıca "Ağabeyler Anlatıyor" kitaplarında yayınlanacaktır.

Veli Işık Kalyoncu ile rahmetli Günay Tümer'in ve Atif Ural'ın çok beraberlikleri olmuş. Veli ağabey, çok iyi tanıyor Günay Tümer'i. Şöyle söyledi: "Küçüklükten itibaren Mehmet Günay Tümer'le üniversite dâhil bütün okullarda hep aynı sınıfta ve aynı sıralarda olduk. Mehmed Feyzi ağabeye de her zaman beraber giderdik. Üstad'ın Kastamonu Karadağ'daki Çam Ağacına da Mehmed Feyzi ağabeyle beraber gittik hep. Mehmed Feyzi ağabeyle belki yüz elli kere gitmişizdir bu ağacın altına."

Veli Işık Kalyoncu daha sonra çok önemli bir şey söyledi: "Üstad Hazretlerinin Kastamonu-Karadağ'a çıktığında altına oturduğu "Çam Ağacı", kesilen o "Eğri Çam Ağacı" değildir. Üstad'ın "Çam Ağacı" çataldır ve hâlâ ayaktaadır." Veli ağabey daha sonra beş adet fotoğraf getirdi ve bahsettiği ağacın resimlerini gösterdi. Fotoğraflarda Çam Ağacının altında ve gövdesinde Veli Işık Kalyoncu ile beraber Günay Tümer ve Atif Ural görülmekteydi.

Veli Işık Kalyoncu bunları söyledikten sonra heyecanla eline fotoğrafları verdim ve - kamerayla da tespit ettiğim- aramızda şöyle bir konuşma geçti:

—Veli ağabey Üstadımız Karadağ'a çıktıklarında altına oturduğu ağacın o kesilen Eğri Çam Ağacı değil de şu anda elinizdeki fotoğrafta görülen ikiz Çam Ağacı olduğunu söylüyor sunuz. Doğru mu?

—Bu çatal olan ağaç Hz. Üstadımızın Çam Ağacıdır. Mehmed Feyzi ağabey bize derdi ki "Hz. Üstadımız bu çamın üstüne çıkar, hiç elleriyle tutunmadan. Ve tashihatını onun üzerinde yapardı." Diye bize tarif ederdi.

—Bu fotoğraflarda görülenler kim?

—Ben varım, Mehmed Günay Tümer ve Atif Ural var. (Fotoğrafları tek tek açıkladı)

—Bu fotoğraflar kaç yılında çekildi?

—Tahminen 1958–59 yılları olabilir.

—Peki. Bu ağacın kesin olarak Üstadın ağacı olduğunu iddia ediyor sunuz. Öyle mi?

—Evet. Mehmed Feyzi ağabeyle çok defa bu ağacın altına gidip otururduk. Biz beş-altı sene beraber gittik bu ağaca. Her sene bir ay giderdik yani. Hiçbir zaman bu ağacın altından başkasının altına oturduğunu görmedik.

—Mehmed Feyzi ağabey "Üstadın ağacı budur" mu derdi size?

—Evet.

—Öteki eğri ağacı gösterdi mi hiç?

—Yok. Ondan hiç bahsetmezdi. Üstadın ağacı budur derdi. Biz o ikiz ağacın altına otururduk. Etraflarımızda diğer ağaçların altına aileler gelirdi pikniğe. Fakat hiçbir zaman bu ağacın altına oturmazlardı. Etrafındaki ağaçların altına otururlardı. Biz birkaç talebeyle beraber Mehmed Feyzi Efendiyle otururduk.

—Bunu sizden başka (hayatta olanlardan) kim biliyor?

—Kastamonu’da Hafız Faik Küçük bilir. Babası da sağdır ama çok ihtiyarlamıştır. Belki yüz yaşındadır şimdi. İbrahim Küçük... Bunlar Şeyh Şaban-ı Veli Hazretlerinin (Camisinin) imamlarıdır yani. Beraber giderdik.

—Abdullah Yeğin ağabey de (Kastamonu-Araçlı) biliyor mu mesela?

—Abdullah Yeğin ağabey bilmiyor. Hiç gitmemiş. Mehmed Feyzi ağabeyle beraber Karadağ’a hiç gitmemişler.

—Bu ağaç Karadağ’ın hangi tarafında? Kastamonulular bilir mi yerini?

—Herkes bilmez. Tarla var, tarlanın öbür tarafındadır. Biraz kenara düşüyor yani. O kesilen eğri ağacın daha beri tarafındadır.

—Mehmed Feyzi ağabey, o kesilen eğri ağacın altına gidip oturdu mu hiç.

—Hiç oturmadık orada.

—Kaç kere gittiniz siz Karadağ’a Mehmed Feyzi ağabeyle o çatal ağacın altına?

—Belki yüzelli defa gitmişizdir.

—Veli abi Allah razı olsun. Siz bunu iddia ediyorsunuz. Ben bunu yayınlayacağım inşallah.

—Peki, tamam...

Üstad’ın Kastamonu Karadağ’da bulunan Çam Ağacında sağda Veli Işık Kalyoncu, solda Atıf Ural,
2. Fotoğrafta sağda M. Günay Tümer, solda Veli Işık Kalyoncu

**Kastamonu Karadağ'da Hz. Üstadın Çam Ağacı zannedilen eğri ağacın üzerinde Ömer Özcan
(Bu ağaç daha sonra sahibi tarafından kesilmiştir)**

(1937 -)

MEHMET SARI

Mehmet Sarı 1937 İstanbul doğumludur... Bizi kendisiyle "Aziziye Sosyal Dayanışma, Kültür ve Eğitim Vakfı" Başkanı Selçuk Tuna Bey tanıştırdı. Bu Vakıf İstanbul Süleymaniye Camii Külliyesi içinde faaliyetini sürdürmektedir. Kamera çekimlerimizi, 31 Mart 2010 tarihinde bahsi geçen vakfın uhdesinde bulunan Süleymaniye Dar-ül Hadis Medresesinin kurucusu, hocası ve Osmanlı Şeyhülislâm'ı Ebusuud Efendinin odasında gerçekleştirdik. Şelçuk beye çok teşekkür ediyorum.

Mehmet Sarı ağabey, Bediüzzaman hazretlerine üç kere ziyaret etme şansına sahip olmuş...

Hız. Üstad'ın 1960 senesinin ilk günlerinde İstanbul'a yaptığı son ziyaretlerinde, Piyer Loti Otelinde çekilen şemsiyeli fotoğraf karesinin içine Mehmet Sarı da girmiş... O sırada Hız. Üstad'ın kolundan tutup kısa bir müddet yürümesine de yardım etmiş... 1959'da Ankara'da yedek subaylığını yaparken Atıf Ural ve Said Özdemir ağabeylere teksir işlerinde de yardımcı olmuş Mehmet Sarı... Mehmet ağabey halen İstanbul'da ikamet ediyor ve hizmetlerine devam ettiriyor... Hatıraları yazıldıktan sonra kendisine tashih ettirilmiştir...

Mehmet Sarı Anlatıyor:

1937 yılında İstanbul'da doğdum. Aslında İneboluluyum. 1955 yılında İstanbul Tophane Sanat Okulunun Motor Bölümünden mezun olduktan sonra Taşkızak Tersanesinde motorcu olarak çalışmaya başladım. Orada Abdulkâfi Talu isminde bir kardeş benimle ilgilendi. 18 yaşlarında Risale-i Nur'u tanımış oldum. Bana abdest almayı namaz kılmayı göstererek öğretti. O da motor kısmında idi. Cuma'lardan başladım namaz kılmaya... Sonra beni Süleymaniye Kirazlımescid Sokaktaki 46 nolu dersaneye götürdü. Orada ağabeyler Osmanlıca Risale-i Nur yazmaya teşvik ettiler. 2 numara bir uç alıp 'Küçük Sözler'i kopya çekerek şevkle yazdım. Bir ayda Kur'anı öğrendim. O sırada Hasköy'de oturuyordum. Son olarak özel bir şirkette çalıştım ve 1993'de emekli oldum.

KÜÇÜK SÖZLER'İ YAZIP ÜSTAD'A GÖTÜRDÜM, FAKAT...

Sene 1957... Üstad'a gidip gelen ağabeyler vardı; onlara, ben de gitmek istiyorum dedim. Üstad öyle herkesi kabul etmez dediler. Sonra bir ağabeyin söylemesiyle yazdığım Küçük Sözler'i ciltlettim... "Üstad şimdi seni kabul eder" dediler. Hizmet namına olduğu için... Bir Ramazan Bayramında babama, "ben Bursa'ya gezmeye gidiyorum" dedim. Babam çok disiplinli birisiydi. Zekeriya diye bir kardeşle beraber trenle Isparta'ya gittik. Yalnız ben daha Üstad'ın makamını falan hiç bilmiyorum. Önce bir ağabeyin dükkânına gittik ama "kardeşim Üstad kimseyi kabul etmiyor" dedi. Üstelik kızdı bize. Ama tarif etti Üstad'ın şimdi müze olan evini. Zili çaldık, Zübeyir ağabey çıktı 'ne istiyorsunuz kardeşim?' dedi. Üstad'ı ziyaret etmek istediğimizi söyledik. O da "Üstad hasta kardeşim, siz ta 8 yüz kilometreden niye geldiniz?" dedi. Biz boynumuzu bükünce, gitti Üstad'a sormaya. Sonra döndü ve 'gelin' dedi.

Rahmetli Ceylan Çalışkan ağabey karşıladı bizi. Önce o Üstadın odasına girdi, peşinden Zekeriya sonra ben girdim. Üstad karyolada sağ tarafına doğru yatıyordu, üzerinde battaniye vardı, hastaydı yani. Yerde iki parça eski kilim vardı. Sol tarafta bir odun sobası... Elini öptük, oturduk. 10 dakika kadar konuştuk. Ama tam ne olduğunu, ne konuştuğumuzu heyecandan bilemedim. Üstad Hazretlerinin konuşmasını da tam anlayamıyorduk, Ceylan ağabey bize aktarıyordu. Ceylan ağabey tamam deyince kalktık, tekrar elini öperken Üstad benim başımı okşadı. Yastığın altından bir kese çıkardı iki adet yeni 50'şer kuruş verdi bize. Fakat yazıp götürdüğüm 'Küçük Sözler' kitabını heyecandan vermeyi unuttum. Trene gelince kitap aklıma geldi ama dönmedik. Sonra gönderdim, Üstad arkasına kırmızı kalemle duasını yazıp tekrar bana iade etti. Kitap hala bende duruyor. İlk ziyaretim böyle...

GECELEYİN TEKSİR YAPIP HASIR ÜSTÜNDE DİNLENİYORDUK

Sene 1959. Ben yedek subay olarak asker oldum, Ankara'ya gittim. O zaman lise mezunlarına yedek subay hakkı veriyorlardı. Askerliğimi Gazi çiftliğinde yaptım, radar subayıydım. Ulus'ta Murat Lokantasının üzerindeki Said Özdemir ağabeyin dersanesine gitmeye başladım. O zaman kitaplar yeni harflerle basılıyordu. Çarşaf gibi sayfalar geliyor, biz onları katlayarak kırıyoruz, iş çok... Said Özdemir, Atif Ural ağabeylere yardım ediyorduk. 27 numara vardı Ulus'ta; sonradan Bayram ağabeyin kaldığı dersane. Oranın bodrumunda rahmetli Binbaşı Hayri Bey'in nezaretinde geceleyin Asa-yı Mûsa'yı teksir yapıyorduk. Her akşam geliyor, yardım ediyor, hasır üstünde yatıp dinleniyorduk. Ertesi gün işe... Ben daha çok teksir kolu çeviriyordum. Tabi bir basımda diyelim 500 tane sayfa, odanın içi hemen doluyordu. Bir sabah Said ağabey bizi Haymana'nın bir köyünde bir samanlığa götürdü. O sanmalıkta o teksirleri gruplar halinde dizdik. Orada onları kitap haline getirmiştik. Biz genciz tabi bazen şakalaşıyorduk, Said abi kızıyor "ses etmeyin aman duymasınlar" ihbar ederler diye ihtar ediyordu. Hatta bize anlaşılmasın diye bir bakraç içerisinde yemek olarak kuru fasulye getirmişlerdi.

ÜSTAD'A MANGAL GÖTÜRDÜM

1960'ın başları. Ankara'da bir gün dersanede Said Özdemir, Salih Özcan, ismini hatırlayamadığım jip sahibi birisi, bir de ben varım. Bir telefon geldi Hüsnü ağabeyden "Üstad'la beraber geliyoruz, karşılayın" diye. Hemen bir telaş giyindik, jipe bindik. Ben arkada oturuyorum. Baktım bir araba geçti, arka koltuğun ortasında Üstad Hazretleri oturuyordu. Diğer ağabeyler aralarında sohbet ettikleri için görmediler arabayı; "Üstad geçti" diye bağırdım. Hemen döndük geriye. Fakat yetişemedik. Üstad nereye gider diye düşündük; herhalde Hacıbayram'a gider diye düşündük. Orada bir kardeş, Denizli Caddesinde Beyrut Palas Üstad'ın gideceği yer dedi ve oraya yöneldik.

Vardık, otelin önü insan kaynıyor. Ben de Üstad'ın yanına çıkmak istiyorum. Fakat Üstad kabul etmiyor dediler. Bir fırsat çıktı; Üstad bir mangal istemiş, biz küçük bir mangal bulduk, dört kişi birer ucundan tuttuk. Polis müdahale etmek istedi. "Üstad mangal istemiş onu götüreceğiz" dedik. Bir küçücük mangala bir de bize, ucundan mangalı tutmuş dört kişiye baktı; "iki kişi gitsin" dedi. Onlardan birisi ben oldum, yukarı çıktık. Üstad Hazretleri otelin odasında yerde bir leğen içinde ibrikle abdest alıyordu. O kadar görmüş oldum, polis bizi tekrar dışarı çıkardı. Bu Üstad'ı ikinci kere görüşüm olmuştu...

ÜSTAD'IN YÜRÜMESİNE YARDIM ETTİM

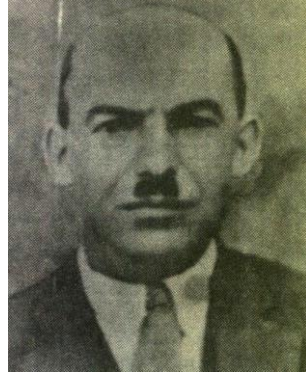
Ankara'da Üstad'ı böyle gördükten sonra ben izin aldım, İstanbul'a geldim. Biz üç kafadardık; rahmetli Urfalı ressam Yaşar Yayla, Abdullah ve ben. Bir haber geldi "Üstad İstanbul'a geliyormuş" diye. Biz hemen Kabataş İskelesine gidip orada Üstad'ı bekleyelim dedik. Üstad araba vapuruyla geçecek, daha köprü yok. Orada 3-4 saat bekledik. Bir araba vapuru yaklaştı yine gazeteciler, polisler kalabalıklaştı. Millet de doluştu. Baktık Üstad, Hüsnü ağabey, Bekir Berk ve Fırıncı ağabeyler arabada. Araba tam vapurdan inerken millet alkışladı, ama araba hiç durmadan çekti gitti. Hemen bir taksi çevirdik, "şu taksiyi takip et" dedik. Üstad önde biz arkada. Eminönü Belediyesinin orda Piyer Loti Oteli var. Fakat araba oraya kadar giremiyor, 50-100 metre kadar dar yol var, araba mecburen açıkta durdu. Gazeteciler resim çekmek için o kadar rahatsız ediyorlardı ki; orada bir şemsiye açıldı, Üstad'ın üzeri kapatıldı. O sırada bana da Üstad hazretlerinin sol kolunu

tutmak, bir müddet yardım etmek nasip oldu. Yürümesine yardım ettim. O hali tarif etmem mümkün değil, o manevi hali... Asker olduğum için saklanıyorum ama o şemsiyeli fotoğrafta ben de görünüyordum. Hatta Mehmet Emin Birinci "Keçeli kaldırsana başını ne saklanıyorsun" dedi. Otele kadar geldik, polisler dolu, kimlik soruyorlar, ben orada korktum daha içeri giremedim. Orada sivildim ama ihtilal hazırlıkları var, askerim. Hz. Üstad'ı üçüncü ve son görüşüm de böyle oldu...

ÜSTAD'IN VEFATINDA URFA'YA GİTTİM

Ankara'da askerliğime devam ediyorum... Bir akşam geldim, baktım dersanede kimse yok. Birisi geldi "Başımız sağ olsun kardeş" dedi. "Ne oldu?" dedim. "Üstad Urfa'da vefat etmiş" dedi. Günlerden Çarşamba. Ben de Urfa'ya gideceğim dedim. Dört kişi birleştik fakat paramız çıkışmadı, 80 lira lazım. Bir kardeş geldi "yahu ben gidemeyeceğim, bende 80 lira var size vereyim" dedi. Bir taksi tuttuk, doğru Urfa'ya. Ama ne izin aldım ne de kimseye haber verdim. Askerim, Çarşamba akşamı yola çıktık, Perşembe, Cuma, Cumartesi öğleye kadar mesai var gitmedim. Pazar tatil. Bizim Askerî Birlikte bir Binbaşı, bir Başçavuş bir de Teğmen olarak ben varım. Urfa'ya vardık ama cenaze bir gün önceden kaldırıldığından biz yetişemedik. Çok kalabalıktı, biz artık Üstad'ın kabrini ziyaret edip, cenaze namazı kılıp döndük.

Ertesi günü Ulus'tan askerî servis arabası var. Bir pikap, öne rütbeliler, arkaya bizler oturduk. Havadan sudan konuşuyoruz her zaman olduğu gibi. Gittim Birliğe masama oturdum; bana hiç bir kimse hiç bir şey sormadı. "Nerdesin?" diyen yok. Ama biri sorsa aklımda diyecek hiçbir şey de yok. Bu bir inayet oldu.

(1900 – 1940)

MUÂLLİM AHMED GALİP KESKİN

Ahmed Galip Keskin, Isparta'nın Yalvaç ilçesindedir. İl merkezine 105 kilometre mesafede olan Yalvaç, Isparta'nın kuzey köşesindedir. Eğridir ilçesinin içinden geçilerek ve Eğridir Gölünün kıyı şeridi takip edilerek gidilmektedir Yalvaç'a. Hem bu yol, hem Yalvaç Allah'ın bahsettiği eşsiz güzelliğe ve berekete sahiptir. Üstad Said Nursi Hazretleri de Yalvaç'a tam üç kere gitmiştir.

Hz. Üstad'ın Barla döneminin, en sadık, en yakın talebelerinden birisi Yalvaçlı Muâllim Ahmed Galip Keskin'dir. Bunu hep duyduğumuzdan dolayı, 29 Eylül 2010 tarihinde Yalvaç'a gittik ve Galip Bey hakkında çalışmalar, araştırmalar yaptık. Bize, Bediüzzaman Hazretlerinin Şualar kitabında ismi geçen 1930 Yalvaç doğumlu Ali Osman Karahan ile Bayram Özcan ve Şakir Taş yardımcı oldular. Yalvaçta Topal Hafız diye de bilinen Ali Osman Karahan, merhum Galip Bey hakkında bildiklerini ve Hz. Üstad'ın ona karşı şefkatini, alakasını ve vefasını anlattı, hatıralarla destekledi.

Ahmed Galip Keskin hakkındaki araştırmalarımızda temel kaynaklarımızdan biri de, Isparta hakkında değerli araştırmalara imza atan Mahmut Kıyıcı'nın, "Ispartalı Büyük Adamlar" kitabı olmuştur. Biz bu kitaptan istifade ederek Ahmed Galip Keskin hakkında özet bilgiler çıkardık.

Merhum Muallim Galip çok kültürlü ve ilim sahibi bir şahsiyettir. Dört dil bilmektedir. Şâir ve hattattır. Eserleri vardır. Risale-i Nur'un Mektûbat kitabında ve Barla Lâhikasında Türkçe, Arapça ve Farsça şiirleri vardır. Risale-i Nur'daki bazı suallerin sahibidir. Eserlerin telif ve tebyizi sırasında yaşanan harikaları anlatan mektupların altında da ismi geçmektedir.

Ispartalı Büyük Adamlar:

Mahmut Kıyıcı'nın "Ispartalı Büyük Adamlar" kitabında Ahmed Galip Keskin özetle şöyle anlatılmaktadır:

Ahmed Galip Bey'in aslı Isparta'nın Yalvaç ilçesinden olmasına rağmen, babası Mehmet Kemâlettin Efendinin kadılık görevi dolayısıyla Bitlis'in Ahlat ilçesinde dünyaya gelmiştir. Doğum tarihi 20. Asrın tam başı, 1900 yılıdır.

İlkokulu Ahlat'ta bitiren Galip Keskin, daha sonra İstanbul'a gönderilerek özel bir okul olan "Rehber-i İttifak ve Terakki" adlı okulda bir yıl okudu, Fransızca öğrendi.

Babası 1914 senesinde vefat edince, önce Diyarbakır'ın Beşiri ilçesine geldi; burada Kaymakamlık Tahrirat kaleminde (yazı işleri) çalıştı. Şiir yazıp okumaya büyük arzusu ve kabiliyeti vardı. Bunu keşfeden İlçe Müftüsü Şeyh Kadri Efendi kendisini destekledi, sohbetlerine aldı. Doğuda kaldığı sürede Arapça, Farsça ve Kürtçe dillerini öğrendi. 1916 yılında da annesiyle beraber tekrar Yalvaç'a avdet ettiler.

Galip Bey önce Yalvaç Lisesinde kâtip olarak çalışmaya başlar ve daha sonra Barla nahiyesinde muallim olarak görev yapar. O sırada Said Nursi Hazretleri Barla'da

bulunuyordu. Genç yaşında buradan emekli olduktan sonra tekrar Yalvaç'a dönüyor Galip Bey. Emekliliği Barla'da geçmiştir.

Ahmed Galip Keskin, şairliği yanında hattat ve 'hakkak'tır. Yani hat yazısını ve ahşap üzerine mühür ve benzeri şeyleri kazmak, kabartmak sanatını mükemmel yapmaktadır. Kitapları vardır.

Ahmed Galip Keskin'in Eserleri:

DİVAN: Kendi el yazısıyla Osmanlıca olarak yazılmış şiir kitabıdır. Şiirlerden bazıları Arapça ve Farsçadır. Kitap 715 sayfadır.

GÜLŞEN-İ RAZ TERCÜME VE ŞERHİ: Ünlü mutasavvıf Şeyh Şibestiri'nin Farsça felsefi bir risalesidir. Muallim Galip tarafından 1924 yılında manzum olarak şerh ve tercüme edilmiştir. Kitap 587 sayfadır.

FİTRATTA BESATED SEZİŞLERİ: Tefekkür ve felsefe örneğidir. 1934 yılında tamamlanmıştır.

MİRACİYE: Mesnevî tarzında yazılmış 94 sayfalık bir eserdir. 1937 yılında tamamlanmıştır.

GÖKTE VE YERDE: Hayalen ve gerçekte yaşanmış seyahatleri anlatan mesnevî tarzında 42 sayfalık eserdir.

MEVLİD: Süleyman Çelebi'nin tarzında yazılmıştır. Çok akıcı ve tatlı üslubu vardır.

Ali Osman Karahan Anlatıyor:

Şualar kitabında ismi geçen 1930 Yalvaç doğumlu Ali Osman Karahan

Şualar'da ismi geçen 1930 Yalvaç doğumlu Ali Osman Karahan, Muallim Ahmed Galip Keskin'den sonra Yalvaç Risale-i Nur hizmetlerinin tam hâmilisi olmuştur. Yalvaç'ta çok hizmetleri var. Doğuştan kalça çıkığı olduğundan dolayı Yalvaç'ta Topal Hafız diye de anılan Ali Osman Karahan emekli imamdır. Bediüzzaman Hazretleri, kendisinin davetiyle tam üç kere Yalvaç'ı ziyaret etmiştir. Biz de kendisini 29 Eylül 2010 tarihinde Yalvaç'ta ziyaret ettik. Kendi hatıralarının yanında, merhum Galip Keskin hakkında bizi epey bilgilendirdi. Şunları anlattı Ali Osman Karahan:

YALVAÇ'TA HİZMET MUALLİM GALİP İLE BAŞLAMIŞTIR

Üstad'ın Barla döneminde on iki tane yazıcısı varmış, bunlardan biri de Yalvaçlı Muallim Galip Keskin... Risale-i Nur'da Muallim Galip diye ismi çok geçer, şiirleri vardır...

Merhum Muallim Ahmed Galip, Barla'da bulunduğu sırada ve daha sonraları Bediüzzaman Hazretleriyle çok münasebetleri olmuştur. Risale-i Nur yazıcılarından. Bunu şöyle ifade eder Üstad Hazretleri: "Galib Bey'in iki eli var; sağ elini bana vermiş, benim hesabıma yazıyor, sol eli de kendine kalmış." (Barla L. 334) Gariptir ki; burada bir işaret var. Çünkü Yalvaç'ta yaptığımız araştırmalarda öğrendik ki Galip Bey solakmış, yani Hakkak'lık işlerini öyle yaparmış, yazıyı sağla...

Galip Bey, 1935 Eskişehir Mahkemesi dolayısıyla Bediüzzaman Hazretleriyle beraber hapis yatmıştır. Osmanlıca 27. Lem'a, Eskişehir Müdafaaanamesinde Bediüzzaman Hazretlerinin kendisi hakkında mahkemeye karşı yaptığı müdafaa vardır. Risale-i Nur'da ismi çok geçmektedir. Mektûbat kitabında ve Barla Lâhikasında Türkçe, Arapça, Farsça şiirleri vardır. Bazı suallerin sahibidir. Telif ve tebyiz sırasında yaşanan harikaları anlatan

mektupların altında da ismi geçmektedir. Onuncu Lem'a Şefkat Tokatları Risalesinde Hz. Üstad tarafından yediği şefkat tokadı anlatılmaktadır.

1935 Eskişehir hapisane hayatı sırasında Risale-i Nur'u tanıyan ve ömrü boyunca Bediüzzaman'a hürmet etmiş genç bir subay, buraya, Yalvaç'a tayin olmuş, kısmet işte. Burada jandarma karakolu ve askerlik şubesi var sadece. Bu da şubede vazifeli bir Yüzbaşı...

Yalvaç'ta 850 senelik büyük bir çınar ağacı vardır. 1940'da bu ağaç altında Yüzbaşı ve Muallim Galip birbirlerine yaklaşıp fısıltı ile -tabi o zamanların tehlikeli konularını(!) konuşurlarken yüzbaşı ayağa kalkıyor, belindeki beylik tabanca kazayla yere düşüyor ve patlıyor, Muallim Galip Bey'in midesine bir kurşun saplanıyor. Konya'ya yetiştirmek için yola çıkıyorlar, yetişiyorlar fakat Galip Bey Konya Devlet Hastanesinde 40 yaşında iken vefat ediyor. Üstad buna çok üzülüyor... Bir oğlu var Yahya, O da İstanbul'da. Yalvaç'ta hizmet Muallim Galip ile başlıyor, bizlerle devam ediyor inşallah...

Ahmet Galip Keskin'in Konya Musalla kabristanında bulunan mezarı

MUALLİM GALİP'LE BAŞLAYAN HİZMETİN BİZLERE İNTİKAL ETMESİ

Isparta'nın Gelendost ilçesinden Halil Hafız diye bir zat Üstad'ı ziyarete gidiyor. Orada sohbet sırasında Bediüzzaman demiş ki: "Halil Hafız, sizin Gelendost'un ötesinde, gitmedim ama bir Yalvaç Kazası var, bilir misin?" "Üstad'ım bilirim, bazen Pazar günleri oraya gideriz biz" demiş Halil Hafız. "Orda Galip Efendi vardı, Keskinzadelerden, bir kaza ile vefat etti. Ona çok acıdım, fakat ordan gelip de bu iman derslerinden istifade eden çıkmadı" demiş Üstad. Halil Hafız bu sefer toparlanmış, "Üstad'ım, bana emir buyur, vazife ver, ben oraya gideyim, Risalelerden bahsedeyim, sizden bahsedeyim, inşallah ben vesile olayım" demiş. Üstad da "Yalvaç'a gidersen ilk karşılaştığın kişiye benim selamımla birlikte bu Asâ-yı Mûsa'yı da ver" demiş. Halil Hafız'ın Yalvaç'ta ilk karşılaştığı ben oluyorum... (Bu hatıra, daha ayrıntılı olarak bu kitaptan Ali Osman Karahan maddesinden okunabilir.)

İLK ZİYARETİMDE ÜSTAD BANA "GALİB'İME SELAM ET" DEDİ

İlk ziyaretimde Emirdağ'a gidiyordu Üstad, ayaküstü görüştük. Şöyle oldu:

Üstad'ın elini öptüm, nereden geldiğimi sordu, "Yalvaç" dedim. "Yalvaç?" dedi. "Evet" dedim. "Sonra tekrar gelirsin, bizim şimdi işimiz var, Emirdağ'a gidiyoruz" dedi. "Galib'ime selam et" dedi. O kaza ile vurularak vefat olan Yalvaçlı talebesi... Ama ben daha Muallim Galip kim, hiç duymamışım. Bediüzzaman'la ilk görüşmemiz bu kadar. Beraber gittiğimiz Abdülkadir memleketine, ben de Yalvaç'a döndüm.

İlk işim Galip'e o selamı götürmek... Aradım taradım, bakkal Galip'i buldum. "Galip ağa, ben Bediüzzaman'ın yanından geliyorum, sana Üstad'ın selamı var" dedim. "Ben onu tanımıyorum, ben değilim o" dedi. Yeniden araştırdım bir Galip daha buldum. "Galip ağa, ben Bediüzzaman'ı ziyaret ettim, sana selamı var" dedim. "Yok, hocam yanlışın var, beni bilmez o" dedi. Sonra: "Dur, onun Galip'i evliya gibi bir adamdı. Fakat o kaza kurşunuyla öldü, acaba ölene de mi selam gönderdi? O Konya'da medfundur" dedi. Mesele anlaşılmiş oldu...

BEDİÜZZAMAN'IN YALVAÇ'A ÜÇ ZİYARETİ VARDIR.

Üstad, 1957'deki birinci Yalvaç ziyaretinde sadece Muallim Galip'in evini ziyaret edip, dua edip gitmişti. Birinci gelişinin esas sebebi, bir vefa insanı olarak kendisine yazıyla hizmet ettiği için onun doğup büyüdüğü eve ziyaret etmek imiş. Oysa o zaman itibarıyla Yalvaç'ta medresemiz de var idi.

RİSALE-İ NUR'DA MUALLİM AHMED GALİP

Barla Lâhikasındaki fıkrası Farsçadır. (Galib'in Farişî fıkrası. Keramat-ı Gavsîye münasebetiyle yazmış.) şeklinde bir girişle başlar.

Mektûbat'taki şiiri ise [Sözler'in tebyizinde kıymetdar hizmeti sebkat eden muallim Ahmed Galib'in fıkrasıdır.] şeklinde başlar.

Yine Barla Lâhikasında bulunan başka bir şiiri ise (Ahmed Galib'in Sözler hakkında bir fıkrasıdır) takdimiyle devam eder...

Muallim Galip Bey'in Barla Lâhikasında bulunan başka bir şiiri de Arapçadır ve şöyle başlar: (Ahmed Galib'in Sözler hakkındaki arabî fıkrasıdır.)

Görüldüğü gibi Muallim Ahmed Galip Türkçe, Arapça ve Farsça olarak şiirler yazmış ve bunlar Hz. Üstad tarafından Külliyyat için dâhil edilmiştir.

Galip Keskin'in Risale-i Nur'da adı çok geçmekle birlikte Hz. Üstad'ın yanındaki değeri ve yaptığı hizmetin büyüklüğünü anlatan Barla Lâhikasındaki şu cümleyi buraya almak icap etti. Hz. Üstad'a aid cümle şu: "Galib Bey'in iki eli var; sağ elini bana vermiş, benim hesabıma yazıyor, sol eli de kendine kalmış." (Barla L. 334)

Onuncu Lem'a Şefkat tokatları Risalesinde Hz. Üstad kendisinden başlayıp en yakın talebelerinin şefkat tokatlarını sırasıyla yazmıştır. Bunlardan biri de Muallim Ahmed Galiptir. Şöyle diyor Hz. Üstad:

"Muallim Galib'dir (R.H.). Evet bu zât, sadıkane ve takdîrkârane, risalelerin tebyizinde çok hizmet etti ve hiçbir müşkilât karşısında za'f göstermedi. Ekser günlerde geliyordu, kemal-i şevk ile dinliyordu ve istinsah ediyordu. Sonra kendine, otuz lira ücret mukabilinde umum Sözler'i ve Mektubat'ı yazdırdı. Onun maksadı, memleketinde neşretmek ve hem hemşehrilerini tenvir etmek idi. Sonra bazı düşünceler neticesinde risaleleri tasavvur ettiği gibi neşretmedi, sandığa bıraktı. Birden elîm bir hâdiseye yüzünden bir sene gam ve gussa çekti. Risalelerin neşri ile ona adavet edecek resmî birkaç düşmanlara bedel, zalim insafsız çok düşmanları buldu; bir kısım dostlarını kaybetti." (Lem'alar 146)

Bediüzzaman Said Nursî, Eskişehir müdafaası olan 27. Lem'a'da Muallim Galip Beyi mahkemeye karşı şöyle savunur:

“Muallim Galip, üç dört sene evvel Barla'da iken muallimliği münasebeti ile haftada, bazan yirmi günde bir defa ayaküstünde görüşüyorduk. Bu zat hattattır. Hüsn-ü hattından istifade etmek için kendime mahsus eskiden yazdığım Mu'cizat-ı Ahmediye ve İ'caz-ı Kur'ân risalelerini yazdırdım. Odamda talik ettiğim bir-iki levhayı da bana yazdı.”

“İşte münasebetimiz bu kadardır. Bu zatın şiire hevesi bulunduğundan, ben de şâir olmadığımdan, hiç bir risalemi Onuncu Söz'den başka vermedim. Onuncu Söz'ü de başkasına vermiş. Yanında hiç bir eserim bulunmadığı halde benim mevhum suçumdan elbette hakikî bir hisse ona ifraz edilmez. Bunun gibi çoklar var. Men-i muhakeme ile haklarında adaletin tecellisini bekliyorlar.”

(1912 -)

MUSTAFA ARSLAN

Denizli'nin Acıpayam ilçesinin Gümüş köyünde yaşayan 98 yaşında bahtiyar bir ihtiyardan haber verdiler... Üstad Bediüzzaman hazretlerini ziyaret etmiş, yıllarca Risale-i Nur yazmış, bu uğurda hapis yatmış olduğunu söylediler. Kendisini köyünde ziyaret ettim. Günahları sıfırlamış, masum bir pir-i fâni ile karşılaştık. Kendisiyle epey konuştuk, dilini anlamakta zorlandığımdan, oğlu Hüseyin Arslan bize tercümanlık yaptı, anlaşmamızı sağladı. Bu hizmet böyle ARSLAN adamların sırtında taşınarak bu günlere geldiğine göre, bir vefa borcu olarak, kısa da olsa hatıralarını bu kitapta yayınlıyoruz. Allah bu saff-ı evvel ağabeylerimizden razı olsun. Çalışmalarımızın hedeflerinden birisi de onları unutmamak, unutturmamaktır...

Mustafa Arslan Anlatıyor:

Adım Mustafa Arslan, 1328 (1912) Acıpayam-Gümüş köyü doğumluyum. Gençliğimde davarcılık, rençperlik yapardım. İki kere askere gittim. İkinci askerlikten sonra evlendim. Buranın hocası Yörük Veli Efendi vardı. O benim hocamdı, ondan öğrendim Risaleleri yazmayı, okumayı. O bize Üstad'ın Denizli hapsinde iken namazlarını dışarıda camilerde kılıp tekrar hapisaneye döndüğünü anlatır, bu da olsa olsa 'Mehdî' olur derdi. Risale okuyor ve nurcudur diye cami odasında baskın yaptılar bize. Beş sene nurculuktan ceza aldım, dama (hapisane) girdim. Önce Acıpayam'da yattım, sonra Denizli'ye kaldırdılar beni...

BEDİÜZZAMAN'A TRENCİ YAKUP CEMAL'İN SELÂMIYLA GİTTİM

Afyon'un Çay nahiyesinde Dipbalat denilen mevkide ot biçirdim ben. Bir gün, Çay'da kahvede oturup çay içiyoruz. Birisi geldi, tanıştık... Yakup Cemal... Yakup Cemal trende biletçiymiş. Üstad'ın yanından Emirdağ'ından geliyormuş. "Nereden geliyorsun?" dedim. "Emirdağ'dan" dedi. Çayları içtik "Gel bakalım benim ottan bir evim var, orda seninle konuşalım" dedim. Benim ottan eve geldik. "Ben de gidicem Bediüzzaman'a kiminle görüşsem orda?" dedim. "Sen Üstad'a git, yalnız herkes giremez yanına, orda Çalışkanlar vardır, beşkardeşir onlar. Mehmed Çalışkan'ı bul, 'Üstad'a Yakup Cemal'in selamı var' de, onlar seni götürür" dedi.

Emirdağ'da Mehmet Çalışkan'ı buldum. "Üç kişi Van'dan geldi görüşmeden gittiler, onları almadı Üstad" dedi. "Seni alıp almayacağını bilmem" dedi. "Nasip, ben sadece elini öpüp çıkacağım" dedim. Sonra beklerken bir lokantaya gitmişim ben. Lokantada Bediüzzaman Said Nursi lafı çoğaliverdi, ben onları dinlerken geciktim. Çıktım ordan, bir berber çocuk "Nerdesin, nereye sokuldun sen?" dedi. Meğer Üstad "arayıp gelin" diyor. "Yok, bulamadık Üstadım" dedikçe Üstad, "Gidin bulun" diyormuş. Üstad'a haber verilmişti herhalde... Neyse kapı açıldı. Üstad "Nerdesin kardeşim?" dedi. Vardım eli böyle göğsünde, elini öptüm, selamları söyledim. "Kardeşim Mustafa, seni ahiret kardeşliğine kabul ediyorum" dedi. Sonra bana 'Kimden öğrendin risale okumayı, yazmayı?' dedi. Hocam Yörük Veli Efendi'yi anlattım. "Selam söyle, beni de duada unutmasın" dedi.

(1830 – 1924)

MÜŞİR ZEKİ PAŞA

Müşir (Mareşal) Mehmed Zeki Paşa, Sultan II. Abdülhamid Han döneminde, Erzincan 4. Ordu-yu Hümayun Komutanlığında bulunmuş bir Osmanlı paşasıdır. Sultan II. Abdülhamid Han'ın çok sevdiği ve güvendiği Zeki Paşa'nın bu görevi, 1887-1908 tarihleri arasında tam 21 sene devam etmiştir. Sultan'ın tahtının zayıflamasıyla beraber, Zeki Paşa'nın görevi de sona ermiştir.

Zeki Paşa, bu zaman zarfında Erzincan Halkı tarafından ziyadesiyle sevilmiştir. Devrinin çok çalışkan, gayretli paşalarından olduğu, yaptırdığı önemli eserlerden de anlaşılmaktadır. Bunlardan bazıları; sonradan Harbiye Kışlası adını alan ve orduya iki sınıf zabıt yetiştiren Harbiye Mektebi (şu andaki 3.Ordu Karargâhı), Dokuma Fabrikası, Elbise ve Kundura İmalathaneleri sayılabilir. Günümüzde de Erzincan'daki birçok okul ve devlet dairesine onun ismi verilmiştir. Mehmed Zeki Paşa, 1830 doğumlu olup 1924 senesinde vefat etmiştir.

Bediüzzaman, Zeki Paşa ve Hamidiye Alayları:

Şanlı Osmanlı Devletinin yakın tarihi okunduğunda, "Hamidiye Alayları" diye bir vakıa çıkar karşımıza. Anadolu'nun doğusunda kurulan Hamidiye Alayları, IV. Ordu Komutanı Müşir Zeki Paşa'nın komutasında 1890 yılında kurulmuş ve hayata geçirilmiştir. Hamidiye Alaylarının kurulmasında Sultan II. Abdülhamid'in hedeflediği amaç; hem Doğu Anadolu'da asayişin bozulmasına sebep olan aşiretlerin intizam altına alınması, hem de bu aşiretlerin Ermeniler karşısında teşkilâtlandırılmış olmasıydı.

Fakat Hamidiye Alaylarının kurulması, doğuda beklenen neticeyi vermedi. Bediüzzaman Said Nursi'nin Tarihçe-i Hayat kitabında adı geçen Hamidiye Alayları paşalarından Miran Aşiret Reisi Mustafa Paşa'nın yaptığı zulümler bu noktaya bakar. Bediüzzaman tarafından, henüz 17 yaşında iken gözlemlenen Hamidiye Alaylarının durumu, doğu vilayetlerinin derdine derman olamayacağı gibi, aksine hastalığı arttırıcı ölümcül etkileri olduğu tespit edilmiştir. Bu sebeple Bediüzzaman, Hamidiye Alaylarının işleyişine itiraz etmiş, Mustafa Paşa örneğinde olduğu gibi yanlış uygulamalara karşı tavır almıştır. Bu konu Bediüzzaman'ın Münazarat kitabında işlenmiştir. İlgili bölüm gelecek...

Bediüzzaman Hazretlerinin, 1896 yılında daha 21 yaşlarında iken Müşir Zeki Paşa'nın davetiyle Erzincan'a bir ziyareti oluyor. Bediüzzaman'ın, Zeki Paşa ile bu buluşmalarında muhtemelen Hamidiye Alayları konusunu da konuşulmuş olsa gerektir... Çünkü yukarıda verdiğimiz bilgiler bu sonucu doğurur. Bediüzzaman ile Zeki Paşa arasında neler konuşulduğunu bizler tam olarak bilemiyoruz. Bildiğimiz, Zeki Paşa'nın Kanun Başçavuşu olan Bekir Sıdkı Dokgöz'ün halen hayatta olan 1925 doğumlu oğlu Hasan Dokgöz'ün aktardığı hatıralardır. Hasan Dokgöz'ü Erzincan'da ziyaret ettik. Bize, merhum babasından, Bediüzzaman ve Zeki paşa ile ilgili duyduklarını anlattı. Fakat anlattıklarında Hamidiye Alayları hakkında bilgi yok... Biz, hiç yoktan iyidir deyip, buna da şükrettik elbette...

Erzincan ziyaretimiz sırasında, Mevlana Hazretlerinin çocuk iken bir müddet Erzincan'da kaldığını ve halasının kabrinin Erzincan Terzi Baba Mezaristanında olduğunu öğrendik ve bu kabri ziyaret ettik.

Erzincan'ın manevi kutbu ve simgesi olan Terzi Baba ise, Anadolu'da yetişen büyük velîlerden olup, asıl İsmi Muhammed Vehbi'dir. Mesleği terzilik olduğu için halk arasında "Terzi Baba" olarak şöhret bulmuştur. Terzi Baba 1780 senesinde doğmuş ve 1847 senesinde Erzincan'da vefat etmiştir. Dergâhının olduğu yere defnedilmiş olup, bugün burası Terzi Baba Mezarlığı diye anılmaktadır. Mezarlığın ortasında türbesi bulunmaktadır. Terzibaba, Mevlana Halid-i Bağdadi Hazretleri'nin halifesi olarak irşad vazifesini Erzincan'da yapmıştır. Terzibaba, "Kim ki Erzincan'a muhabbetle bakmaz ise onun işi rast gelmez. Neden diye sorulursa, Erzincan Medine Vakfı'dır" diye buyurmuştur.

Bediüzzaman'ı davet eden Zeki Paşa'nın Kanun Başçavuşunun oğlunun Erzincan'da hayatta olduğunu ve hatıralarının alınması gerektiğini hatırlatan Abdülvahid Mutkan ağabeye teşekkür ediyorum. Ayrıca bizi Erzincan'da ağırlayan, Zeki Paşa ile ilgili bilgileri toplamamıza yardımcı olan başta Hattat Refet Kavukçu ağabey ile Mehmet Tezel ve Şeref Demir Beylere teşekkür ederim. Refet Kavukçu, kendi albümünden ve muhtelif kaynaklardan topladığı bilgileri bizlerle paylaştı; yanımızda bulunan Hasan Dokgöz ile ittifak sağladılar. Bu çalışmamda Prof. Dr. Ahmet Akgündüz, Doç. Dr. Said Öztürk'ün; *Bilinmeyen Osmanlı* kitabı ile *KÖPRÜ* Dergisinin 111. sayısından istifade ettim, alıntılar yaptım. Hatıralar yazıldıktan sonra, ilgili bütün taraflarca tashih edilmiştir.

Hasan Dokgöz Anlatıyor:

Refet Kavukçu ve Hasan Dokgöz

Adım Hasan Dokgöz. 1925 Erzincan doğumluyum, toptan ticaret işleriyle uğraştım... Sorunuz üzerine; Bediüzzaman Hazretlerinin Erzincan ziyareti, Müşir Zeki Paşa ve babam Bekir Sıdkı Dokgöz hakkında bildiklerimi ve babamdan duyduklarımı size anlatayım:

Babam Bekir Sıdkı Dokgöz, Erzincan 4. Ordu Komutanı Mehmet Zeki Paşa'nın mahiyetinde Kanun Başçavuşu olarak 16 sene hizmet etmiştir. Babamın köyü Şoha, şimdi Cevizli Köyü diyorlar. 1864 doğumlu olan babam 1949'da 85 yaşında iken vefat etmiştir. Kabri Erzincan Terzi Baba Mezarlığındadır.

O zaman Erzincan'da, babam Bekir Sıdkı Dokgöz ile beraber dört Kanun Başçavuşu varmış. Bunlar Erzincan'ın emniyetini sağlıyorlar... Babam, Zeki Paşa'nın

Başçavuşluğundan emekli olduktan sonra, Terzi Baba'nın Halifesi Şeyh Burhan Efendiye intisap etti ve sonra onun halifesi oldu.

Bediüzzaman'ın Erzincan ziyareti sırasında Zeki Paşa'nın Kanun Başçavuş'u olan Bekir Sıdkı Dokgöz ve oğlu Selahaddin Dokgöz. Fotoğraf 1935 senesine aittir.

BEDİÜZZAMAN ERZİNCAN'A 1896 YILINDA GELİYOR VE ÜÇ AY KALİYOR

Zeki Paşa, 4. Ordu Komutanı olarak, Erzincan'da 1887-1908 yılları arasında tam 21 yıl süre ile kesintisiz olarak hizmet ediyor. Padişah II. Sultan Abdülhamid Zeki Paşa'yı çok severmiş. Devlete toplam 66 sene hizmet etmiş. 11 adet de nişanı var. Kabri Erzincan'daki Terzibaba Mezarlığındadır.

Bediüzzaman Hazretleri Erzincan'a 1896 yılında 21 yaşlarında iken teşrif ediyorlar. O yıl, önce Erzurum'a geliyor... Erzurum'da iken Zeki Paşa davet ediyor ve üç ay müddetle Erzincan'da kalıyor Bediüzzaman Hazretleri.

Tekkeye, yani Terzi Baba'nın Tekkesine gidiliyor her gün. O zaman, Osman Fevzi Efendi imiş tekkenin şeyhi. Bediüzzaman Hazretleri orada da kalıyor. Fevzi Efendi ilk Erzincan Mebusudur. 1939'da vefat etti. Onun da Kabri Terzi Baba Mezarlığındadır. O tekke sonradan yıkıldı...

Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: "Paşa, sen burada hizmet ediyorsun, memnun musun?" "Efendim memnun olmasam kalmazdım" diyor Zeki Paşa.

ÖNCE NAMAZ MI İFTAR MI?

Zeki Paşa'nın Kanun Başçavuşu Bekir Sıdkı Dokgöz'ün mezarı

"EY İNSANLAR! MÜDDET-İ ÖMRÜM BİR ASRA YAKLAŞTI, BUNUN 66 SENESİ HAYAT-I ASKERİYEM TEŞKİL EDER. RUMELİ ANADOLU SERHADLERİNDE ÇOK HİZMETLER ETTİM. DÜNYADAN MÜTEHASSİR GİTMEDİM. ÇÜNKÜ ÖMRÜME DOYMUŞTUM. HAYATTAN EN ZİYADE ZEVK ALDIĞIM VAKİTLER, DEVLETİME HİZMET ETTİĞİM ZAMANLARDIR. BEN BU HAL İÇRE TÛMHAN OLDUKÇA HAKİKAT MUHTAR OLAN ŞU SENKİ SENG-İ MEZARIM TUTAYI KABRİM ÜZERİNDE NAZAR-I ÇEŞM-İ İBRET-İ NİSYAN OLMAK ÜZERE DURSUN. ZEKİ PAŞA"

Zeki Paşa'nın Erzincan'da halen ayakta bulunan eserleri: 1881 yılında inşası tamamlanan halen 3.Ordu karargâhı olarak kullanılan Hamidiye Kışlası Binası, 1893 yılında Ordu komutanı konutu bahçesinde (Ordu Caddesi üzerinde) inşa ettirdiği tarihi çeşme...

Refet Kavukçu Anlatıyor:

BEDİÜZZAMAN ERZİNCAN ÂLİMLERİ İLE DE GÖRÜŞÜR

Üstad 21 yaşlarında geliyor Erzincan'a...

Fatih Sultan Mehmed'in İstanbul'u Fethettiği yaşta Kur'an hakikatleriyle gönül fethine çıkan genç müşid Bediüzzaman Said Nursi, Erzincan ziyareti esnasında âlimlerle birçok ilmi münazaralar ve mübahaselerde bulunmuştur. Onların suallerini cevaplandırmış ve hepsinin de takdirini toplamıştır.

Bunlardan Çerme Köyünden Merkez Vaizi Çermeli Hoca Efendiyi, Meşayihden Sarıgöllü Hafız Vehbi Efendiyi, Ulu Cami Vaizi Kiğili Hoca efendiyi, daha sonra Ankara Müftülüğüne tayin edilen, Erzincan Müftüsü Mehmet Sıddık Başgöze Efendiyi, Ağzı Bezekli Molla dediği Divriğili Hoca Mikdat Efendiyi ziyaret eder. Ayrıca 1932'de Erzincan Milletvekili olan Müderris Osman Fevzi Efendiyi de ziyaret eden ve medresesinde iki buçuk ay misafireten kalan Bediüzzaman Hazretleri, ziyaretini tamamladıktan sonra Erzincan'dan büyük bir cemaat tarafından Trabzon'a uğurlanmıştır.

HZ. MEVLANA'NIN HALASININ MEZARI ERZİNCAN'DADIR

Mevlana Hazretleri o zaman daha 8-10 yaşlarında... Erzincan'ın da Fahreddin isminde bir Emir'i var... Hanımı kalbi açık birisi... Kalben böyle bir kutbun Erzincan civarına geldiğini haber alıyor ve atına biniyor... Erzincan'ın Akşehirî denilen bir bölgeye bunlar gelmiş konmuşlar... Oraya gidiyor... Kocasını da arkasından bir müfreze askerle gidiyor... Baha Veled Hazretleriyle (Mevlana'nın babası) buluşuyorlar... Erzincan'a gelin diye teklif ediyorlar... Erzincan'da cemaatle bir kul evine gitmeye müsaade yoktur, bir medrese yaparsanız, talebe okutmak için geliriz diyorlar...

Bunlar dönüyorlar, bir medrese yapıyorlar... Baha Veled ve kafilesi dört sene burada kalıyorlar... Mevlana Hazretlerini Halası o devre içinde vefat ediyor ve Terzi Baba Kabristanına defnediliyor... Daha sonra ayrılıp Konya'ya gidiyorlar...

Hiz. Mevlana'nın halasının mezarı

Sultan II. Abdülhamid'e Kızıl Sultan İftirası:

"1886'da İsviçre'de, Anadolu'da binlerce müslümanın kanına giren Ermeni Hınçak cemiyeti kuruldu. Rusya ve İngiltere'de bir Müslüman, memur bile yapılmazken, Ermeniler Osmanlı ülkesinde nazır, hatta sadrazam da olabiliyorlardı. Buna rağmen, hak ve hürriyet diyerek terör estirmeye başladılar. Yüzlerce Müslüman köyünü basarak çoluk çocuğun kanını döker oldular."

"İşte bu terör ve dehşet üzerine, II. Sultan Abdülhamid, Erzincan'da bulunan IV. Ordu komutanı **Müşir Zeki Paşa'yı**, Ermeni terörünü durdurmak üzere görevlendirdi. Teröristlere aman vermeyen Paşa'nın bu hareketi, Avrupa basınının Abdülhamid aleyhine kampanya başlatmasına sebep oldu. Fransız Akademisi üyesi tarihçi Kont Albert Vandal, ilk defa Abdülhamid hakkında "Le Sultân Rouge" lakabını kullandı ve maalesef, İttihatçılar bu tabiri "Kızıl Sultan" diye tercüme ederek, Ermenilerle birlikte Sultan Abdülhamid'i kötülemeye başladılar. İttihatçıların, Ermeni kâtili diye Sultân Abdülhamid'i itham etmeleri ve onu Kızıl Sultân diye karalamaları, maalesef, Cumhuriyet devrinin ders kitaplarına kadar yansdı."¹

Bediüzzaman'ın Zeki Paşa'nın Kurduğu Hamidiye Alaylarına Bakışı:

Osmanlı devletinin son dönemine rastlayan Hamidiye Süvari Alaylarının kuruluşu 1891 (İslam Ansiklopedisi kuruluş tarihini 1890 olarak yazmaktadır. Ö. Özcan) yılında çıkarılan elli üç maddelik nizamname ile gerçekleşir. Sultan Abdülhamit, doğuda kurulacak askerî alayların çeşitli faydaları olacağını ümit etmekteydi. Doğu Anadolu'da asayişin bozulmasına sebep olan aşiretler bu olaylar sayesinde hem inzibat altına alınmış, hem de Ermeniler karşısında teşkilâtlandırılmış olacaktı. Ayrıca Rus ordularına karşı kullanılabilirdi. En mühimi ise, yabancı devletlerin aşiretler üzerindeki tahrik ve propagandası önlenmiş olacaktı.

(...)

Nizamname hazırlanıp kabul edildikten sonra IV. Ordu komutanı **Müşir Zeki Paşa'nın** komutasında Hamidiye Alayları hayata geçirildi.

(...)

Bediüzzaman henüz 17 yaşında iken gözlemlediği Hamidiye Alaylarının durumunu, feodal yapı içerisinde bulunan aşiretler aracılığıyla Doğu vilayetlerinin derdine derman olamayacağını, aksine hastalığı arttırıcı ölümcül etkilerini gözler önüne serer. Bu nedenle Bediüzzaman Hamidiye Alaylarının işleyişine itiraz etmiştir. Bu konuda Mustafa Paşa örneğinde olduğu gibi yanlış uygulamalara karşı tavır geliştirmiştir.

"Evet, **مُتَوَاقِبًا أَنْ تَمُوتُوا** (Daha ölmeden ölmek) sırrına, şunun sâye-i muzlimânesinde mazhar oldunuz. İşte her köye böyle ilâç göndermek, hatta dâü'l-cû (açlık) ile karın ağrısına müptelâ olan emsalinize hazım ilâcı hükmünde olan iâne toplamak yahut eşkiyâlık ve husûmet derdiyle mültehap bulunan o vücuda, iltihâbı tezyid eden Hamidîlik icrâ etmek ve ilâ âhir, acaba tedâvi mi, yoksa tesmîm midir, melekü'l-mevte yardım etmek midir?

"İşte mahiyet-i istibdadın timsali budur. Zira sabıkta, Padişah kendi yerinde mahpus gibi oturuyordu, biçare milletin hâlini anlamıyordu yahut zaaf-ı kalb ve kuvvet-i vehim ile anlamak istemiyordu yahut mütehevvissâne ve mütekeyyifâne ve mütekalkıl olan tabiatı, anlattırmaya müsait değildi. İşte hükümetteki istibdada, her şeydeki istibdadı kıyas

1 Prof. Dr. Ahmet Akgündüz, Doç. Dr. Said Öztürk; *Bilinmeyen Osmanlı*, Osmanlı Araştırmaları Vakfı Yay. İstanbul 1999, S. 320-322

ediniz. Hatta taklidi tevlid eden ilmin istibdadı dahi böyledir.” (Bediüzzaman Said Nursi, Münazarat, Yeni Asya Neşriyat, s. 25-26).

(...)

Bediüzzaman, 1894 yılının yaz aylarının sonlarına doğru Tillo’da meşhur Kubbe-i Hasiye’de inzivada iken gördüğü bir rüya üzerine, Hamidiye Alayları paşalarından Miran aşiret reisi Mustafa Paşa’yı, yaptığı zulümlerden vazgeçirmek ve hidayete davet etmek için, Van iline bağlı Gürpınar ilçesinin Norduz yaylasındaki çadırında bulur. Onu zulümden vazgeçirmeye, tövbe edip namaz kılmaya dâvet etmesi üzerine, Paşa Cizre’de bulunan kendisine bağlı âlimleri ile ilmî münazara teklifinde bulunur. Bediüzzaman teklifi kabul eder ve yola çıkarak Cizre’ye varırlar. Cizre’de Bani Hanı’nda gerçekleşen münazaradan Bediüzzaman galip ayrılır. Bazı olaylardan sonra Mustafa Paşa’dan tövbe sözü alarak Cizre’den ayrılır. Bu konudaki ayrıntılı bilgiler Tarihçe-i Hayat adlı eserde geçmektedir. Tekrara girmemek için burada anlatmayacağız. Ancak bir süre sonra Paşa, yine eski haline dönmüş ve zulmünü arttırmıştır. Aşağıda bir nebze okuyacağınız olaylar da gösteriyor ki, Molla Said, Mustafa Paşa’yı sadece hidayete davet etmekle kalmamış, aynı zamanda büyük zulümlerden de vazgeçirmeye çalışmıştır. Daha henüz on yedi yaşında genç bir delikanlı olan Molla Said’in cesaretini öğrenebilmek için muhatabını iyice tanımamız gerekir ki, o yaşta bir gencin nasıl fitri bir şecaate malik olduğunu ve bunun ilerideki hayatına nasıl yansıdığını bilelim.²

Sultan Abdulhamid'in akrabası Hamidiye Alaylarının kurucusu Zeki Paşa ve Hamîdiye Alay komutanları. Miran Aşireti Reisi Mustafa Paşa, Zeki Paşa'nın arkasında, sağda

² M. Selim MARDİN "Tarihi ve Sosyal Değişim Sürecinde Bediüzzaman Said Nursi'nin Mardin Hayatı". KÖPRÜ Dergisi (Yaz 2010) 111. Sayı.

1916 – 1996

NECATİ MÜFTÜOĞLU

Necati Müftüoğlu, Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ hayatı sırasında Adliyede zabıt kâtibi olarak vazife yapmış bir devlet memurudur. Sonradan, birinci sınıf zabıt başkâtibi olan merhum Necati Bey, bazen Emirdağ Savcı Vekilliğini de yapmıştır. Necati Müftüoğlu'nun gerek resmî vazifesi itibarıyla, gerekse aynı ilçede yaşamalarından dolayı, Said Nursi Hazretleriyle ister istemez önemli karşılaşmaları ve münasebetleri olmuş...

Nevzat Müftüoğlu, aynı tarihlerde Emirdağ Müftülüğünü yapan Abdülkadir Bilge'nin oğludur. Bu müftünün adı Emirdağ Lâhikasında "Buranın korkak müftüsü" şeklinde geçmektedir. Bunun sebebi ve baba-oğul soyadı farkının nedeni bu kitaptan Abdülkadir Bilge metninden okunabilir. Hz. Üstad, Müftü oğlu olan Necati Bey'e daima "Kardaşım Oğlu" şeklinde hitap ediyor. O da, Bediüzzaman'a "Efendi Hazretleri" diyor.

Necati Müftüoğlu, Bediüzzaman Hazretlerine dost birisi olduğundan dolayı, daima Hz. Üstad'a kol kanat germiş ve resmî görevini hep "Efendi Hazretleri" dediği Bediüzzaman Hazretlerinin tarafında kullanmıştır. Bu sebeple Efendi Hazretlerinin duasını almış ve bunun bereketini her zaman görmüştür.

Merhum Necati Müftüoğlu'nun anlattığı hatıralar çok önemli:

Emirdağ Devlet Erkânı ile beraber bir vesileyle Bediüzzaman'ı evinde ziyaret etmeleri ve Hz. Üstad'ın onlara Asa-yı Mûsa ve Zülfikar Risalelerinin mahiyetini anlatması; aynı heyette bulunan ve bir müddet evvel kendisine ihanet eden bir yüzbaşıya karşı Hz. Üstad'ın muamelesi...

Noter olarak Hz. Üstad'ın vekâletini alması ve Üstad'ın eski yazı ile SAİD şeklinde imzasını atması... Emirdağ Hükümet Tabibi Dr. Tahir Barçın'dan Bediüzzaman'ın rahatsızlığı gereği sarık sarma zaruretini belgeleyen raporu alması ve Tahir Barçın'ın bu cesaretini çok takdir etmesi... Ve Hz. Üstad'ın evine baskın yapıldığını duyduğu anda hemen koşup olaya müdahale etmesi Necati Müftüoğlu'nun önemli hizmetlerinden bazılarıdır. Bir de 1948 Afyon Mahkemesinden kalan bir araba dolusu Risale-i Nur kitaplarını 1953'de esareten kurtarması, Necati Müftüoğlu'nun unutulmaz hizmetlerinden birisidir.

Okunacak hatıralar, Necati Müftüoğlu'nun Afyon'daki evinde, oğlu Nevzat Bey tarafından 1988 senesinde bir teyp ile kaydedilmiştir. Nevzat Müftüoğlu bu kıymetli kaseti bize vermiştir. Hatıraların ana kaynağı da bu ses kasetidir. Konuşma dili ile yazı dili farklı olduğundan, kaseti çözüp yazıya döktüğümde bazı cümle düşüklükleri ortaya çıktı. Fakat verilmek istenen mana anlaşıldığından dolayı, orijinalliğini bozmamak için fazla müdahale etmedim.

Emirdağlı Merhum Necati Müftüoğlu'nun doğum yılı 1916 olup, 15 Nisan 1996 tarihinde 80 yaşında iken Afyon'da vefat etmiştir.

Hatıralar yazılıp düzenlendikten sonra Nevzat Müftüoğlu tarafından tashih edilmiştir. Yardımlarından dolayı Nevzat ağabeye teşekkür ediyorum.

Necati Müftüoğlu Anlatıyor:

YÜZBAŞININ TACİZİ VE ÜSTAD'A ZİYARETİMİZ

“Hakkımda teveccüh-ü ammeyi kırmak için bir yüzbaşı bana karşı beş vecihle kanunsuz hakaret ve ihanet ettiği aynı zamanda, belki aynı saatte, yüz tane böyle yüzbaşından ehl-i hakikat nazarında daha ehemmiyetli ve Risale-i Nur'un erkânından bir kardeşimiz, bu yeni mektubu, haddimden yüz derece ziyade ihtiram verip o gibi ihanetleri hiçe indirerek yazmış.” (Emirdağ L. 137)

Ceylan Çalışkan ve Terzi Mustafa (Bilal), Efendi Hazretlerini, merkep ile Emirdağ'ın Çatallı Köyüne götürüyorlardı. Biz de, zabıt kâtibi Bolvadinli rahmetli İsmail Efendi ile o tarafta geziyorduk. Baktık, Efendi Hazretleri Çatallı Köyünün şosesinden geliyor. Orada çiftçilerin evleri vardı... Yüzbaşı İsmail Bey de oradaydı, o zaman daha lojman yoktu. Üstad bize tebessüm etti, derken Yüzbaşı İsmail pijama ile resmi ceket sırtında, ayağında terlik geldi Üstad'a bir şeyler söyledi... (İhanet ve galiz tabirler)

Sonra bir gün Hüsrev Altınbaşak hakkında Isparta'dan bir talimat geldi. Evini basmışlar...

Bu talimatta “Isparta Cumhuriyet Savcılığının filan tarihli, yapılan tahkikatla Emirdağ'ında iskâna memur edilen Bitlis'in Nurs köyünden Mirza oğlu Said Nursi'nin ifadesi alınarak, tutanağın gönderilmesi...” diyordu. Bu ifade alma işini Savcı Bey bana teklif ediyordu.

“Hayhay” dedim. “Hemen efendim. Allah, Peygamber hakkı için, hayhay, gidiyorum Savcı Bey” dedim. Hemen izin aldım. Bu ara -rahmetli, kabri nur olsun- Kıbrıslı Fethi Bey (soyadı Önkaya olan Emirdağ Asliye Ceza Hâkimi), “Beyefendi ben de gideyim” dedi. “Kaymakam İbrahim Ergun Bey, “Ben de gideyim” dedi. “Müdde-i umumi (savcı) Nevzat Bey, “Ben de gideyim” dedi. Yüzbaşı İsmail “Ben de gideyim” dedi. Ben de o sıralar mahkeme başkâtibiydim.

Asliye Ceza Hâkimi Kıbrıs Larnakalı Fethi Önkaya, Kaymakam İbrahim Ergun, Savcı Nevzat Bey, Yüzbaşı İsmail olmak üzere Efendi Hazretlerinin yanına vardık. Zübeyir'e yer göstermesini söyledi. Zübeyir rahmetli bize yer gösterdi. Oturduktan sonra dedim:

“Efendim, arkadaşları tanıtayım.” Arkadaşların her birisini takdim ettikçe “Kardeşim” diye iltifatta bulunuyordu. Yüzbaşı İsmail Bey'e sıra gelince Efendi Hazretleri “İsmail seni affettim” dedi. Emin olun o günkü telaffuz bu... Emin olun böyle dedi... Dedi “Gayemiz İslamiyet'e, insaniyete hizmet...” Tabi elli yıllık bir zamandan sonra anlatıyorum bunları, tam ifade edemeyebilirim. Ben şimdi yetmiş iki yaşındayım.

Ben “Efendim, elimizde şöyle bir talimat var. Nur'un başkâtibi Hüsrev Altınbaşak'ın evini basmışlar. Nur Risaleleri meyânında Asa-yı Musa ve Zülfikar adlı iki eser yakalamışlar. Bunları soruyorlar.”

Bu ara beraberimizdeki hâkim, savcı falan hepsi birşeyler sormaya başladılar. Efendi Hazretleri de umumi olarak Nur Külliyyatının muhtevasını anlatıyor, izah ediyordu. Sıra Asa-yı Musa'ya gelince:

“Haa!” dedi. “Bu Asa-yı Musa, şimalden gelecek Rus anarşisine karşı set çeken bir kitaptır. Gerek genç, gerek yaşlı kim olursa olsun Asa-yı Musa'yı okuduktan sonra Rus anarşisine kapılmayacaktır, set olacaktır” dedi. Zülfikar ise; Türkiye'deki Müslümanlarla, cenup Müslümanlarının kaynaşıp, sevişip, işbirliği, ruh birliği yapmaları için yazılmış bir eserdir. Sonra ayrıldık oradan daireye geldik...

NOTER OLARAK ÜSTAD'IN VEKÂLETİNİ ALDIM

Bir başkâtip Mazhar vardı, benden evvelki başkâtip, Efendi Hazretlerine çok muhalif birisi. Başkâtip Mazhar'ın bacanağı Terzi Mustafa Bilal geldi. “Bacanak, Efendi Hazretleri, ‘benim vekâletimi alsın’ diyor” dedi. Noterler o zaman başkâtiplerdi. Galiz tabirlerle, etraf sivil polis dolu, “ben gitmem” dedi. “Ben gideyim o zaman” dedim. “Sen ne cesaretle gidiyorsun?” dedi. “Ne var bunda resmi bir iş” dedim. “Hadi git sen o zaman” dedi. O zaman ben zabıt kâtibiyim. “Al o zaman noter mührünü, başına bir iş gelirse karışmam” dedi. “Gelsin, gelirse ondan gelsin” dedim. Kalemden, kapıdan çıkarken Mustafa Bilal,

"Bacanak sana bir şey diyeyim mi; hem vallahi hem billahi Efendi Hazretleri 'Kardeşimin oğluna (Necati Müftüoğlu) söyle gelsin benim vekâletnamemi yapsın' dedi" dedi. "Bak yine Necati Bey gidiyor" dedi.

Vardım Efendi Hazretlerine selam verdim, aldı. Elllerinden öptüm, Kardeşim Oğlu deyip anlımdan öptü. Ben yaptım hazırladım vekâleti. "Buraya imza buyrun lütfen efendim" dedim. Tuttu altına eski yazı ile "SAİD" yazdı, yüzüme baktı, güldü. Tabi manalı baktı, bu yeni yazı olacak ama ne olduğunu o da biliyor ben de, onun için gülüyor. Bu olmaz ya, der gibi... Sobası tenekedendi, altından bir şeker kutusu çıkardı, içinden bir torbacık, torbanın içinden de mühür "S.NURSİ". Mührü aldım, o eski yazıyla yazdığı SAİD üzerine bastım.

O, Efendi Hazretlerine galiz tabirler söyleyen Mazhar, aynı gün Mal Müdürüyle dövüştüler. Mal Müdürü vilayete, Valiliğe yazıyor, Vali adalet Komisyonuna yazıyor, Adalet Komisyonu da aldı onu Emirdağ'dan Bolvadin'e nakletti. Emin olun bunlar gerçek olaylar, hem de nasıl olaylar... Ondan sonra Afyondan bir tel, ondan sonra Necati Bilge Başkâtip diye görev bana verildi. O zaman benim soyadım Bilge idi. Savcı vekilliği falan o zaman başladı benim. Ona, bacanağı Terzi Mustafa Bilal, "sen Üstad'a hakaret ettin, ondan bu başına geldi" demiş. Ama çok patavatsız adamdı, anlamıyor, bilmiyor bir şey.

DR. TÂHİR BARÇIN'IN ÜSTAD'A VERDİĞİ SARIK RAPORU

Bu arada, Asliye Caza Hâkimi Kıbrıslı Fethi Önkaya Bey çok dindar bir adamdı. Efendi Hazretlerinin, şapka kanununa muhalefetten mahkemesi olmuştu. Doktor Tahir Barçın, kabri nur olsun, nur olsun kabri... Allah için destek olacak ya, dünya gelse vız gelirdi ona.

Dr. Tâhir Bey'e vardım. Efendi Hazretlerinin sağlığı, sıhhati için sarık sarması gerektiğine dair bir raporu hâkim yazdırdı; "Sanık Said Nursi'de yakalanan, şapka kanununa muhalefetten sarık sarıp sarmaması hakkında..." şeklinde bir rapor yazdırdı. Hâkim altına imza etti. Tâhir Bey de raporu verdi. Getirdim Efendi Hazretlerine verdim. "Evladım nur olsunlar" dedi, pek memnun oldu.

Vallahi çekinmedi Tâhir Bey raporu vermekte. Her şeye katlanırdı... Koskoca Hükümet Doktoru... Emekli olup devleti bıraktıktan sonra hapisaneyeye girdi...

Aldım raporu getirdim. Şapkanın da sağlığına faydalı olmadığına ve iadesine diye yazdı. Ben de emanet memuruydum aynı zamanda. Şapkayı aldık, takkeyi iade ettik.

Doktor merhum Tahir Barçın, Bediüzzaman Hazretlerine rahatsızlığına binaen mahkemeye gitmemesi için de rapor verirdi. Kimseyi dinlemezdi. Kendisi çok muhterem ve mütedeyyin bir doktordu.

Emirdağ'da her şeyden benim haberim oluyordu. Mesela bir şifre geldi mi ben hemen haber veriyordum. "Emirdağ'ında ikamete memur edilen Said Nursi üzerinden halen yazılmakta olan Nur Risalelerinin hemen yakalanması ve posta eliyle dağıtımının tespitini, kimler geliyor, kimler gidiyor gibi" şifreler işte.

BEN SAVCI VEKİLİ İKEN, EFENDİ HAZRETLERİNİN EVİNE BASKIN YAPIYORLAR

Bir gün yine aynı evde... Üstadın ikamet ettiği evde...

Tahrirat Kâtibi Necati Kaymakam vekili, ben Savcı Vekiliyim. İkimiz de Necati... Kaymakam ve Savcı ise, ikisi de rapor alıyorlar...

Kaymakam vekili Necati sivil polislerle Efendi Hazretlerini taciz ediyormuş diye bana bir haber geldi. Hemen ben koştum, baktım Necati orda, kitaplar yerlere saçılmış, arama yapıyorlar. "Necati ne oluyor?" dedim. "Arama yapıyoruz" dedi. "Savcı Vekili benim, haberim yok!" dedim. "Lüzumu yok" dedi. "Nasıl lüzumu yok, savcının haberi olmadan kimsenin evine girilir mi?" dedim. "Biz girdik" dedi. Nasıl girersin derken, Efendi Hazretleri üzgün bir şekilde divanda oturuyordu. Sivil polisler aslında saygıyla davranıyorlardı Efendi Hazretlerine.

Emin ol Üstad: "Bir Necati var Allah onu kahretsin; bir Necati var Allah ilelebet mes'ud ve bahtiyar etsin" dedi bizim yüzümüze.

“Sen ayıp ettin memleket çocuğusun” dedim. “Canım...” falan diyecek oldu. “Canım manım yok, sen Kaymakam İbrahim Bey’in, ben de Savcı Nevzat Bey’in vekiliyim” dedim. Tahkikat kalemine uğradım anlattım...

Emin olun, bu adam karısından boşandı, perişan oldu, çocuklarının tahsilleri yarıda kaldı, kendisi gırtlak kanserine tutuldu, hastane köşelerinde öldü, perişan oldu.

ÇOCUKLAR: ALLAH’IM HOCA DEDEMİ İYİ ET, ALLAH’IM HOCA DEDEMİ İYİ ET

Emirdağ’ının Adaçalı tarafında Haremi Tepesi vardır, üç beş ağaç vardır orada. Emirdağ’ına hâkim incili Mahallesi var, Adaçalı’nın eteklerinde. Orada zabıt kâtibi İzzet’le beraber konuşarak gidiyoruz. Baktım Haremi Tepesinden Efendi Hazretleri yavaş yavaş iniyor. Bir de baktım, karınca gibi etrafında “Hoca dede, Hoca dede” diyen çocuklar. Cıvı cıvı, bir bölük Çocuk... Bir büyük zat, Bediüzzaman Said Nursi diye bir şey bilmiyorlar da, etrafında cıvıldaşıyorlar boyuna. Ben bundan rahatsız oluyorum tabi. Biz de vardık, selam verdik, elini öptük. “Çocuklara söyle, ben hastayım, bana dua etsinler, bunların duası kabul olur, Allah iyi etsin desinler” dedi. Şu tevezua bakın, aynen böyle. Çocuklara “Yavrularım, paşalarım, Hocafendi bana dua etsinler, iyi olayım diyor, o da size dua ediyor” dedim. “Allah’ım Hoca Dedemi iyi et, Allah’ım Hoca Dedemi iyi et” diye hep bir ağızdan dua ettiler.

Kadınlara elini öptürmezdi, elini çekerdi, elini sarar öyle öptürürdü, bez çekiyordu eline.

Ben oğluma, Nevzat’a hocafendiyi anlatırdım, onun için buna tebessümle bakardı, her halde tesir etmişti, anlamıştı. Bunlar da peşine takılırdı... (Oğlu Nevzat Müftüoğlu’nun hatıraları bu kitaptan okunabilir. Ö. Özcan)

RENKLİ KAR YAĞMA HADİSESİ

Bir gün yine bir iftar vakti olmuş. Ben aramalara falan giderdim. Jandarma başçavuşları, polisler vardı arkadaşlar. İftar vakti, ben hemen giderim veyahut Ceylan’a (Çalışkan) durum böyle herhangi bir emare kalmasın diye söyledim.

Vardık, aradık. Bu anlatacağım kısım Emirdağ Lâhikasında da var. Merdivenden indik, indi O. Tuvalet aşağıda. Merdivenin kapalı yeri var, havaya açık yeri var, oraya kar yağmış o gün. O renkler alaimüssema (gökkuşağı), renkli kar. Orada görüyor. Kendisi bunu bana anlattı. Yanımızda da jandarma başçavuşu var. “Kardeşim Oğlu şu iki üç basamak kar...” şeklinde anlattı...

Üstadımızın Emirdağ Lâhikasında bu renkli kar hadisesini şöyle anlatıyor:

“Garib ve acib bir hâdise: Bu ayda bir gün avluya indim, baktım. Gelen kar üstünde, Risale-i Nur’un eczalarında tevafukatına işaret eden boyalar, kırmızı-sarı mürekkebler misillü, o karın üstünde serpilmiş katreler ve noktalar var. Çok hayret ettim. (...)” (Emirdağ L. 20)

1948 AFYON MAHKEMESİNDEN KALAN KİTAPLARI KURTARDIM

Rahmetli (Üstad) bana Üç-beş tane risale hediye etti, eve getirdim, meşguldüm, çok çalışıyordum, fazla okuyamadım. Bütün evler harıl harıl aranıyor. O kitapları şu tavan arasına koyalım dedi hacı yengen. Emin olun bulamadık, hala yok, hala yok, bulamadık kitapları.

1953’de Afyon’a tayin edildim. “Efendim ayrılacağız” dedim Üstad’a. Altı ay bakanlığa gittim, geldim, naklim olmadı. Sonra geldim. Mütevazı bir ev tuttuk, ertesi gün adliyede vazifeye başladım.

Rahmetli Palabıyık’ın kardeşi Halil, “Hemşerim merhaba, hoş geldin” dedi. “Efendi Hazretlerinin sana selamı var, mahkemenin iade ettiği kitaplar varmış, onları verecekmisin” dedim. “Daha bugün geldin” dedi. “Ceza Hukuk başkâtibi ayrı, hukuk başkâtibi ayrı, ben hukuk başkâtibiyim” dedi.

Doğru Ceza Başkâtibi Murat Karaman’a gittim, Allah rahmet etsin geçen hafta vefat etti. “Ooo hoş geldin” falan dedi. “Efendi Hazretleri selam söylemiş, kitapları iade edilecekmiş” dedim. Nedir bu işin şekli şemalı derken, “Hemen bir araba getirin, ilan çıkacakmış, karar

çıkacakmış, alakadar olur musun” dedi. “Evet” dedim. Hemen Halim Efendi koştı tek atlı bir arabayı getirdi, imza aldı, kitapları yükledik. Efendi Hazretlerine ait bir araba dolusu kitap...

FEVKALADE HÂKİMANE, HALİSANE BAKARDI, ZAVALLI ŞEKLİ YOKTU...

Şunu söyleyeyim: Üstad Bediüzzaman baktığı zaman öyle âcizane durumu yoktu. Baktığı zaman şöyle fevkalade hâkimane, halisane bakardı. Zavallı şekli yok... Kimin ne dediğini, ne diyeceğini, nerden zarar geleceğini anlardı.

EMİRDAĞ MÜFTÜSÜ OLAN BABAMIN BANA TAVSİYELERİ

Babam rahmetli (Emirdağ Müftüsü Abdülkadir Bilge ile ilgili hatıralar bu kitaptan okunabilir. Ö. Özcan) ben Başkâtip olunca:

“Oğlum ben müftü, deden müftü, amcan müftü, halanın kocası müftü, sen de benim oğlumsun. Başkâtip oldun... Başkâtip oldum diye koltuğunu kabartıp halka cart-curt etme. Bilhassa ceketinizi ve paltonuzu evinizin içerisinde, avlunuzun içerisinde, bilhassa dışarılarda paltoyu yenlenip de (omuza atmak, havalanmak) gezmeyin.” Ben “Hayrola baba ne olur?” dedim. “Bu gurur iras eder, mağrur insanlar da Cenab-ı Allah’ın hasmıdır. Mütevazı olacaksın, yaşına başına göre gelenlere saygı ile edep içinde selamını verip müslümanca hitap edeceksin. Zengine sen buyrun şuraya, fukaraya bir hafta sonra gel dedin mi Cenab-ı Hak buna razı olmaz. Zevalin yakın olur! Aman oğlum. Bu millet Allah’ın emanetidir” dedi.

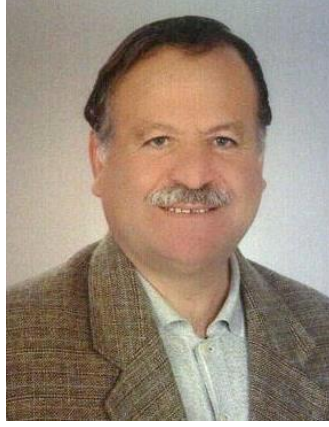
ÜSTAD’IN NECATİ MÜFTÜOĞLU’NA YAPTIĞI DUANIN BEREKETİ

Necati Müftüoğlu’nun oğlu Nevzat Müftüoğlu anlatıyor:

Babam Necati Müftüoğlu 1996 senesinde 80 yaşında iken vefat etti...

Hem maddi hem manevi yönden kardeşlerimin hepsi Üstad’ın duasının bereketini görmüşlerdir. Babam rahmetli hep şöyle derdi: “Oğlum ben Efendi Hazretlerinin duasını almışım, siz başınızın çaresine bakın.”

Babamın vefatı esnasında hastanedeyiz. “Oğlum, bana abdest aldır” dedi. Bana yaslanarak lavaboya götürdüm, abdest aldirdim. Geldi yatağına yattı, sekerata girdi. Başında nöbetçi bendim. Odada loş ışık, elini tuttum, dualar okumaya başladım. Bir ara gözlerini açtı bana döndü, “Bak, bak, bak” diye parmağı ile tavanı gösteriyordu. Baktım tavanda bir şey yok. Hemen gözlerine eğildim, gözlerini yumdu, sağ elini kaldırıp avucunu şöyle açtı, sanki bir şey alıyor gibi getirdi, getirdi avucuma boşalttı, tebessüm etti. Sonra ruhunu teslim etti. O zaman bütün güzelliğiyle Üstad’ın duasını almanın bereketini anladım.

(1945 -)

NEVZAT MÜFTÜOĞLU

1945 Emirdağ doğumlu Nevzat Müftüoğlu doğuştan Nur Talebesi... Yürümeye başladıktan sonra, iki yaşından itibaren "Bediüzzaman Dede" diye Hz. Üstad'ın arabasının peşinde koşanlardan... Nevzat Bey, Bediüzzaman'ın "Buranın Korkak Müftüsü" dediği Abdülkadir Bilge'nin torunu aynı zamanda. Babası Necati Müftüoğlu ise, Hz. Üstad'ın Emirdağ'ında bulunduğu sırada Emirdağ Adliyesinin başkâtibi; bazen de savcı vekili... Ablasının Bey'i Eniştesi Hasan Hüseyin Ateş ise, Hz. Üstad'ın evinin bitişiğindeki dükkânın sahibinin oğludur. Hepsinin de Bediüzzaman Hazretleriyle Emirdağ hayatı sırasında önemli hatıraları var. Nevzat ağabey adı geçenler hakkında bolca bilgi, kendilerine aid ses kayıtları, fotoğraflar ve dokümanlar verdi bize.

Nevzat Müftüoğlu şimdi Afyon'da ikamet ediyor. Kendisi bizi 25 Temmuz 2010 tarihinde Afyon'da, oğlu Ahmet bey'in evinde kabul etti. Afyon Risale-i Nur hizmetlerinin dinamosu Said Sulak ile beraber gittik ziyaretine. Vardığımızda gördük ki, Nevzat ağabey dersini çok iyi çalışmış. Çünkü önceden randevu almıştık, bizi bekliyordu. Risaleler masasında... Kendisi, dedesi, babası ve eniştesiyle ilgili kısımlar işaretlenmiş olarak açık olarak bekliyordu. Bize önce kitaplardan okudu ve bahsi geçen olay ve isimlerle ilgili hatıralar anlattı. Çok güzel hazırlanmıştı. Sonra bize babası ve eniştesinden kaydedilmiş ses kasetlerini verdi. Onlarda da çok ilginç hatıralar bulduk. Dedesi, babası, eniştesi ile ilgili hatıralar bu kitapta kendi isimlerinin başlığı altında ayrı olarak neşredilmiştir.

Nevzat Müftüoğlu'na yardımları için çok teşekkür ediyorum. Hatıralar yazılıp düzenlendikten sonra kendisine tashih ettirilmiştir.

Nevzat Müftüoğlu Anlatıyor:

Adım Nevzat Müftüoğlu, 1945 Emirdağ doğumluyum. 1968 Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi mezunuyum. Öğretmenlik dâhil muhtelif memuriyetlerde bulundum. Şimdi emekli olarak Afyon'da oturuyorum. Biz esas itibariyle baba tarafından Türkmen'iz... Yedi kardeşiz...

Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ Lâhikasında "Buranın korkak müftüsü..." dediği zat benim dedem Abdülkadir Bilge'dir. Soyadımız babam Necati Müftüoğlu tarafından sonradan 'Müftüoğlu' şeklinde değiştirilmiştir.

ONBEŞ YAŞIMA KADAR ÜSTAD'IN ALLERİNİ DEFALARCA ÖPTÜM

Üstad'ımız ilk defa 1944'de Emirdağ'ına geldi, ben de 1945 Emirdağ doğumluyum... Hani sanatkârlara soruyorlar ya, sanata ne zaman başladın diye, ben de Üstad'ı çocuk yaşımdan hatta doğuşumdan beri tanıyorum desem mübalağa olmaz. Üstad, her ne kadar fasılalı olarak Emirdağ'ına gelip gitse de, onun Emirdağ hayatı benim çocukluk devrele örtüşür. Emirdağ'da 15 yaşıma kadar Üstad'la bilfiil mübarek simalarını görerek ve defalarca mübarek ellerini öperek tanışıklığım var. Bunları anlatacağım... Üstad biliyorsunuz benim hemşerimdir. Emirdağ nüfusuna kayıtlı olduğu için...

Benim lise dönemlerimde Risale-i Nur kitaplarını bulmak çok zordu. Ben şöyle elde ettim kitapları: Burada, Afyon hapishanesinde (1948) yatan abilerden taharri neticesinde el konulan eserleri dindar olan gardiyanlar evlerine götürüyorlar... Ben 1962-63'de Afyon lisesinde ikinci sınıfta okurken o gardiyanlardan birinin çocuğuna kendi evlerinde, matematik dersi veriyordum. Bir gün kitaplıkta Risale-i Nur eserlerini gördüm ve onları aldım. Böylece risaleleri lise çağımda okumaya başladım. Sonra Üniversite hayatımız başladı, Ankara'da ağabeylerle dersanelerde kaldım... İçcebeci'deki dersane-i nûriyede Dr. Macid Türkmenoğlu ile beraber kalmıştık.

"HOCA DEDE GELİYOR! HOCA DEDE GELİYOR!"

"Bir mikdardır hiç görmediğim bir tarzda pek şiddetli bir alâka ile, çoktan görmedikleri peder, vâlidelerine hararetli bir iştihak ile ellerine sarılmaları gibi, iki yaşından on yaşına kadar masum çocuklar, faytonla gezdiğim vakit beni görünce, aynen öyle uzaktan koşup benim ellerime sarıldıklarının ne hikmeti var diye hayret ediyordum..." Emirdağ L. 252)

İki yaş olayı benimle ilgili olan kısım. Onun için burayı okudum. Bilfiil şahid olduğum olay bu nokta işte. Şöyle anlatayım:

Hız. Üstad'ın "Korkak Müftü" dediği dedem dört evliydi. Dört hanım demek epey bir insan yani... Dolayısıyla nüfus artınca, Yeni Caminin kıblesinde bulunan bir dönümlük yere üç tane ev yapıyor babam. O ev ile askerlik şubesi -ki tarihi binadır- arasında büyükçe bir boşluk alan vardır. Bizim evimiz ile askerlik şubesi arasında büyükçe bir alan vardı. O alan bizim köylerimizle top oynama sahamızdı. O caminin önünde bir çeşme vardı. O çeşmeden üç yüz metre öteden inkılâp okuluna doğru bakıldığında Üstad'ımızın faytonuyla gelişini görüyorduk biz. Üstad'ımızın köylere geziye gittiği yol, Suvermez Yoluydu, köylere buradan geçiliyordu. Köylere mutlaka o yoldan gidilecek yani. "Beş seneden beri teneffüs için Emirdağ'ın etrafında faytonla gezdiğim zaman..." diyor ya Üstad, işte o köyleri kastediyor.

Biz bu alanda oynarken, Üstad'ın faytonunu ilk gören çocuk "Hoca Dede geliyor! Hoca Dede geliyor!" diye bağırды mı, tamam... Her şey durur... Düşünebiliyor musun o anda her şeyimizle oyundayız... 15-20 kadar çocuk oluyorduk biz. İki mahallenin, Kaçarlı Mahallesi ile Yeni Mahalle çocuklarının kavgalı maçlarıydı bunlar. Ama Hoca Dede geliyor deyince, tamam, oyun bitiyor, her şey duruyor. Sonra haydi koştur bakalım Hoca Dede'yi karşılamaya. O yollar taşlı, dikenli, stabilize de değil, inişli çıkışlı koca koca taşlar var. Ayaklarımız da çıplak. Ayaklarımız o taşlara vurup kanasa bile hedef Hoca Dede. Hemen gidip faytonuna binip elini öpersen öpebiliyorsun. Üstad, çocuklar faytonun etrafını sarınca muhakkak faytonu durduruyordu. Bakın aynı sayfada şöyle diyor Üstad: "Hattâ hiç beni görmeyen, bilmeyen bir ve iki, üç yaşında çocuklar yalın ayak dikenler içinde koşa koşa faytona yetişiyorlar. Büyük adamlar gibi temenna edip elinizi öpelim derlerdi." (Emirdağ L. 102)

Ben de çok kere Üstad'ın faytonuna binip hemen elini öperdim. Zarif incecik parmakları vardı. Öptükten sonra yüzüme bakıyordu... Düşünebiliyor musun ben bir müftü torunuyum. Dedem sadece bayramdan bayrama elini öptürür ve emekli maaşı aldığı zaman 75 kuruş verirdi. Ne kucağına alır, ne de severdi. Onun için soğuk dururduk, çekinirdik yani. Hepimiz öyleydik ailece. Resmi, ciddi, gülmüyor hiç. Dedemin yüzünün güldüğünü bilmem ben. Üstad'ımız da gülmüyordu, ben Üstad'ın güldüğünü hiç görmedim. Fakat Üstad yüzümüze bakar kıvrır kıvrır sarı saçlarını okşar, mübarek ellerini başımızda, yanaklarımızda gezdirir, bazan para da verirdi.

O zaman, faytonunda iken zaman duruyordu sanki. Bir çekicilik ve derinlik vardı Üstad'ın pırıl pırıl yeşil gözlerinde. Öyle olmasa niye koşturalım yani. Ayağım kanıyor ama bir çekicilik, bir mutluluk var... Çoğu zaman Üstad gittikten sonra o ayağındaki kanamanın farkına varıyorsun. Evde annem dayak atıyor, çamaşır tokacıyla dövüyor, ertesi gün bidaha koşuyorum. 1-3 yaşlarımda ise Suzan Ablamın kucağında faytona çıkarak Üstad'ımızın bakış ve okşamalarına muhatap olmuşumdur. Devamlı böyle olan hadiselerdi bunlar. İki yaşından itibaren 15 yaşlarına kadar hep böyle...

Bir de Tarihçe-i Hayattan okuyayım: “Emirdağ’ında, bindiği faytonun geçtiğini görüp tâ uzaklardan dikenlere basarak "Bediüzzaman dede.. Bediüzzaman dede!" diye Emirdağ köylerinin yollarında koşuşan mâsum çocuklar münasebetiyle...” (T. Hayat 160)

ÜSTAD’I EVİNDE DE SELAMLARDIK

Üstadımızın çarşı içindeki evi hafif cumbalıydı, yani küçük balkon gibi çıkıntılı. Oradan hem hükümet konağı, hem de Bolvadin Caddesi gözüküyordu. Çıkıntılı olduğu için, orada ışıktan istifade maksadıyla pencereye yaslanıp okurdu Üstad. Biz bazen ta Yeni Mahalleden gelip Üstad’ı orada görürdük. “Hoca Dede” diye el sallardım. Bunu yapmak da cesaret işi, müftü torunuyum, memur çocuğuyum. Benim köyükle oraya gitmemem lazımdı. Babam da karşıda hükümet konağında, Üstad’ın evini her zaman görüyor. Onun için bir taraftan “Hoca Dede” dedikçe, karşıdaki hükümet binasında Adliye Başkâtibi olan babam bakıyor mu diye hükümet konağına da bakardım. Üstad hemen gözlüğünü çıkarıp el sallardı çocuklara. Ne muhteşem bir hadise... Şu alçak gönüllüğe bakın... Üçer beşer gruplar halinde giderdik evine. Bir de çocuklar mahalleye dönerken, ben üç defa el salladım, ben beş defa diye bunun yarışı da vardı aramızda.

Üstad’ın mahiyetini, Mücedditliğini, mehdiliğini, âlimliğini biz ne bilelim, çocuğuz daha. Ama bildiğimiz bir şey var; bir cazibe ve bir hissi kabl-el vuku var. İşte bu şekilde samimi olarak koşturan çocukların emin olun yüzde doksanı nur talebesidir şimdi. Üstad bu masumların ileride nur talebesi olacaklarına da işaret ediyor. Yerinden okuyalım: “Biz de bir hiss-i kabl-el vuku' ile hissediyoruz ki, ileride bu küçük masum mahlûklarda büyük Nurcular çıkacak. Ve ileride Nur'un has şakirdleri olacak ki, bu vaziyeti gösteriyorlar.” (Emirdağ L. 102)

ÇOCUKLARDAN HEP BİR AĞIZDAN HOCA DEDE’YE DUA

Emirdağ Lâhikasında: “Hem masumiyetleri, hem ileride tam Nurcu olmalarına binaen, dualarını kendi hakkımda makbul olacak diye onlara derdim: ‘Madem siz benim evlâd-ı maneviyem oldunuz. Ben de size dua ediyorum. Siz de günahınız olmadığı için, duanız benim hakkımda inşâallah makbuldür. Siz de bana dua ediniz. Çünkü ziyade hastayım.’ derdim.” (Emirdağ L. 102) şeklinde Üstad’ın çocuklardan dua talebiyle ilgili bir cümle geçiyor. Bununla ilgili bir hatıram var, şöyle anlatayım:

Bir seferinde Üstadımız böyle faytonla gelirken Emirdağ’da Haremi Tepesinin orda babam ve arkadaşlarıyla karşılaştık. Üstad faytonunu durdurdu, biz etrafını çevirdik. Faytonuna bindik elini öptük, ama Üstad’ın eski neşesi yok. Başımızı, yanaklarımızı okşama yok... Babam Üstad’a “Selamün Aleyküm Efendi Hazretleri” diye selam verdi. Üstad da anlayamadığımız bir kısık bir sesle ve el işaretiyle selamını aldı.

Babam Üstad’a “Efendi Hazretleri”, Üstad da babama “Gardaşım oğlu” diye hitap ederdi.

Üstad Babamı el işareti ile yanına çağırarak halsiz bir tavır ve kısık sesle bir şeyler söyledi. Babam da bizlere; “Yavrularım, paşalarım, Hoca dedeniz; ‘ben çok hastayım çocuklar bana dua etsinler, iyi olayım diyor’ o da size dua ediyor” dedi. Bunun üzerine çocuklarla birlikte “Allah’ım Hoca Dedemi iyi et, Allah’ım Hoca Dedemi iyi et” diye hep bir ağızdan dua ettik.

Orada babam Üstad’a, Üstad da babama bir şey söyledi. Biz daha o sırada çocuğuz. Epey sonra bunu anlattı babam bana. Konuşmalar şöyle: Babam Üstad’a “Efendi Hazretleri siz Allah’ın mübarek bir kulusunuz, niye çocuklardan dua istiyorsunuz, siz Allah’tan kendiniz yardım istesenez daha tesirli olmaz mı?” diyor. Üstad da “Bu çocuklar masumdur, Cenab-ı Allah bunların duasını kabul eder” diye cevap veriyor babama. Şu tevazua bakın... Emsali var mı böyle bir şeyin...

TAYYARELER ÜSTAD’I TAKİP EDİYORDU

“Afyon Valisi ve Emniyet Müdürü ve iki defa Afyon Müddeiummîsi benim için buraya gelmesi ve iki günde, her bir günde beş tayyare benim gezdiğim yerlerde beni nezaret altına alması...” (Emirdağ II L. 30)

Emirdağ Lâhikasından size okuduğum bu olaya ben şahidim. Hoca Dede'yi çoğunlukla faytonla, bazen atla, merkeple geçiriyoruz ya. Apışın Tepeciğini aştığımız zaman köylere giden yolda bazen bu tayyareler döner dururlardı. Ama Emirdağ'ın içerisine incecik reklam sabunları da atıyorlardı bu uçaklardan. O anda Üstad hazretleri Emirdağ'ın dışında köy yollarında oluyor. Sabun atma bahanesiyle Üstad'ı tarassud ediyorlar böylece. Bu birçok defalar olmuştur. Eskişehir'den kalkıp Üstad'ın gittiği yerleri tarassud ediyorlardı bu uçaklar.

DR. TAHİR BARÇIN'IN ZOR İMTİHANI

Dr. Tahir Barçın Emirdağ Hükümet Tabibi... İskân Müdürlüğünü de yapmıştı. O bana çok iğne vurmıştır. Oranın tek doktoruydu. Babam Necati Müftüoğlu onun için, yirmi dört saatin az geldiğini söylerdi bize. O kadar çok para kazanıyordu. Üstad'la tanışınca o da nur talebesi oldu.

Adliyede zabıt kâtibi olan babam şöyle anlatmıştı: "Bir gün hükümet binasının penceresinden bir baktım iki tane süngülü askerin ortasında elleri kelepçeli Dr. Tahir Barçın..."

Annem ve ablamın ifadesiyle Tahir abinin hanımı çok güzel bir kadıymış. Zengin bir ailenin kızı, hem de tıp tahsili yaptırılmış, ama doktor değil. Tahir abi, Üstad'la tanışıp da nur talebesi olunca hanımı: "Bak sen değıştin, ben burada kaymakam, hâkim hanımlarıyla oturup kalkıyorum, bunu istemiyorum..." diyor. Sonra demiş ki: "Ya nurculuğu seçersen, ya da beni."

Hadi buyrun bakalım, imtihana bak şimdi. Bir tarafta çok güzel bir hanım ve servet, diğer tarafta Hz. Üstad ve hizmet. Tahir ağabey hanımının bu teklifi karşısında tereddütsüz "ben hizmeti seçiyorum" diyor ve hanımı boşanıp gidiyor...

Benim ağabeyim Abdullah İhsan Müftüoğlu İzmir'de.

(1923 -)

SABRİ KARAGÖZ

Sabri Karagöz 1933 senesinde, Afyon'un Dazkırı ilçesinin Akyarma köyünde dünyaya gözleri açmıştır. Nüfustaki adı Sabri olmakla beraber, 40 sene boyunca baba-oğul seviyesinde münasebetleri sürmüş olan, hocası rahmetli Hasan Atif Egemen tarafından, ince bir mantıkla, Sabri'nin yanına "Hasan" da ilave edilmiştir. "Ha sen, Hasan!" Yani "Ha sen, ha ben farkımız yok" demiştir hocası Hasan Atif Egemen.

Kur'an'ların toplatıldığı, Allah kelâmını okuyanların hayvan damlarına kaçarak saklandığı bir dönemde, "Köy Enstitüsünde" orta eğitime başlayan Sabri Ağabey'in çok ilginç hatıraları var. Bugüne kadar hiç kimseye vermedim dediği hatıralarında, Risale-i Nur'un erkânları içinde çok önemli yeri olan Hasan Atif Egemen'le olan kısımları çok kıymetli... Bu sebeple Atif Ağabey'i ayrı bir başlık halinde yayına hazırladık. Sabri Ağabey, o zamanlarda yazılmış bir dosya miktarı el yazması risale, mektup ve Atif Ağabey'in okul diplomalarıyla, vesikalık bir fotoğrafını arşivime koyulmak üzere hediye etti. Kendisine çok teşekkür ediyorum. Hasan Atif Ağabey'in fotoğrafını görünce çok sevindim. Onun doğru dürüst bir fotoğrafını daha evvel bulamamış ve yayınlamamıştım. Şimdi nasip oldu...

Bediüzzaman Hazretleri'ni üç kere ziyaret etmiş olan Sabri Ağabey, 1956 senesinden beri Nazilli'de ikamet etmektedir. 28 Aralık 2008 Pazar günü, kendisini saatlerce dinlediğimiz halde, o fevkalâde hâl ve kâl dili ile konuştukça bizi oturduğumuz koltuğa çivilemiş, hem ağlamış, hem de ağlatmıştır.

Bu gizli kalmış tarih hazinesine bizi götüren Ertuğrul Öztürk ile büyük zahmetler çekerek kamera çekimlerini yapan Mehmet Turan'a çok teşekkür ediyorum. Hatıralar metin haline getirildikten sonra Sabri Ağabey'e tashih ettirilmiştir...

Sabri Karagöz anlatıyor:

Ben Sabri Karagöz, 1933 senesinde Dinar'ın Akyarma köyünde doğdum. Atalarım Bulgaristan göçmenidir. O zaman köyümüzde okul olmadığından, dokuz yaşında okula başlayabildim ben. Annem 1948 Osmanlı İdadiye'si (lise) mezunudur. Akşamları 3-4 kardeş bizi toplar, kandil ışığı ile Kur'an-ı Kerim öğretir, masallar anlatırdı. Ben Osmanlıca'yı ilk defa annemden öğrendim. O tarihlerde annem ilk defa Bediüzzaman ismini duymuş. Hatta "Onu ziyaret edelim" demişti bana.

Köye jandarma geldiğinde hemen Kur'anlar saklanıyordu. Bizim köyümüz muhacir köyüydü. Kendi aralarında ittifak çok kuvvetliydi. Bir hoca tuttular, Nazife Hoca. Ona bir yer verdiler. 40-50 kadar çocuk, bize Kur'an'ı öğretmeye başladı. Yakınıımızda Evciler köyü vardı. Oradan da bazı çocuklar gelirdi. Dışarıdan duyulmasın diye tedbir alındı ama duyulmuş. Jandarma geldi. Nazife Hoca alelacele bizi öküz damına sakladı. Bunlar 1940'lı senelerin başlarında oluyor.

İlkokul bittikten sonra Isparta Gönen Köy Enstitüsü'ne girdim. İki sene devam ettikten sonra bazı sebeplerden dolayı oradan mezun olamadım. Sonra Dinar Ortaokulu açıldı, ikinci sınıftan itibaren orada devam ettim. Ama orada da bakımsızlık vardı. Bizi sıtma tutuyordu. Ben de çok zayıf olduğumdan dolayı çok kötü etkileniyordum. Bu sebeple bu okulu da bitiremedim. Köyümüze geldim. Babam arabacı ustasıydı. Onun yanında demircilik yapmaya başladım. Böylelikle ilk işim demircilik olmuş oldu.

Daha sonra gezici işportacılık, tuhafiyecilik, saatçilik gibi çok farklı işlerde çalıştım. Nazilli'de, sonra küçük bir dükkân açtım. Ufak tefek şeyler satarken İzmir Karabağlar'da bir dükkân aldım. Sonra iflas edince o dükkânı satmak zorunda kaldım.

Sonra yedi sene kadar İstanbul'da çalıştım. Mahmutpaşa'da işportacılık yaptım. Saat kayışları imalatı yaptırıp, Türkiye'yi dolaşım. Üç çocuğum vardı. Benim evde olmadığım zamanlarda anneleriyle yalnız kalıyorlardı.

1946 senesinde tanıdığım Hasan Atif Ağabey'le münasebetimiz, asıl olarak 1950'de başladı ve 1988'de vefatına kadar baba-evlat, hoca-talebe samimiyetinde devam etti. Ondan çok istifade ettim.

Sonunda burada (Nazilli) bir ev aldım. 1956 senesinden itibaren Nazilli'de ikamet etmekteyim.

SABAHA KADAR HEYECANLA OKUDUM

Sene 1943... On yaşındaydım. Köyümüze çok yakın Sütlaç Tren İstasyonu vardı. Orada pazartesi günleri halk pazarı kuruluyordu. Bir gün babamla bu pazara gitmiştik. Orada 18 kişinin elleri bağlı olduğu halde namaz kıldığını gördük. Jandarmanın başlarında bekliyordu. "Bunlar kim?" diye sorduğumuzda "Bunlar 'Bedü' imiş" dediler. "Bunlar Bediüzzaman"dan demek istiyorlardı herhalde. Bu manzara beni çok etkilemiş, çocuk yaşında uykularımı kaçırmıştı. Sonra duyduk ki bunları Homa'dan (Denizli'nin bir ilçesidir. Yeni adı Gümüşsuyu'dur) almış, Denizli'ye sevk ediyorlarmış.

Sonra babam onlar hakkında bazı şeyler duymuş. Bir defasında bize dedi ki:

"Bu namaz kılanların bir hocası varmış, Bediüzzaman diyorlarmış. Denizli Hapishanesi'ndeymiş. Çok sıkı tedbirler aldıkları halde, dışarıda Delikliçınar Camii'nde namaz kılariken görülüyormuş."

Bu benim çok ilgimi çekmişti.

Eskiden gezici pazarcılar vardı, Isparta'dan başlayıp çevreyi dolaşıyorlardı. Bizim bir köy odamız vardı, orada geceyi geçirip giderlerdi. Onlar vasıtasıyla köye bir kitap gelmiş. Babam alıp bana getirdi. O gece başladım okumaya... Okudukça okuyasım geldi. Sabah horozlar ötünceye kadar okudum. Heyecanla bitirdim kitabı. Eski harflerle "Gençlik Rehberi" imiş. Babam sabah namazına giderken baktı, "Daha yatmadın mı sen?" dedi. "Yatacağım şimdi baba" dedim.

1943 Denizli Mahkemesi'nden sonra, bir gün yine babam bir yerden duymuş. Bana dedi ki: "Bu hocanın talebelerinden Atif Efendi varmış, Dazkırı Pazarı'na gelmiş. Gel seni de götürüyem." Dazkırı bize 3 km mesafede uzaktaydı.

Vardık pazara... Baktım hocanın etrafında bir sürü adamlar var. Ben hoca deyince saçlı sakallı bir adam düşünüyordum. Karşımda mütevacı, sakin, güleç yüzlü bir adam vardı. Gittim, elini öptüm. "Ben de öğrenmek istiyorum, bana yazıver" dedim. O zaman, "Ragıp Takvimi" diye bir takvim vardı, yıllık. Onun kabını kopardılar "Bismillahirrahmânirrahîm. Rabbi yessir velâ tuassir, Rabbi temmim bil hayr" duasını yazıverdi. (Rabbim kolaylık ver, zorluk verme! Rabbim, hayırlısıyla sonuçlandır.)

Atif Ağabey, Homa ve çevresini gezer, Osmanlıca yazı dersleri veririlmiş. Sene 1946'lar...

Bir gün "Atif Ağabey Baraklı'ya gelmiş" dediler. Benden daha yaşlı Hamit diye bir arkadaşım vardı. Onunla beraber gittik. Orası bizim köye 4-5 km mesafedeydi. Atif Ağabey de daha yeni evlenmiş; ama hizmet için kalkmış gelmiş. Baraklı'da kardeşler ona bir ev tutmuşlardı. Orada meşhur "Sarı Hoca" diye birisi vardı. Sarı Hoca'nın nezaretinde bir ay kadar kaldım orada. Geceleri camide yattım. Orada Atif Ağabey'den yazı dersini aldım ve risaleleri yazmaya başladım. Sonra köyüme döndüm.

¹ Bu konu hakkında geniş bilgi, *Ağabeyler Anlatıyor-2* kitabımızda, İbrahim Fakazlı maddesinde vardır. Bkz. s. 171.

Sabri Karagöz'ün yazdığı risalenin sonuna Üstad Hazretleri'nin yazdığı dua:

“Ya Erhame'r-rahimîn! İsm-i Azam hürmetine, bu nüshayı yazan Sabri'yi Cennetü'l-Firdevs'te mesut ve hizmet-i imaniyede muvaffak eyle. Âmin... Âmin... Âmin...”

HÜSREV AĞABEY MAKİNE GİBİ YAZIYORDU

“Üstad” kelimesini ben o zaman daha duymamıştım. Hocaefendi veya Bediüzzaman biliyorduk biz. Üstad kelimesini Afyon Mahkemesi'nde Zübeyir Gündüzalp müdafaasında “Üstad'ım Bediüzzaman” dediğinde duydum. Benim hoşuma gitmişti. Usta manasında.. “Nurcu” kelimesi de Afyon Mahkemesi'nden sonra teşekkür etti.

Üstad'a ilk ziyaretim 1950 senesinde Atif Ağabey'le beraber oldu. Bir kış günü trene binip Isparta'ya gitmiştik.

Atif Ağabey zaten Isparta'ya gidecekmış. Ama bana kendisi gidelim demedi. Ben babama, “Ben de gitmek istiyorum” dedim. Babam izin verince gittik. Üstad o gün bizi almadı. Biz otelde kaldık. Altında hamam olan bir oteldi. Şehir oteli ve hamamı... Bir ara Atif Ağabey, “Bir işim var” diye gitti. Sonradan Atif Ağabey nereye gittiğini anlattı. Hocaefendi, Hüsrev Ağabey ve Atif Ağabey üçlü bir konuşma yapmışlar aralarında. Üstad, ertesi gün genç bir arkadaş gönderip beni çağırdı. Adı Abdullah Yeğin'di.

Abdullah Yeğin'le beraber, Urgancı Kazım vasıtasıyla gittik Üstad'a. Orası Hüsrev Ağabey'in eviydi. Üstte Üstad, altta Hüsrev Ağabey kalıyordu. Direk olarak Hüsrev Ağabey'in evine girmedik. Yanında Urgancı Kazım'ın evi vardı; onun bahçesinin içinden geçtik.

Hüsrev Ağabey, çalışma odasında Tâhirî Mutlu ile beraberdi. İlk başta Üstad'ı görmedim, abdest almaya inmiş. Bana, “Üstad abdest alıyor, o tarafa bakma” dediler. Ben de bakmadım tabii. Hüsrev Ağabey'in başında bir havlu sarıydı; devamlı çalışıyor, yazıyordu. Yanında Tâhirî Mutlu... Üstad saat 10.00'da kuşluk uykusundan kalkmış, abdest alıp çıktı yukarıya. Haber geldi bize, Abdullah Yeğin'le üst kata çıktık biz.

Yerlerde serili hiçbir şey yok, her taraf tahtaydı. Perde de yoktu. Bir çalışma masası, üzerinde kalemler ve gözlüğü vardı. Üstad karyolada oturuyordu. Önce Abdullah (Yeğin) elini öptü, sonra ben öptüm. Diz çöküp oturduk tahtanın üzerine. Üstad'ın bir tarafında ben, diğer tarafta Abdullah... Yüzüne baktığım zaman içim bir tuhaf oldu. Diz çöktüğüm yerde miyim değil miyim, sanki hava üzerinde oturuyormuşum gibi yerden kesildim. Böyle bir sima görmedim ben. Gözler mavi yeşil arası... Üstad eliyle benim başımı şefkatle okşamaya, sıvazlamaya başladı. Bir taraftan “Bin Bârekallah! Fesubhanallah! Maşaallah!” diyor, bir taraftan da okşuyordu. Üstad'ın sesi inceydi. Ben konuşmaları tam anlayamadım. Anlayamadığımı o da biliyordu. Ağzında hiç dişleri yoktu. Yüzüne bakıldığı zaman kızıyormuş; ama ben baktım, bir şey demedi.

Birden “Hüsrev'i çağırın” dedi. Hemen aşağıya indim haber verdim. Hüsrev Bey nasıl geldi, biliyor musunuz? Rüzgâr gibi, fırtına gibi, kalemi kâğıdı kaptığı gibi Üstad'ın önünde hemen bir dizini dikti, diğer bacağının üzerine oturdu. Üstad söylemeye başladı. O da söylediklerini yazıyordu. Ama gır, gır, gır... makine gibi yazıyordu. O kaleminin gıcirtısını da biz duyuyorduk. (Sabri ağabey bunları anlatırken devamlı ağlıyordu.) Üstad o dersinde bir çam ağacının nüvesinden bahsediyordu. İmanî bir dersti. Hüsrev Ağabey öyle seri yazıyordu ki ben öyle seri yazan birini daha görmüş değilim. Biz sadece düz çizgi çizsek, yine onun yazı hızına ulaşamayız. Hem de nasıl bir yazı! Çok düzgün yazıyordu.

Hüsrev Bey, bana, siz gelmeyin demişti aslında. Ben kapıda durdum. Üstad eliyle gel işareti yapınca girdim içeriye. Sonradan arkadaşlar “Yüzüne baktın mı?” dediler. Ben “Baktım” deyince “Bakmasaydın” dediler. Bize bir şey demedi. Üstad yakın gözlüğünün üstünden bakıyordu.

Yazdırma işi bittikten sonra Üstad, “Benim misafirimizsiniz. Nuri Benli'de kalacaksınız” dedi ve bize yevmiye olarak 25'şer kuruş verdi. Nuri Benli tuz satardı, akşamüstü dükkânını kapadı. Abdullah Yeğin'le beni misafir etti. Otele değil evine götürdü. 1950'de oteli var mıydı bilmiyorum. Bize bir yatak atıverdi, Abdullah Yeğin'le ikimiz aynı yatakta beraber yattık. Orada Abdullah Yeğin'le birlikte üç gün kaldık. Üstad'dan 75 kuruş yevmiye aldık.

Sonra bana biraz ağırlık geldi. Yani burada misafireten bulunarak ağırlık veriyorum gibi hissettim. Hüsrev Ağabey'e gittim. “Ağabey ben gitmek istiyorum” dedim. O da “Üstad'a çık” dedi. Üstad izin verince ben ayrıldım. Abdullah Yeğin ayrıldı mı, orada kaldı mı bilmiyorum. Bir daha da hiç görüşmedik onunla. İlk ziyaretim böyle olmuş oldu.

ARAPÇA ASÂ-YI MÛSÂ

Sene 1952-53... Üstad'a ikinci bir ziyaretim daha oldu. Orada şöyle bir şey oldu:

Üstad, Pakistan'a *Asâ-yı Mûsâ* kitabından gönderecekmiş. Ama Arapçaya çevrilmesi gerekiyor... Çevirmesi için Ahmet Feyzi'ye vermiş. O da işlerinin çokluğundan ihmal edince iş uzamış. Üstad bana, "Onun işi çok, Atif'a verilsin" dedi. Ben o zaman boş bulunup bir çiglik yaptım, "Atif Ağabey Arapça bilmez ki" dedim. Hâlbuki bilip bilmediğini de bilmiyordum... Üstad gülümsedi ve "Atif yapar! Atif yapar!" dedi. Ben bunu Atif Ağabey'e söyledim. Artık o nasıl aldıysa bilmiyorum, kitapla birlikte temmuz ayında bizim köye çıktı geldi. En müsait yer bizim orası olduğu için Atif Ağabey bize geldi. Ben de köydeydim.

Atif Ağabey'in çok ziyaretçisi gelirdi; ama babam hiç birini almadı. Üç gün geceli gündüzlü hiç durmadan çalıştı. Bitirir bitirmez babama, "Ben çok üşüdüm" diyor ve üzerine yorgan örtüyorlar. Yarım saat sonra gülererek, "Sabri'yi çağır. Boy abdesti alsın, hemen trene yetişsin ve bunu Üstad'a versin" diyor. Ben o sıralarda tarla işleri yapıyordum.

Hemen eve geldim. "Sabri sana iş düştü. Git kitabı Üstad'a ver" dedi. Trenin kalkmasına da 45 dakika var. İzmir istikametinden gelen tren bizim köyde duruyordu. Köyde bir durak var.

Trene bindim; ama Üstad'ın yanına gideceğimi duyan iki arkadaş yanıma takıldı. Üçümüz beraber yola çıktık.

Tren Afyon'a vardı. Emirdağ'a neyle gideceğiz derken, bir araba denk geldi ve Çay ilçesine vardık. Orası Dörtüyl ağzıydı. Bir fırın gördük, sıcak ekmek aldık ve yayan olarak Isparta'ya doğru yürümeye başladık. Bir süre sonra arkamızdan bir otobüs geldi; benzinli, burunlu bir otobüs. Bindik ve Emirdağ'a geldik.

Önce Mehmet Çalışkan'ın dükkânına gittik. Kendisi yokmuş. Yardımcılarına söyledik. "Üstad almıyor" dediler. Neyse götürdü birisi... Eve vardığımızda bir polisin kapının önünde volta attığını gördük. Karşımıza Mustafa Acet çıktı. "Üstad ziyaretçi almıyor" dedi. Biz üç kişiyiz ya, o yüzden. Ben, "Üstad'a 'Atif'in adamı geldi' dersin" diyordum ki baktım Üstad pencereden bize bakıyor. Eliyle gel işareti yaptı. Gittik ama sadece beni aldılar, öteki iki arkadaşını almadılar.

Üstad yine karyolasında oturuyordu. Ben Üstad'ı hiç ayakta görmedim. Sadece pencereden işaret ederken görmüştüm, o kadar.

Elini öptüm ve kitabı takdim ettim. Kitabı öptü ve "Atif'im yaparmış, Elmas kalemler Atif'im" dedi. Bu şekilde bana da cevap vermiş oldu Üstad. Arapça bilmez demiştim ya...

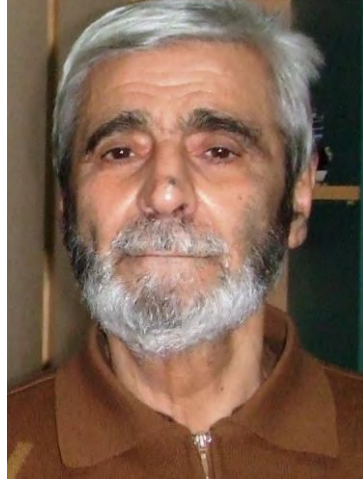
Üstad'ın hasta gibi bir hali vardı. Bana "Ne var torbanda?" dedi. "Yarım Ekmek var Üstad'ım, Çay'dan ekmek almıştım" dedim. "Getir onu" dedi. Mustafa'ya "Sizin kurabiyelerden ver" dedi. Bana kurabiyelerden verdi Mustafa Acet. "Arkadaşlarım da vardı Üstad'ım" deyince "Onlar da gelsinler" dedi. Üstad'la ikinci görüşmemiz bu kadar olmuştu."

Biz çıktuktan sonra Mustafa Acet, "İki gün önce Üstad Eskişehir'den geldi. Üç gün kendini bilmez halde yattı. Zehirlemişler" dedi. Osman Toprak'ın evindeymiş. Ama ne yapmış etmişler orada zehirlemişler. "Üstad, o yüzden senin ekmeğini aldı" dedi. Ekmeği kendimiz için almıştık ya, herhangi bir tehlike yoktur, daha güvenilir diye.

Götürdüğüm *Asâ-yı Mûsâ* paket halindeydi. Ben açıp bakmadım. O kitap Pakistan'a gidecekmiş. Onu da Sabri Halıcı'nın pilot oğlu Ömer Halıcı götürmüştü.

Böylece Atif Ağabey tarafından Arapçaya çevrilen *Asâ-yı Mûsâ*'yı götürme vesilesiyle Üstad'ı üçüncü sefer ziyaret etmiş oldum. Ondan sonra bir daha Üstad'ı görmedim.²

² Sabri Ağabey'in diğer hatıraları, Hasan Atif Egemen maddesinde.

(1934 – 2014)

ÜZEYİR ŞENLER

Üzeyir Şenler 1934 Mersin doğumludur. Asılları Kıbrıs'a dayanır. Nüfustaki adı "Özer" iken Bediüzzaman Hazretleri tarafından "Üzeyir" olarak değiştirilmiştir. Şûle Yüksel Şenler'in ağabeyidir. 1938 doğumlu olan kız kardeş Şûle Hanımın, 1960'ların son yıllarından itibaren Anadolu'da hanımlara verdiği seri konferanslar, İslâmî hizmet kervanında bir milât olmuştur. Şûle Yüksel hanımefendi bu konferanslarla dönemin genç kızlarını derinden etkilemiş, bilhassa tesettür ve başörtüsünün farzîyetini kadınlara fark ettirmiştir. Zihinlere bir model olarak yerleşen Şûle Yüksel, genç kızlara öncü ve örnek olmuştur. Şûle Hanım sembol bir isimdir... O kadar ki, dönemin malûm zihniyetteki basını, başörtüsünü, onun ismiyle bütünleştirerek "Şulebaş" demeye başlamıştır. Aynı basın, neredeyse her gün aleyhinde birinci sayfadan haberler vermişlerdir. Elbette ki bu zorlu hizmetin arkasındaki güç ve destek, ağabey Üzeyir Şenler'di... Her şeyden önce - kendi ifadeleriyle- gaflet içinde bulunan Şûle'yi Risale-i Nur ile tanıştırap, O'na iman hakikatlerini okuyup şuurlandıran, bilinçlendiren oydu...

1952 senesinde, İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi dolayısıyla Risale-i Nur'u tanıyan Üzeyir Şenler, Ahmed Feyzi Kul Ağabeyin bir dersi ile 12'den vurulur ve yeniden hayat bulup ayağa kalkar. Daha çocuk sayılacak bir yaşta koşarak o şefkatli Sultanın sakin ve huzurlu adasına sığınır ve geri dönüş gemileri yakar...

Üzeyir Şenler'in bu samimiyet ve fedakârlığı karşılıksız kalmaz. "Serdengeçti"leri çok seven Üstad'ı, O'na, serbestçe huzuruna girip çıkma imtiyazı verir. Daha da önemlisi; şimdiki neslin "olmaz böyle şey" diyebileceği bir olmazı yaşar Üzeyir Şenler. Isparta'da yaptığı askerliğinin bir senesini, Bediüzzaman'ın yanında kalarak, O Büyük Kumandana hizmet ederek geçirir... Üstelik Askerî Birliğine ayda sadece birkaç kere giderek... "Talebim üzerine, 'seni yanıma alacağım' diyen Bediüzzaman'ın mânevî tasarrufu ile oldu bu iş" diyor kendisi...

Şule Yüksel Şenler. Başörtüsünün Kur'anın emri olduğunu bütün Anadolu'da haykıran öncü...

1959 senesinin son günlerinde, Bediüzzaman Hazretlerinin İstanbul'a bir ziyareti olmuştur. Bu sırada yaşanan bazı hâdiseler sebebiyle Üzeyir Şenler'in adı, o tarihteki bütün gazetelerde geçer... Sonradan, internet sitelerinde ve bazı yayınlarda yeniden çıkan bu haberlerin, hatalı yazıldığını üzülen Üzeyir Şenler, bize, yaşadıklarını doğru şekliyle anlatmıştır. Daha doğrusu, bu konularda ilk defa konuşmuştur.

Baştan İslâmî yaşantıdan uzak olan âilesi, yani annesi, babası ve kardeşi Şûle, Üzeyir Şenler'in çabaları ve Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin dualarıyla, sonradan hakikati anlar ve hizmete sahip çıkarlar. Bilhassa Üzeyir'den dört yaş küçük olan kız kardeşi Şûle Yüksel Şenler, ağabeyinin destek ve tertibiyle Anadolu kadınlarının uyanışına, şuurlaşmasına yaptığı hizmetlerle bir efsane olmuştur...

Üzeyir Ağabey hatıralarını ilk defa bize anlatmıştır. "Daha önce hiç kimseye vermedim, anlatmadım, sadece dolayısıyla bazı kitaplarda adım geçmiş. Bunları da tashih ederek ilk defa sana konuşuyorum Ömer Kardeş" dedi bize. Kendisine bu itimadından dolayı çok teşekkür ediyorum.

Bursa'daki evinde bizi kabul edip uzun bir zaman ayıran Üzeyir Ağabey, son olarak şunları söylemiştir: "Ben şimdi, büyük Sahabe "Ebu Zer Hazretleri" gibi, yarı münzevî bir hayat yaşıyorum... Bütün Âlem-i İslam'a ve Nur Cemaatine devamlı duacıyım... Elimden şimdi bu geliyor... Şimdi emekliyim ve Bursa'da yaşıyorum..." dedi bize.

Hatıraları metin haline getirildikten sonra kendisine tashih ettirdim.

Üzeyir Şenler Anlatıyor:

1934 Mersin doğumluyum. Aslımız Kıbrıs'a dayanır. Cumhuriyet kurulur kurulmaz Kıbrıs Türkleri heyecana gelip, Ada'da, "Ana Vatan'a gidelim" diye bir hareket başlıyor. Ama Kıbrıs Müftüsü: "Sakin gitmeyin, burada azınlık olarak kalırız, Rumlar bizi ezerler sonra..." diyor. Ondan sonra bir yavaşlama oluyor. Fakat bizim de aralarında bulunduğumuz bir grup aile Ana Vatan'a hicret ediyor.

Önce Mersin'e yerleşiyoruz... Ben 1934'de Mersin'de doğmuşum. Babam Sümerbank'ta memur olarak göreve başlıyor. Memuriyet dolayısıyla Türkiye'nin muhtelif yerlerinde dolaşmışız. Babamın en son tayini de 1945 tarihinde İstanbul'a oluyor. Altı ay sonra istifa edip İstanbul'da serbest ticarete başladı babam. Bazen çok zengin olduk, bazen de fakir... Dalgalı bir durum...

1971 senesinde Bursa'dan evlendim. 2005'de Bursa'ya taşındım. Bir kızım, bir oğlum, üç tane de torunum var.

AHMED FEYZİ AĞABEYDEN RİSALE-İ NUR'U DİNLEYİNCE 12'DEN VURULDUM

Risale-i Nur'u 1952 senesinde, Gençlik Rehberi Davası vesilesi ile İstanbul'da tanıdım.

İstanbul Aksaray'da ikamet ediyor ve o sırada ortaokul üçüncü sınıfta okuyordum, sonra lise bire geçtim. Benim ilkokul ve ortaokulda birkaç sene kaybım olmuştu. Bu sebeple lise birde 18 yaşına girmiştim. Ama yine de küçük sayılırdım daha. Bu yaşlarda Milliyetçiler Derneğinde Nevzat Yalçıntaş'larla beraber faaliyetler gösteriyorduk. Sohbetler oluyordu... Bu sohbetlerden birisi Süleymaniye Camisinin yanındaki, şimdiki Suffa Vakfı'nın bulunduğu binada oluyordu. Orası Topbaş'ların damadınıdır, Çelebilerin, İspartalıdır onlar...

Yıl 1952... Bir cumartesi... Ahmed Feyzi Kul Ağabey, İzmir'den İstanbul'a gelmiş ve bu evdeki sohbetimize iştirak etmişti. Beni bu sohbe götüren Nevzat Yalçıntaş'tır. Biz dernek'te beraberdik ya... Nevzat Yalçıntaş sonradan Profesör oldu, TRT Genel Müdürlüğü ve milletvekilliği yaptı.

Ahmed Feyzi Ağabey, o gün Mesnevi-i Nûriye'den dört beş saat süren harika bir ders okudu... Ama gerçekten harika bir ders... Ertesi hafta yine geldi... Bu sefer yine Risale-i Nur'dan Fatiha-i Şerif'in tefsirini okudu. Bu daha da dehşetli bir ders olmuştu.

Çok etkilendim, mest oldum, Risale-i Nur'a hayran kaldım. İşte ben orada, bu derste, tam 12'den vuruldum. O gün içimden, "Ben aradığımı buldum" dedim.

Meğer Ahmed Feyzi ağabeyi bu derslere gönderen Üstad'mış. Bunu sonradan öğrendim ben. Şöyle oluyor bu: Gençlik Rehberi davası dolayısıyla İstanbul'a gelen Üstad'a Ahmed Aytimur ağabeyler: "Üstadım Süleymaniye'de ev dersi var, siz de teşrif etseniz?" diye teklifte bulunmuşlar. Üstad da: "Kardeşim Risale-i Nur'un avukatı var, Ahmed Feyzi, O gitsin benim yerime" demiş. Bunu Aytimur Ağabey anlattı bana. O güzel dersler Üstadın feyzi ile oluyor tabii... Çünkü Ahmed Feyzi Ağabeyi derse gönderen O...

O zamana kadar orada Risale okunmuyordu. Sahasında otorite olan zatlar gelip sohbet ediyorlardı. Ben daha o zaman namaz kılmasını da bilmiyordum. Ama böyle çeşitli sohbetlere gidiyorduk.

O gün dersten sonra şöyle bir ilanet yapıldı: "Bundan sonra her cumartesi, bu evde Risale-i Nur dersleri devam edecektir." Hakikaten o günden sonra burada Risale-i Nur dersleri hep devam etti. Biz de her cumartesi bu derslere katılmaya başladık. Yalnız Nevzat Yalçıntaş her zaman gelmezdi.

İşte ben Nur'ları bu şekilde tanımış oldum. Bu sırada okumaktan vazgeçip, okulu da bıraktım, evi de terk ettim. Hizmete tam dalmış olduk yani.

Süleymaniye'deki Kirazlı Mescid Sokaktaki dersane ilk olarak 50 numaralı evdeydi. Orası yıkılınca 46 numaraya taşındı. 1962'den sonra Zübeyir ağabeyin on sene kalıp, 1971'de vefat ettiği dersanedir 46 numara. Abdurrahman Tan ağabeyin eviydi orası...

1952 senesinde Muhsin Alev ve Ahmed Aytimur Ağabeyler burada kalıyordu. Muhsin Alev felsefe'de okuyordu, şu anda Almanya'dadır... Aytimur Ağabey hâlâ İstanbul'dadır. Ben onların yanında kalmaya başladım. Bilhassa Muhsin ağabey benimle çok meşgul oldu, Allah razı olsun... 46 numarada hemen Osmanlıca'yı öğrenip Risaleleri yazmaya ve okumaya başladım. Bütün bunlar bir anda, 1952'nin ocak, şubat, mart ayları içinde olmuştu.

ÜSTAD, İNSANIN ÖZ ANNESİNDEN BİLE GÖREMEYECEĞİ BİR ŞEFKATLE KARŞILADI BENİ

1952 senesinde lise 1. sınıfta, okulu ve evi terk edip, 46 numaralı dersanede Risale-i Nur'lara çalışırken, içime bir sevda düşmüştü.

Mayıs, temmuz ayları gelince Muhsin Alev ağabeye: "Ağabey ben Üstad Hazretlerini bizzat ziyaret etmek istiyorum" dedim. "Üstad kimseyi kabul etmez" dedi. "Ama ben illa görmek istiyorum" dedim. "O zaman bir hafta sabret. İnebolu'dan gelen kitaplar ciltlenecek. Üstada aid olanları sen götürürsün, bu vesile ile ziyaret de etmiş olursun" dedi. Biz de öyle yaptık... Üstad o sırada Emirdağ'da idi.

Kitaplar geldi, ciltlendi, Üstad'a gidecek paket ayrıldı. Muhsin Ağabey de notunu yazdı. Bu pusulada Üstada bilgi veriliyordu. Şu kadar kitap geldi, şuraya şu kadar gönderildi gibi... Osmanlıca yazmıştı. Ama ben de hemen öğrenmişim yazıyı... Muhsin Ağabeye dedim ki: "Bak burada iki satır boş yer kalmış. Buraya 'Ben 1,5 ay Üstadın yanında kalmak istiyorum' diye yazsana dedim." O zaman lise 1. sınıfı terk etmişim. Okulların açılmasına daha 1,5 ay vardı. Muhsin ağabey, "tamam" dedi ve benim namıma yazdı.

Muhsin Ağabey bana yolu tarif etti. "Önce Eskişehir'e git. Orada saatçi Şükrü Yürüten var, onu bul. O seni Emirdağ arabasına bindirir. Emirdağ'da da Mehmet Çalışkan'ı bulursun, o da seni üstada götürür" dedi. Öyle yaptım... Çalışkan ağabey önce kitapları aldı götürdü... Biraz sonra geri döndü "Üstad seni bekliyor" dedi. Beni Üstadın kapısına kadar getirdi, "kapiyı çal gir, Üstadla konuşman bittikten sonra yine bana gelirsin" dedi.

Üstadın kapısını çalacağım, fakat birden bir heyecan kapladı beni. "Yahu ben kiminle görüşeceğim?.. Eyvah hangi cüretle görüşeceğim ben?.." diye heyecanla titremeye başladım. Sonra kendimi toparlayıp, "Tevekkeltü alâllah, Bismillah" deyip çaldım kapiyı. "Buyruun!" diye ince bir ses geldi. "Allah-ü Ekber!" deyip girdim içeri.

Baktım, Mübarek Üstad oturmuş böyle karyolanın üstüne, nur gibi ışıltıyor... Ama anlatamam nurlar fişkırıyor mübarekten...

"Hoş geldin evladım! Maşallah! Maşallah! Maşallah kardeşim" diyordu Üstad. "Allah Allah bana mı diyor acaba" diye şaşırıyordum bir an. İçerde başka kimse de yoktu. İnsanın öz annesinden bile göremeyeceği bir şefkatle karşılaşmıştım ben. "Allah Allah bu nasıl şey böyle, hiç görmediğim bir şey" diye içimden geçiyordu. Sonra eliyle yere doğru otur işaretini yaptı. Önüne oturdum. Başladı şefkatle başımı, saçlarımı okşamaya... "Maşallah kardeşim! Maşallah kardeşim! Maşallah kardeşim!" diyordu mütemadiyen. Sonra adım, annemin, babamın isimlerini sordu. Bunlar herkese sorduğu sorulardı tabii. Sonra birden ses tonunu değiştirerek: "Kardeşim, şu anda seni mânevî evlatlığıma aldım" dedi.

Sonra üstad çok önemli bir şey daha söyledi. "Kardeşim! Zannetme ki Risale-i Nur, sadece bu zaman içindir, bunun esas sahipleri çok sonra gelecek. Çok dikkatli, ihlâslı çalışmamız gerekiyor. Sen gelecekte bunun kıymetini çok iyi anlayacaksın" dedi.

Üstad bir müddet durdu, elindeki pusulaya bakarak, "Haa sen tatilde burada benim yanımda kalmayı istiyormuşsun" dedi. "Evet üstadım" dedim. "Evladım, Muhsin benim tarzımı bilmiyor ki; bilseydi zaten yazmazdı ki" dedi. "Ben seni yanıma alacağım, ama şimdi değil" dedi. "Eğer şimdi alsam ne olur bilir misin? Bu Emirdağ şimdi devamlı kontrol altında... Seni hemen tespit edecekler. Hangi okulda okuduğunu bulup, senin okulda Risalelerle rahat hizmet etmene fırsat vermeyeceklerdir. Hâlbuki senin asıl vazifen bu hakikatleri mektepte anlatmandır. Senin esas vazifen budur. Onun için ben konuşmamı bitirdikten sonra, sana işaret verdiğim anda, ok yaydan çıkmış gibi fırlayacaksın, doğru otobüse gideceksin..." dedi.

Üstad bunlardan başka birkaç şey daha söyledi. Ama ben önemli olanları hatırlıyorum şimdi. "Sen safa geldin kardeşim! Sen safa geldin kardeşim!" deyince ben hiç durur muyum? Hemen ok gibi fırladım doğru otobüsün kalktığı yere. Ben zaten üstadın "kalk" işaretinin böyle olduğunu ağabeylerden duymuştum. O kadar koştum ki, baktım arabanın tekerlekleri henüz dönmeye başlamış. Allah şahittir, gitmeye başlamış olan otobüse son anda yetiştim. O zaman, araba da her zaman yok. Otobüs kaçtı mı en az bir gün daha beklersin.

Bu ilk ziyaretimdi. 1950 den sonra Üstad Isparta'ya geldi... 1956'ya kadar tam onbir kere daha Üstad hazretlerini ziyaret ettim. Biraz sonra anlatacağım. 1956'da askerliğimi Isparta'da yaptım ve bunun bir senesini Üstadın yanında kalarak tamamladım.

YENİKAPI DERSANESİ

O sıralarda Kirazlı Mescid Sokağındaki 46 numaralı dersanede kalıyordum. Ahmet Aytimur, Mehmet Fırıncı, Mehmet Emin Birinci, Muhsin Alev, Hakkı Yavuztürk beraber kalıyoruz. Bana birden bir şevk geliyor bir hizmet vesilesi bulup, "ben üstada gidiyorum" deyip gidiyordum. Senede birkaç kere... Gittiğim zamanlarda Arapça Mesnevi-i Nûriye, İşârat-ül İ'caz derslerinde bulundum. Allah'ın lûtfu olmuştu bu. Her gittiğimde de Üstad beni hemen bırakmazdı... Onbeş gün, bazen bir ay yanında kalırdım. Ama acayip dersleri oluyordu üstadın, anlatılacak gibi değildir o derslerdeki feyizler... Buna tekrar döneceğim.

Galip Gigin vardı, lise birinci sınıfta beraberdik. Onun babası Halk Partiliydi, bize muhalifti. Galip bir gün geldi: "Ben de size geleceğim, sizinle kalmak istiyorum. Yatağımı getirip buraya atacağım" dedi. "Tamam kardeşim gel" dedim. Ama Ahmet (Aytimur) ağabey: "Sen nasıl müsaade ediyorsun? Görüyorsun burası küçücük bir yer, sığmayız..." dedi. Hakikaten 46 küçük bir yerdir. "Abi gönlümüz geniş olsun" dedimse de; "Olmaz kardeşim sığmayız" dedi. O olmaz dediyse olmazdı. Çünkü o bizim büyüğümüzdü, ağabeyimizdi...

Benim ailem o zaman, Millet Caddesindeki Yusufpaşa Camiinin arka taraflarında bahçeli bir evde kiracıydı. Ama üç ayda bir kira veriyorduk. O anda ailem Vatan caddesine taşındı ve bizim 2,5 aylık kira alacağımız kaldı. Biz bu süreyi Galip ile beraber orada değerlendirdik, taşındık yani oraya. Sonra Hakkı'nın babasına (Ekrem Yavuztürk) ev aradığımızı söyleyince: "Gelin kardeşim, Yenikapı'daki benim evde kalın" dedi. Kira da vermeden biz orada hizmete başladık. Dersane olarak Galip Gigin ve başkalarıyla beraber

kalmaya başladık. O dersane epey devam etti. İhsan Hoca (Barutçu) risaleleri orada tanımıştır. Yalnız Yusufpaşa Camisinin arkasındaki ev de uzun yıllar dersane olarak devam etti. Bu arada ben yine üstad hazretlerine gidip geliyordum...

ÖZER, ÜZEYİR OLDU

Üstad Hazretleri, Ziver'i Zübeyir yaptığı gibi, Özer'i de Üzeyir yaptı. Benim nüfustaki adım Özer'dir. Çocukluğumdan beri hep öyle anıldım... Adımın değişmesi şöyle olmuştur:

Bir gün, ilk defa Mehmet Çalışkan Ağabey: "Üzeyir, gel Üstad seni çağırıyor" dedi. İçeri girdim, Üstad da, "Üzeyir" diye hitap etti bana. O zaman anladım ki, adım değişmiş. Daha ne Üstad'a ne de başka birisine hiç bir şey sormadım. Herkes Üzeyir demeye başladı. Resmî ismim yine Özer'dir.

ASKERLİĞİMİ ÜSTAD'IN YANINDA KALARAK YAPTIM

Üzeyir Şenler ayakta. Isparta'da askerliğini Piyade Muhabere olarak yapmıştır. 1957

Askerden önce Hakkı Yavuztürk'le birlikte Üstad hazretlerine ziyarete gitmiştik. Hakkı o zaman sağlık okulunda okuyordu. Üstad bir ara ona: "Senin askerliğin ne zaman?" diye sordu. Hakkı biraz net konuşamadı... Sonra üstad bana döndü ve aynı şekilde sordu. Ben, aslında üstadın yanında bu kadar rahat konuşulamazdı. O cesareti nasıl buldum bilemiyorum... Ama kaderin bir cilvesiyle dilim çözüldü ve şöyle bir cevap verdim:

"Üstadım! Risale-i Nur'u okuduğum zaman gördüm ki; bu kâinatta en mühim hakikat imanı kurtarmaktır. En mühim mesele imanını kurtarmaksa, bakıyorum ki, ben daha imanımı tam kurtarıcıma emin değilim. Daha, çok okumam lazım. Şu anda benim askerliğim geldi. Müracaat etsem hemen alırlar. Ama askerlik anında ecel bana vaki olursa benim halim nice olur. İmanımı tam kurtarmadan ben ne yapacağım askerlikte..." Ama üstad gözlerini açmış pür dikkat beni dinliyor, sonu nasıl gelecek diye bekliyordu... "Üstadım! Onun için ben karar verdim, askerliğimi mümkün olduğu kadar geciktirmeye çalışacağım."

Ben böyle deyince, üstad birden ayağa fırladı, "Gel kardeşim!" diye iki kollarıyla beni bir kucakladı ki, sımsıkı bağrına bastı. "Maşallah kardeşim! Maşallah kardeşim! Maşallah kardeşim!" Üç kere böyle dedi. Sonra üstad oturdu... Birden yatağın altından bir

"Roalver" (Altı mermi alan toplu tabanca) çıkardı ve Ceylan'ın hadisesini¹ anlattı. "İşte ben böyle talebe isterim! Siz de böyle talebe olmalısınız" dedi.

Bu bir nevi dua hükmüne geçti ve askerliğimde beni bir sene yanına aldı Üstad. Allah'ın lûtfu ile 1956'da askerliğim Isparta'ya çıktı. Piyade muhabere sınıfındaydım. İki sene orada yaptım askerliğimi. Olmayacak bir şey Allah'ın lûtfu, Üstadımın himmetiyle olmuştu... Şöyle ki:

1956'da askerlik için Isparta'ya ilk gittiğimde önce Üstad Hazretlerine ziyaret için gittim. Fakat Üstad Barla'ya gitmiş. Onun için Hüsrev ağabeye gittim. Biraz sohbet ettik Hüsrev ağabeye... Bana: "Üstadın işi belli olmaz, sen git birliğine teslim ol" dedi. Ben de teslim oldum... Ama hafta sonu olduğunda, Cumartesi günü tekrar Üstadın ziyaretine gittim. Üstad çok memnun oldu. "Maşallah kardeşim!" dedi.

Üstad bana, benim de tanıdığım, şimdi adını hatırlayamadığım, sevdiği bir hocadan bahsetti. "Sen onu nerden tanıyorsun?" dedi. Meğer Üstad Emirdağ'ında iken, onun vaazlarını cesur ve mert gördüğünden dolayı beğenirmiş. Üstadla kırlara da gidirmiş Emirdağ'ında... Yalnız Risaleleri ve Üstadın makamını tam anlayamamış bir hocaydı bu... "Üstadım ben onu tanıyorum, Yenikapı'da açtığımız dersaneye gelir, orada beraber ders okurduk, oradan tanıyorum" dedim. Üstad: "Ben onunla çok ilgilendim, uğraştım, ama anlayamadı. Sen ona nasıl anlattın? Maşallah kardeşim" dedi.

Sonra, başını hızla bana çevirip, sertçe: "Ben seni yanıma alacağım kardeşim!" dedi. İçimden: "Allah Allah! Askerim ben, Üstad nasıl alacak beni yanına" diye düşünmeye başladım. Ama Allah öyle sebepler halk etti ki, hakikaten askerliğimin son bir senesini Üstadımın evinde, onun yanında yaptım.

Apaçık söylüyorum, bir sene askerliğimi Üstadın yanında yaptım. Ben muhabereci idim. Bana öyle bir görev verdiler ki; sadece atış talimi yapılacağı zamanlarda gidiyordum birliğime. Altı kilometre mesafede Ali Köy vardır, atış talim yerleri oradaydı. Ben telleri çekiyor, telefonla irtibatları sağlıyor, bir arıza olursa bakıyordum. Bu da ayda bir kere, bazen iki kere falan oluyordu... Hepsi o kadar...

Böyle giderken, tezkereme sadece bir ay kala beni ihbar etmişler. Mahkemeye verdiler. Mahkemeyi kazandım ama beni Denizli'ye sürgün ettiler. 1957'de Üstadla bir

¹ Bahsi geçen Ceylan hadisesi 1940'lı yılların sonlarında Emirdağ'da yaşanır. Daha 14 yaşlarında Bediüzzaman Hazretlerinin hizmetine giren Ceylan Çalışkan, Üstad'ı hakkında iftiralarda bulunan bir münafık adamın ağzına babasının tabancası ile kurşunları boşaltır. Gerisini bizzat Üstad hazretlerinin kaleminden okuyalım:

Aziz, sıddık kardeşlerimiz!

Evvêlâ: Leyali-i aşerenizi tebrik ile beraber, size Nur'un iki kerametini beyan ediyoruz. Şöyle ki: Bu sıralarda çok cihetlerde, hususan makine ile Nurların inkişafatı, gizli düşman zındıkları şaşırttı. Cüz'î, fakat elîm bir tarzda bir plân ile, çok evhama ve iftiralara medar olabilir bir hâdiseyi, bir bîçare muhakemesiz bir adamın vasıtasıyla yaptırıldılar ki, burada Nur'un en mühim ve vazifesi en ehemmiyetli bir şakirdini, tam hanesinin yanında dört gülle ile, o bîçare adam yaralanıyor. Doktor "Yüzde yüz ölecektir" diyor. O mecruhun tarafında dava edecek, resmî, gayr-ı resmî çok adamlar varken ve yüzde doksan o ehemmiyetli şakirde isnad etmek ve o vesile ile hanesindeki bütün Nur Risalelerini ve mektublarını taharri bahanesiyle elde etmek yüzde doksan ihtimali varken ve o vasıta ile beni ve Nurcuları alâkadar etmek ve o masum şakirdi de acib iftiralarla lekedat etmek, esbablar olduğu halde,

→^««@«X→Q²7!ö→w²[«Q→"ö°%o:-h²E«8ö«tÅ9→@«4

sırrıyla yine inayet-i İlahiye imdada yetişti. O adam tam yüzünden dört gülle ile yakından vurulduğu halde ölmedi. Ve hârîka bir surette hiçbir şahid bulunmadı. Hiçbir emare bulunmadı. O vurulan adam, ne mahkemeye, ne babasına, ne kardeşlerine, kim vurduğunu ısrar ettikleri halde söylemedi, yani söylättirilmedi... (Emirdağ Lâhikası 261)

sene beraber kalmış oldum. 1958’de terhis oldum. Bu sırada Üstad Hazretleriyle çok hatıralarım oldu elbette... Bunları da anlatacağım...

ÜSTAD’IN DERS OKUMA ŞEKLİ VE ALDIĞIM FEYİZ

Üstad’dan çok ders dinledim ben. Üstad Hazretlerinin ders okuma şekli şöyledir:

Üstad Türkçe risalelerden bir konuyu okurken, onunla ilgili başka bir yerde aynı mesele varsa orayı bulur ve hemen okurdu. Başka bir kitapta varsa oradan da bulup okurdu. Bu arada gerekirse o konuyla alakalı açıklamalar da yapardı. Gerekirse ayet mealleri de verirdi. Yani Üstad yerine göre okuduğunu açıklar ve anlatırdı. Benim Üstaddan gördüğüm budur.

Arapça Mesnevî-i Nûriye ve İşârat-ül İ’caz’dan yaptığı dersler de çok enteresandır. Ben üstadın bu derslerinde de çok bulundum. Üstad’ın Arapça Risalelerdeki ders yapma metodunu da şöyle gördüm:

Önce Arapça metni okur; ama esre, ötre, fail-i meçhûl gibi kaidelere çok dikkat ederek... Sonra sade bir meâl verir ve o metindeki cümlelerin gramerini yani dilbilgisini kısaca açıklardı. Ondan sonra tekrar daha geniş bir açıklama daha yapardı. Bu da bittikten sonra esas konuya geçerdi. Esas konu ise; Marifetullah, Esmâ, Sıfat ve Şuunat-ı İlâhiye’nin incelikleri ve hassasiyetleridir...

Ben o anda, Üstad’ın yanında, dersinde bulunan cemaatin halet-i ruhiyesini bilemiyorum. Ama kendi hâlet-i rûhiyemi anlatayım sana... Aslında bu anlatılamaz, tarif edilemez, yaşanmadan tadılamaz bir feyiz ve bir hâl’dir. Yine de ifade etmeye çalışayım:

Üstad ders yaparken, benim artık bu âlem-i şahadetle irtibatım kesiliyordu. Ben yokum artık... Yokum bu âlemde... Dalmışım gidiyorum... Nasıl ki uyurken ruhumuz inbisat ediyor, âlem-i gayba bir pencere açılıyorsa öyle bir şey... Sanki ben bu âlemde değil de o âlemdeyim... Ruhum o tarafta seyran ediyor... Esmâ, Sıfat, Şuunat içindeyim ben... Haa, arada bir makara tekrar toplanıyor kendime geliyor ve “Aaaa ben buradayım” dediğim de çok oluyordu... Öyle acayip hallere giriyordum üstadın derslerinde... Şaşırıyordum çoğu zaman... Ben neredeyim diye tereddütler geçiriyordum...

Üstadın derslerinde böyle çok acip bir feyiz, bir ruhaniyet, bir maneviyat vardı ki nefis, ene gibi bir şey kalmazdı insanda. Üstadın derslerini anlatmak mümkün değildir... Anlatılmaz yaşanır...

Üstadın konuşması zor anlaşılır derler...

Doğrudur... Ama Risale-i Nur’u anlatırken öyle değildir. Üstad ders esnasında tam bir İstanbul lehçesi ile konuşurdu. İstanbul lehçesi nasılsa aynen öyle... Günlük konuşmaları ile hiç alakası yoktur... Hizmet anında, vazife başında tanıyamazdık Üstad’ı.

BİR GECE ÜSTAD’IN ODASINDAN ALLAH’A NİYAZ EDİŞİNİ DUYDUM

Gece Teheccüd namazına kalkardı Üstad... Yatsıyı kılar, dünya kelamı konuşmadan yatar ve iki üç saat uyur, ondan sonra kalkardı. Sabah namazına kadar, kuşluğa kadar daha uyku yok...

Bir gece ihtiyaç için kalkmıştım. Odasının önünden geçilirdi... Vakit gece yarısı... Üstad’ın sesini duydum birden, odasından geliyordu... Öyle canhıraş bir ses, öyle muhrik bir yakarış, öyle ağlar gibi hazin bir niyaz ki, tüylerim ürperiverdi bir anda... “Yâ Rabbi, Yâ Rahim, Yâ Kerim...” diye öyle içten ve derinden yalvarıyor ki, sanki Rabbi ile karşı karşıya... “Aman Allah’ım biz insan mıyız, (.....) gibi yatıyoruz” diye titredim birden. Ömer kardeşim bu anlatılamaz... Üstad sabahlara kadar böyle... Ben buna şahid oldum...

Üstad, teheccüd namazı için bize kat’iyyen bir şey söylemez, kalkmaya zorlamazdı.

NİSAN YAĞMURU VE ÜSTAD’IN TOKADI

Üstad Hazretleri bizlere karşı çok ama çok şefkatliydi. Ama bir gün tokadını da yedim. Bu şöyle olmuştu:

Bahar yağmurunda ozon çözülüyor herhalde, o su şifalıymış. Üstad o Nisan suyunu çok beklemiş. Yalnız ben bunu bilmiyordum...

Bahar aylarından bir gün, Isparta'da dersanedeyiz... Diğer ağabeylerden her birisi bir hizmet için bir yerlere gitmişti. Evde Üstadın yanında bir tek ben kaldım. Üstad kendi odasında, ben de bizim odada yalnız başıma risale yazıyordum.

Birden Üstad odama öyle bir heyecan ve telaşla girdi ki şaşırdım kaldım. "Üzeyir! Çabuk! Çabuk! Yağmur geliyor. Büyük bir kap getir, hemen su topla" dedi. "Tamam, Üstadım" dedim, ama öyle bir telâşe kapıldım ki, o hızla mutfağa daldım. En büyük bir kap arıyorum... Baktım kocaman bir testi var orada. "Bu çok alır" deyip kaptığım gibi Üstad'a doğru getirdim. Hâlbuki küçücük ağızıyla, testiyle yağmur suyu toplanır mı hiç? Heyecandan düşünemedim... Üstad testiye görünce elini şöyle bir kaldırdı, bir tokat aşk etti ki bana, dünyam böyle dönmeye başladı... Meğer Üstadın eli ne çok ağırmiş öyle... Mübarek yemez-içmez, bu kuvvet nerden geliyordu öyle...

Benim bir teğmenim vardı. Menfi birisi, beni çok döverdi. Vurduğu zaman yerlere yatırır beni. Ama üstadın tokadının yanında hiç kaldı o.

Neyse ben kendime geldim. Tam o sırada Tâhirî ağabey geliverdi içeriye. Üstad: "Tâhirî gel, bu garip beceremedi bu işi" dedi. Tecrübeli Tâhirî Ağabey işi halletti... (Üzeyir Ağabey bu tatlı hatırayı anlatırken gülmekten zor konuşuyor, bizi de güldürüyordu. Ömer Özcan)

ÜSTAD'IN YEMEĞİ VE KUR'A USULÜNDE CEYLAN

Üstada hiç yemek yapmadım. Üstad ekseri yumurta, yoğurt, patates, varsa mevsiminde ıspanak yedi. Onun küçük bir kabı vardı... Yemeğini, ona kendisi yapar veya yaptırır. Kap dediğim, bir avuç kadar bir şey... Ekmek de parmak kadar bir parça... Isparta ekmeği ama kemikli, dolgun... Soğuk suyu çok içerdi Üstad. Çayı ise açık ve limonlu içerdi. Çayın yarısını kendisi içer, kalan yarısını bize verir, sırayla biz içerdik. Ben böyle çok çayını içtim.

Bir de artan yemeğini, yani artan deyince, bir küçük avuç yemeğin kendisi... Teberrüken bize verirdi, biz kura yapardık. Ama Ceylan'ın hesabı öyle kuvvetliydi ki, ilk sırayı hep kendine düşürürdü.

Kur'a dediğimiz şudur: Kardeşlerle yuvarlak, daire şeklinde sofranın etrafında otururduk. Sırayla bazılarımız birer rakam söyler, sonra toplamını buluncaya kadar ilk söyleyenden başlar, sağdan itibaren sayardık. Toplanan son rakam kime geldiyse onun ilk seçme hakkı vardır. Sonra sağa doğru sırayla seçme hakkı devam ederdi... Ceylan çok zeki idi hep kendine düşürürdü. Ben de biraz muziplik yapar, yüksek rakamlar söyledim, kendine düşüremesin diye. Ama ona göre hiç, yine hesaplar kendine düşürürdü ilk sırayı.

Şunu da söyleyeyim: Üstad Hazretleri çok temiz bir insandı... Temizliğe çok ehemmiyet verirdi. Mesela; Çamaşırları yıkandıktan sonra, bahçeye bakan çamaşır ipi önce iyice silinir, sonra çamaşırlar asılır... Ondan sonra hortumla çamaşırların üzerinden tekrar su akıtılırdı. Üstad bu derece temizliğe önem verirdi.

KABRİNİN YERİNİN BİLİNMEMESİ İÇİN VASIYETİNİ YAZDIRDI

Üstad Hazretleri yüzüne bakılmasını istemez, rahatsız olurdu. Ama ben bir kere doyasıya baktım. Şöyle olmuştu:

1957'de Isparta'da asker iken yanında kaldığım seneydi. Üstadın Emirdağ Lâhikasında kabri ile alakalı vasiyeti vardır. O vasiyetin yazılması anında oradaydım.

Üstad Hazretleri yatsı namazını vaktinde kılar ve dünya kelamı konuşmadan yatardı. Tabi biz de Üstada uyarak öyle yapıyorduk.

Bir gün zil çaldı. Zübeyir ağabey fırladı Üstadın odasına koştu. Hemen geri geldi, "Üstad hepinizi acilen çağırıyor" dedi. Üstad'ın yatsıdan sonra konuşma âdeti yoktu ki;

bunda bir iş var dedik. Neyse hemen alel-acele toplanıp gittik. Hatta iyi hatırlıyorum bende çizgili bir pijama vardı. Pijama ile gittim... Baktık Üstad karyolasında oturmuş bizi bekliyor... Oturun, diye eliyle işaret etti. "Ceylan git kâğıt kalem al gel" dedi. Ceylan tam kalkarken, Üstad: "Dur! Dur! Dikkatim dağıldı" dedi. Şimdi beni çok iyi dinle, vasiyetimi yazdıracağım. Buradan çıkar çıkmaz hemen kaleme al, yaz bana getir" dedi. Ceylan hem seri yazar, hem de çok güzel yazısı vardır.

Üstad başladı söylemeye: "Dünyada beni sohbetten men eden bir hakikat, elbette vefatımdan sonra da o hakikat..." şeklinde konuşmaya başladı. Netice olarak, "...Vasiyetim odur ki kabrimin yerinin kimse tarafından bilinmesi istemiyorum" dedi. Biraz durdu, daha sessizce: "İki üç kişi müstesna" dedi. Sonra kaşlarını şöyle çattı ve sağ elinin avucu yere doğru açık halde başının seviyesine kadar başıyla beraber yukarıya doğru kaldırarak: "Zaten kimse bilmeyecek" dedi.

İşte tam o sırada başım öne doğru eğikken, birden başımı kaldırdım ve mübarek veçhesini doya doya seyrettim. Üstadın gözleri çok haşmetlidir. Bazen cemalî cilve ile bakar, bazan de Celalî bakardı ki, her iki hali de çok hoştur.

SAİD ÖZDEMİR AĞABEY ÜSTAD'IN SESİNİ ALMAYA ÇALIŞTI

Ben, Kemal Ural (Atıf Ural'ın ağabeyi ki, Atıf Ural'a Risaleleri o tanıtmıştır.) ve Said Özdemir üçümüz beraber Üstada Emirdağ'ında ziyarete gittik. Said Özdemir kocaman makaralı bir teyp getirmişti, üstadın sesini almak için. Said Ağabey önce Ceylan'a tarif etti, "ses alırken şuraya basacaksın" diye sessizce gösterdi. Ceylan teybi açtı, fakat yanlış açmış. Ses alırken iki düğmeye birden basacakken sadece bir tuşa basmış. Said abi sonradan fark etti bunu. "Yahu ikisini birden basacaksın" diye iki parmağı ile basma hareketi yaparak uzaktan işaret etti. Ceylan tekrar bastı ama bu sefer Üstad sustu. O sırada ben konuşmaya başladım. Üstad beni dinliyordu... Üstad'a anlattığım mesele şuydu:

"Efendim ben İstanbul'dan geliyorum. Mehmet kayalar 'Nur'dan Kıvılcımlar' diye bir şiir kitabı yazmış. Biz bunu Avukat Bekir Bey'e de incelettik, bunda sıkıntılı şeyler var. Bununla hapse girer, nur hizmetleri de sekteye uğrayabilir. Biz kendisine söyledik, fakat o bizi dinlemiyor. Duçar kaldık, size geldik Üstadım" dedim. Üstad biraz durdu: "Evet evet, hizmete zarar verir. Söyleyin Salih'e (Özcan) basmasın" dedi. Sonra tekrar döndü dedi:

"Kardeşim, Salih'in Âlem-i İslam'a ve Arap Âlemine Risale-i Nur'u tanıtması öyle büyük bir hizmettir ki; onun yaptığı hataları görmemek lazım..." Bu vesile ile bunu da söyledi Üstad bize. Bu ses kaseti şimdi Said Özdemir Ağabeyde olması lazım.

Üstadın yanında ekseri Tâhirî, Bayram, Zübeyir, Ceylan, Sungur, Hüsnü Ağabeyler bulunurdu.

ÜSTAD ÖNCE BENİ KABÜL ETMEDİ

Üstad'ı en son ziyaretimde bir hadise oldu. Ama biraz sonra anlatacağım, Üstad'ı son defa İstanbul Piyer Loti Otelinde bir kere daha gördüm. Burada da bir kaç hadise oldu... Önce son ziyaretim:

Üstad Emirdağ'daydı. Ziyaretine gittim. Yanında sadece Zübeyir ağabey vardı. Zübeyir ağabey gitti üstada, baktım yüzü sapsarı olmuş... Konuşmuyor... "Ne oldu ağabey?" dedim. "Sorma Üzeyir kardeş, Allah Allah, hiç böyle olmamıştı şimdiye kadar" dedi. "Ağabey ne oldu?" diye tekrar sordum. "Üstad kabul etmiyor seni" dedi. "Niye?" dedim. "Bilemiyorum" dedi kısık bir sesle. Tekrar gitti, geldi, "Üstad, Üzeyir geldiğinde bana sormadan alın' diyordu, şimdi kabul etmiyor, anlamadım ben" dedi. Ben tabi şaşkındım... Acaba ne hata işledim diye düşünmeye başladım.

Bir kere daha gitti geldi. Bu sefer yüzü gülekti. "Üzeyir, şu ibriği al, doğru caminin şadırvanın git, testiye doldur getir, Üstad'a abdest aldıracaksın. Üstad böyle tembih etti" dedi. Hemen gittim Çarşı Camisine, testiye doldurdum geldim. Baktım Üstad kollarını sıvamış, çoraplarını çıkarmış, leğeni de koymuş, öylece beni bekliyor. Sert bir şekilde, "bana abdest aldıracaksın" dedi. Başladım suyu yavaş yavaş dökmeye. Her şey bittikten

sonra: "Tamam sen bana abdestimi aldirttin. Şimdi sen hizmetini tamamladin, sende hakkim yok" dedi.

Sonradan anladik, bunun manasi şuydu: "Ben Üstadın yanında devamlı kalacaktım ya. Fakat İstanbul'daki Aytimur, Fırıncı, Birinci kardeşler bırakmadılar. "Sen bize daha çok faydalı oluyorsun, burada çok ihtiyaç var" diye bırakmadılar beni. "Ben Üstada söz verdim. Üstad da bana söz verdi" dediğim halde beni bırakmadılar. Ben de bunu Üstada söylemem lazımken, söylemedim. Terhis olunca İstanbul'a gittim. İstanbul'dan da beni Ankara'ya yolladılar. Ankara'da Said Özdemir, Tahsin Tola, Atif Ural, Mustafa Türkmenoğlu ile beraber, Risaleleri Osmanlıcadan Lâtinçeye çevirmeye başladık. Yaptıklarımızı da Üstad'a getiriyoruz. O okuyup tashih ediyordu.

Hatta bir keresinde Üstad'ın Fatih Camiinde dua eden resmini koyarak götürdüm. Üstad buna kızacak diye düşünüyordum. Baktım resmi görünce tebessüm etti Üstad. Bu formayı ben götürmüştüm Emirdağ'ına. Üstad tebessüm ederek tasvip ettiğini gösteriyordu.

Neyse, Üstad benim bu hizmetlerimi biliyor tabi, fakat yakında vefat edecek ya; benim içimde hayat boyunca bir ukde kalmasın diye tedbirini alıyormuş meğer. Çünkü ben, Üstad'la yanında kalacağım diye anlaşmıştım. Bu hadise Üstadın vefatına yakın olmuştu.

BASINDA ÇIKAN "ÜZEYİR ŞENLER GAZETECİYİ BALKONDAN ATIYORDU" HABERİ YANLIŞTIR

1959 senesinin son günlerinde Üstad İstanbul'a geldi, Piyer Loti Otelinde kalıyordu. Bu benim Üstad Hazretlerini son görüşümdür. Fırıncı, Birinci, Aytimur, Bekir Berk hep oradayız. Orada bazı hadiseler yaşandı. Benim de adımın geçtiği bu olaylar yıllar sonra basında yanlış olarak yazıldı maalesef. İnternet sitelerinde de görüyorum. Ben anlatmadığım halde olay yanlış olarak yazılıyor. Sizin vesilenizle bunları tashih ediyorum.

Piyer Loti Otelinde o gün yaşananların doğrusu şöyledir:

Biz o otelde, aynı katta, yan yana iki daire tutmuştuk. Biz bir dairede, Üstad ile Zübeyir Ağabey diğer dairede. Ama dairelerin balkonlarından birbirimizi görebiliyoruz.

Bir ara bizim balkondan, Üstad'ın dairesinin balkonuna doğru bakıyorduk. Gördük ki Zübeyir ağabey birisiyle konuşuyor, ama mücadele eder tarzda bir konuşma bu. Meğer fotoğrafını çekmek için gizlice Üstad'ın balkonuna kancalı ip atıp çıkmış olan bir gazeteciyi Zübeyir Ağabey yakalamış; "Sen haber vermeden nasıl çekersin, nasıl buraya çıkarsın" diye mücadele ediyor. Gazeteci de karşılık veriyor ama sonunda, "Peki peki gidiyorum" diye başını sallayıp aynı ipe kayıp gitti gazeteci. Sonradan bu adamın Akşam Gazetesinden "Şeref Köylübay" olduğunu öğrendik. Birinci hadise bu...

Bir de Üstad Hazretleri otelden çıktıktan sonra baktım ki, Üstadın çıktığı odanın kapısı açık. Birden aklıma geldi; gazeteciler odaya bir şeyler atıp, "Bak, Bediüzzaman'ın odasında neler bulduk" diye iftira edip yazabilirler. Tedbir almak lazımdı... Hemen odanın kapısını kilitledim... Aldım anahtarı topuzuyla beraber cebime koydum. Hiç unutmam odanın anahtarı topuzluydu. Bu ikinci hadise...

Erzincanlı Refet Kavukçu'nun Ağabeyi Seyfeddin Kavukçu vardı. O sırada yedek subay olarak askerliğini yapıyormuş. Üstadı görmeye gelmiş, ama görüşemiyordu. Ben ona, "Gel sen benim yerimi al" dedim. Üstad o sırada ağabeylerin muhafazası içinde, şemsiye altında yürüyordu. O sırada keçisakallı bir gazeteci, Üstad'ın üzerindeki şemsiyenin kenarından kaldırıp üstada bakıyor ve zaman zaman üstadın ayağına çelme takmak için ayağını uzatıyordu. Ben bunu gözlerimle gördüm. Plan şeytani ve dehşetliydi. Üstadı düşürüp kalabalığın altında bırakmak istiyordu güya. Ben bunu görünce adamı kollarından çektim, tuttuğum gibi duvara doğru vurdum. Başladık yumrukla vuruşmaya... Ama Üstad gidince kavga da bitmiş oldu. Herkes dağıldı zaten. Bu adam dünya gazetesindendi. Bu da üçüncü hadiseydi...

O zaman bu adamların kendi gazeteleri de dâhil, neredeyse bütün gazeteler, adımı da vererek, bu haberleri böyle yazmışlardı.² Olay bu...

YIL 1959. GAZETECİ ŞEREF
KÖYLÜBAY, PIYER LOTİ
OTELİ'NDE KALAN SAİD
NURSI'Yİ, ÜST BALKONDAN
AŞAĞIYA SARKARAK
GÖRÜNTÜLER.
KÖYLÜBAY'I, ONU
BALKONDAN ATMAK
İSTEYEN ÖZER ŞENLER'İN
ELİNDEN ZÜBEYİR
GÜNDÜZALP KURTARIR.

A
2:
b
d
'ş
"j
g
le
te
re
le
le
N
st
d
d
st

g
c
g
le
v
d
S
'l
le
s
T
u
I
s

Üzeyir Şenler'in tashih edilmesini istediği haber

² Bediüzzaman Hazretlerinin bu son İstanbul ziyaretini, o günkü bütün gazeteler haber yapmışlardı. Bazılarında fotoğraflı olmak üzere, tamamı Üzeyir Şenler'in gazeteci ile yumruklanmasını da yazmışlardır. Örnek olarak Akşam ve Tercuman gazetelerinin haberini veriyoruz:

Akşam Gazetesi: "Dün sabah otelin holünde yapılan toplantı sırasında, Said-i Nursi'nin Pazartesi veya Salı günü Eyüp Sultan Camii'ni ziyaret edeceği bildirildiği halde, karar değişmiş ve Nurcu Lider öğle üzeri geldiği gibi yine yüzünü yeşil şemsiyesine saklıyarak, otomobiline binmek üzere aşağıya indirilmiştir. Altmış kadar Nurcu tarafından etrafı çevrili olan Said-i Nursi'nin aşağıya indirilişi sırasında, gazetecilerle Nurcular arasında itiş kalkış olmuştur. Bu muhabir ile foto muhabiri Osman Özcan ile gazetemiz foto muhabiri Şeref Köylübay, Nurcu talebeler tarafından tartaklanmışlardır. Söz ve fiilen hakarete bulunan Özer Şenler isimindeki bir Nur talebesi, polis tarafından yakalanarak nezaret altına alınmıştır." (3 Ocak 1960 AKŞAM)

Tercuman Gazetesi: "Said-i Nursi otelden çıkartılırken ısrarla kendisiyle görüşmek isteyen bir gazeteciye Nurculardan birisi bir yumruk atmıştır. İsmi Özer Şenler olduğu ve boya imalatçılığı yaptığı söylenen bu şahıs polis tarafından yakalanarak Alemdar karakoluna götürülmüştür. Özer Şenler hakkında suçüstü hükümlerine göre takibata geçilmiştir." (3 Ocak Tercuman)

Üzeyir Şenler'in karakolda ifade vermesini haber yapan gazetenin kupürü

"MÜTECAVİZ

Gazetecilere tecavüz edenlerden biri de Özer adındaki bu mürütti. Ama kanun pençesine yapıştı. Şimdi suçüstü olarak yargılanıyor"
Gazetenin veriş şekli böyle. Demek ki bazı gazeteler hiç değişmemiş.

Aksiyon Dergisinin Mayıs 2006 tarihindeki 595. sayısında Necmeddin Şahiner tarafından, bu balkona çıkan Akşam Gazetesinden Şeref Köylübay için; "Üzeyir Şenler gazeteciyi balkondan atmaya kalktı, Zübeyir Gündüzalp elinden kurtardı" diye yazılmış.³

Hadisenin aslı anlattığım gibidir. Balkondan atma falan diye bir şey yoktur. Bunun tashih edilmesi lazım. Bu beni üzüyor... Eğer böyle bir şey olsaydı, o günkü gazeteler zaten bunu ballandırarak yazarlardı. Ömer kardeş senin vasıtanla bunları tashih etmiş oluyorum ben.

Ayrıca bu hadiseden dolayı Üstad Hazretlerinin memnuniyetini sonradan öğrendim. Şöyle:

Ben Mersin doğumluyum, "Özer Revanoğlu" diye Mersin doğumlu adaşım bir arkadaş, dost birisi vardı. İnşaat mühendisliğinde okuyordu. Biz ona Risaleler okumuş ve vermiştik.

1960 senesi içindeyiz. Bu arkadaş Mersin'den İstanbul'a gideceksen, bayide bir gazete gözüne çarpıyor. Bakıyor ki, "Said Nursi Emirdağ'ında" diye yazıyor. Hemen biletini değiştirip önce Eskişehir'e oradan da Emirdağ'ına geçiyor. Ve gidiyor üstada...

Üstad herkese olduğu gibi adını memleketini falan soruyor. "Adın ne?" Diyor. "Özer" diyor. Üstad hayretle "Özer mi?" diyor ve hemen karyolanın altından bir gazete seçiyor, çıkarıyor. Benim o gazeteci ile yumrukladığımı yazan bir gazeteyi alıyor, resmimi göstererek, "bunu tanıyor musun?" diyor. "Evet Efendim tanırım, bana dersleri o yaptı zaten" diyor. Üstad: "Seni onunla kardeş yaptım. İşte ben böyle talebe isterim. Sen de öyle ol" diyor. Memnuniyeti belirtiyor. Özer Revanoğlu buna şahittir... O şimdi Türkî Cumhuriyetlerde cami inşaatları falan yapıyor.

ÜSTAD'IN VEFATINA İNANAMADIM

Tarih 23 Mart 1960. Radyo Üstadın vefat ettiğini anons etmeye başladı. Biz İstanbul Süleymaniye'de 46 numaradayız. Ama ben inanamıyorum tabii... Hiç aklımıza gelmiyordu... Bekir Berk, Mehmet Fırıncı, Mehmet Emin Birinci, Ahmet Aytimur, Ben ve 46 numaralı dersanenin sahibi Abdurrahman Tan. Altı kişi bir araba tuttuk, hep beraber bindik, Urfa'ya doğru gidiyoruz.

Giderken yolda dedim ki: Arkadaşlar bu işte bir yanlışlık var. İki sebepten dolayı Üstad vefat etmemiştir. Birincisi; Üstadın, "kabrimin yeri bilinmeyecek" diye vasiyeti var. Benim, yanında bulunduğum bir anda, "Kabrimin yerini kimse bilmeyecek" demişti. Öyle dediyse kimse bilmeyecektir. Bak şimdi bütün dünya biliyor. Mümkün değil, üstad Hazretleri vefat etmiş olamaz.

İkincisi; Eddaî⁴ şiiirinde Üstad, "Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde Said'den yetmiş dokuz emvat" diyor. Üstad burada, "Said 1979 a kadar yaşayacak" diyor. Biz ise 1960 yılındayız, daha 19 senesi var. 19 seneye kadar İslamiyet gelir." Bu iki sebepten dolayı biz boşuna gidiyoruz dedim. Tabi biz hep milâdî düşünüyorduk o zamana kadar.

Şimdi hatırlamıyorum, birisi dedi ki: "Yahu biz hep miladî hesap ediyoruz. Acaba hicrî olarak hangi senedeyiz?" dedi. Benim cebimde namaz saatleri için takvim yaprağı vardı, onu çıkardım baktım. Ne görelim, hicri 1379 senesindeyiz. "Eyvah!" dedim. Peki ama kabrini kimse bilmeyecekti diye düşündüm. Onu da artık kader gösterecek diye hükmedip yola devam ettik...

³ Üzeyir Şenler'in yanlış yazıldığını söylediği, Necmeddin Şahiner'e ait Aksiyon Dergisinin haberi şöyledir: "Yıl 1959. Gazeteci Şeref Köylübay, Piyer Loti Oteli'nde kalan Said Nursi'yi, üst balkondan aşağıya sarkarak görüntüler. Köylübay'ı, onu balkondan atmak isteyen Özer Şenler'in elinden Zübeyir Gündüzalp kurtarır." (01.05.2006 AKSİYON)

⁴ İstikbalden haberler veren, sırlarla dolu EDDAÎ şiiiriyle alakalı bir çalışma bu metnin sonuna ilave edilmiştir.

Üstadın cenazesi, hükümetin isteği ile bir gün erken kaldırıldığından tam olarak yetişemedik. Cenaze namazı henüz kılınmış, tam o anda yetiştik biz. 3-5 dakika ile yetişemedik. Üstadın vefatından sonra dayanamadım, biraz depresyon geçirdim ben.

Malum olduğu üzere, 111 gün sonra Üstad Hazretlerinin mezarı meçhûl bir tarafa kaldırıldı... Böylece vefat tarihi gibi ikinci ihbarı da gerçekleşmiş oldu.

ZÜBEYİR AĞABEY ÜSTAD'IN EN YAKINIYDI

Zübeyir ağabey Üstadın en yakınıydı. Üstadın hususî hizmetlerini görürdü O.

Ben mizaç itibariyle tavizsiz bir insandım. Zübeyir ağabey tabi daha geniş... Bazen kavga derecesine gelirdik. Bir keresinde elini şöyle kaldırdı tokadı patlatacağı bana. Ben: "Vur ağabey vur. Ben sana karşı mı geleceğim. Ağabeyimsin vur" dedim. "Yok" dedi. "Karşımda Üstad var yahu, nasıl vurayım sana" dedi. Bir iki sefer böyle oldu.

Bir seferinde yine kaldırdı yumruğunu, bu sefer tam vuracaktı ama birden elini indirdi, geri çekti. "Ne var ağabey vursana, yine Üstad mı göründü" dedim. "Yok! O zaman ki ihlâsım yok. Ama üstadın senin hakkında söyledikleri aklıma geldi." Dedi. "Nedir?" dedim. Üstad bana derdi ki: "Üzeyir istediği zaman gelir, istediği zaman gider. Üzeyir geldiğinde bana gelsin mi diye sormayın. Gitmek istiyorsa, gitsin mi diye de bana sormayın' Üstad böyle derdi senin için." Bu kaide Zübeyir ağabeyler için de yoktu. Mutlaka müsaade ile girip çıkarlardı.

Zübeyir ağabey gazetenin çıkarılmasına taraftardı. Ama ben karşıydım. Ben gazete çıkarmaya karşı geliyordum. Yanlış buluyordum ve Zübeyir ağabeyi de ikna etmeye çalışıyordum. Ben onu ikna ettim sonunda. Siyaset, ihlâs düsturu, istiğna, maddi alt yapı, tarafgirlik gibi meselelerde çok konuştum onunla. Bir gün bunları konuşurken: "O zaman seni gazetenin başına geçireceğim!" dedi. Bu konuşmalarımız "Yeni Asya" çıkma sıralarında oldu. "İttihad" zaten çıkıyordu. "Yok ağabey! Kedinin boynuna ciğer asıp bunu yedirme" gibi bir şey olur bu" dedim. Tabi Zübeyir ağabey sonradan gazete için maddeler yazıp hizaya çekmek için çok gayret gösterdi.

ZÜBEYİR AĞABEY, BANA HUSUSÎ BİR ŞEY SÖYLEMİŞTİ

Zübeyir ağabey, bana bir şey söylemişti. Onu size anlatayım:

Şöyle demişti Zübeyir Ağabey: "Üstad bizim Hanefi olduğumuzu bildiği halde, gusül abdesti aldıktan sonra, avret mahallerini elleriniz değerse namaz abdestiniz bozulur. Eğer öyle namaz kılarsanız namazınız sakıt olur. Buna dikkat edin" demişti. Üstad böyle demiş ona. Şafilerde böyle imiş... Bu takva, azimet yönünden Üstad tarafından Zübeyir ağabeye söylenmiş, Umumî değil...

Üstadın namaz kıldırdığına ben şahid olmadım. Ekseri Tâhirî ağabey, Zübeyir, Ceylan Ağabeyler kıldırırdı. Biz Hanefi olduğumuz halde, içimizden Fatihâ'yı okurduk, azimet cihetinden. Üstad'tan bu hususta bir tavsiye duymadım ben. Üstad kırlara veya bir yere, mesela Barla'ya falan gittiğinde ben asker olduğum için beni daima evde bırakırdı. Üstadla hiç seferî olmadım.

ÖĞRETMENLİK DE YAPTIM

Millet Caddesindeki Yusufpaşa Camisinin arkasındaki dersanede talebelerle ekseriye ben ilgilenirdim. Dersleri ben yapardım. Tıp talebesi iken Dr. Mehmet Akay da orada kalıyordu o zaman. 1962 senesinde oradaki gençler bir gün bana dediler ki: "Ağabey sen çok güzel ders yapıyorsun. Bizden fazla bilgi sahibisin. Ama sen daha liseyi bile bitirmemişsin. Ağabey sen okul dışından liseyi bitirme imtihanlarına gir... " dediler. Bunu benim kafama taktılar. Ben de oradan çıkar çıkmaz doğru Milli Eğitime gittim, müracaat ettim. Beni Bakırköy Lisesine verdiler. Allah'ın izniyle 1,5 senede liseyi dışardan bitirdim.

Ondan sonra Kimya Fakültesi ile Edebiyat Fakültesinin Arap-Fars ve Tarih bölümlerini bitirdim. Baba mesleğim zaten kimyacılıktı. Kimya Mühendisiydi babam. Fakat ben daha çok, hizmet olsun diye öğretmenliği tercih ettim. Ama kadrolu değil de ücretli

olarak öğretmenlik yaptım. Üç sene Eyüp'te, on iki sene de Zeytinburnu'nda Çıraklık Eğitimde yaptım. İstanbul ve Eyüp Belediyesinde de çalıştım

KARDEŞİM ŞÛLE YÜKSEL ŞENLER

Kız Kardeşim Şûle 1938 doğumludur. Benden 4 yaş küçüktür. O zaman annem, babam ve Şûle'de İslâmî bir kimlik yani dini bir şuur yoktu tabi. Yaşantıları, kıyafetleri İslâmî değildi. Biz vesile olduk. Şûle bunları televizyonlarda kendisi anlatıyor zaten.

Şûle'nin kapanması için Almanya'dan gelen bir başörtü ilk adım oldu. Üç tane başörtü gelmişti Almanya'dan. Anneme ve iki bacıma hediye ettim onları. Onların da hoşuna gitti bu. Acaba yarım mı örtsek falan derken, tam örtündüler elhamdulillah. Öyle başladı tesettür... Şule o başörtü şeklini kendisi tasarlamıştır. Kendisinde stilistik, modelistik bilgileri vardı zaten.

Şûle'ye Risalelerden verdim. Derslere gitmesi için zemin hazırlayıp yönlendirdik. Sonra başörtüsü vs. hanım dersleriyle o zaman Mehmet Emin Birinci ilgileniyordu. Şûle'nin Konferansları 1969'larda başladı. Ben tavizsiz sert bir insandım. En ufak hatayı kabul etmiyor ve tepki gösteriyordum. Annem babam baştan muhaliflerdi. Ama sonradan ikisi de beş vakit namaza başladılar. Ama ne yazık ki Üstad Hazretleri görmedi o günleri.

Üstad'a gittiğimde bana: "Kardeşim sen evde annene babana karşı yumuşak davran... Onlar bilmiyorlar... Sen onlara çok yumuşak davran... Gönüllerini almaya bak ve sık sık ziyaretlerin git..." derdi. Doğrusu ben çok sık gidemedim evime. Seyrek gidebiliyordum. Üstad Hazretleri babamın bana karşı olduğunu biliyordu. "Bîçare bilmiyor" derdi babama. Ama "Ziya'nın babası gibi değil" derdi. Ziya'nın babası çok muhalifti. Bu şekilde on sene devam etti.

**Hakkında onlarca dava açılan Şule Yüksel Şenler
1971 yılında 9 ay 10 gün Bursa Cezaevinde hapis yatmıştı**

Bütün bunlar Üstadın vefatından çok sonra oldu. Üstad'ın yanında Şûle'nin adı, bahsi hiç geçmedi. Yani ben duymadım... Yalnız Şûle, Zübeyir ağabeyle görüşmüş. Zübeyir ağabey ona: "Hemşire hanım, Üstad Hazretleri vefatından önce, seninle ilgili,

'Türkiye'nin uyanışına vesile olacak bir hanım, İstanbul'dan çıkacak' şeklinde söylemişti" diyor.⁵

Peder ve Validem de sonradan Şûle'nin konferanslarına gidiyorlardı. Ben o zaman bir fabrikanın ortağı idim. Şûle bana dedi ki: "Ağabey! Sen bu işi bırak, babama devret. Gel bu fırsat kaçmaz. Allah bu imkânı her zaman vermez. Gel beraber bu konferanslara gidelim. Bu hizmet imkânını değerlendiririm" dedi. Ben de makul karşıladım ve peki deyip işleri babama devrettim, konferanslara katılmaya başladım. İlk konferanslarda yoktum ben. Şûle'nin birçok mahkemeleri oldu. Dokuz ay Bursa'da hapis yattı. Üstad'a ve Risale-i Nur'a bağlılığı aynen devam ediyor.

Ben şimdi çok kere O'na tembih ediyorum: "Şûle bu televizyonlara çıkma. Onlar seni yanıltırlar. Yanlış bir cümle alırlar ağızından, istismar ederler" diyorum. Yüzü çok yumuşak olduğundan kıramıyor tabii...

Üzeyir Şenler ve Şule Yüksel Şenler 18.05.0969 tarihinde bir konferans sonrasında İzmir Ülkü Sinemasından çıkarken.

Önde bıyıklı kravatlı Üzeyir, yanında kız kardeşi Şule Hanım.

MAHKEMELER VE HAPİSLER

Bazı mahkeme hadiseleri de geçti başımdan. Birisi askerde Üstad'ın yanında kalırken oldu. Şikâyet etmişler, mahkemeye verdiler. Beraat ettim ama yine de tezkereme bir ay kala beni Denizli'ye sürgün ettiler.

Üstadın vefatından sonra, 1960 ihtilalinde acayip bir bunalım geçirdim ben. Eyüp Sultan Kabristanına giderdim. Orada ölülerle baş başa... "Ben de sizlerle beraberim... Yaşamaz bu dünya artık..." gibi duygularla Risale okurdum orada.

⁵ Şûle Yüksel Şenler'in bu konuyla ilgili açıklaması şöyledir: "Allah rahmet etsin, Zübeyir Ağabey çok mübarek bir insandı. Kendisini hep duyardım. Hatta yolda giderken de birkaç kez görmüştüm. Ama hiç görüşmemiştim.

Bir gün annemle beraber, kaldığı 46 numaranın üst katındaki Abdurrahman Ağabeylerin evine misafirliğe gitmiştik. O, orta katta kalyordu. Bizim olduğumuzu nereden öğrenmiş, bilmiyorum. Odasının kapısına çıktı ve: "Hemşire hanım, size bir şey söylemek istiyorum; çünkü bu, benimle gitmemeli." dedi ve şöyle devam etti:

"Üstad Hazretleri, vefatından önce, 'Türkiye'nin uyanışına vesile olacak bir hanım, İstanbul'dan çıkacak.' demişti. Allah bunu size nasip etti. Bunu bilin." dedi. Ben çok mahcup oldum. 'Estağfurullah ağabey, bize dua edin.' dedim." (Bir İman Abidesi Zübeyir Gündüzalp 258. İhsan Atasoy)

Bir gün almışım elime kocaman bir Osmanlıca Zülfikar Risalesi, Kabristanda okuyorum. O sırada beş tane astsubay ile bir tane Üsteğmen geldi. Onlar bir ziyareti bitirmişler, dönüyorlarmış. Beni gördüler, "ne yapıyorsun?" dediler. "Kitap okuyorum" dedim. "Sesli oku biz de dinleyelim" dediler. Başladım okumaya. Ama çok hayran kaldılar. "Allah Allah ne güzel ifadeler bunlar, ne kadar mantıkî izahlar böyle..." derken epeyce okudum. Sonra birisi: "Yahu kimdir bunun yazarı?" Deyince ben de: "Bediüzzaman Said Nursi" dedim. "Nee!" deyip irkildiler. Haydi, aldılar beni doğru karakola. 5,5 ay Balmumcuda hapiste yattım bu yüzden.

Yalnız Askerî hâkim çok müspet birisiydi, beraat ettim. Hem öyle bir karar yazdı ki: "Risale-i Nur Talebelerinin bir araya gelip toplanması, Risale-i Nur okuyup başkalarına anlatmaları, tavsiye etmeleri hiçbir surette 163. Maddenin kapsamına girmez; vicdan ve fikir hürriyeti içindedir..." diye muazzam bir hukukî bir karar verdi. Sonra askerî savcı bu kararı temyiz etti. Ama oradan da bu karara tasdik geldi ki, oldu "Kaziye-i muhkeme." Artık biz bu kararı çoğalttık, ne kadar resmî daireler varsa, köy muhtarlarına kadar binlerce gönderdik. Avukat Bekir Bey, bunu delil olarak mahkemelerde hep kullandı. Çok büyük hizmete vesile oldu bu karar.

Üzeyir Şenler hatıralarımı ilk defa sana verdim dediği Ömer Özcan ile beraber kendi evinde

Sene 1962 Mehmet Akay'ın kaldığı dersanede sohbet yapılıyordu. Yusufpaşa Camisinin oradaki yerde. Derste 26 kişiydik. Ama 15 kişimizi götürdüler. Hatta Zübeyir Ağabey bana dedi ki: "Üzeyir kardeş, bu akşam sen mutlaka Akay'ların dersine git. "Abi bugün ben çok yorgunum" dedim. O zaman ben bir şeyler satıyordum. Pazarlama işi. Ama ağır bir işti. "Yok, kardeşim mutlaka senin bulunman lazım. Halk Partili bir muhtar var, bir oyun yapabilir. O kardeşlerimiz daha yeni. Senin orda olman lazım" dedi. Çok ısrar edince, "peki abi" dedim ve gittik. Dersi ben yapıyordum. Yanımda Sözler kitabını getirmiştim. Ben tabi dilimin döndüğü kadar izah da yapıyordum.

Birkaç kişi müstesna gençlerin hepsi de üniversiteliydi. Bizi sıraya koydular, 15 kişi tevkif edildik. Sonradan Anayasa Profesörü ve Harran Üniversitesi kurucu rektörü olan Servet Armağan da 16. sıradaydı. O zaman asistandı, kıl payı kurtulmuştu... Biz bu hadiseden dolayı 35 gün kadar içerde yattık.

Mehmet Akay 3 sene, üç kişi biz altışar ay ceza aldık. Onları af kanunu şumulüne sokmadılar. Akay'lar üç sene yattı hapiste.

EBU ZER HAZRETLERİ'NİN MEŞREBİNDENİM

Ömer kardeş, hatıralarımı ilk defa sana veriyorum. Daha önce hiç kimseye vermedim. Dolayısıyla yazanlar oldu. Ama onlar yanlış ve hatalı.

Resulullah Efendimizin en çok sevdiği sahabelerden birisi Ebu Zer Hazretleridir. O büyük sahabenin hayatını araştırdım. Bana muvafık geldiğini gördüm. Ben onun mesleğini, meşrebini ihtiyar etmişim. Ben dobra dobur ve şeffaf bir insanım. İçim dışım birdir... Haksızlığa tahammül edemiyorum... Belki muhatabım haklıdır ama o anda ben bildiğimi yaparım... Bu benim mizacımdır... Ben şimdi yarı münzevî bir hayattayım... Bütün Âlem-i İslam'a ve Nur Cemaatine devamlı duacıyım... Elimden şimdi bu geliyor... Şimdi emekliyim... Bursa'da yaşıyorum... Bir kızım, bir oğlum, üç tane de torunum var.

İhsan Barutçu Kendisine Vesile Olan Üzeyir Şenler'i Anlatıyor:

"Ağabeyler Anlatıyor-3" kitabında hatıraları bulunan İhsan Barutçu, Risale-i Nur'u Üzeyir Şenler vasıtasıyla tanımıştır. Üzeyir Şenler'i, o sıkıntılı günlerin yakın şahidi olan İhsan Barutçu'nun dilinden daha iyi tanıma namına, hatıralarının ilgili kısmını buraya ilave ediyoruz."

Yenikapı'da Çakır'ın Gazinosu vardı. Onun yakınında bulunan üç katlı ahşap bir binanın orta katına çıktık. Ufak ufak odaları vardı... Salon sayılabilecek biraz daha büyükçe bir odada üç dört tane genç delikanlı oturuyordu... Hoş beşten sonra, bizden birkaç yaş daha büyük 17 yaşlarında bir genç, kalktı, rahlenin üzerinde koca bir kitap açtı. Eskimez yazılı bir kitap. Birde baktım ki benim rüyamda gördüğüm sayfaların aynısı... Başladı okumaya... Okuyor ve durmadan bir şeyler anlatıyordu. Fakat ben onun anlatmalarından hiç bir şey anlamıyordum. Zaten dikkatimi kitaptaki sayfalara vermiş, gökyüzünde gördüğüm sayfalarla irtibatını kurmaya çalışıyordum. Sonradan öğrendim ki o kitap Sözlere Mecmuası, ders okuyan genç de, Şûle Yüksel Şenler'in ağabeyi Özer Şenler imiş. Üstad onun adını Üzeyir olarak değiştirmiş.

Neyse ders bitti... Çay getirdiler içtik... Sohbet ettik, iyice kaynaştık. Sonra biz müsaade istedik. Evden çıkarken o kitap okuyan genç -Üzeyir- bize: "Biz her gün buradayız... Böyle kitap okuyoruz... Sizi de bekliyoruz..." dedi.

O bina, Ekrem Usta (Yavuztürk) diye babayiğit birinindi. Üstte kendi oturuyor, altını dersane olarak vermiş. En alt kat ise oturulacak gibi değildi. Karanlıktı.

Oraya biz bir iki ay gibi, epeyce gidip geldik. Üzeyir bize kitap veriyordu. "Bunları okuyun, getirin başka vereyim" diyordu. O zaman kitaplar şimdiki gibi değildi. Parça parça halindeydi. Mesela Ayet-ül Kübra bir kitap. Uhuvvet ayrı bir kitap şeklindeydi. Hem de teksir halindeydi. Böylece ufak kitaplardan okumaya başladık.

Üzeyir benden biraz daha büyüktü. Yani O da çok genç daha. Evden babasından kaçıp geliyordu oraya. Babası bazen gelip gidiyor: "Benim oğlumu kandırdılar, kaçırdılar" diye bağıırıp çağırıyordu. Üzeyir o anda kaçıyor. Sonra tekrar geliyordu dersaneye. Allah razı olsun. Onun bende çok emeği vardır. Çok güzel risale okurdu. Gider Üstadın yanında kalırdı. Onlar aslen Kıbrıslıdır. Ama İstanbul'da ikamet ediyorlardı. Üzeyir ile Risaleleri baştan sona kadar okudum ben. O anlattı bana risaleleri. Şule Hanım ise o zamanlarda daha devrede yoktu...

Ben Risale-i Nur'u okudukça, o zamana kadar hissetmediğim, farkına varmadığım duygularım inkişaf etmeye başlamıştı. Ruhumda ve bedenimde değişiklikler hâsıl olmaya başladı. Hayata, hadiselere bakışım değişmişti. Üzeyir bunu benden sezdi ve: "Seni buraya alalım" dedi. Ben camiden oraya, yani Yenikapı'daki dersaneye taşındım ve yerleştim. Artık biz Üzeyir'le beraber mütemadiyen mütelâlı dersler okuyorduk. O kadar ki, mesela; 30. Söz Ene ve Zerre Risalesini ezber etmiştik. Öyle bir aşk ve şevkle okuyorduk ki akıl, dimağ dururdu yani... Daha o zaman lâhikalar basılmamıştı. Benim hafızam iyidir. Kısa zamanda Risaleleri anlamak nasip oldu elhamdülillah. O sıralarda üstad Emirdağ'ında idi.

Biz Üzeyir'in kendi evlerine de giderdik. Şule 1938 doğumludur. O zamanlar daha çocuk durumundaydı. Risaleleri, ağabeyi Üzeyir anlattı ona, sonra tesettüre girdi. Şûle hanım üstadın vefatından sonra meşhur oldu.

Biz böyle devam ederken 1956 senesi geldi... Üzeyir bir gün bana: "Seni üstada gönderelim... Üstad yanına gelenlere dua ediyor. Git sen de duasını al" dedi. "Ama benim param yok, yalnız elli liram var, bu yeter mi?" dedim. "Fazlasını ben sana veririm, sonra ödersin bana" dedi. Üzeyir Şenler çok fedakâr bir insandı. Çok emeği vardır üzerimde. Emirdağ'a üstada ziyaretim seksen liraya mal olmuştu bana. Otuz lirasını Üzeyir vermişti.

(1912 – 2002)

ZEHRA DÜLEK

Merhume Zehra Dülek, Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin hanım talebelerindendir. 1912 yılında Ödemiş'in Birgi Beldesinde dünyaya gözlerini açan Zehra Dülek, 1967 yılına kadar daha çok İzmir'de ikamet etmiştir. O tarihe kadar İzmir merkezi ile İzmir'in çevre il ve ilçelerinde hizmet-i nûriyelerde bulunmuş olan Zehra anne, 1967 yılından itibaren Medine-i Münevvere'de yaşamaya başlamıştır. Hacca giden hanımlar, onun ziyaretine giderler ve dönüşlerinde hac hatıralarıyla birlikte, mübarek Zehra anneden aldıkları feyizleri de anlatırlardı. İzmirli Zehra Dülek, Hz. Üstad'ın 'Âsiye, Ulvîye, Lütfiye'ler, Zehra'lar, Şerife'ler...' şeklinde Risalelerde adını zikrettiği Kastamonulu Zehra Baydar hanım ile karıştırılmamalıdır.

Otuz beş yıl Medine-i Münevvere'de yaşayan Zehra Dülek, 90 yaşında iken 7 Şubat 2002 tarihinde aynı mübarek beldede vefat etmiştir. Mezarı Hz. Peygambere yakın binlerce sahabe içinde Cennet-ül Baki'dedir.

Zehra Dülek ile ilgili bilgiler, hatıralar ve fotoğraflar oğlu Feridun Dülek tarafından verilmiştir. Feridun Ağabeye çok teşekkür ediyorum.

Feridun Dülek Anlatıyor:

1937 doğumluyum, 1976'da Astsubaylıktan emekli oldum. Şimdi İstanbul'da ikamet ediyorum. Annem Zehra Dülek hakkında bildiklerimi, kendisinden duyduklarımı ve gördüklerimi anlatayım:

O'NDA ALLAH VE RESULULLAH AŞKI ÇOK GALİPTİ

1912 İzmir-Ödemiş Birgi doğumlu olan annem, ablanı kucağıma aldığımda 15 yaşındaydım ben derdi. Erken vermişler yani. Annem önce Tire'ye geliyor. Tire'de dedesi vardı, Yalınayak Camiinin İmamlığını yapıyordu dedesi. Sonra İzmir'e taşındık. Babam baştan dine karşı bigâne idi, sonradan düzeldi. Annem soyadını beğenmez, daha çok babasının adı olan "Hüsni" olarak kullanmayı tercih ederdi.

İzmir'e taşındığımızda, ben o zaman sekiz yaşındaydım. Demek ki 1945 senesinde gelmişiz İzmir'e. Orada Basmane taraflarına yakın Kemer-Kapılar'da Kocakapı mahallesinde oturmuştuk. Validem 1967 senesinde Medine'ye gitti, oraya yerleşti.

Merhum validemin ruh haletini anlatabilmek kolay bir iş değildir aslında. O'nda Allah ve Resulullah aşkı çok galipti. Evlad, torun falan çok sonra gelirdi onun için. Bediüzzaman Hazretleri ile de üç defa görüşen ve konuşan Zehra annem takva ve kemalat sahibiydi. Vaktini hiç boş geçirmeden ibadet, tilavet-i Kur'an ve Risale-i Nur okuyarak geçirirdi. Risale-i Nur'a çok hayrandı, onları çok okur ve okuturdu. Risale-i Nur'u muhtaç olanlara dağıtır, tebliğ ederdi. Mesela, Lem'alar koynunda iken uyurdu.

Öyle evine radyo, televizyon mümkün değil almazdı validem. Hatta son zamanlarında telefon bağlatmıştı Medine'deki evine; 'evladım bu beni rahatsız ediyor' diyordu. İki üç

senede bir gelirdi Türkiye'ye. 1978 senesiydi; 'anne artık gitme, orada sıkıntı çekiyorsun, sana bakacak kimse yok orada' dedim. "Dayanamam oğlum, dayanamam" dedi. Kimse yoktu o zaman yanında. Titreyerek uçağa kendim bindirdim mecburen, gene gitti Resulullah'ın yakınına. Validem 2002 senesinde Medine'de vefat etti.

NAKŞİ ŞEYHİ MUSTAFA HİLMİ EFENDİ ANNEMİ BEDİÜZZAMAN'A GÖNDERMİŞTİ

İzmir'de oturduğumuz Kocakapı Mahallesinde Emine Teyze vardı, hafız bir hanımdı O. Emine Teyze, annemi M. Zahid Kotku'nun İzmir'de bulunan talebesi Nakşî Şeyhi Mustafa Hilmi Efendiye götürüyor. Mustafa Hilmi Efendi anneme: "Evladım, ben sana ulaşamıyorum, bir perde var, ruhuna inemedim, seni tanıdığım bir mürşide havale ediyorum" diyor. Sonra "Sen Bediüzzaman Hazretlerine git, senin derdine o çare olur, iman mevzularını anlat hanımlara" diye de vazife veriyor. Tabi bu görüşmeler yüz yüze değil, delikli tahta paravanlar arkasından oluyor. Mustafa Hilmi Efendi 1948'de vefat etmişti. Cenaze namazına ben de iştirak etmişim. Mezarı Karabağlar Kabristanının hemen girişindedir.

ANNEM BEDİÜZZAMAN'A YAPTIĞI İLK ZİYARETİNİ ŞÖYLE ANLATIRDI BİZE:

Mustafa Hilmi Efendi'nin tavsiyesi üzerine İzmir'den Emine Hanım, Nazmiye Hanım ve Zehra annem olmak üzere aynı mahalleden üç hanım karar verip Emirdağ'ına gidiyorlar. Yalnız validem bir rüya görüyor; rüyasında "iki dağ arasında görüşeceğiz" diyor Üstad Hazretleri... Bunu annem bize ağlayarak anlatmıştı o zaman, iyi hatırlarım.

Üç tane limon ile bir kışlık kazak almış -Emirdağ'ı soğuk olur diye duyduğu için- çantasına koymuş annem. Gitmişler Emirdağ'ına... Firdevs¹ Köker hanımlarda misafir olarak kalmışlar o zaman. Firdevs teyze bir ara, Üstad Hazretleri evinden çıkıp başka bir yere gittiğinde, Üstadın odasını toplamak bahanesiyle validemi götürüyor oraya...

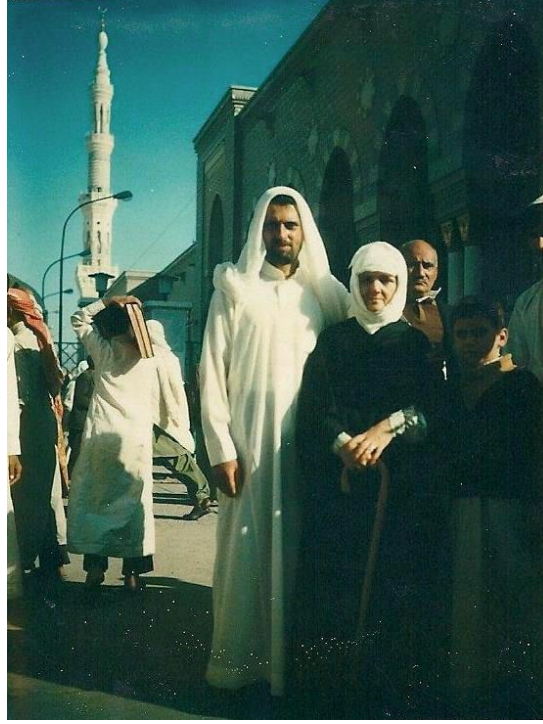
Annemler Firdevs hanımlarda kalırken, Ceylan ağabey geliyor: "İzmir'den Zehra Hanımlar gelmiş, Üstad'ımın misafirlere selamları var, burada pek eğlenmesinler, yarın ben Bolvadin'e gideceğim, yolun üzerine çıksınlar orada görüşelim, evde kabul edemiyorum diyor Üstad" böyle demiş Ceylan ağabey. O sırada validem Ceylan ağabeyle kazağı Üstad'a göndermiş, fakat limonları göndermeği unutmuş.

Sonra Ceylan ağabey Firdevs hanımın evine tekrar geliyor ve: "Üstad bu kazağı geri gönderdi, bunun kollarını kısaltсын, abdest alırken, kolları sıvarken güçlük çekiyorum, bunu kessin diyor" demiş. Bazı yerlerde yaka diyorlar ama yaka değil kollarıdır. Bunu da tashih etmiş olalım. Bu arada Ceylan ağabey: "Üstad, çantasındaki limonları da göndersin diyor" diye söylüyor. Ve ortası delik iki buçuk liralardan bir sürü gönderiyor karşılığında. Tabi bu hadiseler annemleri daha çok etkiliyor, şevklendiriyor.

Ertesi günü çıkıyorlar Bolvadin yoluna. Üç kadın yolun kenarında bekliyorlar. Üstad'ın arabası geliyor, duruyor, camı açıyor Üstad: "Hoş gelmişsiniz evladlarım, buralarda fazla eğlenmeyin, sizi sıkıntıya sokabilirler, ziyarete lüzum yok, Risaleleri okuyun" diyor. Ve çıkarmış, el yazması Osmanlıca bir Uhuvvet risalesi ile bir risale daha veriyor. "Okuyun, yazmaya çalışın. Hanım talebelerim var benim, onları bulup konuşun, onlarla istişare edin, buraya gelmeyin, siz birbirinizle irtibat kurun. Hiç olmazsa iki üç kişi bir araya gelip Risale-i Nur okumaya başlayın, benimle konuşmaktan ziyade, Risale-i Nur'dan bir sayfa okumak, sizin için daha istifadeli olur" diyor.

Annem, Üstad'ım bana 'Zehra' değil, 'Zühre' derdi diye anlatırdı bize.

¹ Firdevs Köker, Emirdağlı Ahmet Köker'in hanımıdır. Ahmet Köker'in, Hz. Üstad'a Emirdağ'da iken çok hizmetleri geçmiştir. 22. Lem'ada bahsi geçen atı veren Ahmet Köker'dir. Keza hanımı Firdevs anne de aynı şekilde nurun hanım talebelerindendir, Üstad'a yemek ve giyecek konusunda çok hizmetleri vardır. Emirdağ'a hariçten gelen hanım nur talebelerini Firdevs Hanım misafir ederdi.

Zehra anne ve oğlu Feridun Dülek Medine-i Münevvere'de

POLİS: BURADA "ASA" VE "MÛSA" VARMİŞ ÇIKSINLAR ORTAYA

Sonra bu üç hanım İzmir'e dönüyor. Nazmiye Teyze çok heyecanlı bir hanımdı, o biraz daha gençti validemlere göre. İzmir'de bir de Âdile (Suluk) teyze vardı, biraz aksak yürür baston kullanırdı. Onun evinde ders yapmaya başlıyor hanımlar.

Bu derslerden birinde vilayete şikâyet ediyorlar. Polis evi basıyor ve bunların hepsini dersten alıp götürüyorlar. Kemer Karakoluna götürüyorlar. Orda gece saat on ikiye kadar sorguluyorlar hanımları. Baskın olduğu sırada Asa-yı Mûsa kitabı okunuyormuş. Valiye telefon eden muhbir, burada "Asa" ile "Mûsa" var demiş meğer. Polis girince içeriye, tabancalarını düzelterek "Burda 'Asa' ve 'Musa' varmış, ortaya çıksınlar" diyor. O zaman Âdile teyze bastonunu çıkarıyor, "evladım 'Asa' burda ama 'Mûsa' nerde bilmiyorum" diyor.

Sonra suç olmadığı anlaşılınca polisler tamam gidin diyorlar. Validem: "Ben bu saatte dışarıya bir tek adım atmam. Bizi buraya nasıl getirdiyseniz, öyle götüreceksiniz." Diye çıkışıyor. Bu cevabı alan polisler artık anneleri, bir araba ile evlerine kadar götürüp bırakıyorlar.